ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η «ΚΥΝΗΓΟΣ των συγκινήσεων»

Τὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα μιᾶς ἑτοιμοθανάτου

— Λυποῦμαι, κυρία μου, ποὺ σᾶς τὸ λέω... Ἀλλὰ τὸ καθῆκον μου ὡς γιατροῦ σας μὲ ἀναγκάζει νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι ἔχετε μόνον λίγων μηνῶν ζωή!

Κι' ὁ γιατρὸς ἔκλεισε τὴ μικρὴ μαύρη βαλίτζα του, ὑποκλίθηκε ἐμπρὸς στὴν κατάκοιτη λαίδη Ρίχμοντ Μπράουν καὶ τὴν ἄφισε μόνη, βυθισμένη στὶς σκέψεις της...

Δὲν ἦσαν ὅμως μαῦρες κι' ἀπαισιόδοξες, οἱ σκέψεις αὐτές. Ἡ λαίδη Μπράουν δὲν ἦταν τέτοιος τύπος. Μιὰ καὶ τῆς ἀπόμενε τόσο σύντομη ζωή, ἀποφάσισε τουλάχιστον νὰ τὴ ζήσῃ πραγματικά. "Ὄχι μὲ κοσμικὲς διασκεδάσεις, μὲ γεύματα καὶ «γκάρντεν - πάρτυ». Αὐτὰ τάχε πιὰ χορτάσει.... Ἐπιθυμοῦσε δυνατὲς συγκινήσεις κι' ἐπικίνδυνες περιπέτειες.

Αὐτὰ συνέβησαν στὰ 1920. Στὰ ἑπόμενα 10 χρόνια, ἡ Ἀγγλίδα ἀριστοκράτισσα μπόρεσε νὰ δοκιμάσῃ ἐπιτέλους τὰ ρηγμὰ τοῦ κινδύνου, καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα...

Τώρα τελευταῖα, πέθανε στὸ Σοῦσσεξ τῆς Ἀγγλίας, σὲ ἡλικία 63 ἐτῶν. Ἀφοῦ πέρασε τόσες ζοῦγκλες καὶ ἐρήμους, ἀφοῦ σκαρφάλωσε σὲ ἀπάτητα βουνὰ καὶ διέσχισε δρυμτικὰ ποτάμια, ἀφοῦ ἀντιμετώπισε ἄγρια θηρία κι' ἀκόμη ἀγριώτερες φυλές, τελείωσε τὶς ἡμέρες της ἥσυχα σ' ἕνα ἐξοχικὸ κτῆμα της, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἔλεγε πάντοτε ὅτι ἀντιπαθοῦσε.

Ἔζησε 27 χρόνια περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε προβλέψει ὁ «σοφὸς» γιατρός της!...

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνησυχαστικὴ προφητεία του, εἶχε πάρει μιὰ ἀπόφαση, ποὺ ἔκαμε ἐντύπωσι βόμβας στοὺς ἀγγλικοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους: Νὰ ξεκινήσῃ γιὰ ἐξερευνητικὰ ταξεῖδια στὶς Ἰνδίες τὴ Μεσοποταμία, τὴν Ἀφρική, τὴν Κεντρικὴ καὶ Νότιο Ἀμερική, ὄχι μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ μὲ τὸ γνωστότατο ἐξερευνητὴ Ὀρέντερικ Χέτζ.

Ὁ σύζυγός της σὲρ Μέλβιν Ρίχμοντ Μπράουν παντρεμένος μαζί της ἀπ' τὸ 1906, δυσαρεστήθηκε ὑπερβολικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπαναστατικὴ ἐκδήλωσι. Στὴν ἀρχὴ κατάπιε τὸ... χάπι, τέλος ὅμως ἐξαντλήθηκε ἡ ὑπομονή του καί, τὸ 1930, ζήτησε καὶ πῆρε διαζύγιο, παρουσιάζοντας ἀποδείξεις ὅτι οἱ σχέσεις τῆς συζύγου του μὲ τὸν Χέτζ δὲν ἦσαν ἁπλῶς συντροφικές...

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ λαίδη γλύτωσε ἐπανειλημμένως ἀπὸ λιοντάρια, κροκοδείλους, φεῖδια καὶ καννιβάλους. Αὐτή, ποὺ ἦταν πάντα συνηθισμένη νὰ τρώῃ μαῦρο καβιάρι καὶ φασιανὸ καὶ νὰ πίνῃ ἐκλεκτὰ κρασιά, ξεγέλασε συχνὰ τὴν πείνα της μὲ σαῦρες καὶ μὲ λίγες φοῦχτες ὠμὸ χορτάρι.

Αὐτὴ κι' ὁ Χέτζ ἀποχτήσαν διεθνῆ φήμη, ἰδίως ἀφ' ὅτου κατάφεραν νὰ πείσουν τοὺς ἀτίθασσους Ἰνδοὺς Τοουκουνάκουτ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς νὰ τοὺς δεχθοῦν φιλικά. Ὡς τότε, οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ ἐννοοῦσαν νὰ μένουν ἀπομονωμένοι ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο κόσμο κι' ὑποδεχόντουσαν κάθε ξένον ἐπισκέπτη μὲ δηλητηριασμένα βέλη, ποὺ δὲν ἐλάθευαν ποτέ... Μὲ τὴ διπλωματία ὅμως καὶ μὲ τὴν ἐπίδειξι τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν τουφεκιῶν τους στὴν κατάλληλη στιγμή, ἡ λαίδη κι' ὁ σύντροφός της κέρδισαν τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴ φιλία τῆς πρωτόγονης αὐτῆς φυλῆς. Κατώρθωσαν ἐπίσης ν' ἀποκτήσουν φήμη «θαυματουργῶν μάγων», γιατρεύοντας ἀρκετοὺς ἀρρώστους ἰθαγενεῖς μὲ καθαρτικὸ ἁλάτι καὶ μ' ἄλλα ἁπλὰ φάρμακα...

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ ταξεῖδια της ἡ λαίδη Μπράουν πάλεψε μὲ τὰ χέρια μόνον. Δίχως κανένα ὅπλο, μ' ἕναν ἀλλιγάτορα μήκους 7½ μέτρων κι' τὸν σκότωσε, μολονότι τὸ ἑρπετὸ τῆς εἶχε κατασπαράξει τὶς σάρκες τῶν χεριῶν. Ἄλλοτε πάλι ἔκαμε τὸ ἴδιο σ' ἕνα πελώριο κροκόδειλο ὁ ὁποῖος λίγο ἔλειψε νὰ τὴν κομματιάσῃ.

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς σύντομης διαμονῆς της στὸ Λονδίνο, βοήθησε στὴ σύλληψι ἑνὸς βόα, μήκους 5½ μέτρων, ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἀπ' τὸ κλουβί του κι' εἶχε καταφύγει σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Αὐτὴ κι' ὁ σύντροφός της ἐξερευνητὴς ἐπισκέπτες ἄφοβοι τὸ τεράστιο φεῖδι καὶ τὸ πῆγαν πίσω στὸ κλουβί του.

Οἱ γνωστοὶ καὶ φίλοι τῆς λαίδης τὴν εἶχαν ἐπονομάσει «Κυνηγὸ τῶν συγκινήσεων» ἀλλὰ καὶ «Κυρία μὲ τὸ πονηρὸ τῆς πούντρας», γιατὶ ὅταν κάποτε ἐπειτα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ κι' ἐπικίνδυνη ἐξερεύνησι, εἶχε ξαναγυρίσει σ' ἕνα πολιτισμένο κέντρο, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ζήτησε ἦταν ἕνα πονηρὸν γιὰ νὰ πουντράρῃ τὴ γυαλιστερὴ μύτη της!...

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου της ἡ λαίδη Μπράουν φάνηκε ὅτι εἶχε βαρεθῆ πιὰ τὶς περιπέτειες σὲ μακρυνὲς ἐξωτικὲς χῶρες. Ἐγκαταστάθηκε λοιπὸν σὲ μιὰ ἀγγλικὴ ἐπαρχία κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ βιβλία, μὲ τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς περιπέτειες τῶν ἐξερευνητικῶν ταξειδιῶν της. Ἐκεῖ τελείωσε τὴν πολυτάραχη ζωή της.

Σκότωσέ τον!...

Πρωτότυπο διήγημα

— Κατηγορούμενε, σήκω ἐπάνω, εἶπεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰωάννης Ραμπουρδέν.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Εἴκοσι ὀκτώ.

— Τί δουλειὰ κάνεις;

— Ἐργατικός.

— Ποῦ γεννήθηκες;

— Στὸ Φράνς - Κοντέ.

— Κατηγορεῖσαι ὅτι σκότωσες τὸν οἰκοδεσπότη σου Ζαχαρία Γκούτμαν, εὑρισκόμενος σὲ κατάστασι μέθης. Τί ἀπολογεῖσαι;

— Εἶν' ἀλήθεια, κύριε πρόεδρε. ψιθύρισε ὁ κατηγορούμενος σιγὰ - σιγά, σὰν νὰ ντρεπόταν γιὰ τὴν ὁμολογία του.

— Ἐσὺ ἦσουν καλὸς ἄνθρωπος, τίμιος κι' ἐργατικὸς κατὰ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε. Πῶς ἔκαμες αὐτὸ τὸ φόνο; Εἶχες καμμιὰ αἰτία νὰ μισῇς τὸν σπιτονοικοκύρη σου;

— Νὰ τὸν μισῶ;... φώναξε ὁ κατηγορούμενος μὲ χοντρὴ φωνή. Βέβαια εἶχα λόγους...

— Γιὰ πές μας λοιπὸν τί λόγους εἶχες;

Ὁ κατηγορούμενος ἔνας ψηλὸς χωριάτης, ὄχι μὲ κακὴ φυσιογνωμία, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ φωνὴ βαθειὰς λύπης εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Τὸ πιστό κύριε Πρόεδρε μὲ ἔκανε νὰ γίνω κακὸς ἄνθρωπος, τὸ πιστὸ ποὺ μὲ ἀνάγκαζε αὐτὸς νὰ πίνω, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἤμουν μαθημένος. Σὰν ἀφυπηρέτησα ἀπ' τὸ στρατό, ἔμεινα ἕνα χρόνο στὸ χωριό. ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ δουλειὰ καὶ νὰ ζήσῃ στὸ φτωχὸ χωριό μου. Ἡ φαμίλια μου ἦτανε μεγάλη καὶ τ' ἀδέλφια μου κι' οἱ ἀδελφάδες μου ψοφοῦσαν ἀπ' τὴν πεῖνα. Ἔφυγα λοιπὸν καὶ πῆγα νὰ βρῶ δουλειὰ στὸ Παρίσι. Πῆρα κάτι λίγα χρηματάκια μαζί μου, καὶ κατέβηκα στὸ σταθμὸ τῆς Λυών εἶνε τώρα κάπου τέσσερα χρόνια. Ἔμεινα ἐκεῖ ἴσα μὲ ἕνα μῆνα δίχως νὰ βρῶ δουλειά. Τὰ λεφτά μου τὰ ξόδεψα ὅλα. Μοῦρθε τότε ἡ σκέψι νὰ γυρίσω πίσω στὸ χωριό. Ἀλλὰ μὲ τί λεφτά; Τέλος πάντων ἕνας πατριώτης μου μοῦ βρῆκε μιὰ δουλειά. Ἀλλὰ λεφτὰ ἄργησα νὰ πάρω, γιατὶ ὁ μάστορής μου ἐπλήρωνε κάθε δέκα πέντε. Ὡς τότε λοιπόν, πήγαινα κι' ἔτρωγα δωρεὰν στὰ συσσίτια.

»Μιὰ μέρα ὁ πατριώτης μου μοῦ λέει: —«Νὰ σὲ συστήσω στοῦ Ζαχαρία τοῦ Γκούττμαν, ποὺ δίνει δωμάτια ἐπὶ πιστώσει». Μὲ πῆγε λοιπὸν στὸ «Λαϊκὸ Ξενοδοχεῖο» τοῦ Ζαχαρία. Ἕνα φοικτὸ παλιόσπιτο. Στὸ κάτω πάτωμα ὁ σπιτονοικοκύρης κρατοῦσε μιὰ ταβέρνα. Δεξιὰ στὴν ταβέρνα ἦταν μιὰ μικρὴ πορτοῦλα, ἡ εἴσοδος τοῦ ξενοδοχείου. Αὐτὴν τὴν πορτοῦλα τὴν εἶχε πάντα κλειστὴ ἐπίτηδες γιὰ ν' ἀναγκάζῃ τοὺς νοικάρηδες νὰ μπαίνουν ἀπ' τὴν ταβέρνα στὰ δωμάτιά τους καὶ νὰ τοὺς ποτίζῃ κρασί. Ἐκεῖ μέσα, λοιπόν, βοῆκα φαΐ καὶ σπίτι. Κάθε βράδυ, πρὶν γ' ἀνεβῶ στὴ κάμαρά μου, ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπ' τὴν ταβέρνα, γιὰ νὰ πάρω τὸ κλειδί. Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ πονηριὰ του. Ὅταν περνοῦσες ἀπ' τὸν πάγκο του, σὲ κρατοῦσε διὰ τῆς βίας καὶ σὲ προσκαλοῦσε νὰ πιῇς:

»—Ἔ! κὺρ Ραμπουρδέν, μοῦλεγε, δὲν ποίρνεις τίποτε ποὶν ν' ἀνέβῃς; Πάρε ἕνα ποτηράκι νὰ ζεσταθῇς καὶ νὰ κοιμηθῇς καλύτερα...

»Πῶς μποροῦσες ν' ἀρνηθῇς σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ σὲ κρατοῦσε ἐκεῖ ἐπὶ πιστώσει; Τὸ πωῖ, προτοῦ φύγῃς, ἔπρεπε νὰ πάρῃς πάλι ἕνα ποτηράκι. Τὸ βράδυ ἄλλο. Μιὰ μέρα δὲν μπόρεσα πιὰ νὰ κρατηθῶ καὶ τοῦ λέω, πὼς ἔχω πονοκέφαλο καὶ δὲν θὰ πιῶ κρασί. Ἀνάβει τότε ἀγριεύει καὶ τρέχοντας ἀπὸ πίσω μου μὲ τὸ ποτῆρι μοῦ τὸ δίνει διὰ τῆς βίας. Εἶδα πὼς ἂν ξαναρνιόμουν μποροῦσε καὶ νὰ μὲ διώξῃ. Καὶ ποῦ νὰ πήγαινα;

»Τέλος πάντων περάσαν οἱ δέκα πέντε μέρες καὶ πληρώθηκα. Μπαίνω τραγουδῶντας στὴν ταβέρνα τοῦ Ζαχαρία καὶ τοῦ γυρεύω τὸ λογαριασμό. Εἶχα πάρει 36 φράγκα, μὰ τοῦ χρωστοῦσα 40. Τοῦ τάδωσα ὅλα καὶ τοῦ ἔμεινα ὀφειλέτης γιὰ τέσσερα φράγκα. Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ ξενοδοχεῖο μοῦγινε φυλακή. Ἐδούλευα, ἀλλὰ τὸ κρασὶ ποὺ τὸ εἶχα συνηθίσει δὲν μ' ἄφηνε νὰ πιάσω λεφτὰ στὰ χέρια μου. Ὅλα μοῦ τὰ ρούφαγε αὐτὸς ὁ δήμιός μου.

»Θὰ μοῦ πῆτε: γιατί δὲν ἔφευγες; Τόκανα κι' αὐτὸ πολλὲς φορές. ἀλλὰ ὁ θεοκατάρατος μὲ ξετρύπωνε, ἔλεγε στὸ νέο μου σπιτονοικοκύρη πὼς εἶμαι κακοπληρωτὴς καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐκεῖνος μ' ἔβγαζε ἀπ' τὸ σπίτι του. Καὶ τότε ποῦ νὰ πάω δίνως λεφτά; Ξαναγύριζα λοιπὸν στὸ «Λαϊκὸ Ξενοδοχεῖο».

»Λίγο λίγο τὸ κρασὶ τὸ συνήθισα καὶ δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κάνω δίχως αὐτό. Αὐτὸ γύρευε κι' ὁ Ζαχαρίας. Κατάντησα πιὰ ἕνας χαμένος, ἕνας μεθύστακας. Ἕναν καιρὸ λαβαίνω ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ φαμίλια μου καὶ μαθαίνω πὼς παντρεύεται ἡ Ἀννέτ. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου. Ἕνα ὡμορφο κορίτσι ποὺ εἴναμε δώσει λόγο νὰ παρθοῦμε στὸ γυρισμό μου. Ἀλλὰ σὰν εἶδε πιὰ ἡ κοπέλλα πὼς τὴν ἐξάσα. κάπου δυὸ χρόνια, ἔπαιονε ἄλλον.

»Αὐτὸ μοῦ κακοφάνηκε. Ἄρχισα κι' ἔκλαιγα σὰν μικρὸ παιδί. Καμιὰ ἐλπίδα πιὰ δὲν εἶχα νὰ ξαναγυρίσω πίσω στὸ χωριό μου. Ὅλα μου τὰ νοήματα ἔπρεπε νὰ τὰ θυσιάζω ὁ δυστυνισμένος. γιὰ νὰ πλουτίζῃ ὁ Ζαναρίας, αὐτὸς ὁ ἄτιμος. Εἶχα καταντήσει σκλάβος. ἤμουν δεμένος σὰν σκυλὶ στὸ καπηλειὸ ἑνὸς παλιοθηὸπου! Τὸν συνάθηκα σὰν τὸ διάβολο. Καὶ ὅλο καὶ περισσότερο ἔπινα γιὰ νὰ παοηνοειέμαι. Καὶ ἄλλο καὶ μεγάλωνε μέσα μου τὸ μῖσος μου γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

»Ἕνα βράδυ ἤμουν πιὸ πολὺ μεθυσμένος ἀπ' τὶς ἄλλες μέρες. πιὸ ἐρεθισμένος μὲ τὸ Ζαναρία. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ μοῦ φώναζε μιὰ φωνὴ μέσα μου: —«Ἂν βνῆ ἀπ' τὴ μέση αὐτὸς ὁ δήμιος. θὰ ἐλευθεοωθῆς καὶ θὰ ξαναγυοίσῃς στὸ χωριό. θὰ εἶσ' εὐτυνισμένος... Σκότωσέ τον!... Σκότωσέ τον!...»

»Βγῆκα ἔξω στὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω αὐτὴ τὴ φωνή. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν μ' ἄφηνε: «Σκότωσέ τον, μοῦ φώναζε, σκότωσέ τον!...»

»Μοῦρθε νὰ τρελλαθῶ. Δὲν ἤξεοα πιὰ τί ἔκανα... Ἔπεσα στὴν ταβέρνα, ἅοπαξα ἕνα μαχαῖοι, χύμηξα ἀπάνω του οὐλιάζοντας καὶ τὸ βύθισα στὸ στῆθος του!...

»Τὸν σκότωσα!... Ἐκδικήθηκα γιὰ ὅσα κακὰ μοῦ ἔκανε, γιὰ τὸ βάραθοο στὸ ὁποῖο μὲ κύλησε.

»Τὸν σκότωσα!...

»Καὶ τώρα κάμετέ με ὅ,τι θέλετε. Τιμώοησα τὸ δήμιό μου ὅπως τοῦ ἄξιζε...

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΜΙΡΜΠΩ

ΕΤΟΣ Ι ● ΑΘΗΝΑΙ, 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΣ 449

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 - 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ «καλωσύνη»

Εἶνε ἡ καλὴ Καλωσύνη ἀπεριόριστη. Καλὴ ὅσο ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. "Ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ εἶχαν τὶς ἰδιοτροπίες τους. Αὐτὴ δεχόταν τὶς ἰδιοτροπίες τῶν ἄλλων.

Μεγάλωσε. Κοπελλίτσα στὰ δεκαεφτά, στὰ δεκαοχτώ της. Καὶ ὄχι ἀσχημη. Συνδέθηκε μὲ κάποιο νέο. Ἀγαθὴ καὶ βολικὴ ὅπως ἦταν στὸ σπίτι, ἔτσι βολικὴ καὶ ἀγαθὴ ἦταν καὶ ἀπέναντι τοῦ φίλου της. Ἡ περίοδος τῶν σχέσεών τους ἦταν περίοδος ὑποχωρήσεως ἐκ μέρους της. Συχνὰ δὲ οἱ ὑποχωρήσεις συνοδεύονταν καὶ ἀπὸ ταπεινώσεις. Τοῦ συγχωροῦσε τὰ πάντα: Τοὺς κακοὺς τρόπους, τὶς προσβολές, τὴν ἀδιαφορία. Κι' ὅταν κάποτε βεβαιώθηκε ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη στὴν ὁποία ὁ ζωηρὸς φίλος σπαταλοῦσε τὴν ἀγάπη του, προτίμησε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε δέσμευσι πεοὰ νὰ τὸν κρατᾶ ἀπρόθυμο κοντά της. Χωρὶς θυμὸ δίχως πάθος, τοῦ ἔδωσε ἡ ἴδια τὴν ἐλευθερία.

Ὡς ποὺ κάποια Κυριακὴ τῆς εἶπαν ὅτι θὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ἕνας κύριος. "Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μεσόκοπος καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια μεγαλείτερός της. "Οταν ὁ ἐπισκέπτης ἔφυγε τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι τῆς τὸν προώριζαν γιὰ σύζυγο. Καὶ πρὶν ζητήσουν τὴ γνώμη της, τῆς ἐξήγησαν ὅτι πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο πλούσιο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ πατέρας της περίμενε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ οἰκονομικά του.

Κάθε ἄλλο παρὰ τοῦ γούστου της ἦταν ὁ πολύφερνος νυμφίος. "Ἦταν ὅμως εἴπαμε, ἡ καλή. Τὸ «ὄχι» της, θὰ ἐπίκραινε τὸν πατέρα της. Προσποιήθηκε πάλι τὴν εὐχαριστημένη κι' ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί της. Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἐθάδισε στὸν Ὑμέναιο.

Τὸ πιστεύετε ὅτι τὰ κατάφερε; Ὄχι μόνο τὸν συνήθισε, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἀγάπησε καὶ ἔκανε σκοπὸ τῆς ζωῆς της νὰ μείνῃ ἡ ἱέρεια τῆς ἑστίας της καὶ ν' ἀφοσιωθῇ στὴν ὑπηρεσία τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου. Ὅ,τι ἤθελε ἐκεῖνος. Ὅπως τὸ ἤθελε ἐκεῖνος. Συνέπυξε τὴ δικὴ της προσωπικότητα στὸ μηδὲν γιὰ νὰ δώσῃ τεράστιες διαστάσεις στὴν προσωπικότητα τὴ δικὴ του. Ἐξαφάνισε κάθε ἀξίωσι. Τίποτα, ποτὲ δὲν τοῦ ἐζήτησε. Καὶ εἶχε πολλὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ καὶ νὰ παραπονεθῇ γιατὶ ποτὲ δὲν τὴ λογάριαζε. γιατὶ ἦταν ἐγωϊστής. γιατὶ τὴν παραγκώνιζε.

Καὶ σὰ νὰ μὴ ἐφθανε ὁ παραγκωνισμὸς αὐτός, τὴν ἐπότισε καὶ τὸ κώνειο τῆς ἀπιστίας. Μιὰ ἄλλη γυναῖκα στὴ ζωή του. Ἡ ἀντίθεσι τῆς νόμιμης συντρόφου του: Μοιραία θελητιαστική, ἀπαιτητική. Πειθήνιο ὄργανό της ἔγινε μέσα σὲ λίγους μῆνες ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάτω ἀπὸ τὴ συζυγική του στέγη παράσταινε τὸ σατράπη. Ὁ παράνομος σύνδεσμος ἔπαιρνε ἐπικίνδυνη ἔκτασι. Νύκτες ὁλόκληρες ἔκανε ὁ ἄπιστος νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του, Ἀνύπαρκτη ἡ γυναίκα του. Μιὰ σκιὰ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἐξυπηρετῇ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἦταν ἀρκετό. Κάποτε τῆς ἔδωσε τὰ διαπιστευτήριά της γιὰ νὰ συζήσῃ μὲ τὴν ἄλλη.

Ἐγκαταλελειμένη τώρα ἡ Καλή, ρωτᾶ νὰ μάθῃ σὲ τί τὴν ὠφέλησε ἡ καλωσύνη της. Θέλει νὰ μάθῃ ἂν μὲ λιγώτερη καλωσύνη δὲν θἄμενε ἀδιάλυτο τὸ σπίτι της καὶ δὲ θὰ εἶχαν ἀκόμα τὸν πατέρα τους τὰ ἀνήλικα παιδιά της. Γεμάτη καλωσύνη. ἐγέμισε ὅμως μὲ δυστυχία καὶ τὸν ἑαυτό της καὶ τοὺς γύρω της. Δυστυχισμένο τὸ πετρικὸ σπίτι, ποὺ ἔκασε τὸν ἄστατο χρηματοδότη καὶ ὑποχρεώθηκε ν' ἀναλάβῃ πάλι τὰ βάρη τῆς ἐγκαταλελειμμένης. Δυστυχισμένη αὐτή. Δυστυχισμένα τὰ παιδιά. Δυστυχισμένος κι' αὐτὸς ὁ φυγάς. ὁ σύζυγος ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς γυναίκας ἡ ὁποία τὸν θασανίζει. τὸν ταπεινώνει καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὸ οἰκονομικὸ ναυάγιο.

Κι' ἔχει ἀπόλυτο δίκηο. Μὲ μιὰ μόνο ἐπιφύλαξι: ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐκείνη ὀνομάζει καλωσύνη. ἐμεῖς τὸ ὀνομάζουμε ἔλλειψι — ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ τὴ λέξι — ἀξιοπρεπείας καὶ ὑπερηφανείας. Νὰ κατι ποὺ δὲ συγχωρεῖ ὁ ἄντρας. Τὸ ξέρω. Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσετε θυσιάζετε τὸν ἐγωϊσμό σας. Ἔτσι ὅμως ἀχάριστος εἶνε ἀπὸ τὴ φύσι του. "Οταν ἡ θυσία ὑπερβῇ κάποιο μέτρο καὶ σᾶς ὅπ νὰ ταπεινώνεσθε, τότε ἀντὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴ θυσία σας ἀρχίζει νὰ σᾶς βλέπῃ μὲ περιφρόνησι καὶ μὲ τὸν καιρὸ βρίσκει τόσο φυσικὴ τὴν ταπείνωσί σας ὥστε ἂν κάποτε θελήσετε νὰ σηκώσετε κεφάλι καὶ νὰ πάρετε κοντά του τὴ θέσι τῆς «κυρίας» ποὺ σᾶς ἀνήκει, νὰ τοῦ φαίνεται περίεργη καὶ ἀφόρητη ἡ διεκδίκησις τοῦ δικαιώματός σας. Οἱ γυναίκες ποὺ εὐτυχοῦν στὸ συζυγικό τους βίο καὶ κάνουν εὐτυχεῖς καὶ τοὺς ἄντρες τους εἶνε ὅσες ξέρουν νὰ κρατήσουν τὴ θέσι τους. Τέχνη ὄχι ὅσο εὔκολη νομίζετε. Δύσκολο νὰ βρῆτε τὴν ἰσορροπία. Δύσκολο νὰ μείνετε στὸ ὄριο τοῦ μέτρου. Οὔτε δηλαδή, ὑποσιτισμὸς ἀλλὰ οὔτε καὶ ὑπερτροφία τοῦ ἐγωϊσμοῦ σας. Κακὸ καὶ ὀλέθριο ἡ αὐτοταπείνωσίς σας ἐμπρὸς στὸν ἄντρα, Ἀλλὰ ἐπίσης κακὸ ἡ ἐχθρικὴ στάσις, οἱ πληξωρικὲς ἀξιώσεις οἱ ἀπαιτήσεις ποὺ δὲ σταματοῦν τὰ αἰτήματα ποὺ ὅσο ἱκανοποιοῦνται πολλαπλασιάζονται, τὸ καθεστὼς τῆς στριγγλίας καὶ τῆς γκρίνιας ποὺ μεταβάλλουν τὴ συζυγικὴ στέγη σὲ κόλασι. Κόλασις καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι. Λιγώτερη «καλωσύνη» ἐκεῖ ὅπου οἱ συνεχεῖς ὑποχωρήσεις κατεντοῦν τὴ σύζυγο σὲ ὑπηρέτρια. Ἀλλὰ καὶ λιγώτερη «κακία» ἐκεῖ ποὺ ἡ διαστροφὴ τῆς γυναίκας φέρνει τον ἄντρα σὲ ἀπόγνωσι. Ὑπάρχει κι' ἐδῶ ὁ δρόμος τῆς καμήλας. ὁ πιὸ ἀσφαλὴς καὶ ὁ πιὸ ἄνετος. Πλάνη μεγάλη ἂν νομίζετε ὅτι στρέφοντας καὶ τὴν ἄλλη παρειὰ ἀφοπλίζετε τὸ σύντροφό σας ἀπὸ τὶς αὐθαιρεσίες του. Ἀλλὰ πλάνη ἐπίσης ἂν ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο πέσετε στὸ ἄλλο καὶ ἐπιχειρήσετε «νὰ πάρετε τὸν ἀέρα» τοῦ συζύγου σας. Γιατὶ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο τότε θὰ γίνῃ: Ἢ θὰ τὸν ἀγριέψετε καὶ θὰ τὸν κάνετε νὰ σᾶς φύγῃ, ἢ θὰ ἐπιτύχετε μὲν τὸ σκοπό σας ἀλλὰ θὰ εἶνε μιὰ ἐπιτυχία ποὺ δὲν θὰ τὴ χαρῆτε. Πρώτη ἐσεῖς θὰ συχισθῆτε τὸν ἠττημένο καὶ ταπεινωμένο σύζυγό σας καὶ θὰ νοιώσετε νύρω σας τὸ κενὸ ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπουσία ἑνὸς ἄντρα μὲ θέλησι μὲ ἐγωϊσμὸ καὶ ἀξιοπρέπεια. Μὴν ἀπεμπολῆτε τὴν ὑπερηφάνειά σας. ἀλλὰ καὶ μὴ ἐπιβουλεύεσθε τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ συντρόφου σας. Ἀξιοπρεπεῖς καὶ περήφανοι κι' οἱ δυὸ θ' ἀκολουθήσετε τὸ δρόμο σας Ἀλλιῶς μὴν περιμένετε εὐτυχία στὸ γάμο. Θύματα τῆς μεγάλης καλωσύνης οἱ μισές, θύματα τῆς μεγάλης κακίας οἱ ἄλλες μισές θὰ χτυπᾶτε τὰ κεφάλια σας γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ρημάχτηκε ἀπὸ τὶς ὑπερβολές σας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

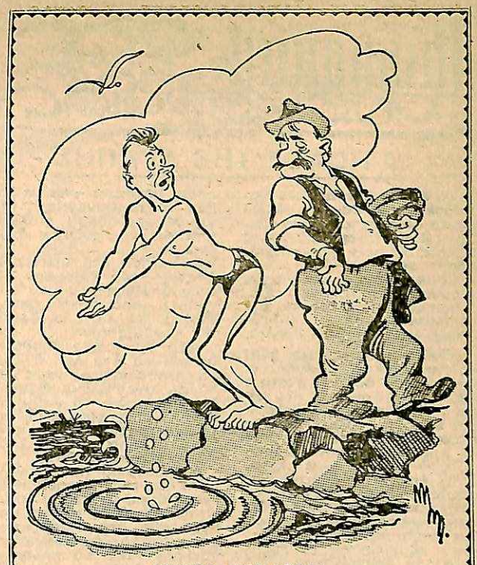

«ΣΟΥΡΑ» ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

— Κύτταξε βρὲ παιδάκι μου, ἂν δῆς αὐτοῦ κάτω τὸν Παναγιώτη. πές του ὅτι τὸν περιμένω ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα! Τί θὰ γίνῃ; θὰ φύγω!...

[Σκίτσο Ν. Νομικοῦ]

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γοητεῖες καὶ αὐταπάτες

Ἡ Μαριὼ κι' ὁ Πελοπίδας,
μὲ τὰ μάγια μιᾶς ἐλπίδας,
τὴν ἀγάπη τους ἐπλέξαν σ' ὁμορφό τους τὸ χωριό,
κάποιο βράδυ, ποὺ ἡ σελήνη
μέσ' τοῦ λόγγου τὴ γαλήνη
μέθυσεν, ἡ ξελογιάστρα, τὴ μικροῦλα τὴ Μαριώ...

★

Πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια
μὲ χαρές, καὶ μέσ' τ' ἀλώνια,
τραγουδῶντας ὅλη μέρα λίχνιζε ἡ μικρὴ Μαριώ,
κι' ὁ καλός της ξεχασμένος,
στὰ βιβλία του σκυμμένος,
μελετοῦσε γιὰ νὰ γίνῃ δικηγόρος στὸ χωριό...

★

Καὶ περνούσανε τὰ χρόνια!...
Κι' ἕνα βράδυ ποὺ τὰ χιόνια
τάχαν ὅλα σαβανώσει, στὸ μικροῦλι τὸ χωριό.
Ἦρθε μήνυμα πὼς τάχα,
— δάκρυα γιὰ νὰ κλαῦψ. νάχα! —
κάποιαν ἄλλη πῆρε ἐκεῖνος. λησμονῶντας τὴ Μα-
(ριώ!..

★

Ἔκλαψε πικρὰ ἡ φτωχοῦλα
κι' ἡ μικρὴ της ἡ καρδοῦλα
πούκρυβε ἀπειρην ἀγάπη. ράγισε... Κι' ἀπ' τὸ
(χωριό,
ἡ μικροῦλα ἡ πλανεμμένη,
ἔφυγε σὰν μολυσμένη!...
...Κι' ἔτσι βρέθηκε, μιὰ μέρα. στὴν πρωτεύουσα ἡ
(Μαριώ...

★

Τῆς παρεξενιᾶς ἡ ζάλη
τόσα λοῦσα, τόσα κάλλη
κάποιον ἄλλο δρόμο ἀνοίξαν στὴ μικροῦλα τὴ
(Μαριώ...

★

Ξέχασε τὰ περασμένα
τὰ λειθάδια τ' ἀνθισμένα
τὴν ἀγάπη της, τ' ἀλώνια τὸ φεγγάρι τὸ χωριό!..

★

Στὰ βελοῦδα τῶν ματιῶν της,
οἱ λαχτάρες τῶν καϋμῶν της
σὲ δυὸ κύκλους μαυρισμένους

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Το θράδυ έκεῖνο εἶχα δειπνήσει στὸ Σουρέν, μαζὺ μὲ τὸ δυστυχισμένο μου φίλο Ζὰκ Ντορμύ, λίγες ἑβδομάδες πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό του.

Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι πεζοί, διασχίζοντας τὸ δάσος τῆς Βουλώνης γιὰ ν' ἀπολαύσουμε τὴ νυκτερινὴ δροσιά.

Ἐνῶ προχωρούσαμε, ἐξακολουθούσαμε τὴ συζήτησι ποὺ εἴχαμε ἀρχίσει σχετικὰ μὲ κάποιο ἐγκλημα ποὺ εἶχε συνταράξει ὁλόκληρο τὸ Σουρέν. Ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς εἶχε σκοτώσει μὲ μιὰ σφαίρα τὴν ἀπιστη σύζυγό του κι' εἶχε παραδοθῆ ἔπειτα περήφανα καὶ χωρὶς καμμιὰ τύψι στὴν ἀστυνομία δηλώνοντας ὅτι εἶχε δικαιράξει τὸ φόνο σὲ κατάστασι ἀπολύτου ψυχραιμίας, ἐξασκῶντας τὰ συζυγικά του δικαιώματα.

Ὁ Ζὰκ ὑποστήριζε ὅτι τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο ἦταν νόμιμο.

—Ἀπορεῖς μὲ τὶς ἰδέες μου θέθεσια, μοῦ εἶπε ὁ Ζὰκ. Καὶ δὲν ξέρεις ἀκόμα τὸ βάθος τῶν σκέψεων μου. Ὁ θάνατος δὲν μοῦ φαίνεται ἀρκετὸς γιὰ νὰ καλύψη τὸ ἐγκλημα μιᾶς γυναίκες ποὺ παραβιάζει τὶς ἱερώτερες ὑποσχέσεις της καὶ παραβαίνει τοὺς ὅρκους της. Αὐτὴ ἤθελα νὰ θρεθῆ κανένα ἄλλο μαρτύριο πιὸ ἀπάνθρωπο!...

Ἐμεινε σκεπτικὸς μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα, σὰν νὰ πῆρε ἔξαφνα τὴν ἀπόφασί του πρόσθεσε:

—Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω, φίλε μου. Θέλω ἔπειτα ἀπ' τὸ θάνατό μου—μὴ διαμαρτύρεσαι, ξέρω σὲ πόσο σοβαρὸ σπμεῖο ἔχει φτάσει ἡ χρονιὰ ἀρρώστεια ἀπ' τὴν ὁποία ὑποφέρω — θέλω λοιπὸν νὰ τὰ φανερώσης ὅλα γιὰ νὰ φερθοῦν, κι' οἱ ἄλλοι ἀπατημένοι σύζυγοι ὅπως ἐγώ...

Καὶ μέσα στὴ νυκτερινὴ ἡσυχία τοῦ ἐρημικοῦ δάσους ὁ φίλος μου μοῦ διηγήθηκε μιὰ τρομακτικὴ ἱστορία, τὸ μεγάλο δρᾶμα τῆς καρδιᾶς του.

—Θὰ θυμᾶσαι ὑποθέτω, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ὁ Ζάκ, ὅτι παντρεύτηκα, νέος πολὺ μὲ τὴν Ἑλένη Νέγκρι, ἕνα κοριτσάκι 16 ἐτῶν, τὸ ὁποῖο μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο. Δὲν εἶχα ξαναδῆ ἄλλο πλάσμα τόσο εἰλικρινὲς καὶ ἀθῶο.

»Ἡ εὐτυχία ποὺ αἰσθάνθηκα κοντά της τοὺς πρώτους μῆνες τῶν γάμων μας, οἱ ὀνειρεμένες μέρες ποὺ περάσαμε στὴ Βρεττάνη, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν μὲ λόγια...

»Ἔπειτα ἤρθαμε στὸ Παρίσι ὅπου περάσαμε δυὸ ἀκόμη χρόνια ζωῆς γοητευτικῆς...

»Ἤμαστε βαθειὰ κι' ἀπόλυτα ἀγαπημένοι.

»Ὦ, φίλε μου... Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴ γνωρίζη κανείς, ποτὲ τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτα, γιατί... κατόπιν.. ὅταν τὴν χάσῃ... ὑποφέρει ἀκόμα σκληρότερα.

»Καὶ τώρα, θυμᾶσαι τὸ φρικτὸ δρᾶμα ποὺ ἀναστάτωσε τὴ ζωή μου πρὶν λίγους μῆνες; Ἡ γυναίκα μου ἔχασε ἑξαφνα τὰ λογικά της κι' ἀπάνω στὴν κρίσι τῆς τρέλλας της, σκότωσε μέσα στὸ σπίτι μας τὸν στενώτερό μου φίλο.. Αὐτὴ τουλάχιστον εἶνε ἡ ἐξήγησις ποὺ πίστεψε ὅλος ὁ κόσμος...

»Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν τραγικὴ ἀλήθεια...

»Σοῦ μίλησα, πρὶν ἀπὸ λίγο, γιὰ τὴ λατρεία ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὴν Ἑλένη. Ὅλη ἡ ὕπαρξίς μου, ὅλη ἡ εὐτυχία μου στηριζόταν σ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

»Ἐ, λοιπόν, τρία χρόνια μετὰ τὸν γάμο μας, ὅταν δὲν εἶχα πιὰ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῆς συζύγου μου, ἀνακάλυψα κάτι ποὺ μὲ συνέτριψε, κάτι ποὺ μὲ θύθισε στὴν πιὸ πικρὴ ἀπελπισία: Ἡ Ἑλένη μὲ πρόδιδε μὲ τὸν Ζὼρζ ἕναν ἀπ' τοὺς καλύτερους φίλους μου!...

»Ὁ τρόπος ποὺ ἀνεκάλυψα τὴν ἀπιστία της δὲν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον... Μὰ ἀπὸ τότε δὲν εἶχα παρὰ μόνο μιὰ σκέψι: νὰ ἐκδικηθῶ!... Νὰ ἐκδικηθῶ μ' ἕναν τρόπο τρομερό, φρικτό!...

»Ὅποιος δὲν ἀγάπησε ὅσο ἀγάπησα ἐγώ, ὅποιος δὲν προδόθηκε, ὅπως ἐγώ, ἀπ' τὴν γυναῖκα στὴν ὁποία εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη τὴ χαρά, τὸ μεθύσι ποὺ κλείνουν αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις: Νὰ ἐκδικηθῶ!...

»Μέσα στὸ ψκρέμισμα τῆς εὐτυχίας μου, ὁ πόθος μόνο τῆς ἐκδικήσεώς μου ἔδωσε τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι νὰ κρύψω τὸν πόνο μου καὶ νὰ φερθῶ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα στὴν Ἑλένη σὰν νὰ μὴν ἤξερα τίποτα...

»Ἕνα θράδυ ποὺ ἡ γυναῖκα μου ἐπρόκειτο νὰ δειπνήση σὲ κάποιο συγγενικό της σπίτι, παρακάλεσα τὸ Ζὼρζ, μὲ κάποια πρόφασι, νὰ ἔρθη νὰ μ' ἐπισκεφθῆ κατὰ τὶς δέκα.

»Τὸν περίμενα ὁλομόναχος. Ὅταν κτύπησε τὸ κουδοῦνι πῆγα μόνος μου νὰ τοῦ ἀνοίξω. Καὶ προτοῦ περάση τὸ κατώφλι χωρὶς καμμιὰ ἐξήγησι χωρὶς νὰ τοῦ πῶ οὔτε λέξι, τὸν ἔβαλα στὴ καρδιά!...

»Σωριάστηκε κάτω χωρὶς νὰ προφτάση ν' ἀρθρώση λέξι... Ἐτράβηξα τότε τὸ πτῶμα του ὡς τὸ σαλόνι καὶ τὸ ἔστησα καθιστὸ ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔπειτα ἄναψα ὅλα τὰ φῶτα καὶ περίμενα...

»Ὅταν ἄκουσα τὴν Ἑλένη νὰ ἐπιστρέφη, κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα...

»Ὦ! ἐκείνη ἡ στιγμή!... Εἶδα τὴ γυναῖκα μου νὰ πλησιάζη στὴν πολυθρόνα... Καὶ στ' αὐτιά μου ἀντηχεῖ ἀκόμα ἡ σπαρακτικὴ της κραυγή...

»Ὦ! φίλε μου... Τὴν κραυγή της αὐτὴ νομίζω ὅτι τὴν ἀκούω διαρκῶς νύχτα καὶ μέρα. Μὲ κυνηγάει παντοῦ καὶ μὲ κάνει ν' ἀνασριχιάζω.

»Εἶχα ἐκδικηθῆ!... Βγῆκα τότε ἀπ' τὴν κρύπτη μου καὶ πλησίασα τὴν Ἑλένη... Μόλις μὲ εἶδε ἐκείνη, κρεμάστηκε γελῶντας ἀπ' τὸ λαιμό μου... Εἶχε τρελλαθῆ!...

—Καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια; ρώτησα.

—Κανείς! Δὲν ἐνδιαφέρομαι ἄλλωστε γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη... Ἴσως ὁ Θεὸς νὰ μὲ καταδίκαση. Ἀλλὰ ἐγὼ μέσα στὴ συνείδησί μου, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔκαμα κανένα κακό. Ἐξάσκησα μόνο τὰ νόμιμα συζυγικά μου δικαιώματα... Τιμώρησα τὸν ἄπιστο φίλο καὶ τὴν ἄπιστη σύζυγο...

. . . . . .

Τὸ θράδυ αὐτὸ δὲν ἀλλάξαμε πιὰ οὔτε λέξι μὲ τὸ φίλο μου. Προχωρούσαμε μέσα στὶς ἔρημες δενδροστοιχίες βουβοὶ σὰν φαντάσματα.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΩΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περιπέτειαι εἰς σινεμάδιον

Μετέθην εἰς ὑπαίθριον κεντρῶδες σινεμάδιον.
τὸ παρελθὸν τὸ θράδυον,
ἰδέαν ἔχων φαεινὴν ὀλίγον τι νὰ δροσισθῶ,
ν' ἁπλώσω τὴν ἀρίδαν μου, μὰ καί... νὰ σινεματισθῶ.
Ἐπαίζετο ἐν φιλμιον διδακτικὸν ἀρκούντως,
κι' ἦτο ὑπερπαραγωγῆς, θαρρῶ τοῦ Χολλυγούντος.
Ὁ μέγας πρωταγωνιστεὺς πρὸς τὰς γυνὰς ἀπάσας
βλέμμα φλογῶδες ἐρριπτεν ὁ παληοεμβαγάσας.
Ἐκόρδωνε ὡς Ἄδωνις ἀκμαῖος καὶ ὡραῖος,
ἐπρόκειτο, παιμφίλτατοι, περὶ τοῦ Παουρέος.
Ἐνῶ δὲ ἴστατο ἥδυς πλησίον τῆς γοήσσης του
τῆς Χέντυ τῆς Λαμαρινὸς τῆς καὶ παρτενερίσσης του,
αὐτὴ μὲ μέγα γλυκασμὸν καὶ μ' ὕφος ἐρωτύλον
ἐμθάνιζε σκανδαλωδῶς πρὸς τὸ ἐμόν το μέρος
μὲ γλαφυρώδεις ὀφθαλμοὺς κι' ἐρωτικώδη ζῆλον
ραντεθουδιὰν ἐθούλετο μ' ἐμὲ ἰδιαιτέ-
(ρως
ἤγουν, ὡς ἦτο φυσικόν
σεσαμοπᾶς ἐγένετο, μὰ καὶ παμμέγι-
(στον κακόν.
Διὸς ἐχολώθη ὁ Παουρεύς, ἐκόπηκ' ἡ
(ταινία
καὶ τὸ κοινὸν ἠλάλαζεν μὲ περισσὴν
(μανία:
— Θὰ συνυπάρχη μεθ' ἡμῶν ὁ δαίμων
(ὁ κακὸς
τῆς ἡμετέρας πόλεως ὁ νερο-Παρα-
(τατικός!
Καὶ γκιόσα τις ἀνέκραξεν:— Τρομάσο
(πειὰ νὰ τοὔρτη
βρὲ ἄντροι δὲν τοῦ ρίχνετε μιὰ ντου-
(φεκιὰ γιαούρτη;...
Τὸ ἔργο εὐθὺς ἀνέλαθεν τοῦ ὄχλου
(ἀντιπρόσωπος
κι' ἐξῆλθον ἀπ' τὸ σινεμὰ ἐν τούτοις...
(ἀσπροπρόσωπος!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ κρίσις ποὺ διέρχονται ὅλα τὰ θέατρα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ περικοποῦν οἱ μισθοὶ κατὰ 30% στὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτά.

Στὸ μεταξύ, τὸ μοναδικὸ μπαλέτο ποὺ ὑπῆρχε ἐφέτος στὸ μουσικὸ θέατρο, στὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ», καταργήθηκε κι' αὐτὸ γιὰ λόγους οἰκονομικούς. Ἐξ ἄλλου, ἡ «Λυρικὴ Σκηνή», ἀνέθαλε τὴν ἀνανέωσι τῶν συμβολαίων τῶν ἠθοποιῶν της, γιὰ τὸν Αὔγουστο..

—Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἡ «Λυρικὴ Σκηνή», ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνες προετοιμασίες παρουσιάζει στὸ θερινό της θέατρο τὴν φαντασμαγορικὴ ὀπερέττα τοῦ Τσίλλερ «Τὸ ρόδο τοῦ Τυρόλου».

Τὸ ἔργο περιλαμβάνει πολλὰ τυρολέζικα μπαλέτα.

Μέσα στὶς διάφορες σκηνογραφικὲς καινοτομίες τοῦ ἔργου, συμπεριλαμβάνονται καὶ 20 γύψινες γοργόνες, ποὺ θὰ στηθοῦν στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ θεάτρου.

—Ἐπίσης τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ θὰ δοθῆ στὸ «Ἀκροπόλ» ἡ πρώτη τῆς σατυρικῆς φαντασίας τῶν κ. Σακελλάριου-Γιαννακόπουλου, ποὺ ἐτιτλοφορήθη τελικὰ «Ἐπανάστασι στὸ φεγγάρι». Στὸ τέλος τοῦ ἔργου, οἱ δύο κάτοικοι τῆς γῆς ποὺ κατορθώνουν νὰ φανατίσουν τοὺς κατοίκους τῆς Σελήνης καὶ νὰ τοὺς χωρίσουν σὲ δεξιοὺς καὶ ἀριστερούς, διώχνονται ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Ἐπιχειροῦν τότε νὰ ξαναγυρίσουν στὴ γῆ. ἀλλὰ αὐτὴ ἔχει στὸ μεταξὺ καταστραφῆ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ ἔτσι δὲν ἔχουν ποῦ νὰ πᾶνε!...

Γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἔργο αὐτὸ ἐμφανίζονται σὲ τραγουδιστικὸ «ντουέττο» ἡ Καΐτη Ντιριντάουα μὲ τὸν Κώστα Μανωλάκη.

—Γύρισαν προχθὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἔπειτα ἀπὸ παραμονὴ πολλῶν μηνῶν, ἡ Βάσω Μανωλίδου καὶ ὁ Θ. Κρίτας. Πρόκειται νὰ παρουσιάσουν τὸ χειμῶνα μεγάλο θίασο πρόζας μὲ κεφάλαια τῆς ἀμερικανικῆς ἑταιρείας «ΑΡΤΣ» ποὺ θὰ στεγοσθῆ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὸ «Ρέξ».

—Στὸ θέατρο «Μακέδο» παίζεται ἀπὸ προχθὲς μιὰ καινούργια ἠθογραφία τοῦ κ. Δ. Μπόγρη μὲ τὸν τίτλο «Τὸ κορίτσι τοῦ λιμανιοῦ».

Τὸ νέο αὐτὸ ἑλληνικὸ ἔργο μὲ ὅλους τοὺς χαρακτηριστικοὺς τύπους τοῦ πρώτου λιμανιοῦ μας, περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν πάλη δυὸ ἀνδρῶν γιὰ μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ.

—Μετὰ τὸ «Φιντανάκι» καὶ μιὰ ἄλλη γνωστὴ ἠθογραφία τοῦ Παντελῆ Χόρν, τὸ «Μελτεμάκι», πρόκειται νὰ γίνη μουσικὸ ἔργο.

—Ἡ Πάολα, συνεχίζοντας τὶς ἐμφανίσεις της στὴν Ἀμερική, ἔδωσε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ στὸ Σικάγο, ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως προστασίας μεταναστῶν.

Οἱ μεγαλύτερες ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες τῆς ἀφιέρωσαν μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια.

—Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ Ζανίνα, ἀνεχώρησε γιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴ Θεσσαλονίκη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μουσικαὶ ἐκδόσεις

Ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Μ. Γαϊτάνου» — Στοὰ Ἀρσακείου 10 — ἐξεδόθη ἡ νέα σύνθεσις τοῦ κ. Χρ. Χαιροπούλου μὲ τὸν τίτλο «Σ' ἀγαπῶ παροράξενα», ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Γ. Γιαννακοπούλου. Ἡ νέα σύνθεσις τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἕλληνος συνθέτου, στὴν σειρά, «Τραγούδια γιὰ λίγους» εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ σημειώση ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

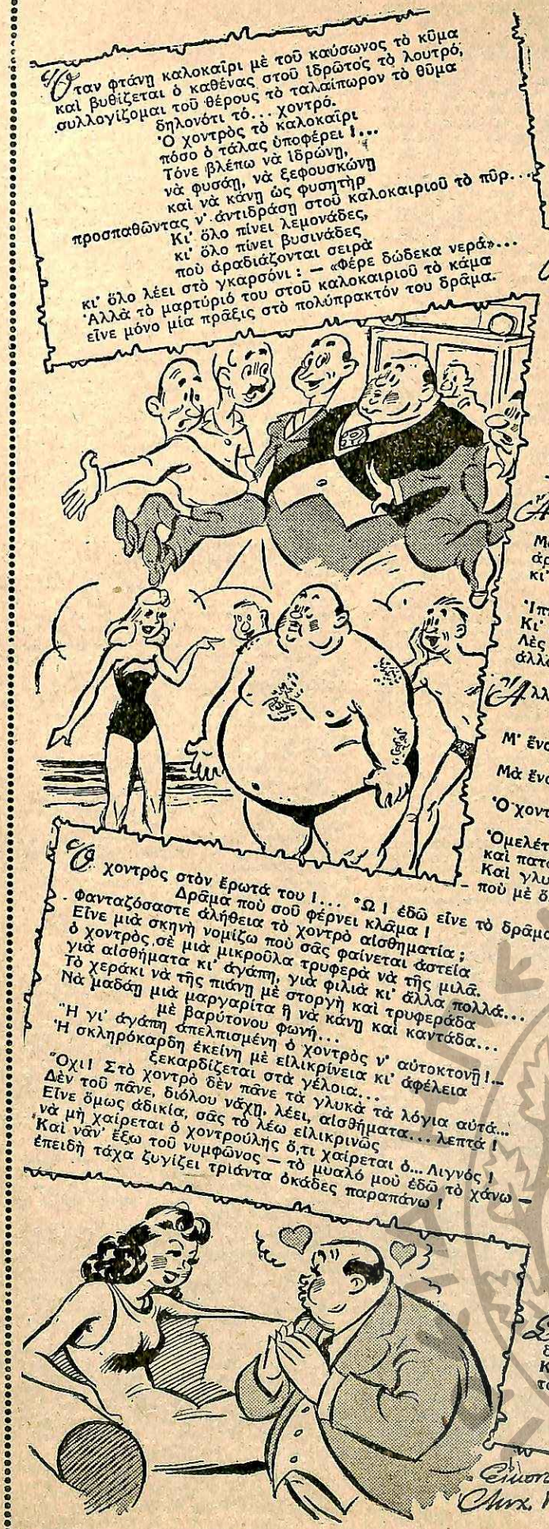

οἱ χοντροί

Ὅταν φτάνῃ καλοκαῖρι μὲ τοῦ καύσωνος τὸ κῦμα
καὶ βυθίζεται ὁ καθένας στοῦ ἱδρῶτος τὸ λουτρό,
συλλογίζομαι τοῦ θέρους τὸ ταλαίπωρον τὸ θῦμα
δηλονότι τό... χοντρό.
Ὁ χοντρὸς τὸ καλοκαίρι
πόσο ὁ τάλας ὑποφέρει!...
Τόνε βλέπω νὰ ἱδρώνῃ,
νὰ φυσᾷῃ, νὰ ξεφουσκώνῃ
καὶ νὰ κάνῃ ὡς φυσητὴρ
προσπαθῶντας ν' ἀντιδράσῃ στοῦ καλοκαιριοῦ τὸ πῦρ...
Κι' ὅλο πίνει λεμονάδες,
κι' ὅλο πίνει βυσινάδες
ποὺ ἀραδιάζονται σειρὰ
κι' ὅλο λέει στὸ γκαρσόνι: — «Φέρε δώδεκα νερά»...
Ἀλλὰ τὸ μαρτύριό του στοῦ καλοκαιριοῦ τὸ κάμα
εἶνε μόνο μία πρᾶξις στὸ πολύπρακτόν του δρᾶμα.

Μία πρᾶξις εἰς τὸ δρᾶμα τοῦ χοντροῦ, ἡ συγκοινωνία!
Τί λαχτάρα κι' ἀγωνία
μὲ τοὺς ἄλλους στὴν οὐρά,
ὁ χοντρὸς γιὰ νὰ τρυπώσῃ, θὰ σκουντήσῃ, θὰ συνθλίψῃ...
Θὰ στριμώξῃ, θὰ πατήσῃ, μὲς στὸ τράμ καμμιὰ φορά!
καὶ ἄλλοι στοὺς διπλανούς του ὅταν κάνῃ πὼς θὰ στρίψῃ...
Μὰ καὶ ποῦ νὰ προχωρήσῃ
ποὺ ἕνα βῆμα γιὰ νὰ κάνῃ πρέπει ὀχτὼ νὰ ἐκτοπίσῃ,
καὶ ματαίως ὁ εἰσπράκτωρ ξεφωνίζει: — «Προχωρεῖτε»;
ποὺ ὁ ὄγκος τῆς κοιλιᾶς του δύο μέτρα προηγεῖται
Σὰν αὐτὸ δὲ νὰ μὴ φτάνῃ — ἄλλη ἐτσύτη τραγῳδία —
Εἶνε καὶ ἡ κοροϊδία,
ποὺ οἱ ἄλλοι τὸν πατᾶνε καὶ τὸν παίρνουν στὸ ψιλό:
— Ὁ χοντρὸς πρέπει νὰ δώσῃ εἰσιτήριο διπλό!

Ἄλλη πρᾶξις μαρτυρίου μὲ τὶς ἄλλες ἀναμιξ:
Ὁ χοντρὸς εἰς τὰ μπαΐν - μιξέ.
Μόλις βάλῃ τὸ μαγιὸ του καὶ ἐμφανισθῇ στὴν πλάζ
ἀρχινᾶ τῆς εἰρωνείας τὸ πολύπλευρον μπαράζ
κι' ἀπὸ νέους κι' ἀπὸ νέες κάποτε κι' ἀπὸ κυρίας:
— Αἴ! τὸ νοῦ σας! Καρχαρίας!...
Ἱπποπόταμος!... Ἐλέφας!... ἀποφαίνεται ἕνας τρίτος,
Κι' ἕνας ἄλλος πάρα πέρα: — Προσοχή! Νὰ ἕνα κῆτος!.
Λὲς καὶ ὁ χοντρὸς δὲν εἶνε ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ
ἀλλὰ εἶνε μόνο στόχος γιὰ τὸ χιοῦμορ τοῦ λαοῦ.

Ἄλλη φάσις τραγῳδίας στοῦ χοντροῦ μας τὴ ζωή,
—ὁ καθένας τὸ ἐννοεῖ—
ὅτι εἶνε τὸ φαΐ!
Μ' ἕνα πιάτο, κι' ἕνα φροῦτο ὁ καθένας τὴ βολεύει
Σπάνια δεύτερο γυρεύει...
Μὰ ἕνα ἢ καὶ δύο πιάτα τοῦ χοντροῦ τί νὰ τοῦ κάνουν;
Οὔτε γιὰ μεζὲ δὲν φτάνουν!
Ὁ χοντρὸς θέλει νὰ φᾷῃ, θέλει νὰ καταβροχθίσῃ
στὸ τραπέζι σὰν καθήσῃ.
Ὁμελέττες καὶ πιλάφια, σνίτσελ καὶ μακαρονάδες,
καὶ πατάτες, καὶ ντομάτες, συναγρίδες καὶ ἐντράδες...
Καὶ γλυκά, κομπόστες, φροῦτα, τρώει ἀλληλοδιαδόχως
ποὺ μὲ ὅλ' αὐτὰ μποροῦσε νὰ χορτάσῃ ἕνας λόχος!

Κι' ὅμως... Ὁ χοντρὸς ἐν τούτοις ποὺ ὑποφέρει τέτοιο δρᾶμα
δὲν τὸ παίρνει ἐπὶ πόνου καὶ κατάκαρδα τὸ πράμα...
Ὁ χοντρὸς — αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ μεγάλοι καὶ παιδιά —
εἶνε ἄνθρωπος ποὺ ἔχει πάντοτε καλὴ καρδιά.
Εἶνε εὔθυμος, ἀστεῖος, σ' ὅποια νάνε ἡλικία
Δὲν κρατάει ποτὲ κακία.
Τρώει, πίνει καὶ γελάει ἀφελῶς κι' ἀνεπιγνώστως
καὶ μὲ ὅσα κι' ἂν τοῦ ποῦνε θὰ γελάσῃ ἐκείνος πρῶτος!..
Ἂς ἐξέθεσα τὸ δρᾶμα τοῦ χοντροῦ — καὶ μὴ γελᾶτε —
διὰ τρόπου λίγο εὐθύμου, μὰ ὁπωσδήποτε ἀθρου.
Κι' ἂν τὰ λίγα αὐτὰ δὲν φθάνουν καὶ συνέχεια ζητᾶτε,
τότε παρακολουθῆτε τὴ Χοντρὴ τοῦ «Θησαυροῦ»!

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Γ.

Ἐπιστρατεύεται
Σπύρος Γάλλιας

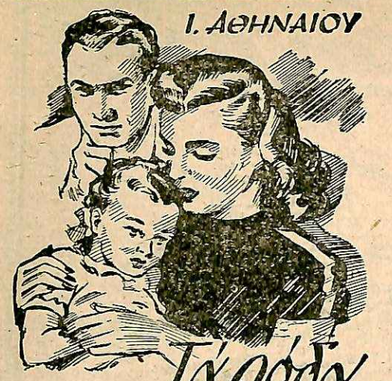

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Τα ρόδα ξανανθίζουν

13ον

— Είνε παιδί του, ε; φώναξε μ' άγρια χαρά ή μικρή.

— Ναι!

— Μα τότε... γιατί να γίνουν όλα αυτά; Γιατί να γίνω κι' εγώ δυστυχισμένη; ξεφώνισε η κοπέλλα, με σπαραγμό.

— Δεν μπορείς να τα καταλάβης, είπε η Παυλίνα σκοτεινή. Δεν μπορώ να στα εξηγήσω.

Έπιασε το κεφάλι της με τα δυό της χέρια η Ξένη.

— Θα τρελλαθώ! ψιθύρισε σπαρακτικά. Να μού φύγη έτσι η εύτυχία από τα χέρια μου, χωρίς λόγο κοι χωρίς αφορμή!...

— Έτσι φεύγει η εύτυχία από τα χέρια μας χωρίς λόγο και χωρίς αφορμή, επανέλαβε η Παυλίνα.

— Εσύ όμως τη γνώρισες την ευτυχία, φώναξε μέ πάθος η Ξένη. Έζησες επί τέλους οχτώ χρόνια ευτυχισμένη με τον άνθρωπο που αγαπούσες. Ένώ εγώ ούτε τη ζύγωσα την ευτυχία καθόλου. Την έχασα πρίν τη γνωρίσω.

— Ξενούλα, ψιθύρισε η Παυλίνα, με φωνή τρεμάμενη, σώπα! Αν αγαπάς το Θεό μη μέ κάνης να σκοτωθώ. Αν ήξερες τί γίνεται μέσα μου, δέν θά μιλούσες έτσι. Σκέφθηκα πολλές φορές να σκοτωθώ, Ξένη! Αλλά λυπάμαι τη Βάντα. Έμεινε χωρίς πατέρα. Αν μείνη και χωρίς μάνα τί θ' απογίνη;

— Όχι, φώνεξε άγρια η μικρή, δέν θέλω να σκοτωθής. Τί θ' απογίνω εγώ; Αλλά γιατί νάρθούνε έτσι τα πράγματα; Γιατί;

Τώρα πιά, το μαρτύριο της Παυλίνος είχε φτάσει σ' ένα σημείο απ' όπου ήταν σίγουρη πώς δέν μπορούσε να γίνη χειρότερο. Έθελε την αδερφούλα της να λυώνη από τον κεύθμό της και δέν μπορούσε να κάνη τίποτε γιά να τη βοηθήση. Ακριβώς όπως ό στρατηγός που είχε άνατινάξει πίσω του τις γέφυρες.

Η Βάντα είχε παρηγορηθή γιά την ώρα τουλάχιστον.

Της είχαν πή ότι ό πατέρας της είχε άναγκαστή να πάη γιά κάποια δουλειά του ταξίδι ότι τού έτυχε κάποια άναποδιά στη δουλειά του κοι γι' αυτό είχε φύγει έτσι θυμωμένος και στενοχωρημένος.

Η μικρή δέν τα είχε πιστέψει άπόλυτα αυτά με το ένστικτο τού παιδιού που καταλαβαίνει όταν το ξεγελούν. Όσο περνούσαν όμως οί μέρες άν κι' ό Στέλιος δέν φαινόταν στό σπίτι το κοριτσάκι ξαναβρίσκε τη φυσική του εύθυμία που την είχε χάσει τις πρώτες ήμέρες της τραγωδίας.

Ώστε γιά τη Βάντα δέν άνησυχούσε η Παυλίνα.

Η Ξένη όμως της ράγιζε την καρδιά.

Συγχρόνως άρχισαν κι' οί έννοιες τού διαζυγίου.

Η Παυλίνα διώρισε δικηγόρο της κάποιον παλιό οίκογενειακό τους γνώριμο, που δέν ήταν δά και περίφημος νομικός και πήρε την ύπόθεσι χλισιρά, έπειδή δέν μπορούσε να καταλάβη τί συνέβαινε. Δέν μπορούσε να τού χωρέση στο μυαλό πώς η Παυλίνα ήταν ένοχη. Μά κι' η ίδια δέν τον βοηθούσε ν' αποδείξη την άθωότητά της.

Κι' έτσι περνούσαν οί ήμέρες άφόρητες γιά τη μικρή οίκογένεια.

Στό μεταξύ ό Στέλιος είχε έγκατασταθή στό σπίτι της Λούσης.

"Ενας τσακισμένος άνθρωπος

Χειμωνιάτικο άπόγεμα. Το καλοριφέρ χάριζε στο πολυτελές ύπνοδωμάτιο μιά γλυκειά θαλπωρή. Τα τζάμια ήσαν θαμπά κι' έσταζαν νερό. "Εξω τα δέντρα όλόγυμνα κουνούσαν άπελπισμένοι τα κλαδιά τους στό φύσημα τού άέρα. Μιά ψιλή βροχή τάδερνε αλύπητα.

Η Λούση ήταν ξαπλωμένη στο κρεββάτι της. Φορούσε ένα βαρύ μεταξωτό βαθυκόκκινο νυχτικό και τα κοκκινόχρυσα μαλλιά της έπεφταν μακρυά στούς ώμους της σε φαντασερές μπούκλες. Το σκέπασμα τού κρεββατιού της ήταν πολυτελέστατο και χρυσαφί. Χρυσαφιές κι' οί άναλαμπάδες κουρτίνες. Της άρεσαν πάντα τα φανταχτερά χρώματα. Κάπνιζε, με τα μάτια μισόκλειστα. άνασκωμένη στά μαξιλάρια της κι' έριχνε στό Στέλιο ματιές έρωτικές μαζί κι' είρωνικές.

Ό Στέλιος καθόταν πειρέκει σε μιά χαμηλή πολυθρόνα σκεπασμένη με χρυσαφί μεταξωτό. Κάπνιζε κι' αυτός. Το χέρι του καθώς κρατούσε το τσιγάρο σιγότρεμε και τα χείλη του μόρφαζαν καθώς προσπαθούσε να κυμογελάση στήν ξεπλωμένη γυναίκα.

— Στέλιο είπε άξαφνα η Λούση με το είρωνικό της ύφος, μή χαμογελάς. Δέν ύπάρχει κανένας λόγος νά μού χαμογελάς. Άφησου στη φύσι σου. Το καταλαβαίνω πώς αυτή τη στιγμή θα προτιμούσες να κλαις παρά να μού χαμογελάς.

— Είσαι τρομερή! άποκρίθηκε ό Στέλιος, προσπαθώντας να χαμογελάση πιό έντονα. Είσαι άλήθεια φοβερή γυναίκα. Μαζί σου δέ μπορεί κανείς να ήσυχάση ούτε μιά στιγμή.

— Άλλοτε μού τόλεγες γιά έπαινο αυτό. Θυμάσαι; Μούλεγες πώς το έλάττωμα της Παυλίνας ήταν πώς δέν σού παρουσίαζε καμμιά έκπληξι, πώς ήταν πάντα ίδια γελαστή καλή, χωρίς άλάτι στην άγάπη σας.

— Μη μού άναφέρης τ' όνομα της Παυλίνας φώναξε ό Στέλιος βραχνά. Στό είπα χίλιες φορές. Γιατί σ' άρέσει να τη φέρνης πάντα στη θύμησί μου;

Η Λούση γέλασε δείχνοντας τα άστραφτερά της δόντια.

— Κάνω γούστο, τού άπάντησε. Μ' άρέσει να βλέπω το πρόσωπό σου να συσπάται μόλις άκούς τ' όνομά της.

— Είσαι μιά μικρή τίγρις! είπε ό Στέλιος.

— Λέαινα. Μιά μικρή λέαινα τον διώρθωσε αυτή. Έτσι μέ ώνόμασες άλλοτε. Και μού πάει καλλίτερα το όνομα αυτό.

Τίναξε τα όλόχρυσα μαλλιά της ποϋμοιαζαν άληθεια σάν χαίτη.

"Επειτα μέ μιά κίνησι ξαφνική, γατίσια, πετάχτηκε άπό το κρεββάτι της, και πήγε και κάθησε στά γόνατα τού Στέλιου. Τύλιξε τα παχουλά της κατάλευκα μπράτσα γύρω στο λαιμό του.

— Πές μου! ρώτησε σιγά. Αγαπάς πάντα το μικρό σου το θηρίο;

Την έφαρξε αυτός στην άγκαλιά του κι' άκούμπησε τα χείλη του στό μαργαριταρένιο της λαιμό.

Μ' ένα πήδημα τού ξέφυγε η Λούση.

— Ντροπή! φώνεξε. Δέν μ' αγαπάς! Φιλί είνε αυτό; Ερωτικό φιλί η φιλί σε πεθαμένη;

— Το ξέρεις πώς σ' αγαπώ, άποκρίθηκε αυτός άτονα. Αλλά... στο είπα. Πρέπει νάχης ύπομονή. Να μού δώσης τον καιρό να συνέλθω. Δέν σούκρυψα πόσο πόνεσα γιά τη Βάντα.

— Πονάς άκόμα πολύ, όπως την πρώτη στιγμή; τον ρώτησε, κυττάζοντάς τον στά μάτια.

— Πολύ! άποκρίθηκε αυτός σιγά.

— Μα πέρασαν δυό μήνες άπό τότε.

— Πονάω όπως την πρώτη στιγμή. βόγγηξε αυτός με σπαραγμό. Ίσως πιό πολύ άπό τήν πρώτη στιγμή. Γιατί όσο περνάνε οί μέρες τόσο νοιώθω πιό άβάσταχτη τη νοσταλγία γι' αυτό το παιδί.

Έσκυψε άπάνω του προκλητική, άκούμπησε το στήθος της στον ώμο του, τα χείλη της στό μάγουλό του.

— Θά σού κάνω εγώ άλλο παιδί. τού φιθύρισε. Μόλις παντρευτούμε θά σού κάνω ένα κοριτσάκι πιό όμορφο άπό τη Βάντα. Όμορφο σάν κι εμένα. Με χρυσά μαλλιά και με γλυκά μάτια. Και θά ίδης πόσο θά τ' άγαπήσης κι' αυτό.

Κούνησε ό Στέλιος θλιμμένος το κεφάλι.

— Θά τ' άγαπήσω... Ναί. Αλλά, μέ τη Βάντα ήταν άλλο πράγμα. Δέν μπορείς να καταλάβης. Άφού μούρκεσαι και τώρα άκόμα ώρες - ώρες να πάω στό άπιτι, να χτυπήσω την πόρτα, να την δώ, να τη φιλήσω... Μού φαίνεται πώς θ' άρρωστήσω άν δέν τη φιλήσω πότε πιά αυτή τη μικρή.

— Και δέν πάς; του είπε πεισμωμένη.

Τι σημασία έχει που είνε άλλου παιδί; Μήπως δέν άγοπάμε και τα ξένα παιδιά;

Μιά νευρική σύσπισι χάραξε το πρόσωπό του. Η σύσπαση που παραμόρφωνε τώρα συχνά τα ώραία του χαρακτηριστικά.

— Το ξέρεις πώς δέν μπορώ να πάω άποκρίθηκε.

Με το κεφάλι σκυμμένο σάν γέρος έμεινε άκίνητος. Κάπνιζε και τα μάτια του κυττούσαν τα δέντρα που κουνούσαν άπελπισμένα τα γυμνά κλαδιά τους έξω στό δρόμο και τη σιγανή παγωμένη βροχή που τα έδερνε.

Η Λούση άρχισε να ντύνεται. Με κινήσεις προκλητικές, χωρίς καμμιά ντροπή, γυμνώθηκε όλότελα μπροστά του, στάθηκε στόν καθρέφτη της τουαλέττας και κύτταξε το σώμα της ρίχνοντάς του μιά λοξή ματιά.

Τα μάτια τού Στέλιου όμως ήταν πάντα στηλωμένα μακρυά.

Η Λούση σήκωσε τους ώμους της κι' ένω περνούσε το φόρεμά της άρχισε να σιγοσφυρίζη έναν έρωτικό σκοπό. Φαινόταν ωστόσο νευριασμένη και στενοχωρημένη.

Όταν ντύθηκε, πήγε κοντά του.

— Μπράβο! τού φώναξε χτυπώντας τον μαλακά στο κεφάλι. Μπράβο! Διανωγή σ' ρισα! Κάνεις προόδους βλέπω. Πρίν λίγον καιρό πού να τολμήσω να ντυθώ μπροστά σου. Σήμερα, δόξα σοι ό Θεός, μ' άφησες έντελώς άνενόχλητη.

Το αίμα άνέβηκε στά μάγουλα τού Στέλιου.

— Μά... τραύλισε.

— Όχι! άγόρι μου! Μή πιροσπαθείς να βρής δικαιολογία. Δέν σού είπα πρίν πώς θέλω ν' άφίνεσαι στή φύσι σου; Λέγε μου μονάχα, τί σκέπτεσαι; Που θά πάμε άπόψε; Η ώρα περνάει.

Με μιά κίνησι μηχανική σηκώθηκε ό Στέλιος.

— Όπου θέλεις εσύ, άποκρίθηκε εύγενικά.

— Εσύ δέν έχεις καμμιά διάθεσι;

— Πάμε σε κανέναν κινηματογράφο;

Η Λούση ξύνισε τα μούτρα της

— Δέκα μέρες τώρα πάμε συνέχεια σε κινηματογράφο, είπε. Άς είνε. Καταλαβαίνω γιατί προτιμάς αυτή τη διασκέδασι.

— Γιατί; ρώτησε αυτός, προσπαθώντας να της κυμογελάση τσιγκίνικα.

— Γιατί έκεί έχεις όλο τον καιρό να βυθίζεσαι στις σκέψεις σου, και δέν είσαι άναγκασμένος να μού μιλάς τού άποκρίθηκε χτυπώντας τον με την άκρη τού χεριού της στή μύτη.

— Δέν σού λέω έγώ πώς είσαι τρομερή; φώναξε αυτός.

Τα μάτια του όμως δέν φωτίστηκαν δέν έκφρασαν την άδεια έκφρασί τους.

Η Λούση γέλασε. Ένα σκληρό, κοφτό γέλιο, που ωστόσο έδειχνε τη θαμβωτική δοπρίλα των δοντιών της. Τα μάτια της έλαμψαν είρωνικά

Έπειτα φόρεσε ένα καφέ γούνινο επανωφόρι, και τού φώνεξε εύθυμα:

— Έτοιμη! Τι λές πηγαίνουμε;

— Ναι πηγαίνουμε.

Το πρόσωπό της ήταν όπως πάντα περιποιημένο άψογο. Άλλα άπάνω άπό την ψεύτικη λάμψι του, απλωνόταν βαρύς ό ίσκιος της άνίας.

Δυό μήνες τώρα, ό Στέλιος κατοικούσε στό σπίτι της. Είχε πατήσει αυτή κάθε προληψη. Δέν την ένδιέφερε καθόλου το κουτσομπολιό της κοινωνίας. Ήταν χήρα και πλούσια. Αυτό τα δικαιολογούσε όλα και θάκλεινε έν καιρώ όλα τα στόματα. Έξ άλλου η παράνομη σχέσι της με το Στέλιο Ρούντο δέν έμποδίζε κι άλλους θαύμαστές της να της έκδηλώνουν με διαφορους τρόπους το θαυμασμό τους. Ήταν η Σειρήνα και πολλοί ήσαν έτοιμοι να ριχτούν στην περιπέτεια γιά να γνωρίσουν τις «πικάντικες πορεξενιές της», όπως τις έλεγαν στο φιλικό της κύκλο, και να δεχθούν να πάρουν τη θέσι τού Στέλιου έν παρουσιαζότο, ποτέ καμμιά τέτοια ευκαιρία.

Η Λούση όμως γιά την ώρα φαινόταν πιστη στον έρωτά της.

Στις φιλενάδες της που της έλεγαν πώς τον άνέχεται το Στέλιο έτσι έλιμένο, έτσι πένθιμο τον τελευταίο καιρό άποκρινόταν μ' ένα χαυόνελο δήθεν άγελικό :

— Τον λυπάμαι. Θά τού περάση. Θά τον βοηθήσω να γιατρευτή.

Μόνο με μιά φίλη της πέταξε μιά μέρα:

— Στάσου ντέ! Μη βιάζεσαι! Πρέπει πρώτα να τον παντρευτώ όπωσδήποτε. Άλλοιώς τι θρίαμβος θά είνε αυτός; Έ πειτα βλέπομε

Και στόν έαυτό της άρχιζε πιά να όμολογή πώς το μόνο πού την τραβούσε τώρα στο Στέλιο, ήταν ή ίδέα πώς έκανε κακό στην Παυλίνα.

Γιατί τη μισούσε την Παυλίνα; Ούτε ή ίδια θά μπορούσε να πή. Ίσως ήταν ένο άπομεινάρι ζήλειας άπό τα παλιά τα χρόνια. Τότε που ό Στέλιος την άγαποϋσε αυτήν και τρελλαινόταν γιά τη μικρή Παυλίνα. Ζήλευε χωρίς νά τόν άγαπάη τότε το Στέλιο αυτή. Έτσι άπό ματαιοδοξία. Ίσως όμως να ήταν και κανένα άλλο σκοτεινό έλατήριο. Ούτε ή ίδια μπορούσε να καταλάβη. Πάντως μέσα της, ήξερε να νοιώση το θρίαμβό της πλέριο Κι ό μόνος τρόπος ήταν νά πάρη το διαζύνιο ό Στέλιος και νά τη παντρευτή.

Μέρα με την ημέρα ό Στέλιος γινόταν πιό χλωμός, πιό πένθιμος. Περνούσαν ώρες και δέν σκεπτόταν ν' άνοίξη το στόμα του.

Τη δουλειά του ούτε τη συλλογιζόταν σχεδον πιά. Κι' οί φίλοι του ψιθύριζαν μεταξύ τους πώς δέν θά το βαστάξη Άπό μέρα σέ μέρα η κατάστροφή φαινόταν νά τον ζυγώνη.

Έτρεχε πρός τον όλεθρο.

Το διαζύγιο

Ήταν καλοκαίρι όταν βνήκε το διαζύγιο. Βαρειά άπό άνθους η νεροντζιά, κι' ό κήπος του σπιτιού της Παυλίνας ό όλο του το φούντωμα. Ό ούρανός άστραφτε κι' οί πρώτες ζέστες θέρμαιναν τα σώματα και τις καρδιές.

Η Παυλίνα κι' η Ξένη κάθονταν στόν κήπο. Δυο φαντάσματα τού έαυτού τους Χλωμές σά νά είχαν σηκωθή άπό καμμιά βαρειά αρρώστεια. Της Ξένης τα άραιοερα χειλάκια είχαν μιά μόνιμη σύσπαση πεοπονιάρικη. Το κλάμμα είχε μαράνει τ' παιδιάτικο πρόσωπάκι της.

Της Παυλίνας το πρόσωπο είχε μιά μαρμάρινη άκαμψία

— Ώστε τέλειωσαν, όλα! είπε η Ξένη σιγά. Το διαζύγιο βνήκε φυσικά όπως σού είπε.

— Συντριπτικό γιά μένα. Το περίμενα.

— Καλλίτερο πού τέλειωσε πιά κι' αυτό άναστέναξε η κοπελλίτσα

— Και βέβαια καλλίτερα. Τώρα θά ησυχάσουμε πιά άπό τα τρεχάματα θά μπορέσουμε να ξαναφτιάξουμε τη ζωή μας.

— Μόνο ένα φοβάμαι, είπε η Ξένη. Νά... γιά το όνομα της Βάντας

— Αυτό φοβάμαι κι' έγώ ψιθύρισε άχνά η Παυλίνα.

Ήταν αυτό ο έφιάλτης της τών τελευταίων ήμερών. Το δικαστήριο είχε άποφασίσει φυσικά πώς το παιδί δέν είχε δικαίωμα να φέρη το όνομα Ρούντου. Θά λεγόταν άπό τώρα και στό έξής Βάντα Καστανού με το πατρικό της Παυλίνας. Έτσι θά γραφόταν και στό σχολείο, και παντού

— Πρέπει να της το πούμε με τρόπο είπε η Ξένη. Πρέπει πιά να καταλάβη την άλήθεια, πριν τη μάθη άπό κανέναν άλλον.

— Ναί πρέπει ψιθύρισε άνατριχιάζοντας η Παυλίνα

Έκείνη τη στιγμή άκούστηκε μιά δροσερή φωνούλα άπό το δρόμο:

— Μπά! Θείτσα!...

Η Βάντα γυρίζε άπό το σχολειο της

Το προσωπάκι της ροδοκόκκινο γελοϋσε όλόκληρο και άπό τα χρυσά της μαλλιά ζέφευγαν κάτι τσαχπίνικες μπουκλίτσες κι έπεφτον στο μέτωπό της.

Άνοιξε ορμητικά την καγκελλόπορτα και βρέθηκε στήν άγκαλιά της Παυλίνας.

— Μαμά! ξεφώνισε. Μάντεψε! Μέ τί προβιβάστηκα;

Τα γαλανά ματάκια της γελοϋσαν τα χειλάκια της σάλευαν άνυπόμονα.

— Μέ δέκα! φώναξε η Παυλίνα υ' ένα λυγμό.

— Μέ δέκα!

Πετούσε άπό τη χαρά της η μικρή.

Μπήκε στό σπίτι χοροπηδώντας.

— Πάνε τα μαθήματα Πάνε τα μαθήματα! φώναζε Τώρα παιχνίδι.

Έπειτα γύρισε, άπότομα στή μητέρο της και φώνεξε νελοστή:

— Παιχνίδι κι' έζοχή έ, μαμά; Μόλις γυρίση ό μπαμπάς θά τού πούμε να πάμε έξοχή

Η Παυλίνα κι' η Ξένη κυττάχτηκαν ταραγμένες.

— Πρέπει νά της μιλήσης, ψιθύρισε η Ξένη.

— Όχι τώρα άποκριθ ε η Παυλίνα. Άφησε την να ξεθυμάνη .. χαρά της.

Κι' έτσι δε μιλησαν έκείνη την ώρα στη μικρή.

Η προσευχή της Βάντας

Πολλές φορές έκείνη την ήμέρα η Παυλίνα άποφάσισε να μιλήση της Βάντας. Άλλα συναντούσε πάντα τη ματιά της παιδούλας τόσο γελαστή, τόσο εύτυχισμένη, που δέν είχε καρδιά ν' άνοίξη το στόμα της.

Κι' όμως ήταν άπαραίτητο Ύπήρχε κίνδυνος πραγματικός τώρα να μάθαινε η μικρή άπό καμμιά συμμαθήτρια της πώς οί γονείς της χώρισαν.

Όσο δέν έθγαινε το διαζύγιο δσο λεγόταν άκόμα Ρούντου ή Βάντα, κανένας δέν είχε τολμήσει να μιλήση στό παιδί γιά το δράμα της οίκογενείας τυ. Οί συμμαθητριές της κάτι είχαν άκούσει στά σπίτια τους κάτι ψιθύριζαν μεταξύ τους, άλλα βέβαια σώπαιναν μόλις ζύνωνε η Βάντα. Άνύποπτη αυτή δέν είχε πάρει είδησι. Τώρα όμως ήταν σοβαρά τα πράγματα. Τώρα κι' η Παυλίνα θά λεγότανε Καστανού, κι' η χάρη της Κύντευε τα δέκα πιά η Βάντα δέν ήταν ωωρό. Καταλάβαινε. Έπρεπε νά μάθη

Περασε όμως όλη η μέρα χωρίς νά τολμήση η Παυλίνα νά της άνοιξη τα μάτια.

— Ξέρεις πότε θά της μιλήσω; είπε οιγά στην Ξένη Το βράδυ. Όταν πέση στό κρεββάτι της θά πάω κοντά της, νά της τα πώ όλα

Το βράδυ όπως πάντα, η Βάντα γονάτισε στό κοεββατάκι της γιά νά κάνη την προσευχή της Την έκανε μουρμουριστά κι' η Παυλίνα στεκόταν κοντά της. Έπειτα τη σκέπαζε καλά στό κρεββάτι της, τη φιλούσε και της έδινε το ως Σαν κινημένη άπό κάποιο προαίσθημο εύτη τη βραδυά η Παυλίνα είπε στη κορούλα της:

— Πές δυνατά την προσευχή σου θέλω να την άκούσω. Έχω τόσον καιρό να σ' άκούσω νά λές προσευχή.

Η μικρή μέ τη δροσερη φωνούλα της είπε το «Πάτερ ήμών» πρώτα Έπειτα έξακολούθησε την προσευχή που της είχε μάθει η Παυλίνα άπό μικρή:

— Παναγία μου, σέ παρακαλώ νάχης το μπαμπά μου και τη μαμά μου καλά

Η καρδιά της Παυλίνας φτεοούνισε Η μικρή όμως δέν σταυάτησε αυτού

— Μέ θερμή φωνούλα έξακολούθησε:

— Παναγία μου σέ παρακαλώ να νυσιση γρήγορα ό μπαμπάς μου άπο το ταξίδι του και νά γίνουμε πάλι εύτυχισμένοι

Αυτό ήταν δικό της έντελώς δικό της. Η Παυλίνα δέν βάσταξε Τα μάτια της βούρκωσαν Όταν πήγε νά φιλήση το κοριτσάκι τά μάνουλά της ήταν ύγρά

— Κλοίς; τη ρώτησε η Βάντα

— Όχι, γλυκό μου παιδί Κοιμήσου

Και δέν μπόρεσε ούτε αυτό το βράδυ νά της πη τήν άλήθεια.

Το ενδεικτικό

Ούτε κι όλη την άλλη μέρα κατάφερε να βρη τήν κατάλληλη στιγμή

— Πρέπει νά κάνης κουράνιο νά της το πής, επέμενε η Ξένη.

— Θά της το πώ αυριο άποκρίθηκε η Παυλίνα. Άοε νά περάση μιά έντελώς η χαρά τού «άριστα» κι' έπειτα της το λέω. Το κουράνιο της λύνιζε κάθε τόσο

Η Βάντα άργησε έκείνη την ημερα να γυρίση άπό το σχολειο. Άργησε τόσο που άνησύχησε η Παυλίνα

— Περίεργο πράγμα! είπε στήν Ξένη. Θά πεταχτώ μόνη μου νά ίδω Δέν είνε φυσικό νά τα κρατάνε τόσο τα παιδιά νιό νά τους δώσουν το ένδεικτικό τους.

Και πήγε στό σχολείο.

Τράβηξε ίσια στο γραφειο Άπ έξω άπο την πόρτα είδε κάμποσα παιδάκια μαζεμένα. Όταν την είδαν φιθύρισαν μεταξύ τους:

— Η μαμά της! Η μαμά της!

Παραξενεύτηκε η Παυλίνα Την άλλη στιγμή όμως τρόμαξε.

Μέσα στο γραφείο, καθισμένη σε μιά καρέκλα είδε νά κλαίη μ' άναφυλλητά τη Βάντα. Άπάνω της σκυμμένες δυό τρεις δασκάλες τη χάιδευαν της έλεναν κατι ψιθυριστά κι η διευθύντρια άπό τη θέσι της στο γραφείο κύτταζε μέ ύφος αύστηρό.

Μόλις είδαν την Παυλίνα όλες, κι' η διευθύντρια κι' οί δασκάλες σά νά τρόμαξαν. Μιά άπό τις δασκάλες έτρεξε κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα γιά νά μην βλέπουν τ' άλλα κοριτσια άπ έξω

Η Παυλίνα έτρεξε ίσια στην κόρη της.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΝ... ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ!...

(Σκίτσο Ν. Ναυμκοϋ)

Ενδιαφέρον

Ο άλβανικός... στόλος

Ένας Τούρκος κι' ένας Έλληνας συζητούσαν ζωηρά κι' σχεδόν καυγάδιζαν γιατί δέν μπορούσαν να συμφωνήσουν ποιός στόλος ό Τουρκικός ή ό Ελληνικός είνε ό καλλίτερος κι' ό ισχυρότερος.

Σέ μιά στιγμή ένω ό καυγάς άρχιζε ν' άνάβη φάνηκε νάρχεται ένας Άλβανός. Μόλις άκουσε τα λόγια τους έτρεξε άμέσως κοντά τους γιά να τους λύση τη διαφορά.

— Μήν καυγαδίζετε άδικα, τους είπε. Ό καλύτερος κι' ό πειό δυνατός στόλος δέν είνε ούτε ό Ελληνικός ούτε ό Τουρκικός.

Ό Τούρκος κι' ό Έλληνας τα έκαναν. Άρχισαν να γελούν.

— Αλλά τότε ποιός είνε ό πειό δυνατός στόλος; ρώτησαν.

— Ό Αλβανικός! άπάντησε περήφανα ό Αρβανίτης.

— Μπράβο!... Και δέν μάς λές που βρίσκεται αυτός ό Αλβανικός στόλος και δέν τον βλέπουμε; Γιά πές μας.

Ό Αρβανίτης γέλασε κουτσόπονηρα κι' άπάντησε:

— Τρελλάθηκα να σάς το πώ; Εσείς μπορεί να είσαστε και κοπάσκοποι! Δέν σάς το μαρτυράω, όχι, όχι...

Ο ΦΑΚΟΣ

Η Βάντα, αύτε κουνήθηκε άπό τή θέσι της στην αρχή μόλις την είδε. Έκλαίγε μ' αναφυλλητά.

— Τί τρέχει; Γιά όνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ἡ Παυλίνα κι' άγκαλιασε τή μικρή κορούλα της.

Τότε το κοριτσάκι χύθηκε άπάνω της, σάν κυνηγημένο πουλάκι, κι' οί λυγμοί του δυνάμωσαν.

Η διευθύντρια σπκώθηκε. Ήταν μιά μεσόκοπη γυναίκα, μέ γκρίζα μαλλιά, κι' έδειχνε πάντα μεγάλη συμπάθεια στήν Παυλίνα.

— Κυρία Ρουντου... άρχισε... κυρία... Σταμάτησε έξαφνα σάν νά μπερδευόταν.

Μιά άπό τίς δασκάλες συνέχισε:

— Έγινε ένα λάθος... είπε.

— Ξτάτε όμως κι' έσείς, είπε νρήγορα ἡ διευθύντρια.

— Δώστε μου νά καταλάβω, παρακάλεσε ἡ Παυλίνα, μ' ένα κακο προαίσθημα.

— Βεβαία, θά καταλάβετε, είπε ἡ διευθύντρια. Νά, χθες λάβαμε μια εἰδοποιησι ότι τή μαθήτρια Βάντα Ρούντου άπο τώρα καί στό έξής πρέπει νά την γράφουμε Βάντα Καστανού. Σέ λίγο ήρθε κι' ὁ κύριος Ρούντος...

Η Παυλίνα πιανόταν άπό τό τραπέζι γιά νά μή πέση κάτω.

— Ήρθε ὁ κύριος Ρούντος καί μᾶς εἶπε ότι ἡ Βάντα... δέν εἶναι δικό του παιδί... συνέχισε ἡ διευθύντρια.

— Ή Βάντα! Τόμαθε ἡ Βάντα; ψιθύρισε ἡ Παυλίνα, κι έφερε τό χέρι της στο λαιμό της σά νά πνιγόταν.

— Αὐτο εἶναι τό λάθος μας. Έγώ έδωσα τή διαταγή νά γραφῆ τό ἐνδεικτικό της μέ τ' ὄνομα Καστανού, φυσικά άλλά νά τό κρατήσουμε καί νά σᾶς εἰδοποιήσουμε. Δέν ήθελα νά μαθη ή μικρή τίποτα. Καταλάβατε;

— Τί ἔγινε λοιπόν;

— Νά... έδῶ φταίμε κι' έμεῖς βέβαια. Άλλά, έπαιξε κι ἡ τύχη ένα άσχημο παιχνίδι. Ἡ δασκάλα τῆς Βάντας ἀρρώστησε. Έγώ άνέθεσα σέ μια άλλη δασκάλα νά δώση τα ἐνδεικτικά τῆς τετάρτης τάξεως. Αὐτή δέν ἤξερε τά παιδιά. Άρχισε νά μοιράζη τά ἐνδεικτικά. Τώρα... πῶς βρέθηκε τό ἐνδεικτικό τῆς κόρης σας μαζί μέ τ' άλλα;... Δέν μπορῶ νά καταλάβω. Έγώ είχα δώσει διαταγές...

— Δέν ἔχει σημασία αὐτό, Πέστε μου, τί ἔνινε.

— Ἡ δασκάλα διάβασε: «Βάντα Καστανού».

— Λοιπόν;

— Ἡ Βάντα πῆρε τό ἐνδεικτικό της. Έπειτα, ξαφνικά πειρατήρησε ότι τήν ἐγράφαν Βάντα Καστενού. Άν ἐρχόταν έγραφαν Βάντα Καστενού. Άν ἐρχόταν τό εὐλογημένο ἀμέσως σ' ἐμένα νά μέ ρωτήση θά της ἐξηγούσα, θά της ἔλεγα κάτι νά την ξενελάσω ἐπί τέλους. Άλλά τόδειξε γελώντας στίς συμμαθήτριές της. Καί μιά ἔξυπνη...

— Τί τῆς εἶπε; φώναξε μέ τρόμο ἡ Παυλίνα.

— Της εἶπε... (« Α, ὥστε πῆρε τό διαζύγιο ἡ μαμά σου; Γιά αὐτό σέ γράφουν Καστανού;»).

— Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Παυλίνα. Τά πόδια της λύγιζαν.

Όλα γύρω της στριφογύριζαν.

Τή στήλωσε ἡ διευθύντρια μέ μάτια αὐστηρά καί ἀγαθά μαζί.

— Βλέπετε ὅτι φταίτε κι' έσεῖς; τῆς εἶπε. Δέν εἴχατε προετοιμάσει καθόλου τή μικρή;

— Όχι! τραύλισε ἡ δύστυχη Παυλίνα.

— Άκοῦστε, κυρία Παυλίνα, εἶπε ἡ διευθύντρια σιγά. Έμεῖς έδῶ στό σχολεῖο ἀθύντρια σιγά. Έμεῖς έδῶ στό σχολεῖο ἀθύμε κάθε τόσο κύτταζε τούς δείκτες τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ τοῦ τοίχου.

Σέ μιά στιγμή σπκώθηκε ἀποφασιστικά ἀπό τό κάθισμά της.

— Ἄν δέν ἔχετε καμμιά ἀντίρρησι, φίλε μου, εἶπε στόν ἄνδρα της θά πάω νά τε λειώσω τό ἀπόγευμά μου μαζί μέ τήν δεσποινίδα Μπαρμπώ.

— Κάμε ὅπως ἐέλεις αγαπητή μου Σοφία. ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος ντέ Μοννιέ.

Ἡ Μαργαρίτα Μπαρμπώ ἔμενε σ ένα γειτονικό σπίτι. Ἦταν παιδική φίλη τῆς μαρκησίας κι' ἡ φιλία τους εἶχεν ἐξακολουθήσει καί μετά τό γάμο τῆς Σοφίας. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν άπό τίς παλαιότερες τοῦ Πονταρλιέ. Ἡ νέα εἶχε κληρονομήσει μιά σημαντική περιουσία άπό τον πατέρα της κι ἐπρόκειτο νά παντρευθῆ τό δικηγόρο Σάρλ Μωβεζέ.

Μιά μέρα ἡ Σοφία εἶχε συναντήσει στό σπίτι της ένα νεαρό εὐπατρίδη πού εἶχε μεγάλο ὄνομα καί ἐλεεινή φήμη.

Ὁ κόμης Γαβριήλ — Ὀνώριος ντέ Μιραμπώ ἦταν τότε εἴκοσι ἕξη χρόνων. Τό πρόσωπό του ἦταν βλογικομμένο καί θά φαινόταν πολύ ασχημος χωρίς τά μεγάλα καί φωτεινά μάτια του. Ὁ ντέ Μιραμπώ ὁ πατέρας του, ἀφοῦ κουράσθηκε νά πληρώνη τά χρέη τοῦ γυιοῦ του πέτυχε στό τέλος τήν φυλάκισι τοῦ νεαροῦ Γαβριήλ στο φρούριο τοῦ Ζού.

Άλλ' ὁ Μιραμπώ ἀσκοῦσε μιά περίεργη γοητεία σ' ὅσους τόν ἐπλησίαζαν. Καί κατώρθωσε νά πείση τόν διοικητή τοῦ φρουρίου νά τόν ἀφήνη ἐλεύθερο.

Ἡ ὁμορφιά τῆς Σοφίας εἶχε κάμει μεγάλη ἐντύπωσι στό νεαρό εὐπατρίδη καί μερικές ἡμέρες άργότερα, τῆς ἐκμυστηρεύθηκε τόν ἔρωτά του.

Κι' ἡ Σοφία, πού ἦταν άπογοητευμένη άπό τή ζωή της—ὁ μαρκήσιος ντέ Μοννιέ ἦταν τότε ἑβδομήντα χρόνω/, ἐνῶ ἡ γυναίκα του μόλις εἶχε κλείσει τά εἴκοσι πέντε — άντεπεκρίθηκε στήν ἀγάπη του.

Τό Πονταρλιέ ἦταν μιά μικρή ἐπαρχιακή πόλις καί χωρίς τήν καλόβολη διάθεσι τῆς δεσποινίδος Μπαρμπώ οἱ συναντήσεις τους θά ἦταν ἴσως ἀδύνατες. Κάθε άπόγευμα, ἡ Σοφία πήγαινε στό σπίτι τῆς φίλης της γιά νά περάση μερικές ὧρες μαζί της. Κι' ἐκεί, εὕρισκε πάντα τόν Μιραμπώ.

Ὅμως, ἡ οἰκοδέσποινα δέν τούς ἄφηνε ούτε στιγμή μονους.

Άλλ' ἡ τύχη εἶχε προνοήσει γιά τούς δύο ἐρωτευμένους. Ἕνα άπόγευμα ἐνῶ οἱ δύο γυναῖκες καί ὁ Μιραμπώ συζητοῦσαν, ἀκούστηκε ἕνα χτύπημα στήν πόρτα.

Ἡ δεσποινίς Μπαρμπώ κύτταξε ἔξω.

— Ὦ Θεέ μου! εἶπε. Εἶνε ὁ κύριος Μωβεζέ μέ δύο φίλους του. Τί θά πῆ ἀν σᾶς ἰδῆ ἐδῶ;

—Δέν ὑπάρχει καμμιά μυστική πόρτα γιά νά φύγωμε; ρώτησε ὁ Μιραμπώ.

— Όχι!... Τό καλύτερο εἶνε νά σᾶς κρύψω στό δωμάτιό μου...

Τούς ἔσπρωξε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο καί κλείδωσε πίσω τους τήν πόρτα. Ἔπειτα ἔτρεξε ν' ἀνοίξη στό μνηστῆρα της.

Ὁ κύριος Μωβεζέ καί οἱ φίλοι του ἔμειναν περισσότερο άπό τρεῖς ὧρες στο σπίτι τῆς δεσποινίδος Μπαρμπώ.

Ὅταν τέλος ἡ Μαργαρίτα ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ δωματίου της, βρῆκε τόν Μιραμπώ καί τή Σοφία νά κοιμοῦνται ἀγκαλιασμένοι πάνω στό κρεβάτι της! Ὁ θυμός τῆς νέας ἦταν τόσο μεγάλος, πού δέν δίστασε νά πετάξη τούς δύο ἐρωτευμένους ἔξω άπό τό σπίτι της

Άλλ' ὁ Μιραμπώ εἶχε φροντίσει στό μεταξύ νά γνωρισῆ μέ τόν μαρκήσιο ντε Μοννιέ. Καί τώρα, μέ τήν πρόφασι ὅτι ἤθελε νά συμβουλευθῆ μερικά βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του, πήγαινε κάθε μέρα στό σπίτι του καί περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες κοντά στή Σοφία

Ὁ μαρκήσιος κρατοῦσε πολλές φορές τά βράδυα τόν Μιραμπώ σέ τραπέζι. Ὅταν ὅμως ἐρχόταν ἡ ὥρα γιά νά φύγη, ὁ νεαρός εὐπατρίδης γλυστροῦσε άπό ἕνα διάδρομο καί πήγαινε στό δωμάτιο τῆς Σοφίας.

Άλλ' ἕνα βράδυ οἱ ὑπηρέτες παρεξήγησαν τίς προθέσεις του καί νομίζοντας ότι προσπαθοῦσε νά κρυφθῆ γιά νά κλέψη τόν κύριό τους τόν ἔπιασαν καί τόν ὠδήγησαν μπροστά στό μαρκήσιο.

Ὁ Μιραμπώ δέν ἔχασε τό θάρρος του.

—Σεβαστέ μου φίλε εἶπε στόν Μοννιέ θά ἔπρεπε νά θυμώσω γιά τή συμπεριφορά τῶν ὑπηρετῶν σας ἀπέναντί μου, ἀλλ' ὅλο τό λάθος εἶνε δικό μου.. Μοῦ συμβαίνει κάτι τό τρομερό καί κρύφτηκα γιά νά σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως γι' αὐτό...

Λέγοντας αὐτά ἔβγαλε ἕνα χαρτί άπό τήν τσέπη του

—Εἶνε μιά ἐπιστολή πού ἔλαβα σήμερα άπό τόν κύριο μαρκήσιο ντέ Μιραμπώ τόν πατέρα μου, εἶπε.

Στήν πραγματικότητα, αὐτό τό χαρτί ἦταν ἀναρα. Άλλ' ὁ Μιραμπώ ἄρχισε νά διεβάζη τήν ὅλην ἐπιστολή τοῦ πατέρα του που τήν αὐτοσχεδίαζε λέξι πρός λέξι μέ τό μυαλό του.

Μέ τήν ἐπιστολή αὐτή, ὁ μαρκήσιος ντέ Μιραμπώ τοῦ ἔκανε δῆθεν γνωστό ὅτι εἶχε διατάξει τόν τραπεζίτη του στό Πονταρλιέ νά μήν τοῦ δωση οὔτε φράγκο στό μέλλον...

—Ἡ κατάστασις μου εἶνε ἀπελπιστική, κατέληξε ὁ Μιραμπώ. Ὑπάρχουν στιγμές που νομίζω ὅτι τό καλύτερο γιά μένα θά ἦταν νά τερματίσω τή ζωή μου...

Ὁ μαρκήσιος ντέ Μοννιέ εἶχε συγκινηθῆ. Κι' ἔδωσε στό Μιραμπώ ἕνα σακκουλάκι μέ χρυσά λουδοβίκεια.

Τό εἰδύλλιο τοῦ Μιραμπώ καί τῆς Σοφίας κράτησε πολύν καιρό άκόμη. Στό τέλος ἀποφάσισαν νά φύγουν μαζί.

Ὁ Μιραμπώ ἔφυγε πρῶτος γιά τήν Ἑλβετία. Ἡ Σοφία πῆγε νά τόν συναντήση μερικές ἡμέρες άργότερα, μεταμφιεσμένη σέ ἄνδρα...

Άλλά στήν Ἑλβετία τούς καταδίωξαν. Κι' ἀναγκάσθηκαν νά καταφύγουν στήν Ὁλλανδία

Άλλ' ὁ μαρκήσιος ντέ Μοννιέ ἐνέργησε ἔτσι ὥστε οἱ ὁλλανδικές ἀρχές συνέλαβαν τή Σοφία.

Ὁ Μιραμπώ θά μποροῦσε νά φύγη ἄν ἤθελε. Άλλά προτίμησε νά συνοδεύση τή φίλη του στό Παρίσι.

Μόλις, ὅμως ἔφτασε στή γαλλική πρωτεύουσα τόν συνέλαβαν καί τόν ἔρριξαν σ ένα κελλί τοῦ φρουρίου τῶν Βιγκεννών.

Ἡ τύχη τῆς Σοφίας ἦταν λιγώτερο σκληρή. Ὁ ἄνδρας της τήν ἔκλεισε σ' ένα μοναστῆρι. Άλλ' ὁ μαρκήσιος πέτυχε ἐσε τήν ἐλευθερία της.

Ἡ Σοφία δέν ξαναγύρισε ὅμως στό Πονταρλιέ Προτίμησε νά ἐγκατασταθῆ στό Γκιέν.

Ὁ Μιραμπώ ἔμεινε δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια στή φυλακή του. Καί δέν βγῆκε άπό κεῖ παρά λίγους μῆνες μόνο πρίν άπό τήν ἐκρηξι τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως.

Ἡ πρώτη του δουλειά ἦταν τότε νά ζητήση τή Σοφία, που δέν εἶχε πάψει νά τήν ἀγαπᾶ σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα.

Άλλ' ἡ ἀγαπημένη του δέν ὑπῆρχε πιά στή ζωή.

Εἶχεν αὐτοκτονήσει μερικές ἑβδομάδες προτήτερα μαθαίνοντας τόν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ μαρκησίου ντέ Ποτερά, πού εἶχεν άντικαταστήσει στήν καρδιά της τόν Μιραμπώ..

Ἡ ἀπογοήτευσις πού ἔνοιωσε ὁ Μιραμπώ ὅταν ἔμαθε τήν ἀπιστία τῆς παλαιᾶς φίλης του, ἦταν πολύ μεγάλη. Κι' ἀπό τότε ἔκλεισε τήν καρδιά του στόν ἔρωτα καί ἀφιέρωσε ὅλες του τίς δυνάμεις στήν ἰδέα τῆς ἐπαναστάσεως

Ὅστόσο, μερικοί ἀπό τούς βιογράφους του βεβαιώνουν πώς δέν ἔπαψε ποτέ ν' ἀγαπᾶ τή Σοφία καί πώς ξεψύχησε προφέροντας τ' ὄνομά της...

POZE PEZI

Η ἀγαπημένη ΤΟΥ ΜΙΡΑΜΠΩ

Ὁ ἄσχημες καρδιοκατακτητής

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ των σιδηροδρόμων»

Η καταπληκτική σταδιοδρομία του Ρόμπερτ Γιούνγκ

Ήταν ένα αγοράκι που γεννήθηκε στα λειβάδια του Τέξας άνάμεσα στους κάου μπόυς κι' έμαθε από μικρό να ίππευη τα άγρια άλογα και τα ρίχνη το «λάσσο». Κατόπιν σπούδασε στη Στρατιωτική Ακαδημία της Ιντιάνας και στο Πανεπιστήμιο της Βιργινίας. Άντι όμως να μελετάη, έπαιζε πόκερ κάπνιζε, έπινε και κυνηγούσε τα κορίτσια... ώς τη στιγμή που έρωτεύθηκε μια νέα κι' την παντρεύτηκε. Ήταν τότε 19 ετών. Ο πατέρας του, έξω φρενών για το γάμο του, τού έκοψε το επίδομα. Μα αυτός αδιαφόρησε. Έγινε άπλος εργάτης στο πυριτιδοπωλείο Ντυπόν ντε Νεμούρ με 28 σεντ τη ώρα.

Σήμερα είνε 50 ετών. Ταξειδεύει πάντα με ιδιαίτερο βαγόνι - σαλόνι. Έχει κτήματα στο Φλόριντα και στο Νιούπορτ και περιουσία 10.000.000 δολλαρίων! Έχει γίνει από μερικά χρόνια ο «βασιλεύς των αμερικανικών σιδηροδρόμων». Πλήρωσε ωστόσο ακριβά αυτό το ανέβασμά του ο Ρόμπερτ Γιούνγκ: Βαθειές ρυτίδες σύλακώνουν τώρα το πρόσωπό του. Τα μαλλιά του είνε κάτασπρα. Τα λεπτά και σφιγμένα χείλη του χαμογελούν πολύ σπάνια ιδίως μετά το αεροπορικό δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή της μοναχοκόρης του. Είνε αμείλικτος για τους αντιπάλους του, υπολογιστής επίμονος κι' εκδικητικός. Κέρδισε τον άγωνα της ζωής, αλλά μοιάζει σήμερα σαν γέρος 65 ετών. Είνε ωστόσο άκούραστος παίκτης κι' έξακολουθεί το μεγάλο παιγνίδι του με τους επικίνδυνους αντιπάλους του: τους τραπεζίτες της Ν. Υόρκης.

Η σταδιοδρομία του ύπήρξε τυπικά αμερικανική. Άφισε τη δουλειά του εργάτου, για να γίνη λογιστής της ίδιας εταιρείας. Έν τω μεταξύ κληρονόμησε άπ' τον παππού του 15.000 δολλάρια. Διέθεσε τις 5.000 σε μιά επικίνδυνη επιχείρησι και τάκασε σε λίγους μήνες. Με τα υπόλοιπα έπαιξε στο Χρηματιστήριο. Κι' έπειτα άπό λίγο, είχε ξαναμείνει άπένταρος.

Όρκίσθηκε τότε στη γυναίκα του να βάλη μυαλό στο έξής. Για να μάθη το επάγγελμα του επιχειρηματίου βρήκε μιά δεφιλωταριστικού) στην εταιρεία Τζένερολ Μότορς. Έργάσθηκε νύχτα και μέρα κι' έμαθε έτσι όλα τα μυστικά, όλες τις πανίδες του Χρηματιστηρίου. Τώρα προχωρούσε με σύνεσι. Σε ηλικία 30 ετών έφτασε να κερδίζη άπ' τη θέσι του 3.000 δολλάρια το μήνα. Τό 1929, τον προσέλαβε ως χρηματιστηριακό σύμβουλο ο παλιός του προϊστάμενος Ντυπόν ντέ Νεμούρ. Τον έδιωξε όμως, όταν έκείνος τού συνέστησε να πουλήση μετοχές και χρεώγραφα, γιατί θα κατρακυλούσαν άπότομα οι τιμές τους. Ο Γιούνγκ ξαναδρέφθηκε έτσι δίχως δουλειά. Βέβαιος ωστόσο γιά τη διάγνωσί του διέθεσε όλες τις οικονομίες του σ' ένα χρηματιστηριακό παιγνίδι («με τα κάτω»), μολονότι οι τιμές άνέβαιναν συνεχώς στο Χρηματιστήριο. Όταν λοιπόν έφτασε ξαφνικά το «κράχ» που είχε προβλέψει, κέρδισε το πρώτο του εκατομμύριο.

Έπειτα, άπ' το 1929 ώς το 1932 στα χρόνια δηλαδή της φοβερής οικονομικής κρίσεως ο Γιούνγκ συνέχισε το επιδέξιο παιγνίδι του. Άγόρασε επιχειρήσεις χρεωκοπημένες και πολλαπλασίασε την περιουσία του ήσυχα και ψυχρά. Το 1937, είχε άποκτήσει 5.000.000 δολλάρια και σκέφτηκαν πια ν' άποτραβηχτή να ξεκουραστή, όπως έπέμεναν η γυναίκα του κι' η κόρη του. Τον έτράβηξε όμως ένα νέο πάθος: οι σιδηρόδρομοι.

Οι μεγάλες σιδηροδρομικές εταιρείες των Ήνωμ. Πολιτειών είχαν σχεδόν χρεωκοπήση άπ' την κρίσι κι' ήσαν πιά στο έλεος των τραπεζιτών. Ο Γιούνγκ άποφάσισε να επέμβη. Άγόρασε για 4.000.000 δολλάρια μιά άπ' αύτες τις εταιρείες με ιλιγγιώδες πιθανότικό, άλλα με ένεργητικό 2 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Με την άφεσιν πειστικότητά του κατάφερε να βρη κεφαλαιούχους, που διέθεσαν πολύ περισσότερα άπ' αυτόν.

Είχε ν' άντιμετωπίση τώρα φοβερούς έχθρούς: τους τραπεζίτες, που είχαν όρκισθή να τσακίσουν, όποιον θα τολμούσε να τους άντιδράση. Άφού προσπάθησε μάταια να διαπραγματευθή μαζί τους, δέχθηκε τον πόλεμο.

Η μάχη αύτή ήταν σκληρή και διήρκεσε πολλά χρόνια. Δέν έχει μάλιστα τελειώσει άκόμη. Ως τώρα όμως, ο Γιούνγκ έχει σημειώσει μόνο επιτυχίες. Ιδίως παλεύει με την Τράπεζα Μόργκαν. Ύποσχέθηκε δέ ότι, άν έξακολουθήση να τον προκαλή άν δέν θελήση να συνδιαλλαγή μαζί του, θα την καταντήση τράπεζα εικοστής τάξεως.

Στα 10 αύτά χρόνια, ο Γιούνγκ κατάφερε ό τι δέν είχε τολμήσει ποτέ κανείς άλλος: ν' άποσπάση άπ' τις μεγάλες τράπεζες το μονοπώλιο της χρηματοδοτήσεως των σιδηροδρόμων. Δανείσθηκε χρήματα για τις σιδηροδρομικές εταιρείες του απ' την έλευθέρα άγορά με όρους πολύ συμφερώτερους. Διακινδύνευσε την περιουσία του σ αύτή την πάλη άλλα στέρησε τους τραπεζίτες άπό εύκολα κέρδη δεκάδων έκατομμυρίων δολλαρίων.

Προηγουμένως διάφορες άντιδράσεις συμφερόντων των σιδηροδρομικών έτσι ρειών έμποδίζαν τη συνεργασία μεταξύ τους, σε τέτοιο σημείο ώστε δέν ύπήρχε «κατ' εύθείαν» σιδηροδρομική γραμμή Ν. Υόρκης – Άγ. Φραγκίσκου. Χιλιάδες ταξειδιώτες άναγκαζόντουσαν καθημερινώς ν' άλλάζουν τρένο στη μέση του δρόμου κάνοντας πολύτιμο χρόνο και κόπο. Ο Γιούνγκ λοιπόν βάλθηκε να δημιουργήση τροϊνα άπ' τον Άτλαντικό ώς τον Είρηνικό. Γέμισε την Άμερική με τοιχοκολλήσεις που έλεγαν:

«Ένα γουρούνι μπορεί να δραπετεύση άπ' την Άμερική χωρίς ν' άλλάξη βαγόνι. Εσείς όμως δέν μπορείτε. Γιατί;».

Έξ άλλου ένώ ως τότε οι σιδηροδρομικές εταιρείες τηρούσαν μιά αίωνία συμφωνία να μην κάνουν έξοδα βελτιώσεως των τραίνων τους, αύτός δέν υπάκουσε. Εφάρμοσε στις δικές του γραμμές τελειοποιήσεις και άνέσεις, που τις ρεκλαμάριζε έντατικά: κινηματογράφο στα έξπρές υπεραστικό τηλέφωνο στα βαγόνια κλπ. Σε λίγα χρόνια, είχε αύξήσει τόσο τα κέρδη του ώστε έξόφλησε τα χρέη των έτών της κρίσεως κι' άπαλλάχθηκε έντελώς άπό κάθε οικονομικό ζυγό.

Σήμερα άναπαύεται στο σιάτι του στη Φλόριντα, όπου δέχεται τα Σαββατοκύριακα το δούκα και τη δούκισσα του Ουίνδσορ. Συνχρόνως προετοιμάζεται για να θέση σε κυκλοφορία και νούργια υπερπολυτελή τραίνα στη γραμμή Άτλαντικού – Είρηνικού. Σ αύτά θα ύπάρχουν αίθουσες παιγνιδιών για τα παιδιά, σαλόνγκ πόρτες και παράθυρα που θ' άνοιγοκλείνουν αύτομάτως μ' ένα «ήλεκτρικό μάτι». Καθισμένος στην πολυθρόνα του ο ταξειδιώτης θα πιέζη άπλώς ένα κουμπί, κι' άμέσως ένα προσωπικό ραδιόφωνο θα του σιγοτραγουδάη στ' αύτί, χωρίς να ένοχλήται καθόλου ο διπλανός του. Θα ύπάρχουν έπίσης «βαγόνια – καμπαρέ» Κι ο τροχοφόρος κινηματογράφος θ' άλλάζη πρόγραμμα πολλές φορές την ήμέρα. Μ' αύτά τα σχέδια ο Γιούνγκ έλπίζει να μπορέση ν' άνταγωνισθή τις άεροπορικές συγκοινωνίες.

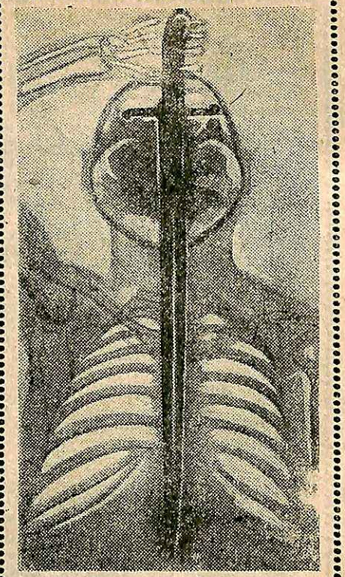

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΣΠΑΘΙΑ

Οι θεατοί ένός θαυματοποιού, που «καταπίνει σπαθιά» διερωτώνται πάντα άν πρόκειται γιά κάτι το πραγματικό ή γιά μιά έξυπνη άπάτη. Άπό την άμφιβολία αύτή σκέφθηκε να τους βγάλη ένας παρισινός θαυματοποιός, που δέχθηκε να τον ραδιογραφήσουν τη στιγμή που («κατάπινε») ένα σπαθί. Η εικόνα μας δείχνει τα άποτελέσματα αύτής της ραδιογραφήσεως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΙΑΦΑΝΕΣ ΜΑΓΙΩ

Στο Μαϊάμι έκανε έσχάτως δειλά την έμφάνισί του το πρώτο διαφανές μαγιώ! Το φορούσε μιά νέα («στάρ») του Χόλλυγουντ, η όμορφη Πέγκυ Ράλστον. Το μαγιώ αύτό – φυσικά – δέν είνε όλόκληρο διαφανές Είνε όμως τόσο τολμηρό ώστε τα σεμνότυφα μέλη μερικών γυναικείων συλλόγων ζήτησαν την άπαγόρευσί του!

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ώς εΐν' η σπίθα λαμπερή, στη χόβολη κρυμμένη
έτσα' ναι κι' η άγάπη μου κρυφή, μα μπιστεμένη.

Σαν έρθ' ο ύπνος και με βρη τα μάθια μου να κλείσω,
έρχεσαι φως μου και μού λες, να μη σε λησμονήσω.

Σα σού μιλησω, άγάπη μου, έρωτικό πουλί μου
ο νούς μου δισκορπίζεται άπό την κεφαλή μου

Έχω ζαμάνια να σε δω, καιρούς γά σ' άνταμώσω,
κι' άγριεψές μου σαν πουλί και πώς θα σε μερώσω.

Άν άποθάν' άγάπη μου, ποτέ σου μην άλλάξης,
μην τραγουδήσης, μη χαρής, μην παίξης, μη νελάσης.

Άλλη δέν είναι στο ντουνιά μουδέ στην οικουμένη,
σαν τη δική μου τη καρδιά έρωτοχτυπημένη

Άν μ' άρνηθής γα μού το πής, προτύτερα μιά μέρα
να κόψω το κεφάλι μου με τη δεξά μου χέρα

Άν ίσως και δέν σ' άγαπώ φωβιά να με κεντήση
κι' η μάνα που μ' έγέννησε να με νεκροφιλήση.

Καιρό είχαμε να σμίξουμε άνθος μου μυρισμένο
να σού μιλή τ' άχειλι μου το παραπονεμένο.

Στη στάνη του Σιδερή

Του συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Γιώργης Λύκος άπ' τα Κιούρκα, παληός τσοπάνης γυρολόγος στα θερινά βοσκοτόπια της Πάρνηθας και στα χειμαδιά της Άττικής, άνέλαβε να μάς πάη στη στάνη του κυρ - Σιδέρη, σε μιά άπ' τις ψηλότερες κορυφές της Πάρνηθας.

Η εκδρομική όμάδα μας έπειτ' άπό τοίσο δρόμο, ποθούσε φρέσκο τυρί και γιδίσιο γάλα κάτω άπ' τα έλατα. Άλλα κόντεψαν να μάς φάν τα τσοπανόσκυλα μόλις κοντοζυγώσαμε στη στάνη. Και όπως λέει ο πρόεδρός μας, ο κυρ - Άναστάσης, έπενέβη ο Ύψιστος και η ράβδος του και γλυτώσαμε άπό βέβαιο σπαραγμό. «Καλά κάνω εγώ και δέν φοράω σόρτς!» είπε.

Η άλήθεια, όμως, είνε ότι σωθήκαμε άπ' την τσεγάλα της «τσούπας» του κυρ - Σιδέρη. της Παναγιώτας, γιατί έτρεξε η καϋμένη, μόλις άκουσε να γαλοΰν τον κόσμο τα τσοπανόσκυλα και με τις πέτρες τ' άπομάκουνε και μάς φώναξε:

— Μη φοβάσαστε! Περάστε, καλωσορίσατε!

★

Σε λίγο φάνηκε με το μακού τσιπούκι του ο γερο - τσέλιγγας, ο κυρ - Σιδέρης. Γεμάτος καλωσύνη μάς χαιρέτησε και μάς ώδήγησε στη μεγάλη καλύβα του. Σαν καθήσαμε, μάς έξήγησε λέγοντας ότι ο φίλος του ο Λύκος είνε ένομα και πράμμα τέτοιος για τα σκυλιά του. Δέν τον γνωεύουν. Θεριεύουν μόλις τον βλέπουν άπό μακρυά.

—Άσκημο όδηγό διαλέξατε! μάς είπε.

Και θυμήθηκε τότε ένα ωραίο τσοπάνικο άνέκδοτο των Άγράφων όπου στα Ντάλικα γυριά κολλούν σε άνθρώπους το παρατσούκλι: Λύκος. Ένας, λοιπόν, γυρικός άπ' τη Βούλπη που τον έλεγαν Λύκο, κίνησε να πάη στα Τοπόλισνα και μόλις έφτασε στα πρώτα σπίτια έσωιξε με δυο γυφιάτες που τον γνώριζαν και έμπαιναν κι' αύτοί στο γωριό. Κάποιος τότε, άπο μιά ράχη, τους φώναξε:

—Ορέεέ, προιδς είν' αύτός που έρχεται με σάς;

—Ο Λύκος άπ' τη Βούλπη ορέ. Ο Λύκος είνε!...

Άλλα μόλις άκούστηκε «ο λύκος» άνασταπώθηκε το γυφιό και οι γυφικοί άρχισαν φωνές και κακό:

— Λύκος ορέ γυφιαγοί! Λύκος στο γυφιό! Άμολύστε τα σκυλιά και πάστε τα τουφέκια!

Άκούει, έτσι, ο ξένος άνθρωπος. το βάνει στα πόδια. Όπου φύγει φύγει. Οι γυφιάτες τον πήραν άπο κοντά με σκυλιά και τουφέκια νομίζοντας ότι και κείνος κυνηγούσε το λύκο και τρόμαξε ο άνθρωπος να γλυτώση άπ' το κυνηγητό και το τουφεκίδι. Ο κυρ - Σιδέρης πισεύει ότι ο φουκασάς άκόμα φεύγει!

— Πού να γυρίση πίσω! λέει.

★

Μάς κέρασε ύστερα ρακί και θροΰμπες έληές και σιγά - σιγά μάς είπε πρλλά, ο κυρ - Σιδέρης, για τη στάνη του. Έχει κι' αύτή, λέει τους κόπους της τους μεγάλους τις άγωνίες της, και τις ζημιές της. Πολλές φορές άφοσωταίνουν τα πρόβατα, χαλούν τα γάλατα και τα τυριά και τότε, καθώς λέει, «φάσκέλωστα»!

—Άλλα κόθε δουλειά έχει και τα ευχερά της! είπε.

Έπειτα μάς έξήγησε ότι φτάσαμε στην έποχή που γίνεται το πρώτο τυρί, που οι τσοπάνηδες το λέν πρωϊμοτύρι. Το πήζουν το Θεριστή και τον Άλωνάρη δηλ. Ιούνιο και Ιούλιο. Έπειτα γίνεται το ψιμοτύρι, τον Αύγουστο. Έκείνο είνε παχύ και νόστιμο γιατί την έποχή έκείνη, π' άρχίζουν οι δροσιές στα θερινά βοσκοτόπια, το γάλα παχαίνει.

— Είνε, λέει, τότε, να το κόβης με το μαχαίρι!

Όσο άπομένει άφού βγάλουν το τυρί, είνε το τυρόγαλο. Κι' άπ' αύτο βγάζουν τη μυζήθρα.

Ο πρόεδρός μας, τώρα, ζητάει να βρη την άκρη πώς δηλητηριάζεται, τελευταία, ο κόσμος άπ' το τυρί. Ο κυρ - Σιδέρης, όμως φουντώνει και λέει:

— Γι' αύτά δέν φταίμε εμείς οι τσοπάνηδες. Έσείς που είσαστε στην πολιτεία τα ξέρετε αύτά! Που ξέρουμε εμείς τι κάνετε κει κάτω, τού λόγου σας;

Κόκκαλο ο κυρ-Άναστάσης. "Εγινε καλά - καθούμενα και ύπεύθυνος της νοθείας. Ο κυρ - Σιδέρης, όμως, ξεθύμωσε αμέσως, και μάς είπε:

— Θά σάς φιλέψω με ό,τι έχω. Χιονόγαλο δέν έχω. Έπρεπε να σάς έχω στη Γκιώνα που δέν άπολείπει το γιόνι και που εμείς οι τσοπάνηδες το λέμε βρουκολακιασμένο. Το παλιό, στις κορφές περιμένει το καινούργιο! Δέν λυώνει ποτέ!

Και μάς έξήγεϊ ότι οι τσοπαναραίοι, γενικά, έχουν το χιονόγαλο, ώς είδος γάλα πολυτελείας. Γιομίζουν την καρδάρα άπο παχύ γάλα άρμεγμένο έκείνη τη στιγμή, βάζουν και κατακάθαρο χιόνι μέσα και τ' άνακατώνουν όσο να λυώση. Έτσι γίνεται η τσοπάνικη άμβροσία, με το φρέσκο και πηχτό παγωμένο γάλα, που το γλυκαίνουν. πολλές φορές με φρέσκο μέλι.

Η φιλοξενία των τσοπάνδων είνε προγονικη παράδοσις άπό πατρός και πάππου. Στ' Άγραφα μάλιστα σού λένε:

— Εδώ είνε νόμος. Άμα δέν περάση, ξένος στο κονάκι τη βδομάδα μιά φορά, ευλογία δέν έχει ο νοικοκύρης!...

Τα ίδια λέει κι' ο κυρ - Σιδέρης:

— Τα Βουνά δέ σμίγουνε, οι άνθρωποι σμίγουνε!

Μάς έφερε φρέσκο τυρί, γάλα και σταρένιο ψωμί. Φάγαμε με ξυλοχούλιαρα. Κάθησε κι' αύτός πλάι μας. Έκαμε το σταυρό του και μάς είπε καλώς ωρίσατε. Ύστερα, η Παναγιώτα η θυγατέρα του, μια ροδοκόκκινη κοπέλλα του βουνού, μάς έφερε και παλιό κεφαλοτύρι ψημένο στην τσοπάνικη σανάνα, με φρέσκο Βούτυρο.

Κεράσαμε και μείς άπ' τα δικά μας κι' έτσι το πρόγευμα της στάνης, άνάμεσα στα έλατα, πήγε περίφημα και δέν πρόκειται να λησμονηθή εύκολα.

Στο τέλος ο κυρ - Σιδέρης, άπο κουβέντα σε κουβέντα, μάς διηγήθηκε με κέφι και δεύτερο τσοπάνικο άνέκδοτο. του λαγού και της γελώνας. Κάποτε ένας λαγός καταδιωκόμενος άπό άπτό πήγε και τρύπωσε σε μιά τούφα άφάνες που έτυχε να βρίσκεται μιά γελώνα. Ο λαγός ζάρωσε, άλλ' η γελώνα ήσθε στο κέφι να έρωτοτροπήση μαζί του! Μάταια ο δυστυχισμένος λαγός πισοπάτησε να της παραστήση ότι η διαγωγή της ήταν άτοπη και ότι θα τους πή γαιναν σε δίκη έπι παρανόμω συνοικισμώ. Η γελώνα έπέμενε. Ο λαλός, τότε, άφού κατάλαβε ότι όγι μόνο κάθε άντίστασις ήταν άσ οπη άλλ' ύπήρχε και κίνδυνος να τους άκούση ο άετός, άναστέναξε και είπε:

— Γιά κατήοι τού άετού πέρνα και συ την ώρα σου, ωωή γελώνα!

Έτσι, με την εύθυμη κουβέντα, πέρασε η ήμέρα μας στη στάνη. Και κατά το σούρουπο πήραμε πάλι την κατηφοριά του γυρισμού στην πολιτεία.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

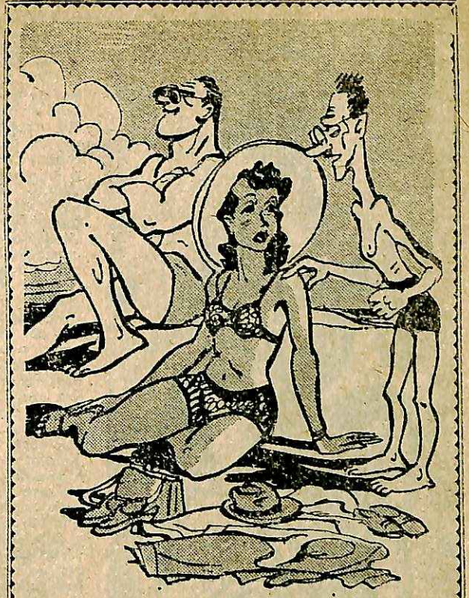

—Άν σε ξαναπιεράζη γιά όγδοη φορά, άγάπη μου θα τού σπάσω τα μούτρα!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Άθηναϊκά επικαιρα

Η Έλευθερία

Επεισόδια μεγάλα έγιναν στην Κοκκινιά:
Ένας Σπύρος άγαπούσε μια κοπέλλα Έλευθερία
που ήτανε καί μορφονιά
και με φίλους του έπήγε να τής κάνη φασαρία!

Βέβαια, ο άδελφός της
όστις θύμωσε και όστις
δέν φημίζεται γιά μάπας σάν τον δούκα της Άόστης
κάλεσεν άστυνομία, που τους πιάνει παραχρήμα
και τους πήγε είς το Τμήμα!...

Η άγάπη έχει πάντα μιάν εξέλιξη κακή
και στα κάγκελα κι' οι τρείς τους άν γυρίζουν σάν
(θηρία
χάριν της Έλευθερίας είναι τώρα φυλακή
και κατάλαβαν στ' άλήθεια... τι θά πή ε λ ε υ θ ε ρ ί α!

Βροχή

Μάς βασανίζει ο καιρός
έγιν' έσχάτως βροχερός
κι' έρριξε τέτοιαν έποχή
με το τουλούμι τη βροχή!...

Όμως άν τα βροχόνερα έφταναν ώς το γόνα,
στο Μαραθώνα – τί κακό! – δέν έπεσε αταγόνα.
Κι' άν έπεφτε και τι μ' αύτό; Η Ούλεν κατρθώνει
κι' όταν πληθαίνη το νερό, να μάς το έλαττώνη!..

Δηλητηριάσεις

Έσχάτως, έπιφάνηκαν οι δηλητηριάσεις
πράγμα που σπωδήποτε δέν είναι όμαλό...
Λίκως κατά τού βίου των να έχουν αιτιάσεις
μια πάστα τώνε μερικοί και.. πάνε στο καλό!

Κι' όμως θά ήταν άσφαλώς μεγάλη άχαριστία
άν στούς ζαχαροπλάστες μας, έκάναμε κακό
άφού μάς άπαλλάσσουνε – το λέω χωρίς άστεία –
άπ' της ζωής τα βάσανα και πώς; – Με το γ λ υ κ ό!

Θά κι παντιπάν δηλαδή μέσ' το κλεινόν μας Άστυ
έσο με κάποιο γλύκισμα, να γλυκαθούν, ζητούν
να λένε γιά χαιρετισμό είς τον ζαχαροπλάστη:
– Χαίρε! Οί μελλοθάνατοι, Καίσαρ, σε χαιρετούν!..

Γά ψωμί

Άπό πρώτης Ιουλίου – το άκούτε; –
του ψωμιού μας η ποιότης βελτιούται
κι' ο πωλούμενος ο άρτος
δέν θά είναι πλέον σκάστος!...

Άς δώσωμε λοιπόν συγχωροχάρτιον
άφού θά τρώμε άρτον μάλλον α ρ τ ι ο ν!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἕνας χαρακτηριστικὸς τύπος («Ἱππότου») τῆς Ἀραβικῆς Ἐρήμου.

ΜΠΕΝΤΟΥΪΝΟΙ, ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ τῆς Ἀραβικῆς Ἐρήμου

Δημοσιογραφικὲς ἀνακοινώσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Οἱ μπεντουΐνοι εἶνε οἱ Ἱππότες τῆς Ἐρήμου. Ζοῦν ἐλεύθερα ἔχουν δικό τους πολιτισμὸ καὶ δικούς τους νόμους. Ἀνήκουν σὲ διάφορες θρησκευτικὲς αἱρέσεις, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες πηγάζουν ἀπὸ τὰ δόγματα τοῦ μουσουλμανισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει πολλὲς φυλὲς μπεντουΐνων νὰ λατρεύουν, μαζὶ μὲ τὸ Μωάμεθ, καὶ χριστιανοὺς ἁγίους. Στὴ χερσόνησο τοῦ Σινᾶ συνάντησα μπεντουΐνους ποὺ θεωροῦν προστάτη τους τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Ἄλλοι λατρεύουν τὴν Ἁγία Αἰκατερίνη. Πολλοὶ εὐλαβοῦνται τοὺς Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στὴν Παλαιστίνη ὑπάρχουν μπεντουΐνοι ποὺ προσεύχονται στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Γιὰ τὴν καταγωγή τους οἱ Σιναΐτες νομάδες δὲν ξέρουν πολλὰ πράγματα. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ ζοῦν στὴν Παλαιστίνη καὶ στὴ Συρία πιστεύουν πὼς εἶνε ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὶς στρατιὲς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Αὐτὸ μοῦ τὸ ἐτόνισε μὲ μεγάλη ὑπεροφάνεια κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀρχηγοὺς τῶν μπεντουΐνων, ὁ Μπάσελ Πασᾶς, μεγάλης μορφώσεως ἄνθρωπος καὶ Βουλευτὴς στὴν Αἰγυπτιακὴ Βουλή. «Θεωρῶ, μοῦ εἶπε, τὴν Ἑλλάδα σὰν δεύτερη πατρίδα μου, γιατὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθαν οἱ μακρυνοὶ πρόγονοί μας»

Πολλοὶ ἄλλοι μπεντουΐνοι μοῦ εἶπαν τὰ ἴδια πράγματα στὴν Ἱερουσαλήμ, στὴ Βηρυττὸ καὶ στὸ Χαλέπι.

Εἶνε ὅμως, πραγματικά, ἑλληνικῆς καταγωγῆς, αὐτοὶ οἱ μελαψοί, ἀρρενωποὶ καὶ ἐπιβλητικοὶ νομάδες τῶν ἀραβικῶν χωρῶν; Τὸ πρόβλημα ἀπασχόλησε πολλοὺς ἱστορικοὺς δικούς μας καὶ ξένους. Ὁ Παῦλος Καρολίδης πιστεύει, χωρὶς δισταγμὸ στὴν ἑλληνικὴ ἐθνολογικὴ διαμόρφωσι τῶν αὐτοχθόνων τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαιστίνης κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴ καὶ ἑλληνορωμαϊκὴ περίοδο. Τὰ πλουσιώτατα μνημεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ σώζονται στὶς χῶρες αὐτὲς μαρτυροῦν τὴν ἐπὶ αἰῶνες ἄνθησι τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἡ ἀφομοιωτικὴ δύναμις τοῦ ὁποίου ἦταν φυσικὸ νὰ διαπλάσῃ ἀνάλογα τὴν ἐθνικὴ ὑπόστασι τῶν αὐτοχθόνων καὶ ἐποίκων καὶ νὰ δημιουργήσῃ μὲ τὸν καιρὸ αὐτὸν τὸν ἑλληνικὸ πυρῆνα, ποὺ κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μέχρι σήμερα, ἐπὶ μακρυνοὺς αἰῶνες, κάποιαν ἀντίληψι τῆς ἱστορίας του καὶ τῆς καταγωγῆς του.

Εἴτε λοιπὸν ἀπόγονοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, εἴτε ἀπόγονοι τῶν ἐξελληνισθέντων τότε γηγενῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Συρίας εἶνε, οἱ μπεντουΐνοι αὐτοὶ ἔχουν τὰ ἱστορικὰ στηρίγματα τῶν ἰσχυρισμῶν τους καὶ πρὸ παντὸς ἔχουν τὸ ἐμφύτως ἀνεπτυγμένο αἴσθημα τῆς καταγωγῆς τους ποὺ τὸ ἐκδηλώνουν μὲ ὑπερηφάνεια.

Δὲν εἶνε χωρὶς ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ φυσιογνωμικὴ διαμόρφωσις καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μπεντουΐνων αὐτῶν, δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ συγγένεια μὲ τὶς ἀνθρωπολογικὲς ἐνδείξεις τῶν Ἀράβων τῆς Αἰγύπτου, τοῦ Σουδὰν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ἀλλὰ καὶ γενικώτερα, πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεώς τους, οἱ μπεντουΐνοι νομάδες τοῦ Συροπαλαιστινιακοῦ χώρου, φαίνεται πὼς δὲν εἶχαν σχέσι μὲ τὶς καθαρὲς ἀραβικὲς φυλὲς ποὺ κατέκλυσαν κατὰ περιόδους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τὴν πρὸς τὴ θάλασσα ἀσιατικὴ περιοχή.

Ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη καὶ τὴ Συρία ἐπέρασαν πάμπολλοι λαοὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μυθικοῦ γένους τῶν γιγάντων — τῶν Νεφιλίμ, Αἰμίμ, Ραφαΐμ, Ζουζίμ, Ζουζομίμ Ἀνακίμ — μέχρι τῶν Χιττιτῶν καὶ τῶν Φιλισταίων. Σὲ κάποια λοιπὸν ἀπὸ τὶς φυλὲς αὐτὲς ἴσως νὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν οἱ παλαιότερες ρίζες τῶν μπεντουΐνων τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαιστίνης. Παράλληλα ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιο ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἡ φυλὴ αὐτὴ ἀφομοιώθηκε καὶ διέπλασε ἰδιαίτερο ἐθνολογικὸ χαρακτῆρα, ἀφοῦ συγχρωτίσθηκε καὶ μὲ τὸν ἄλλο τὸν καθαρώτατο ἑλληνικὸ πυρῆνα ποὺ δημιουργήθηκε στὴν ἀσιατικὴ αὐτὴ περιφέρεια ἀπὸ τὴ στρατιὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Τὴν ἄνθησι, ἄλλωστε καὶ ὑπεροχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος Βλέπουμε συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπη σ' ὅλη τὴν περίοδο τῶν κατόπιν ἰσλαμικῶν κατακτήσεων. Ἡ χερσόνησος τοῦ Σινᾶ, ἡ Παλαιστίνη καὶ ὁ Λίβανος ὑπῆρξαν ἐπὶ σειρὰν αἰώνων ἑστίες τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδεύσεως καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Οἱ Ἄραβες Χαλίφαι ἀνέθεταν σὲ Ἕλληνας τὴ μετάφρασι στὴν ἀραβικὴ καὶ τὴ συροχαλδαϊκὴ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ἄλλων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν.

Ἕνα ἄλλο σημαντικώτατο στοιχεῖο τῆς ὑπάρξεως ἑλληνικῶν καθαρῶς πυρήνων στὴν Παλαιστίνη καὶ στὴ Συρία, εἶνε τὸ πέρασμα τῶν Μακεδαιτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς μερικῶν ἱστορικῶν, κατάγονται οἱ σημερινὲς πολεμικὲς φυλὲς τῶν Δρούσων τῆς Συρίας. Οἱ Μακεδαῖται αὐτοί, κατὰ τὸν Σάθα ὁ ὁποῖος μελέτησε εἰδικὰ τὸ ζήτημα, ἦσαν Ἕλληνες τοῦ Πόντου καὶ ἐγκατεστάθησαν στὸ Λίβανο καὶ τὴν Παλαιστίνη κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς Βυζαντινῆς ἐξορμήσεως. Εἶνε οἱ πρῶτοι ἀρματωλοὶ τῶν ἑλληνικῶν πολεμικῶν ἀσμάτων. Στὰ παλαιὰ τραγούδια τοῦ Πόντου χαρακτηρίζονται «δρᾶκοι καὶ δρακοντόπουλα» μὲ «ἑλληνικὸν λαλίαν». Νὰ λίγοι στίχοι ἀπὸ ἕνα σχετικὸ τραγούδι τῆς Τραπεζοῦντος:

«...δρᾶκοι μ' ἀκούω 'ναν λαλιάν,
ἑλληνικὸν λαλίαν
τὸν Ταῦρον καὶ τὸν Κάσκαμον
λιβέντοι ἐκατέβανε.

Ὅλων αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν περιστατικῶν δημιουργήματα εἶνε οἱ σημερινὲς φυλὲς τῶν μπεντουΐνων καὶ τῶν Δρούσων τῶν ἀραβικῶν χωρῶν, ποὺ ἔχουν κάποια συνείδησι τῆς ἑλληνικῆς τους καταγωγῆς. Ἀλλωστε, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα εἶνε γεγονὸς ὅτι ὁ μακρυὸς χρόνος δὲν ἔσβυσε τὰ ἑλληνικὰ φυλετικὰ γνωρίσματα ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἱππότες τῆς Ἐρήμου. Στὶς ζωηρότατα ἐκφραστικὲς φυσιογνωμίες τῶν θαυμασίων γυναικῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Συρίας μοῦ δόθηκε σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ εὐκαιρία νὰ δῶ ζωντανὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Ἑλληνίδων τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μακεδονίας...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

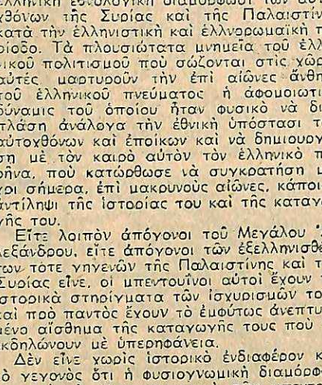

Ο «ΜΙΚΡΟΣ» ΤΖΑΪΚΥ ΚΟΥΠΕΡ ΕΓΙΝΕ ΠΑΤΕΡΑΣ

Τὸ κόλπο μιᾶς μαρτυρικῆς συζύγου

Ἕνα πρωὶ πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες μπῆκε σὲ μιὰ Τράπεζα τῆς Ἀθήνας (Ἤνωμ. Πολιτεῖαι) μιὰ γυναῖκα νέα ἀκόμη, ὡμορφη καὶ καλοντυμένη. Πέταξε ἕνα φάκελλο μέσα ἀπ' τὴ θυρίδα τοῦ ταμείου κι' εἶπε ἐπιτακτικὰ στὸν ταμία:

— Γεμίστε τον!

Ἔπειτα φώναξε:

— Νὰ μὴν κινηθῇ κανείς!

Κρατοῦσε στὸ νέρι της μιὰ σύριγγα ἐνέσεων γεμάτη μ' ἕνα κίτρινο ὑγρό. Κι' ἐξήγησε στοὺς τρομοκρατημένους ἀκροατάς της ὅτι τὸ ὑγρὸ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἰσχυροτάτη ἐκρηκτικὴ οὐσία, ἱκανὴ νὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα ὁλόκληρο τὸ κτίριο! Ὁ ταμίας, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του ἔβαλε μέσα στὸ φάκελλο της 2950 δολλάρια. Ἡ γυναῖκα τὰ πῆρε κι ἔφυγε, ἀνενόχλητη.

Ὅταν συνελήφθη, μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁμολόγησε στὴ, δυστυχία ὅτι εἶχε καμει κι' ἄλλη ὁμοια ληστεία στὸ Σαὶν Λουὶς πρὸ ἑνὸς μηνός. Ἡ «ἐκρηκτικὴ οὐσία» δὲν ἦταν παρά... ἕνα ὑγρὸ γιὰ τὸ καθαρισμὸ τῶν δοντιῶν!

Στὴ δίκη της ἡ "Οπαλ Ντίξον — ἔτσι λεγόταν ἡ δισιδολεμένη γκαγκστερίνα — εἶπε ὅτι εἶχε παντρευτῆ πέντε φορές (τὴν πρώτη σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν). Κανεὶς ἀπ' τοὺς συζύγους της δὲν τῆς εἶχε φερθῆ καλὰ ὁ πέμπτος ὅμως ἦταν ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους. Τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει σ' ἕνα σπίτι, μαζὶ μὲ 4 ἄλλες γυναῖκες καὶ τὶς ὑπεχρέωνε ὅλες νὰ διαθέτουν τὸ σῶμα τους καὶ νὰ τοῦ δίνουν τὶς εἰσπράξεις. Ἐπὶ πλέον ξυλοκοποῦσε συχνὰ τὴν "Οπαλ καὶ τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι, ἂν ἀνοιγε νὰ ὑποταχθῇ στὶς θελήσεις του θὰ τὴ σκότωνε καὶ θὰ τύφλωνε τὶς δυὸ κόρες της. Γιὰ νὰ φύγῃ μακρυὰ του καὶ νὰ νλυτώσῃ ἡ "Οπαλ εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ληστέψῃ τὶς δυὸ Τράπεζες.

Τὸ δικαστήριο τὴν κατεδίκασε σὲ ἰσόβια δεσμά.

Εὔθυμα λόγια

Ἀπάντησις πληρωμένη

Δυὸ ταξιδιῶτες βρίσκονται μόνοι σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ. Ὁ ἕνας ἔχει γεμίσει τὸ διαμέρισμα μὲ τὸν καπνὸ τοῦ πούρου ποὺ καπνίζει καὶ ὁ ἄλλος, ἕνας κύριος μὲ μεγάλα μουστάκια, τὸν ἀγριοκυττάζει. Ὁ πρῶτος πλησιάζει τότε τὸ πούρο κάτω ἀπὸ τὴν μύτη τοῦ ἄλλου καὶ τοῦ λέει:

— Γιατί μὲ ἀγριοκυττάζετε; Γιὰ μυρίστε. Δὲν ἔχει ὡραῖο ἄρωμα;

— Σὰν νὰ καίγωνται χουρουνότριχες! ἀπαντάει ὁ ἄλλος θυμωμένος.

— Ὦ! Μὲ συγχωρεῖτε. Μήπως τὸ ἔφερα πολὺ κοντὰ στὰ μουστάκια σας;

★

— Πῶς τὸ ἔπαθε καὶ δὲν μιλάει ἀπόψε ἡ κυρία Παπατρέχα;

— «Κλειστὸν λόγω ἀνακαινίσεως». Φτιάνει καινούργιες μασέλες.

★

— Σᾶς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ μεγέθυνσι αὐτῆς τῆς φωτογραφίας τοῦ μακαρίτη τοῦ συζύγου μου, ἀλλὰ χωρὶς τὸ καπέλλο;

— Βεβαίως γίνεται. Νὰ μοῦ εἰπῆτε μόνον ποῦ εἶνε τὴ χωρίστρα του, δεξιά, ἀριστερὰ ἢ στὴ μέση;

— Νὰ σᾶς πῶ. Ἔχουν περάσει τόσα χρόνια τώρα ποὺ δὲν θυμᾶμαι πιὰ καλά. Ἀλλά, ἀφοῦ θὰ... τοῦ βγάλετε τὸ καπέλλο, θὰ τὸ ἰδῆτε μόνος σας!

★

Μέσα στὸ τράμ:

— Γιαννάκη, λέει ἡ μαμά, σοῦ ἔχω εἰπῆ ὅταν τρῶς φυστίκια νὰ μὴν πετᾶς τὰ φλούδια κάτω.

— Δὲν τὰ πετάω κάτω μαμά.

— Ποῦ τὰ βάζεις;

— Στὴν τσέπη τοῦ κυρίου ποὺ κάθεται δίπλα μου.

★

— Συμφωνοῦν οἱ γνῶμες σου μὲ τὶς γνῶμες τῆς γυναίκας σου;

— Πῶς, βέβαια... Κάποτε ποὺ ἔπιασε φωτιὰ τὸ σπίτι φωνάξαμε κι' οἱ δυὸ μαζί: «Φωτιά!... Φωτιά!...».

★

— Καὶ σὺ τί ἔκανες ὅταν ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπιθετικός;

— Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω μπροστά μου.

— Κι' ἔφυγες;

— Ὄχι... Ἔσβυσε ὅμως τὸ φῶς.

★

Ὁ θεῖος πρὸς τὸν ἄσωτο ἀνεψιό του:

— Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου. Εἶνε καιρὸς νὰ παντρευτῆς πιά... Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐκεῖ θὰ καταλήξῃς μιὰ μέρα...

— Ὡραία συμβουλή! Ἐπειδὴ δηλαδὴ ξέρω ὅτι κάποτε θὰ πεθάνω, πρέπει νὰ σκοτωθῶ γι' αὐτὸ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα;...

★

Πρόεδρος: Πόσο ἀπέχες ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔγινε ὁ καυγᾶς;

Μάρτυς: Δέκα μέτρα κι' ἐβδομήντα πέντε πόντους. κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος: Καὶ πῶς τὸ ξέρεις μὲ τόση ἀκρίβεια;

Μάρτυς: Τὸ μέτρησα γιατὶ σκέφτηκα ὅτι μποροῦσε νὰ βρεθῇ στὸ δικαστήριο κανένας... Βλάκας ποὺ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ μιὰ τέτοια κουτὴ ἐρώτησι!...

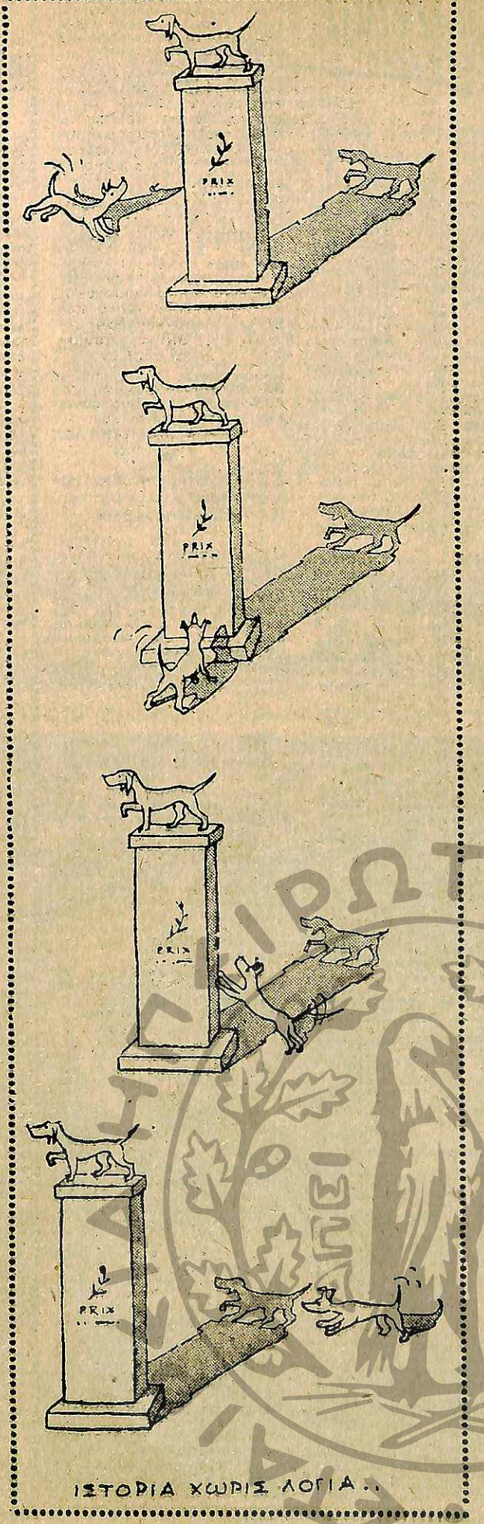

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ..

Γιὰ νὰ γελᾶτε

Πλήρης συνεννόησις

— Νομίζω ὅτι σᾶς ἔχω συναντήσει κάποτε στὰς Πάτρας.

— Ἀδύνατον γιατὶ δὲν ἔχω πάει ποτὲ μου ἐκεῖ.

— Οὔτε κι' ἐγώ.

★

Ἕνας κύριος παθαίνει κάποιο ἀτύχημα στὸ δρόμο καὶ τὸν πηγαίνουν στὸν Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν.

— Πῶς εἶνε τὸ ὄνομά σας γιὰ νὰ τὸ εἰποῦμε στὴ γυναῖκα σας; τὸν ρωτάνε.

— Λέτε νὰ μὴν ξέρῃ ἡ γυναῖκα μου τὸ ὄνομά μου; ἀπαντάει θυμωμένος ὁ κύριος.

★

Ἡ οἰκοδέσποινα: Προτιμᾶτε τὸ τσαὶ μὲ γάλα, μὲ λεμόνι ἢ μὲ κονιάκ;

Ὁ ἐπισκέπτης (ποὺ τὸ τσούζει): Μὰ γιατὶ νὰ σᾶς βάλω σὲ κόπο; Φέστε μόνον τὸ κονιὰκ ποὺ δὲν χρειάζεται τόσες φασαρίες

★

Σὲ μιὰ συντροφιὰ θέλησε νὰ πειράξῃ κάποιος ἕναν κύριο ποὺ εἶνε μεγάλα αὐτιά

— Ἂν δὲν εἴχατε τόσο μεγάλα αὐτιὰ θὰ ἤσαστε ὡραῖος ἄνδρας, τοῦ εἶπε

— Τὰ αὐτιὰ τὰ δικά μου καὶ τὸ μυαλὸ τὸ δικό σου θὰ ἔκαναν ἕνα πρώτης τάξεως γάιδαρο, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ἀτάραχος.

★

— Θὰ παντρευόσουν μιὰν ἄσχημη κοπέλλα ποὺ θὰ εἶχε πολλὰ λεπτά;

— Γιὰ τὰ λεπτὰ τὰ ποτέ, ἀλλὰ ἀπὸ εὐσπλαγχνία γιὰ τὴν ἀσχημιά της.

★

Θέλοντας νὰ πειράξουν κάποτε τὸν σοφὸ καθηγητὴ Ἀφεντούλη οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου σκόπισαν ἄχυρα ἐπάνω στὴν ἕδρα του. Ὁ ἀείμνηστος Ἀφεντούλης—ἄνθρωπος πνευματώδης — "ὁλίς τὰ εἶδε εἶπε ἀτάραχος:

— Κύριοι, κάποιος ἀπὸ σᾶς ξέχασε τὸ φαΐ του ἐδῶ ἐπάνω!

★

— Ἡ γυναῖκα μου μοιάζει σὰν ἕνα ρυάκι.

— Δηλαδή: Εἶνε δροσερὴ χαριτωμένη...

— Ὄχι. Ἀλλὰ διαρκῶς... μουρμουρίζει!

★

Ἕνας ἀλητάκος γυρίζει στὸ δρόμο μὲ μιὰ μεγάλη ρεκλάμα κρεμασμένη στὴν πλάτη. Ἀλλὰ ἔχει γυρίσει τὴν ἐπιγραφὴ ἀνάποδα, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ διαβάσῃ τί γράφει.

— Βρὲ σύ, ἕνας βάζει τὴ ρεκλάμα ἀνάποδα, τοῦ φωνάζει κάποιος.

— Τὸ ξέρω, ἀπαντάει ἐκεῖνος ἥσυχος. Ἀλλὰ στὶς δώδεκα τελειώνει ἡ ἀγγαρεία μου καὶ τώρα εἶνε δώδεκα καὶ εἴκοσι.

★

Μεταξὺ κυριῶν:

— Καὶ τί θὰ τὸν κάνετε τὸ γυιό σας ὅταν μεγαλώσῃ;

— Χειρούργο.

— Χειρούργο; Γιατί; Νομίζετε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ θὰ ἔχῃ μέλλον;

— Μὲ τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἔχουν πάει... τὰ αὐτοκίνητα, ἀσφαλῶς.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ θέατρο

Κρίμα!...

(Έκείνος κι Έκείνη συναντιούνται για να γράψουνε τον επίλογο της ερωτικής τους ιστορίας)

ΕΚΕΙΝΗ (ξερά): Τις έφερες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νοι εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τους έφερα κι' εγώ τους στίχους σου.... Πάρτες... (Του δίνει τρια χειρόγραφα με ομοιοκατάληκτες ανησίες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (της δίνει μιά σειρά από καμμιά δεκαπενταρια φωτογραφίες που απάνω τους πεζάρει έκείνη σ όλες τις στάσεις μεταξύ μοιραίας γόησσας και σαχλής): Πάρτες κι' εσύ τις φωτογραφίες σου...

ΕΚΕΙΝΗ (τις βάζει στην τσάντα της): Πολύ καλά.. Τίποτ' άλλο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί άλλο; Ούτε μέ ξέρεις πιά ούτε σέ ξέρω...

ΕΚΕΙΝΗ: Λαμπρά. Γειά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν κρατάει άπ' το χέρι της): Φεύγεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θές να κάνω; Τί άλλο έχουμε να πούμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίποτα... Κοίτα όμως!...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιά ποιό πράμα κρίμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιά τά όνειρα ποΰχα στηρίξει άπάνω σου. Γιά τα αίσθήματα ποΰχα καταφέρει να έμπνευστώ άπό την κούφια σου κι' άνόητη προσωπικότητα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντί να μέ βρίζης άσε με καλύτερα να φύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί πέντε λεφτά νωρίτερα; τί πέντε λεφτά άργότερα;... Έχεις φύγει άλλωστε πρό πολλοΰ... Κι' άν μείνης τώρα λίγο άκόμα δέν έχεις ούτε να προσθέσης ούτε ν' άφαιρέσης τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Όρίστε λοιπόν κάθουμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρίμα για τις ώρσιες νύχτες ποΰ τις έβαλα να πλαισιώσουνε σαν άσημοκεντημένοι μανδύες άπό βελοΰδο κι άτλάζι την άσημότητά σου... Κρίμα για τ' άστρα ποΰ τα έξευτέλισα πειρομοιάζοντάς το μέ σένα... Κρίμα για τ' άρώματα των λουλουδιών ποΰ τα τσπεινωσα ώς την άναπνοή σου... Κρίμα για τό κάλαμα τοΰ βιολοντσέλλου ποΰ το έξευτέλισα ώς τη φωνή σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Έξακολουθείς να μέ βρίζης!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σημασία έχει άν σέ βρίζω σήμερα μιά κι' έχω βρίσει κατά καιρούς όλες τις μεγάλες όμορφιές της ζωής παοομοιάζοντάς τις μέ τις μηδαμινότητες τις δικές σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Άσε με νά φύγω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κρατάει διά της βίας): "Οχι έά μείνης!... Κρίμα στούς ώραίους μου στίχους ποΰ δέν ήσουν ίκανή όχι νά τούς νοιώσης, άλλά ούτε καλά καλά νά τούς διαβάσης!.. Κρίμα στό φεγγάρι ποΰ κάποτε το κεμάρωνα να σπαταλάη τ' άσήμια του άπάνω στό άδειο σου κεφάλι.... Κρίμα στή νύχτα τή μοναδική μας έρωτική νύχτα, ποΰ δέ συγκατατέθηκα μέ κανέναν τρόπο να της βάλω δίπλα της μιά δεύτερη γιατί την ήθελα μονοδική κι' άσύγκριτη στην παγκόσμια στήν πανανθρώπινη ίστορία τοΰ έρωτος...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, γιά στάσου γιατί κρίμα γιά όλ' αύτά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι όλα πήγανε χαμένα... Έκανα το τερατώδες σφάλμα να δημιουργήσω όλες αύτές τις πλαστές ώραιότητες άπ' τις κοινές μετριότητες ποΰ μοΰ πρόσφερες, κι' αύτό, έκτός άπό την άφάνταστη άνακρίβεια προκάλεσε κι' ένα δεύτερο, μεγαλύτερο κακό: σοΰ χάλασε άκόμα πιό πολύ τά χαρακτήρα σοΰ μεγάλωσε την έγωϊστη κι έκ γενετής σου φωροπερηφάνεια – τόσο άδικαιολόγητη άπ' την πραγματικότητα, – σοΰ πρόσφερε φτερά στό άστείο σου σύνολο κι' έτσι άσημαντο γυναικάκι μέ φτερά άγγέλου, σέ παρέδωσε γελοία σ' έκείνους ποΰ παρακολουθούσανε το μασκάρεμά σου...

ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη): Άσε με νά φύγω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άφίνει): Φύγε.. Δέν έχω νά σοΰ πώ τίποτ' άλλο... Κρίμα μόνο!... Κρίμα..! Κρίμα.. (Έκείνη άπομακρύνεται μέ βήματα πληγωμένης μαρκησίας άπό κοβεράρ ντενεκέ. Έκείνος σκίζει σέ μικρά μικρά κομμάτια τους στίχους τους μούχανε κάποτε προσπεθήσει να ντύσουνε μέ μαργαριταρένια όμίχλη ένα άπλό και άστείο γυναικάκι άπό άχυρο...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

●

Το «Έκείνος — Έκείνη» διά τους άναγνώστας τοΰ «Θησαυροΰ»

Τα ελάχιστα ένσπομεινάντα άντίτυπα τοΰ βιβλίου τοΰ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου («Έκείνος – Έκείνη») διστιθενται με ιδιόχειρη άφιέρωση τοΰ συγγραφέως διά τους αναγνώστας τοΰ «Θησαυροΰ» ποΰ θά έμβάσουν δρ. χμας 6.000 (πλέον τα ταχυδρομικά) στην διεύθυνσι: Χρ. Κ. Χαιρόπουλον, Κύμης 7, Άθήναι

●

"Αμαξες και μπερλίνες

Στά 1550 σ' όλη τη Γαλλία ύπήρχαν τρεις μόνον άμαξες. Άνήκαν στη βασίλισσα στην Άρτεμι τοΰ Πουατιέ και στόν άρχοντα Ζάν ντέ Λαβάλ.

Την έποχή τοΰ Έρρίκου Δ΄ οί άμαξες ήσαν κάπως πιό πολλές. Κι όμως ο βασιλιάς αύτός έγραφε σ' ένα φίλο του: «Δέν θα μπορέσω νάρθω να σάς ίδω σήμερα, γιατί η γυναίκα μου δέν βγαίνει άπό την άμαξα μου».

Έπί τοΰ Βασιλέως Ήλίου, ή άμαξοποιία έκαμε μεγάλες προόδους. Τότε πρωτοφανήκανε οί έπίχρυσοες καρότσες για τις τελετές. Την ίδια έποχή άρχισαν να χρησιμοποιοΰνται και οί μπερλίνες για τα ταξίδια άπό το Παρίσι στούς έξοχικούς πύργους

Για πρώτη φορά στό Βερολίνο ο φίλιππος Ζιέζε, άρχιτέκτων της Βρανδεμβούργης, έφτιασε μιά άμαξα στην όποία έβαλε δερμάτινη καροσερί με τζαμωτα παράθυρα. Κ' έπειδή πρωτοχρησιμοποιήθηκε στό Βερολίνο όνομά σ τ ν κ έ («μπερλίνα»).

Τελειοποιοΰντες αύτή την έφεύρεσι οί Γάλλοι άμαξοποιοί έφτιασαν τ ή («μπερλίνα υπνωτήριο»). Κάτω άπ' αύτές τις τεράστιες μπερλίνες ύπήρχαν κρεμασμένες κασόνες για να τοποθετοΰν τα φαντιά τους οί ταξιδιώτες, οί όποιοι έτσι μποροΰσαν να τρώνε και να κοιμοΰνται έκεί μέσα κατά το διάστημα τοΰ ταξιδιοΰ.

Οί μπερλίνες μ' όλο πού ήσαν βασειές και έκινοΰνε το σέ δρόμους χαλασμένους κατώρθωναν να διανύουν 80 χιλιόμετρα την ή μέρα Ρεκόρ για κείνη την έποχή...

Οι ΧΟΝΤΡΟΙ είναι... ψυχοπαθείς!

Τί λένε οί γιατροί

"Αν σάς ποΰν ότι το ύπερβολικό πάχος όφείλεται σέ έλαττωματική λειτουργία των «ένδοκρινών» άδένων, ή ότι είναι άποτέλεσμα άτελοΰς καύσεως στόν όργανισμό, ή ότι προέρχεται άπ' την καθιστική ζωή, μην το πιστέψετε... Ή άμερικανική ιατρική βάλθηκε να καταργήση αύτές τις άπηρχαιωμένες θεώριες!

"Ενας νέος κλάδος είναι ή «ψυχοσωματική» ιατρική, ποΰ παραδέχεται τη βαθειά έπίδρασι των ίδεών και των αισθημάτων πάνω στο σώμα. Σ' αύτόν λοιπόν έχει ειδικευθή ο δόκτωρ Γιόζεφ Βάσσερμπουργκ, ο όποίος διετύπωσε τελευταίως την έξής έπαναστατική θεωρία:

«Ή παχυσαρκία προέρχεται άποκλειστικά και μόνον άπ' την πολυφαγία, κι' ή πολυφαγία πάλι προκαλείται άπό ψυχονευρικούς λόγους κι' όφείλεται σέ μιά ψυχική κατάστασι, στην όποία το άτομον είνε άνίκανο νά προσαρμοσθή πρός τις κοινωνικές άπαιτήσεις της καθημερινής ζωής. Ίδού γιατί τόσοι «άρρωστοι» έχουν γαντζωθή έπίμονα στην παχυσαρκία τους και ματαιώνουν όλες τις προσπάθειες ποΰ καταβάλλει ο γιατρός τους για να τους ξαναφέρη στο κανονικό δάρος τους»

Ο δόκτωρ Κάρλ Μπίγκερ έρχεται να συμπληρώση και να κάμη σαφέστερη αύτη τη λίγο γοητεύτηκη θεωρία. Βεβαιώνει δηλαδή ότι ή διακοπή πείνα είναι συχνά μιά μορφή ψυχικής άνησυχίας. Πολλοί άνθρωποι π.χ., ποΰ καταβροχθίζουν συνεχώς μπομπόνια και γλυκίσματα, ζητοΰν μέ τον τρόπο αύτό μιά ίκανοποίησι των αίσθήσεων, ποΰ θά τους άποζημιώση κάπως για ό,τι άλλο τους λείπει

Τέλος, ο δόκτωρ Χάρρυ Χόλντ, τοΰ Πανεπιστημίου Κόρνελ, έπεξηγεί:

«Οί άνθρωποι το γίνουν συχνά στο φαντιό όταν είναι δυστυχισμένοι, για ν' άνακουφισθοΰν άπό μιά κατάστασι ψυχικής καταπτώσεως ή ύπερεντάσεως. Έτσι άποκτοΰν τη συνήθεια της πολυφαγίας ποΰ δύσκολα θά μπορέσουν κατόπιν να την ξερριζώσουν έκτός άν μεταχειρισθοΰν ψυχολογικές μεθόδους».

Έτσι λοιπόν, οί «ψυχοσωματολόγοι» άποφάσισαν να γιατρέψουν τους «άρρώστους» των άπ' την παχυσαοκία σ' ένα είδος «ψυχιατρικών κλινικών άποτοξινώσεως», όπου προσπαθοΰν ν' άνακαλύψουν τους ψυχολογικούς λόγους ποΰ τους έκαμαν να παχύνουν. Πρό πάντων χοησιμοποιοΰν γι' αύτη την ψυχοαναλυτική έξέτασι το «τέστ του Μπόρσαχ», για το όποίο έγουε γράψει κι' άλλοτε. Δείχνουν δηλαδή στους νοσηλευομένους των κηλίδες μελανιοΰ μέ διάφοοα σχήματα και τους ρωτοΰν μέ τι μοιάζουν κατά τη γνώμη τους, για να έξακοιβώσουν έτσι τις ψυχικές άντιδράσεις τους.

Τυπική ήταν ή περίπτωσι μιάς γοντεΐς κυρίας ποΰ κατέληξε να όμολογήση ότι ή πολυφαγία άντικαθιστοΰσε γι' αύτην τις νοσές ποΰ δέν της προσέφερε ο γάμος. Έπειδή δηλαδή δέν περνοΰσε διόλου καλά μέ τον άντρα της τον είχε άντιπαθήσει, κι' είχε σκεφθή να γίνη γοντοπ και γελοία, για να τον έκδικηθή έτσι έμμέσως!

Για πολλά άτομα ή πολυφαγία είναι μιά ύποσυνείδητη έκδήλωσις ένωϊσμοΰ τοΰ άνθρώπου, ποΰ τα θέλει όλα για τον έαυτό του. Γι' άλλους πάλι, είναι μιά συνήθεια ποΰ την άπόκτησαν άπ' τα παιδικά τους χοόνια – έπειδή τους παοηγγάϊδευε και τους πειοποίταν πολύ ή μητέρα τους. Τέλος για άλλους είναι μιά έκδίκησις κατά της άγαπης και μετοίσις ζωής τους. Τωόνε γιατί παοηγοοιοΰνται!

Για τή γυναίκα και τον έρωτα

★ Οί άκόλαστοι είνε συχνομέρες άράχνες ποΰ συλλαμβάνουν καμμιά φορά ώραίες πεταλοΰδες.

ΝΤΙΝΤΕΡΩ

★ Για ν' άγαπηθή κανείς άπ' τις γυναίκες πρέπει ν' άφήση να πιστευθή ότι δέν τις γνωρίζει. Γιατί δέν μποροΰν να παραδεχθοΰν πώς ένας άνδρας μπορεί να τις γνωρίζη κεί να τις άγαπά συνάμα.

ΣΑΜΦΟΡ

★ Ο Θεός δέν έπλασε τη γυναίκα παρά μόνο για να έξημερώση τους άνδρες.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

★ Ο έρως είναι άρρώστεια, ή όποία θέν θέλει άλλο γιατρό παρά τον ίδιο τον έρωτα

ΠΡΟΠΕΡΤΙΟΣ

★ Ή γυναίκα είνε ή καρδιά τοΰ άνδρός.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

★ Οί άνδρες θά ήσαν μεγάλοι άγιοι άν άγαποΰσαν τον Θεό τόσο όσο και τις γυναίκες

ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ

★ Ο έρως είνε μιά άρρώστεια άπ' την όποία πάντα μέ λύπη θεραπεύεται κανείς.

ΡΩΣΠΕΝΤΡ

★ Μ' ένα βλέμμα ο άνδρας έκφράζει την έπιθυμία του και ή γυναίκα την άπτα της.

ΜΑΛΕΜΠΡΑΝΣ

★ Ο πρώτος όρος για να άγαπήση ένας άνδρας μια γυναίκα είνε να τοΰ άρέση. Στις γυναίκες όμως άπαιτείται και δεύτερος όρος, δηλαδή ή έλλογή τους πρέπει ν' άρέση και στους άλλους.

ΡΟΜΑΙΝΒΙΛ

★ Ο έρως έτσι όπως ύπάρχει στην κοινωνία, δέν είνε παρά ή άνταλλαγή δυό φαντασιοπληξιών και ή έπαφη δυό έπιδερμίδων.

ΣΑΜΦΟΡ

Φερναντέλ

Ο πιό δημοφιλής εύρωπαΐος κωμικός

ΦΕΡΝΑΝΤΕΛ θεωρείται σήμερα ώς ο πιό δημοφιλής Εύρωπαίος κωμικος της όθόνης. Είνε ένας έξαιρετικά συμπαθής καλλιτέχνης κι' ένας άξιαγαπητος άνθρωπος μέ άπλους κι' ευγενικούς τρόπους και μέ μιά άφιλοκέρδεια πού συγκινεί όλους τούς φίλους του

'Η ζωή αύτου του «αστέρος», όπως την άφηγήθηκε ο ίδιος εοχάτως ο ένας, Έλβετο δημοσιογράφος είνε γεμάτη άπό περιπέτειες πού τις περισσότερες, φορες δέν ήσαν διόλου κωμικές.

– Το 1913, είπε ο Φερναντέλ, ήμουν έφτά χρόνων και μ άρεσε να παίζω στούς δρόμους μέ τους γαβριαδες της Μασσαλίας. Το πραγματικό μου όνομα είνε Φερνάν Κονσταντέν. Πώς τώρα έγινα Φερναντέλ; Αύτο είνε μιά άλλη ίστορία πού θά τη διηγηθώ πιό κάτω.

» Στη Μασσαλία λοιπόν ζούσα σαν άμέριμνο σπουργίτι. Τραγουδούσα όλη την ήμέρα και σκάρωνα φάρσες μέ τούς φίλους μου. Κι όταν κάποτε το θέατρο («Σατλέ») έκανε ένα διαγωνισμό για παιδικά ταλέντα, είχα το θάρρος να παρουσιασθώ στη σκηνή κεί να πώ μερικά τραγούδια μου πού άρεσαν στον κόσμο.

» Από τότε πήρα την άπόφασι να γίνω λθοποιός και τον άλλο χρόνο μέ τη συγκατάθεσι του πατέρα μου βγήκα στο θέατρο. Κέρδιζα 20 φράγκα την ήμέρα άλλά δέν τραγουδούσα όλες τις ήμέρες της έβδομάδος! Κι' έτσι τα λίγα λεπτά πού έβγαζα δέν μ' έφθαναν γιά νά ζήσω.

» Σκέφθηκα λοιπόν να βρώ κι' ένα άλλο έπάγγελμα κεί προοελήφθην σέ μιά τράπεζα. Έτρεχα σάν άλογο όλη την ήμέρα πηγαίνοντας έδώ κι έκεί ένα σωρό φακέλλους μ' έγγραφα. Ήμουν όμως ευχαριστημένος γιατί είχα γνωρίσει έναν άλλο γκρούμ της ήλικίας μου, τον Ζάν Μάνς, το πιό εύθυμο και το πιό καλόκαρδο παιδί του κόσμου! Γινήκαμε γρήγορα καλοί φίλοι κα ή τυχη το θέλησε να νίνουμε άργότερα και συγγενείς. Ο Ζάν Μάνς είχε μιά όμορφη άδελφή τόσο όμορφη ποΰ έγινε... γυναίκα μου!»

Ο Φερναντέλ δέν έμεινε πολύν καιρό στην τράπεζα. Έφυνε άπό έκεί για να έργασθή ως ύπάλληλος σ' ένα χαρτοπωλείο. Άλλα και πάλι άλλαξε έπάγγελμα. Έγινε έργάτης τοΰ λιμένος πλανόδιος έμπορος ύφασμάτων, ύπάλληλος σ' ένα μεγάλο μπακάλικο κα ζαχαροπλάστης.

– Μόλις όμως εύρισκα καμμιά εύκαιρία συνεχίζει ο Φερναντέλ, έκανα την έμφάνισί μου ώς τραγουδιστής σε κανένα μικρό νυχτερινό κέντρο της Μασσαλίας. Πώς τώρα διάλεξα το ψευδώνυμό μου; Το χρωστώ στη γυναίκα μου, την Άνριέττα...

Κι' ο ίδιος έξηγεί ότι έπειδή τρινύριζε διαρκώς γύρω άπό την άδελφή τοΰ Ζάν Μάνς οί γνωστοί τους έλεγαν γελώντας ότι είνε «ο Φερνάν ντ' έλλ». δηλαδή ο «δικός της» ο Φερνάν. Κι' έτσι άπό Φερνάν έγινε Φερναντέλ!

– Το ψεύδώνυμο αύτό μοΰ έφερε γοΰρι. άνοφέρει γιατί σέ λίγο βγήκα σ ένα θέατρο μέ 110 φράγκα την ήμέρα! Άλλά δέν κάρηκα πολύ αύτή την πρώτη εύτυχία μου γιατί ύστερ άπό λιγοκούς μήνες πήνα να ύπηρετήσω στο στρατό. Κι έγινα πυροβολητής! Πέρασα όμορφα όλο τον καιρό της θητείας μου διασκεδάζοντας τούς συναδέλφους μου μέ τα τραγούδια μου και τους κωμικούς χορούς μου κι' έπειτα όταν άπελύθην, πήγα στο Παρίσι νιά να νίνω διάσημος!

»Στο πρώτο μιούζικ-χώλλ πού παρουσιάσθηκα στό «Μπομπινό» ο θιασάρχης μέ κύτταξε καλά καλά και μοΰ είπε: «Όίλε μου, μ' ένα τέτοιο αλογισιο κεφάλι σάν το δικό σου είμαι βέβαιος ότι θά κάνης τον κόσμο να ξεκαρδίζεται άπο τα νέλια!» Και μά την άλήθεια δέν έβγαλα άδικο! Άπό το πρώτο βραδυ κατέκτησα το περιφανο κοινό κι' άρχισα να γίνωμαι γνωστος στούς θεατρικούς κυκλους...»

Έτσι ο Φερναντέλ μέρα μέ λίνα χρόνια κατάφερε νά γίνη «άστέρας» τοΰ κινηματογράφου. Μέχρι σήμερα δέ έχει γυρίσει όγδόντο φίλμ μ όλες τις Γαλλίδες («βεντέττες»). Τους μεγαλειτερους όμως θρίαμβους του στην οθόνη τους έσπειωσε παίζοντας μαζί μέ τη χαριτωμένη Σιμόν Σιμόν.

Η μεγάλη έπιτυχία του στό θέατρο και στόν κινηματογράφο δέν άλλαξε το χαρακτήρα του Φερναντέλ. Έμεινε καλο καρδος κι' άπλος στους τροπους. Είνε ο πρότυπος οικογενειάρχου.

Μέχρι σήμερα έχει άποκτήσει τέσσερα παιδιά. Το πρώτο, ή Ζοζέττα είνε κιόλας ηλοποιός τοΰ κινηματογράφου γιατί έχει παίξει μαζί του ο ένα φίλμ. Είνε δέ άρραβωνιασμένη μ' ένα πλούσιο βιομήχανο της Μασσελίας. Ο μεγάλος γυιός του ο Κάρολος-Αύγουστος δέν άγαπάει διόλου τον κινηματογράφο. Αύτός θέλει να γίνη δικηγόρος. Η άλλη κορη του η Ζενίνα είνε άκόμη μαθήτρια. Όσο γιά το δεύτερο γυιό του τον δρανοϊς Ζεράρ είνε έντεκα χρόνων και ή μόνη του εύχαριστησις είνε να χρωματίζη χαρτιά μέ νε γκατίφ.

Η γυναίκα τοΰ Φερναντέλ δέν, πηναίνει ποτέ στό θέατρο πού παίζει ο σύζυνός της ούτε στά κινηματογραφικά στούντιο Είνε καλη νοικοκυρά και φασονιέρα γιά το σπίτι της και τά παιδιά της. Ο Φερναντέλ κάθεται μαζί της στη Μονμάρτρη. Άλλά έχει κι μιά όμορφη βίλλα γιά το καλοκαίρι στο περίχωρα της Μασσαλίας. Τέλος, ο δημοφιλης αύτος κωμικος έχει δυό μεγάλες («άδυναμιες»): Τοΰ άρέσει το ψάρεμα στ άνοιχτά και διαβάζει μέ πάθος τ' άστυνομικά μυθιστορήματα!

ΠΙΕΡ ΜΠΩΜΟΝ

●●

Οί «μοιραίες» είνε καλές νοικοκυρές

Ένα περίεργο φαινόμενο παρατηρείται στό Χόλλυγουντ: Οί άστέρες τοΰ κινηματογράφου γρονιεμψαν. Πρίν άπό λίνα χρόνια κάθε βεντέττα ώφειλε άπαραιτήτως να χάση ένα θαούτιμο μαργαριταρένιο κολλιέ ή να διωχθη δημοσιότητα μέ κάποια έκκεντοικότητα. Σήμερα δμως οί «μοιραίες γυναίκες» τοΰ κινηματογράφου περνοΰν ήσυχα και κανονικά την ίδιωτική ζωή τους. Η Άλις Φαίη π.χ., είνε μιά άφωσιωμένη μητέρα. Μολονότ παίζει συχνά το ρόλο κακής γυναίκας Η Μπαίτυ Χιουττον ή «ξεχωθή ποΰ άνάβει φωτιές» έννοεί να μάθη όλους ο κόσμος ότι είνε μιά άοιστη σύζυγος. Η έξωτική Ντόροθυ Λαμούρ βρίσκει την εύτυχία μόνον όταν φορέση ένα πλατύ παντελόνι κι' έπιδοξη στίς δουλειές του άνοικτήματος ποΰ έχουν άγοράσει αύτή κι' ο Ρόμπερτ Ταίηλορ.

Η Τζίν Άρθουρ θά γίνη.. σοφή.

Η ήθοποιός τοΰ κινηματογράφου Τζίν Άρθουρ άποφάσισε να παρακολουθήσε μαθήματα φιλοσοφίας βιολογίας και οίκονομειακής ζωής στό «Στέφεν Κόλλετζ» της Άμερικής. Έλπίζει νάκη τελειώσει τις σπουδές της ως τον Ίούνιο. Στην άρχή, κοιμόταν σ' ένα θάλαμο ξενοδοχείου μαζί μέ 22 άλλες φοιτητριες κατόπιν όμως πήρε δικό της δωμάτιο.

Η Σιμόν Σιμόν είνε η άγαπημένη «βεντέττα» τοΰ Φερναντέλ.

Ο ΚΡΙΕΖΩΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Ένα ανατριχιαστικό περιστατικό της Όθωνικής περιόδου

Άκριβώς σήμερα, 3 Ιουλίου 1947, συμπληρώνονται 100 χρόνια από την ήμερα που ο άνδρείος πολεμιστής και στρατηγός της επαναστάσεως του 21, Ν. Κριεζώτης έκλεισε την ηρωϊκή δράσι του μ' ένα άδοξο τέλος, στη Χαλκίδα, τέλος συνοδευόμενο κι' από ένα ανατριχιαστικό ακρωτηριασμό του άριστερού χεριού του που τον αποτελείωσε μόνος με τό ίδιο του το σπαθί!

Τον Μαϊο του 1847 η κυβέρνησι Ίω. Κωλέτη εξέδωκε ένταλμα συλλήψεως του Κριεζώτη, γιατί μαζί με τον Θ. Γρίβα ετοίμαζαν κίνημα στην Εύβοια και στην Άκαρνανία. Όταν το έντολμα έφτασε στην Χαλκίδα «προς εκτέλεσίν του παρά των αρχών Χαλκίδος...», ο τότε νομάρχης Ευβοίας Δ. Χατζίσκος τρόμαξε. Άνθρωπος μετριοπαθής και δίχως μίση παράγγειλε με τόφο στον Κριεζώτη να τρέξη στην Αθήνα, να τα φτιάξη με τον Πρωθυπουργό.

Ο Κριεζώτης άκουσε τη συμβουλή του και έφυγε για την Πρωτεύουσα.

Το Υπουργικό Συμβούλιο συνεδρίαζε την ώρα έκείνη άπασχλημένο με τό ζήτημα Κριεζώτη, όταν μπήκε ο κλητήρας και ανήγγειλε:

—Ο στρατηγός Κριεζώτης ζητάει να δη τον κ. Πρωθυπουργό.

Ο Κωλέτης βρέθηκε σε δύσκολη θέσι.

Θ' αναγκαζόταν να πιάση τον Κριεζώτη μέσα στην πρωτεύουσα, μπρός στην αντιπολίτευσι, στον τύπο και τους ξένους. Ωστόσο δεν δίστασε. Διάταξε τις αρμόδιες αρχές να πιάσουν τον στρατηγό και τον έστειλε στις φυλακές Χαλκίδος.

3 Ιουλίου 1847. Ο στρατηγός Κριεζώτης προφυλακισμένος στο φρούριο της Χαλκίδος έφυνε κρυφά και σήκωσε το «μπαϊράκι» του κατά του Κωλέττη. Είχε συγκεντρώσει πολλούς Χαλκιδαίους και παλιούς στρατιωτικούς γύρω του. Από την Αθήνα έφτασε ο Γαρδικιώτης Γρίβας με άρκετη δύναμι την ίδια μέρα και συνεπλάκη με τους άνδρες του Κριεζώτη στον Κοπανά, θέσι λίγα έξω από την πόλι της Χαλκίδος. Ένα μικρό πολεμικό με τον Σπυρ. Σκουζέ κυβερνήτη χτυπούσε από τη θάλασσα τους Κριεζωτικούς με τα κανόνι. Πάνω στη μάχη μια οβίδα πέτυχε στ' αριστερό χέρι τον Κριεζώτη, ενώ κρατούσε το σπαθί με το δεξί. Του έφυγε το σπαθί κι' έμεινε με το χτυπημένο χέρι κρεμασμένο και παράλυτο. Όλος ο καπότο είχε κοπή και κρεμόταν από μια λωρίδα σαρκός.

—Κόστε το, πέρα - πέρα μ' ένα σαχαΐρι! φώναξε τότε ο Κριεζώτης. Από τούς γύρω του όμως κανένας δεν τόλμησε να κάνη τέτοιο πράγμα.

—Κόφτε το! πρόσταξε πάλι.

Όλοι έμειναν άκίνητοι και χωρίς μιλιά από την τρομάρα τους.

Σκύβει, τότε, μόνος του πιάνει το σπαθί του, τραβάει μιά και κόβει το χέρι του.

Έκεί κοντά βρισκόταν ένα φαράδικο καϊκι κι' έβραζε σ' ένα καζάνι πίσσα γιά καλαφάτισμα. Γιά ν' απολυμάνη την πληγή του χεριού του ο Κριεζώτης το βούτηξε στην βρασμένη πίσσα χωρίς να τραγτη καθόλου, χωρίς να δείξη πώς πονούσε.

Η σάρκα τσιτσίριξε. Όλοι γύρω άνατρίχιασαν. Μόνον ο Κριεζώτης έμεινε άσυγκίνητος.

Έτσι τελείωσε τα καημά του.

Διέλυσε τα παληκάρια του κι' έφυγε μέ λίγους κατά την ανατολική πλευρά της Εύβοίας. Από έκεί πήγε μέ ένα καϊκι πρώτα στη Χίο κι' ύστερα άμα έγινε καλά, στη Σμύρνη.

★

Στις 10 Ιουλίου 1847 ο Υπουργός των Εσωτερικών Ρ. Παλαμήδης ανήγγειλε την καταστολή του κινήματος Κριεζώτη μ' εγκύκλιο που άρχιζε έτσι: «Προς άπαντας τους Νομάρχας. Σπεύδομεν να σας αναγγείλωμεν ότι η κατά την Εύβοιαν τολμηθείσα στασιαστική σκηνή διέλυθη...» Παρόμοια ήμερησία διαταγή προς το στοιχείο έβγαλε και ο Υπουργός των Στρατιωτικών Τζαβέλλας.

Όταν έφθασε η είδησι στο υπασπιστήριο του παλατιού ότι η στάσι του Κριεζώτη κατεστάλη χωρίς άλλο αίμα και με μιά μονάχα κανονιά, ο Όθων και η Αμαλία ήταν καθισμένοι στο τραπέζι. Ένας αύλικος βιαστικός και χασούμενος έφερε το νέο. Τότε όλοι οι έκεί αύλικοί φανέρωσαν τη χαρά τους. Ο Χατζηχρήστος όμως, ο άπλός και ειλικρινής Μακεδών υπασπιστής του Όθωνος λυπήθηκε. Του έπεσε το κουτάλι από το χέρι.

—Τί τρέγει στραγηγέ: ρώτησε η Αμαλία. Σας κακοφάνηκε η είδησι;

Και ο Χατζηχρήστος είπε τότε με τα λίγα ελληνικά του:

—Κρίμα, κρίμα, παντί μου βασίλισσα! Κείνο το χέρι έκοψε έκτρους. Έβδομε λευτεριά εμάς και τρώμε ευπερέα... Τί νά πώ κι' έγώ... Γκριζώτη παληκάρι ήτανε, μυαλό όχι...

★

Ο Κριεζώτης πέθανε έξόριστος στην Σμύρνη στα 1853. Η ανακομιδή των λειψάνων του στη Χαλκίδα έγινε στα 1863.

Τα ανέκδοτα του Κριεζώτη, του άγαθού αλλά και βίαιου άγωνιστού είνε πάρα πολλά.

Στην επανάστασι της 3ης Σεπτεμβρίου, του 1843, η όποία κατάθερωσε και έπέβαλε το Συνταγματικό μας πολίτευμα, ο Κριεζώτης ήταν μυημένος και είχε οργανώσει τα ξεσήκωμα της Εύβοιας. Πήγαν, τότε, κάποιοι και του είπαν:

—Στις φυλακές, στρατηγέ, είμε στημένη η καρμανιόλα και ο δήμιος γυμνάζεται γιά να σε κόψη άν σε πιάσουν!

Έξω φοείων έκείνος πηγαίνει αμέσως στις φυλακές, σηκώνει την καρμανιόλα την κομματιάζει και τη ρίχνει στη θάλασσα. Έτσι γλύτωσαν και τη θανατική έκτέλεσι δύο κακούργοι καταδικασμένοι σε θάνατο, που γι' αύτούς, άκριβώς, είχε μεταφερθή η γκιλοτίνα έκεί.

Κάποιον άμοιρο δικαστικό κλητήρα, που πήγε μιά φορά να του επιδώση μια κοινοποίησι, ο Κριεζώτης τον υποχρέωσε να την μασήση και να την κατοπιή δρθιος και τρέμοντας μπροστά του.

Γ. Α ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ της αληθινής αγάπης

Τα συμπτώματα που θα σας επιτρέψουν να την εξακριβώσετε

Άνδρες και γυναίκες «αγαπούν» συνήθως πολλές φορές στη ζωή τους. Τουλάχιστον αυτό πιστεύουν. Αλλά, στην πραγματικότητα, όλοι οι άνθρωποι αγαπούν μόνο μιά φορά. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, πρόκειται γιά μικροπεριπέτειες, που σβύνουν μόλις φυσηξη ένας άνεμος άντίθετος ή κάποτε μόνο και μόνο με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς ν' αφήνουν πίσω τους τίποτε ούτε ίσως μιά άπλη άνάμνησι. Αλλ' η άληθινή άγαπη δέν σβύνει ποτέ άκόμη κι' όταν κυνηγημένη από τη μοίρα, τις άντίξεες περιστάσεις ή τις κοινωνικές συμβατικότητες, αναγκάζεται να σκύψη το κεφάλι και να παραιτηθή από το βασικό σκοπό της, που είνε η ένωσις με το αγαπώμενο άτομο. Και τότε όμως η άνάμνησίς της ζη παντοτινά και γεμίζει την ψυχή μας με μελαγχολία και λύπη.

Αλλ' υπάρχουν συμπτώματα που μας επιτρέπουν να διαγνώσωμε άν μια άγαπη είνε άληθινή ή όχι; Για τους άνδρες που οι άσχολίες τους και ο ρόλος τους στην κοινωνία δέν τους επιτρέπουν ν' αφοσιωθούν όλοκληρωτικά στην άγάπη, η διάγνωσις αύτή δέν είνε πάντοτε εύκολη. Για τις γυναίκες όμως, το πράγμα αύτο είνε ευχερέστερο. Και η Γαλλίς συγγραφεύς Ώρώρ ντέ Σαίντ-Φουά νομίζει ότι κάθε γυναίκα θα μπορούσε να βυθομετρήση την καρδιά της, γιά να εξακριβώση άν η άγάπη της είνε άληθινή ή ένα αίσθημα πρόσκαιρο, επιφανειακό και χωρίς μεγάλη άξία.

Κατά την Γαλλίδα συγγραφέα, είσαστε πραγματικά ερωτευμένη:

1ον. Άν τη στιγμή που πρόκειται να πάτε στο ραντεβού σας νοιώθετε τόση νευρικότητα που τα χάνετε κυριολεκτικά, δέν ξέρετε ποιό φόρεμα να διαλέξετε, άλλάζετε το ένα έπειτα από το άλλο και στο τέλος καταντάτε να φύγετε ντυμένη και μακιγιαρισμένη, άν όχι ελεεινά πάντως χωρίς την προσοχή εκείνη που οι γυναίκες δείχνουν συνήθως στά ζητήματα αύτά.

2ον. Άν μιά μικρή άπουσία μιάς ήμέρας ή μερικών ωρών του αγαπημένου σας σάς ρίχνει στην πιό μαύρη άπελπισία και σάς άφαιρεί τη διάθεσι να περιποιηθήτε τον έαυτό σας και, πολύ περισσότερο, να βγήτε περίπατο ή να πάτε σε μιά κοσμική συναναστροφή.

3ον. Άν κατά τη διάρκεια της άπουσίας του ή άναμονή μιάς έπιστολής ή ενός τηλεφωνήματος του καταντά ή κυριώτερη άπασχόλησίς σας και, σε περίπτωσι καθυστερήσεως νοιώθετε την άγωνία νά βασανίζη με τον πιό φρικτό τρόπο την ψυχή σας.

4ον. Άν νοιώθετε ξαφνικά άπέραντη συμπάθεια και γιά τον πιό άσήμαντο άνθρωπάκο, άρκει να σάς μιλήση με καλά λόγια γιά τον αγαπημένο σας και άντίθετα άν αισθάνεσθε μίσος κοι γιά τον καλύτερο φίλο σας, άν συμβή να σάς κεκολογήση τον άνθρωπο στον οποίον έχετε δώσει την καρδιά σας.

5ον. Άν ο άνθρωπος που άγαπάτε είνε γιά σάς άνώτερος άπό κάθε σύγκρισι και άν ή άντικειμενική κρίσις γι' αύτον καταντάει στην πραγματικότητα άδύνατη γιά σάς.

6ον. Άν καταφεύγετε σε άφελή ή πολύπλοκα στρατηγήματα γιά να μπορέσετε να μιλήσετε γιά τον άγαπημένο σας στούς άλλους χωρίς να υποπτευθούν το αίσθημά σας ή να τούς κάμετε να σάς μιλήσουν γι' αύτόν

7ον. Άν μισάτε κάθε τι που προκαλεί το ένδιαφέρον του και μπορεί να τον άπομακρύνη έστω και προσωρινά από σάς (φίλους, σπόρ, κοσμικές υποχρεώσεις κτλ.).

8ον. Άν είσαστε πρόθυμη να κάμετε τα πάντα γιά να τον ευχαριστήσετε, π.χ. να πλύνετε τα σούχα του, να του γυαλίσετε τα παπούτσια του, να τσέχετε ώρες άλόκληρες κάτω από τη βροχή ή τον ήλιο γιά να τον έξυπηρετήσετε κτλ.

9ον. Άν ή μεγάλη σας άνάπη σάς σπρώχνει κάπου - κάπου σε μερικές άπρέπειες π.χ. να φάχνετε μέσα στις τσέπες του να ελέγχετε τούς λογαριασμούς του κτλ

10ον. Άν ή παραμικρή άδιαθεσία του σάς άναστατώνει και σάς γεμίζει άπό άνησυχίες και φόβους.

11ον. Άν αισθανόσαστε κάπου - κάπου την έπιθυμία να ήταν ό άγαπημένος σας ένα μωρό γιά να τον κρατάτε στην άγκαλιά σας και να τον νανίζετε με φιλιά.

12ον. Άν μ' όλο που οι σχέσεις σας μεζί του χρονολογούνται άπό καιρό νοιώθετε πάντα την καρδιά σας να χτυπάη τη στιγμή που σάς τηλεφωνεί ή τον βλέπετε άπό μακρυά να έρχεται στο ραντεβού σας.

Αύτά λένει η Ώρώρ ντέ Σαίντ-Φουά. Δέν έχετε παρά να δοκιμάσετε να ρωτήσετε την καρδιά σας.

Ο μεγαλείτερος ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ του Χόλλυγουντ

Ο Άρτουρ Ράνκ και το έργο του

Η βασιλεία του Χόλλυγουντ κινδυνεύει. Οι έπιχειρηματίαι του κινηματογράφου άνησυχούν, γιατί διακρίνουν τους κινδύνους που τους άγνοεί ο άμέτρητος κόσμος των θεατών.

Δυο είνε τα άδύνατα σημεία της άμερικανικής κινηματογραφικής βιομηχανίας: η λογοκρισία του Γραφείου Χέυς κι' η οικονομική έξάρτησις άπ' τις Τράπεζες.

Το Γραφείο Χέυς στεγάζεται σ' ένα τεράστιο κτίριο, μέ πολλά πατώματα κι άμέτρητα δωμάτια. Στην πόρτα κάθε δωματίου υπάρχει μιά επιγραφή: («Αντιελκοολικός Σύνδεσμος», («Εταιρεία αμύνης δημοσίας ηθικής», «Φεμινιστική Εταιρεία») «Πανεπιστημιακαί αντιπροσωπείαι» («Αντιπρόσωποι άγγλικανοί μεθοδιστοί, βαπτισταί»), «Σύνδεσμος μητέρων» κλπ. Μέσα στά γραφεία αύτά έκατοντάδες υπάλληλοι άπ' το πρωί ώς το βράδυ διαβάζουν σημειώνουν, σβύνουν, διορθώνουν «σενάρια» κόβουν και ράβουν διαλόγους φίλμ κατατάσσουν την άλληλογραφία που φτάνει άπ' όλα τα μέρη των Ήνωμ. Πολιτειών (7.000 γράμματα την ήμέρα κατά μέσον όρον).

Αδύνατον να προβληθή ένα φίλμ,— όπως γράψαμε και άλλοτε — χωρίς να έγκριθή προηγουμένως άπ' όλους αύτούς τους κερβέρους της λογοκρισίας. Βγαίνει δε συχνά άπ' τα χέρια τους άλλαγμένη, άκρωτηριασμένο παραμορφωμένο, σύμφωνα με τον «Ζώδιακα Χέυς», ένα χοντρό βιβλίο με πολλές έκατοντάδες σελίδες, που περιέχει ένα πλήθος άπαγορεύσεις. Και τί δέν απαγορεύεται;... Σκηνές με χωρισμένες γυναίκες ή ήθικα και σεξουαλικά στίνυσται ένα πολύ περατερταμένο φιλί ένα πολύ ντεκολτέ φόρεμα, μιά τολμηρή χειρονομία... Οι καλοί πρέπει πάντα ν' άνταμείβωνται κι' οι κακοί να τιμωρούνται. Μιά περίουσια που άποχτήθηκε κακά δέν επιτρέπεται να διατηρήται...

Αυτός είνε ο πρώτος φοβερός μπελάς των παραγωγών του Χόλλυγουντ. Ο δεύτερος είνε η οικονομική σκλαβιά. Εργάζονται με τεράστια έξοδα. πληρώνουν μισθούς άστρονομικούς πλειοδοτούν μετ' εξ τους στούς μισθούς των άστέρων και στην πολυτέλεια των σκηνικών. Δέν είνε λοιπόν πλούσιοι, όπως νομίζει ο πολύς κόσμος, άλλα χρεωμένοι ώς το λαιμό. Χρωστούν έκατομμύρια δολλάρια στις Τράπεζες. Καμμιά άπ' τις ισχυρότερες εταιρείες του Χόλλυγουντ δέν είνε απηλλαγμένη άπ' τον έλεγχο και τη δικτατορία των Τραπεζών. Περισσότερο άπ' τους ειδικούς τεχνικούς, επιβάλλουν τις άποφάσεις τους οι τραπεζίται ρυθμίζουν την παραγωγή σταματούν τη διανομή ταινιών, υποδεικνύουν την εκλογή των ηθοποιών.

Οι τόσοι περιορισμοί κάνουν τους παραγωγούς να τρέχουν τα μαλλιά τους. Πώς να δημιουργήσουν ένα φίλμ έξω άπ' την μονότονη συνηθισμένη, με τον τόνο της πραγματικότητος της άληθινής ζωής; Και πώς να έμποδίσουν το έκλεκτότερο κοινόν — άκόμη πιό επαιτητικό μετά τον πόλεμο — άπό του να στρέφη τη προσοχή του περισσότερο την προσοχή του πρός τα ξένα φίλμ:

Όχι μόνο στό έξωτερικό άλλα και μεσα στις Ήνωμ. Πολιτείες τα φίλμ του Χόλλυγουντ έχουν αρχίσει να υποφέρουν άπ' το συναγωνισμό της ξένης παραγωγής. Ο σημαντικώτερος άντίπαλος, μιά δύναμις κολοσσιαία που διεκδικεί την ήγεμονία του κινηματογράφου, βρίσκεται στην Άγγλία.

Τα φίλμ που παράγει ο Άγγλος επιχειρηματίας Άρτουρ Ράνκ, απέδωσαν το 1945 στις Ήνωμ. Πολιτείες εισπράξεις 2.500.000 δολλαρίων. Το 1946, ανέβηκαν στα 5.600.000 δολλάρια έφέτος δε υπολογίζεται να περάσουν τα 20.000.000.

Οι άνθρωποι του Χόλλυγουντ παρακολούθησαν με ντροπή και τοπείνωσι, το θρίαμβο του «Ερρίκου Ε'», που παίχθηκε στην Άμερική επί 48 βδομάδες συνεχώς. Επίσης το άγγλικό φίλμ «Σύντομη συνάντησις» βρίσκεται στο πρόγραμμα των άμερικανικών κινηματογράφων άπ τον περασμένο Οκτώβριο. Το σπουδαιότερο δε είνε ότι— έκτός λίγων έξαιρέσεων — τα καλλίτερα και περιφημότερα άγγλικά φίλμ έχουν κοστίσει άουνκρίτως λιγότερο άπ' τα άμερικανικά. Έξ άλλου οι Άγγλοι δέν διστάζουν να παραγάγουν τα άκριβότερα φίλμ του κόσμου χωρίς να πέσουν στά νύχια των τραπεζιτών. Η ταινία «Καίσαρ και Κλεοπάτρα» στοίχισε 5.600.000 δολλάρια.

Γιατί ο Άρτουρ Ράνκ είνε διασκεδαστικά μυστηριώδης. Η περιουσία του υπολογίζεται σε 60 εκατομμύρια λίρες. Κι έχει βάλει γιά σκοπό του να πάρη τα πρωτεία του Χόλλυγουντ, να τα προσφέρη στην πατρίδα του και να μεταχειρισθή τα άγγλικά φίλμ ώς ένα τεράστιο μέσον προπαγάνδας της Μεγ. Βρεταννίας.

Είνε ηλικίας 57 έτών βαθιά θρήσκος και καλός οικογενειάρχης Περνάει ζωή άπλή, άποτραβηγμένη κι' αυστηρή άνάμεσα στη γυναίκα του και στα δυο παιδιά του. Τις Κυριακές, κάνει μάθημα στα παιδιά στην έκκλησια του χωριού του. Οι μοναδικές διασκεδάσεις του είνε το γκόλφ και το κυνήγι στο κτήμα του, στο Σούρρεϋ.

Άνέβηκε ιλιγγιωδώς στον ούρανό της κινηματογραφικής βιομηχανίας κι' έξακολουθεί ν' ανεβαίνη. Άρχισε το 1935, με την παραγωγή μερικών μικρών θρησκευτικών φίλμ γιά τα παιδιά Σήμερα, διευθύνει περισσότερους άπό 700 κινηματογράφους στη Μεγ. Βρεταννία, 72 στην Αυστραλία 120 στη Ν. Ζηλανδία 110 στον Καναδά και μερικές έκατοντάδες άκόμη στις Ήνωμ. Πολιτείες και τον υπόλοιπο κόσμο. Έχει στούντιο και έταιρείες διαθέσεως ταινιών εργοστάσια φακών και συσκευών τηλεοράσεως, άλλα που παράγουν καθίσματα και μηχανήματα κινηματογράφων... Έχει έπίσης δημιουργήσει μιά κινηματογραφική σχολή και μιά άλλη γιά βεντέττες καλώς κι' ένα εργοστάσιο ειδών μακιγιάζ γιά τους ηθοποιούς και τους φίλους.

Όλ' αυτά άποτελουν ένα τεράστιο συγκρότημα έντελώς άνεξάρτητο που δέν υπάρχει όμοιο του στην Άμερική. Ο Ράνκ είνε ο άπόλυτος κυρίαρχός του, χωρίς κανένα περιορισμό λογοκρισίας χωρίς καμμιά οικονομική έξάρτησι Διαθέτει κολοσσιαία μέσα. Παράγει φίλμ κάθε είδους ιστορικά περιπετειώδη, έγκρωματοφωτικά Μίκυ - Μάους κλπ. που παίζονται σε διαρκώς περισσότερους κινηματογράφους του κόσμου. Έχει σημειώσει ήδη τέτοιες επιτυχίες, που δέν τη γνώισε ποτέ το Χόλλυγουντ. Τέλος έχει όρκισθή να συντρίψη το μονοπώλιο του Χόλλυγουντ Κι είνε άνθρωπος που δέν έγκαταλείπει τον άγώνα στη μέση, που έννοεί να νικήση.

ΤΖΟΡΣΕΛ ΣΑΜΙΝΑΝΤ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Η σπασμένη καρέκλα

Πόσο χαρούμενος ήμουν εκείνη την ήμέρα! Το βραδάκι Σίτσα — ώραίο όνομα που είνε! — και ήμουν σαν νά πέταγα. Και ήμουν σαν νά πέταγα πολύ λέτε, και όλο σχεδίαζα στο νού μου τα όμορφα λόγια που θα τής έλεγα γιά νά τής άφηγηθώ και τήν πρώτη καλή έντύπωσι και τήν κάνω νά τρελλαθή μέ μένα. Θάστρωνα μιά κουβεντίτσα γεμάτη ρωμαντισμό, ποίησι, τρυφερότητα κι' αίσθημα. Πρό παντός αίσθημα. Θ' άνοιγα το στόμα μου και δέν θά σταματούσα στιγμή, πιρα μονάχα γιά νά βλέπω γιά νά την άφήσω κι' έκείνη νά μου πή κάτι νόστιμο και γοητευτικό Τα λόγια που θά τής έλεγα, έτρεχαν σάν άλογα στις κούρσες μέσα στο μυαλό μου, έκαλπαζαν θέλω νά πώ κι' έφευγαν σύτά κι' έρχόντουσαν άλλα, κι' ύστερα άλλα σέ μιά άδιάκοπη σειρά. Σάν νάταν /ένας ποιητής μέσα στο κεφάλι μου και μού τα σφύριζε φανταζόμουνα κι' όλας πώς είχα τή Σίτσα — ώραίο όνομα που είνε! — απέναντί μου και τής έλεγα, όλο τής έλεγα και μούλεγε όλο μούλεγε. Έγώ καινόνιζα τι μούλεγε κι' άνάλογα τής έλεγα κι ένώ, έτσι όπως είπαμε, φανταστικά. Λόγια γεμάτα ποίησι. Για τον έρωτα, για το φεγγάρι για τις σκιές των δέντρων, για τα πουλιά, για τη μουσική, για τούς παλμούς της καρδιάς μου για τη μελαγχολία μου για την προσμονή μου τόσα χρόνια νά πέση στη ζωή μου ή όνειρεμένη ύπαρξι όπως πέφτει ένα άστρο μιά νύχτα του Αυγούστου και δέν ξέρεις που πάει... Θά λέγαμε λόγια που θάπρεπε νά είνε κάτοιος στε γονράφος κοντά νά τά κοατήση, γιά νά τυπωθούν κατόπιν σε βιβλίο και νά μείνουν στην αιωνιότητα. Ύπόδεγμα για στούς μελλοντικούς έραστές που θάρθουν ύστερα άπό μας... Α! ναί! Θά πίναν μιά βραδυά άληθινά υπέροχη μονοδική στη ζωή μου μιά βραδυά γεμάτη βαθύ νόημα. Και πόσο χαρούμενος ήμουν έκείνη την ήμερα!....

★

Και νάτη, που λέτε! Κομψή και χαριτωμένη, φάνηκε στην είσοδο του Ζαππείου Έκανα νά βγαλω το καπέλλο μου για τη χαιρετήσω άλλά θυμήθηκα πώς δέν φορούσα κι' έμεινα μόνο με τη χειρονομία, σαν νά της έκανα το σχήμα.

— Καλησπέρα είπε χαμογελαστή.

— Καλησπέρα, είπα χαμογελαστός.

Και προχωρήσαμε. Πήραμε κάτι σκοτεινά δρομάκια και τραβήξαμε για ένα απόμερο καφενεδάκι με απόμερα τραπεζάκια για ένα απόμερος άνθρωπους Καθώς περπατούσαμε έγώ μου είπε γιά την ώραία βραδυά απόψε» Κι' έγώ θά της απαντούσα: «Ναι!.... Η βραδυά που περίμενα σε όλη μου τη ζωή». Κι' άπό κει καί πέρα, θ' άνοιγε ο ύδατοφράχτης τών, λόγων μου και τα κύματα θα κυλούσαν άσταμάτητα. Και μόλις καθήσαμε άντι τά μού πή «ώραία βραδυά απόψε» όπως είχα κανονίσει, μού λέει:

— Αύτή η καρέκλα είνε σπασμένη!

Κι' έγώ της λέω:

— Νά σού δώσω τη δική μου.

— Και γιατί νά μού δώσης τη δική σου και νά μήν πάρης μιά άλλη άπό κει; Σ' άρέσει νά καθέσαι σέ σπασμένες καρέκλες;

— Λαμπρή ιδέα!

— Άπορώ πώς δέν τη σκέφτηκες!

— Σκεπτόμουνα κάτι άλλα! είπα μέ το νόημα δηλαδή ότι συλλογιζόμουνα ρωμαντικά πράγματα

Έκεινη όμως δέν μπήκε στο νόημα.

— Α! είπε. Δέν φαντάζομαι νά ήρθαμε έδώ γιά νά σκέπτεσαι άλλα πράγματα!

— Όχι βέβαια...

Ρυθμίσαμε τη, ύπόθεσί των καρεκλών και άπομείναμε βουβοί. Δέν μου είπε γιά την ώραία βραδυά σ' ένα πώς ν' άρχισω. Ήμαστε κι οί δυό πολύ στενοχωρημένοι για τον καημό πού μάς είχε δέσει. Ευτυχώς ήρθε το γκαρσόνι.

— Τί θά πάρετε;

— Μιά βανίλια, είνε έκείνη.

— Το ίδιο! συμφώνησα.

Το γκαρσόνι έφυνε και μάς άφησε βουβούς.

— Σ' άρέσει η βανίλια; ρώτησα, χωρίς νά τόκω ύπ' όψι μου.

— Ναί άπάντησε Είνε το πιο άθώο γλυκό. Μόνο ζάχαρι...

— Ναί, μόνο ζάχαρι, συμφώ-

— Έν τάξει, άγάπη μου! Το σκότωσα το ποντίκι!..

νησα... Αλλά όχι. Βάζουν και έσανς βανίλιας για νά παίρνη τή μυρουδιά.

— Αϊ μά έννοείται.... Αλλοιώς δέν θά τήν έλεγαν βανίλια.

— Πολύ σωστά. Αλλά, επειδή δέν τό είπες νόμισα πώς δέ τόξερες!...

Αλλη σιωπή.

Ηταν σάν νά είχαν βάλει μιά κολώνα πάγο άνάμεσά μας. Εύτυχώς πού ξαναπήρθε τό γκαρσόνι μέ τίς βανίλιες. Εγώ τήν παίδεψα πολύ τή δική μου, γιά νά κερδίσω καιρό. Αλλά καί πού τόν κέρδισα; Πάλι βουδιαμάρα. Γιά νά σπάσω τή θλιβερή σιωπή είπα:

— Σίτσα! Ωραίο χαϊδευτικό.

— Εμένα δέν μ' άρέσει!

— Γιατί δέν τ' άλλάζεις;

— Καί ποιό νά πάρω;

— Ας πούμε Ζωζώ.

— Καί τί σχέσι έχει ή Ζωζώ μέ τή Σίτσα;

— Καμμιά. Αλλά είνε κι' αύτό χαϊδευτικό... Ομως τί πάει νά πή Σίτσα;

— Αναστασία καϋμένε! Αναστασία. Αναστασίτσα. Σίτσα!

— Α! Μάλιστα. Καί πότε έορτάζεις; Της άγίας Αναστασίας;

— Οχι. Τή Λαμπρή.

— Α! Βέβαια. Μέ τούς Αναστάσηδες! Ωστε φέτος τή Λαμπρή, είχες τήν έορτή σου.

— Ναί, τήν είχα.

— Χρόνια πολλά!

Δέν μπορώ κι' έγώ νά καταλάβω πώς άράδιαζα τόσες κουταμάρες τή μία άπάνω στήν άλλη. Πρώτα τίς έλεγα κι' ύστερα τίς σκεπτόμουνα καί δαγκωνόμουνα. Αλλά κι' έκείνη δέν πήγαινε πίσω. Καί ήταν νά χάνης τό μυαλό σου, νιστί ήξερα πώς ή Σίτσα ήταν έξυπνη κι' άνεπτυγμένη κοπέλλα. Μού λέε· λοιπόν, ύστερα άπό καινούργια σιωπή:

— Τί ώρα ξυπνάς τό πρωί;

— Στίς έφτά λέω. 'Εσύ;

— Στίς έφτάμισυ.

— Αί, κοντά είμαστε.

— Βάζεις ξυπνητήρι;

— Οχι. Έχω μάθει καί ξυπνάω μόνος μου.

— Ωραία!

Γιατί ήταν ωραία; Δέν ξέρω. Οπωσδήποτε ήταν ένα θέμα κι' αύτό όπως καί τό άλλο.

— Πολλά ταιγάρα καπνίζεις!

— Ναί είπα. Καπνίζω πολύ.

— Γιατί δέν τό κόβεις;

— Γιατί νά τό κόψω;

— Ετσι... Βλάπτει στήν ύγεία.

— Δέν βαρυέσαι! Κι' έπειτα τί θά γίνουν οί καϋμένοι οί καπνοβιομήχανοι;

Καί μόλις είπα αύτή τή φράσι μού φάνηκε πώς είχε τόσο χιούμορ ώστε έβαλα τά γέλοια. Περίμενα νά γελάση κι' έκείνη μέ τό άστείο μου. Αλλά έκείνη ήταν σάν νά είχε παγώσει. Την είδα πού μέ κύτταζε μέ οίκτο. Πάγωσα κι' έγώ. Επαψα άμέσως νά γελάω καί ντράπηκα. Μ' έπιασε τέτοια φούρκα ώστε πέταξα τό ταιγάρο μόλις τό είχα άνάψει καί τό πάτησα μέ μίσος, σάν νά μούφταιγε. Καί πάλι σιωπή. Ευτυχώς πού βρέθηκε ένα κουνούπι νά τή διακόψη.

— Αχ! έκανε ή Σίτσα καί κτύπησε τό μπράτσο της. Εχει κουνούπια έδώ.

— Ναί είπα, είνε ό Ιλισσός κοντά.

— Μπορούσαν νά ρίζουν λίγο Ντι-Ντι-Τί.

— Πιστεύεις στό Ντι-Ντι-Τί;

— Γιατί έσύ δέν τό παραδέχεσαι;

— Εχω έπιφυλάξεις. Γιά τίς μύγες δέν λέω, είνε θάνατος. Αλλά γιά τό σκόρο δέν κάνει τίποτα.

— Εξαρτάται άπό τή διάλυσι. Νά κάνης διάλυσι 10%.

— Ευχαριστώ. Θά δοκιμάσω...

Καί πάλι σιωπή. Αρχισα νά παίζω μέ τά κλειδιά μου καί νά κουνάω τό πόδι μου. Μά τί διάολο. Ελεγα μέσα μου, καλά έγώ, έπαθα γλωσσοδέτη. Αυτή όμως δέν έχει καμμία έμπνευσι; Καί ζαφνικά μέ ρωτάει:

— Λές νά γίνη νέος πόλεμος;

— Μπά! Δέν φαντάζομαι. Τόν άποκλείω.

— Ετσι λέω κι' έγώ!

Καί ξαναβουθαθήκαμε. Μιά σιωπή γεμάτη άγωνία, πίσοι καί άπδία. Είχα τήν έντύπωσι πώς μάς είχαν δέσει τό μυαλό μέ βαρειές άλυσίδες. Καί πάλι μιλάει έκείνη:

— Μέ στενεύουν ξέρεις τά παπούτσια μου.

— Τί νούμερο φοράς;

— Τριάντα έφτά!

— Αϊ μά είνε πολύ φυσικό νά σέ στενεύουν. Εγώ φοράω σαράντα δύο είπα μέ θαυμασμό γιά τά πόδια μου. Πέντε πόντους διαφορά.

— Ναί, μά έγώ έχω καί μ κρότερο πόδι.

— Α! βέβαια! Δέν τό σκέφτηκα... Νά δώσης νά στά βάλουνε στό καλαπόδι.

— Τόχω ύπ' όψι μου

Καί άλλη μουγγαμάρα. Εγώ έβαλα τά δυνατά μου νά βρώ τίποτα πικάντικα ή ρωμαντικά λόγια νά πώ γιά νά σπάσω τόν πάγο καί νά καταπιάσω πάλι μέ τό θέμα μου. Ολο καί κάτι άναδευόταν στά μέσα τού κεφαλιού μου. Κάτι γιά φεγγάρι, γιά μουσική γιά έρωτα. Αειντε λέω, καί τώρα θά μούρθη ή έμπνευσι. Καί κεί πού προσπαθούσα νά σχηματίσω μιά αίσθηματική φράσι πάιρνω φόρα καί λέω:

— Ζή ό παπποΰς σου;

— Οχι, μόνο ή γιαγιά μου.

Καί σταμάτησαμε πάλι. Μού πήρε νά πάρω τό κεφάλι μου καί νά τό βρονταήξω στή σπασμένη καρέκλα. Πώς διάολο έφυγε άπό τά χείλη μου αύτή ή ερώτησι άν ζή ό παπποΰς της; Αύτός ό παλόγερος σύτε πέρασε καθόλου άπό τό μυαλό μου! Ποιός σατανάς ή τονε, λοιπόν, μέσα μου καί μού σκάρωνε τέτοιες άσχημες φάρσες, Δάκρυσα άπό τό κακό μου. Αύτή τή φορά ή σιωπή ήταν μεγαλείτερη. Καί γιά νά γίνη πιό έντονη άρχισε ένας γρύλλος νά φλυαρή μονότονα άπό κάπου. Θά πέρασε ένα τέταρτο έτσι. Υστερα ή Σίτσα μού λέει:

— Πάμε νά φύγουμε:

— Πάμε είπα.

Περπατήσαμε ώς τρακόσια μέτρα πάντα χωρίς νά μιλάμε. Σταθήκαμε στή λεωφόρο.

— Αντίο, μού είπε.

— Αντίο τής είπα.

Και χωρίσαμε. Καταλάβαινα πώς αύτό τό άντίο ήταν γιά πάντα. Κάθησα σέ μιά πόρτα, πολύ δυστυχισμένος. Αχ! Θεέ μου! — είπα — τί σούκανα καί μέ παιδεύεις έτσι; Ποιός μού-δεσε τό μυαλό καί τή γλώσσα; Ποιός έδεσε κι έκείνη; Γιατί νά μή μού πή τήν άγαπημένη φράσι: «Ωραία βραδυά άπόψε», άλλά ν' άρχίση άπό τή σπασμένη καρέκλα καί νά μέ καταστρέψη; Καί νάχη νά λέη τώρα γιά μένα πώς είμαι ένας ήλίθιος καί άγωνίστηκα δυό μήνες νά τής άποσπάσω ένα ραντεβού γιά νά τή ρωτήσω άν ζή ό παπποΰς της;

Πολύ μού στοίχισε αύτή ή ιστορία. Τόσο πού άσπρισαν μερικές τρίχες άπό τά μαλλιά μου. Αλλά δέν φταίω έγώ. Εκείνη φταίει πού άρχισε στραβά τήν ύπόθεσι. Ας μούλενε «τί ώραία βραδυά άπόψε». Ας βρεθή μιά, όποιαδήποτε μιά, νά μού πή «τί ώραία βραδυά άπόψε» καί δέν θά μετανοιώση. Θ άκούση λόγια πού ούτε τά φαντάστηκε κάν. Καί θά τά βγάλουμε σέ βιβλίο — αύτό τό δίνω μ' έγγύησι — καί θά τό στείλουμε στή Σίτσα γιά νά ίδη τί έχασε καί νά μάθη άλλη φορά ν' άρχίζη τήν κουβέντα της άπό τίς σπασμένες καρέκλες!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 127

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Δέν τήν άγαποΰν οί φιλοπόλεμοι.— Ορος τής Ηπείρου.
2) Χλόη.— Μέρος τού εικοσιτετραώρου.— Προσωπική άντωνυμία. — Τό πρώτο θήλυ.
3) Λεπτή κλωστή. — Είδος θεατρικού έργου.— Καταστρεπτικό έντομο.— Εκτον
4) Ποτομός τής Αμερικής.
5) Βασιλεύς, άλλά τών ζώων. — Οργανα αίσθήσεως. — Κένταυρος.
6) Επαινος.—Προστατεύουν τούς πολεμιστάς.— Ναυτική βρεταννική βάσις.
7) Νομός καί ποταμός τής Γαλλίας.— Τό επανελαμβάνει κανείς γελώντας'— Περίφημο γαλλικό μυθιστόρημα.— Απάντησις.
8) Γνωστός μας Γερμανός έγκληματίας πολέμου.— Οργανο αίσθήσεως.
9) Στρατιωτική μονάς.— Τα νερά αύτά δέν είνε πόσιμα.
10) Βλέμμα.— Τόποι διασκεδάσεως καί ψυχαγωγίας.
11) Πρόσκλησις. — Βοηθοΰν τούς άστυνομικούς.— Αρθρο (πληθ.).— Απολύτως έμολά.
12) Σ' όλη τήν Αθήνα δύσκολα βρίσκει κανείς ένα δωμάτιο.—Αφιερωμένος στό Θεό.— Δέν θ' αποφύγουν τό θάνατο (ούδ.)
13) Μάρκα κελτοΰς.— Αρθρο (πληθ.).— Κορδόνι.
14) Εκείναν τήν έμφάνισί τους πρό τών αεροπλάνων.
15) Ζώο (άρχ.).— Σύγχρονο πολεμικά άηλα.— Συμπεριφέρομαι άπρεπώς.— Καί (γαλλιστί)
16) Βασίλισσα στό σκάκι γαλλιστί).— Ενθυμίζει καλλιστεία.—Εποχή.—Δέν είνε στρατό.
17) Μαΰρος. — Θά τό βρήτε σ' όλα τά πουλιά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Απαιτητο σ' ένα σπίτι. — Παιδικό παιγνίδι
2) Απλητήριο.— Αριθμητικό (καθ.) — Πρόθεσις.— Τιμητική προσφώνησις (άνγλ.).
3) Αίγυπτιακή θεότης.—Γεωμετρικό σώμα.— Τέτοια είνε μετανοιώση. Θ άκούση λόγια πού ούτε τά φαντάστηκε κάν. Καί θά τά βγάλουμε σέ βιβλίο — αύτό τό δίνω μ' έγγύησι — καί θά τό στείλουμε στή Σίτσα γιά νά ίδη τί έχασε καί νά μάθη άλλη φορά ν' άρχίζη τήν κουβέντα της άπό τίς σπασμένες καρέκλες!
4) Κυκλοφοροΰν
5) Φρέσκο.— Αγγλος συγγραφεύς (επώνυμον).— Διωπτρεί τά τρόφιμα.
6) Απαθή.— Καταγής.— Αρχαία θεά.
7) Συμπερασματικόν.— Εκεί έκανε ό Χριστός τό πρώτο του θαΰμα.— Σύμφωνον.— Αγγλος θαλασσοπόρος.
8) Σύνηθες όνομα σκύλου.— Οί κάτοικοι τής Βενετίας (καθαρ.)
9) Χρονικός σύνδεσμος.—Τόν ρόλο του υποδύεται ό πρωταγωνιστής ένός έργου.
10) Φροΰτο τών τροπικών χωρών.— Ζοΰν καί κινοΰνται.
11) Σπόρ.— Αναφορική άντωνυμία (θηλ.).— Λατρεύεται.— Αφησε.
12) Νησί τού Αιγαίου.— Είνε άπαραίτητο σ' ένα σιδηρουργό — Μ αύτό κατασκευάζουν κεριά.
13) Θεά τών άρχ. Αίγυπτίων.— Στρατιωτικό παράγγελμα.— Εύγενή.
14) Χειμωνιάτικο φροΰτο (δημοτ.)
15) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.— Δέν είνε πολυσύνθετες (καθ.).— Πολύτιμο μέταλλο.— Στό φρούριο αύτό είχε φυλακιστή ό Μοντεχρήστος.
16) Οργανο αίσθήσεως.—Υπερήφανο ζώο.—Περίπατος (στή γλώσσα των μικρών).— Νά εισαι...
17) Ο Σαυρής τήν άνέθασε στό ζενίθ της.— Κατασπαταλά τήν περιουσία του.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΛΑΜΠΙΔΑΚΗΣ

Η λύσις τού 126ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΡΑΓΟΥΑΗ. 2) ΑΣΣΑΜ — ΣΟΣ — ΑΓΟΡΑ. 3) ΙΜΑΣ — ΚΑΟΥ. 4) ΠΠ — ΤΑΓΜΑ — ΑΟ. 5) ΜΑΛΙΣΤΑ — ΙΣΜΗΝΗΣ. 6) ΕΞΗ—ΡΑΣΣΟΝ — ΙΣΑ. 7) ΝΟΣΩ —ΠΙΣΩ. 8) ΟΝ—ΡΕΒΕΚΚΑ — ΔΔ. 9) ΓΥΜΝΟΙ — ΡΩΣΣΙΑ. 10) ΕΝ — ΜΑΝΑΡΙΑ — ΑΛ. 11) ΑΣΙΑ — ΣΤΑΡ. 12) ΟΧΙ — ΙΑΣΙΣ — ΟΛΟ. 13) ΣΤΑΥΡΟΣ — ΙΠΠΙΚΟΝ. 14) ΕΣ — ΟΧΗΜΑ — ΑΒ 15) ΟΤΑΝ — ΜΙΚΑ. 16) ΙΩΣΗΦ — ΣΩΑ — ΣΟΡΟΣ 17) ΣΗΜΑΝΤΡΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ. 2) ΑΡΠΑΞ — ΝΥΝ — ΧΤΕΝΙ. 3) ΠΛΗΝ — ΑΙΑΣ. 4) ΣΙ — ΟΡΝΙΣ — ΟΣ. 5) ΠΛΜΙΣΟΣ — ΙΔΡΥΤΗΣ. 6) ΑΜΑ — ΩΡΙΜΑ — ΑΘΗ. 7) ΣΤΑΡ — ΙΣΟΝ. 8) ΑΣ — ΑΛΒΑΝΙΑ — ΣΑ. 9) ΓΟΡΓΟΣ — ΣΤΗΜΩΝ. 10) ΟΣ — ΟΙΚΤΡΟΙ — ΑΤ. 11) ΚΑΤΙΝ — ΣΙΑΜ. 12) ΑΑΑ — ΠΑΡΑΣ — ΙΣΟ. 13) ΗΓΟΥΜΑΙ — ΤΟΠΙΚΟΝ. 14) ΟΥ — ΣΩΣΤΑ — ΑΡ. 15) ΑΝΙΩ — ΡΟΚΑ. 16) ΑΚΟΗΣ — ΔΙΑ — ΛΟΒΟΣ. 17) ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ Μιρίν Ντάιο

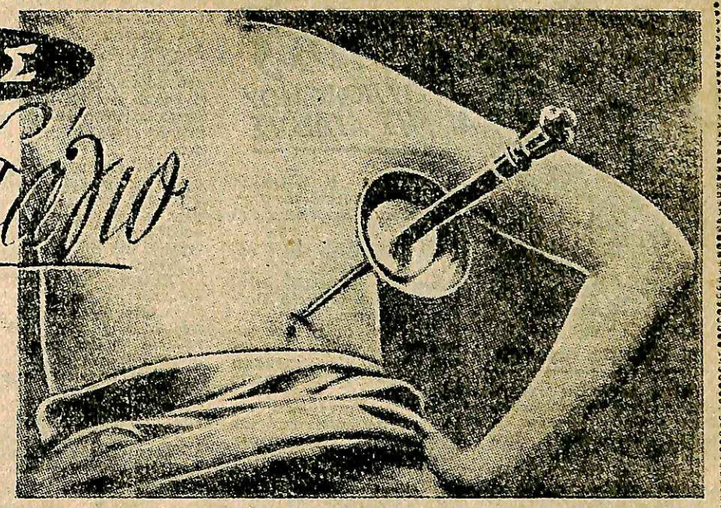

"Ενας χασάπης έχωσε στήν πλάτη τού Μιρίν Ντάγιο ένα ξίφος...

Ο 'Ολλανδός πού άναστάτωσε τούς έπιστήμονας.

Ο ΘΕΑΤΑΙ τού «Κόρσο» πού είνε ένα άπό τά μεγαλείτερα θεάματα τής Ζυρίχης, παρακολούθησαν μιάν όλόκληρη βδομάδα ένα άνατριχιαστικό θέαμα πού έγγίζει άναμφισβήτητα τό όρια τού θαύματος. Ενα άπό τά νούμερα τού θεάτρου ήταν ένας άνθρωπος πού κάθε βράδυ, τού τρυπούσαν κάθε βράδυ πέρα γιά πέρα τό σώμα σέ πέντε διαφορετικά μέρη, μέ μαχαίρια, ξίφη κλπ, χωρίς νά αίσθάνεται τόν παραμικρό πόνο. Τό άλλο βράδυ οί πληγές του είχαν έπουλωθή καί ήταν σέ θέσι νά δεχθή νέα τρυπήματα.

Ο άνθρωπος αύτός είνε ένας 'Ολλανδός ήλικίας τριάντα πέντε χρόνων, πού φαίνεται, όμως τουλάχιστον πενήντα. Λέγεται Μιρίν Ντάγιο καί τό όνομα αύτό στήν «έσπεράντο» σημαίνει «σημείον καί θαύμα»

'Ο Μιρίν Ντάγιο έξασκεί τό επάγγελμα τού σχεδιαστού σέ μιά διαφημιστική έταιρία, άλλά στήν πραγματικότητα, είνε ένας μεγάλος φακίρης. Εχει ψηλά άνάστημα καί είνε πολύ δούνατος. Μπροστά στόν κόσμο, φαίνεται άξέξιος καί άτολμος. 'Αλλ' ό άνθρωπος αύτός κρύβει μιά κατπληκτική δύναμι θελήσεως. Τίς επιδείξεις του παρακολούθησαν πολλοί γιατροί, πού έξέφρασαν τήν έκπληξι καί τό θαυμασμό τους.

Νά μιά περικοπή άπό τήν έκθεσι πού συνέταξε ένας άπ' αύτούς:

«Στή δεύτερη πράξι (στήν πρώτη πράξι, ό βοηθός του Ευρωπαίου φακίρη τού είχε διαπεράσει μ ένα μαχαίρι τούς μύς τού χεριού) ένας παληός χασάπης τρύπησε τό σώμα τού Μιρίν Ντάγιο μ' ένα λεπτό έγχειρίδιο, πού τό έχωσε στό κάτω μέρος τής πλάτης κοντά στή σπονδυλική στήλη. Η χαλυβδίνη λεπίδα διέσχισε τό υπογάστριο καί έμφανίσθηκε άπό έμπρός, στή βάσι τού θώρακος. Το καταπληκτικώτερο όμως, είνε έκείνο πού έγινε στήν τρίτη πράξι. Ενας βοηθός έχωσε τρείς χαλυβδίνους αίχμηρούς σωλήνες μέσα στό στήθος καί τό υπογάστριο τού φακίρη. Αφού οί σωλήνες αύτοι έτρύπησαν πέρα γιά πέρα τό σώμα, ό βοηθός έφάρμοσε στά στόμιά των τρείς άλλους σωλήνες καουτσούκ πού συνεδέοντο μέ μιά βρύσι τρεχούμενου νεροΰ. Κι' ό Μιρίν Ντάγιο μετεβλήθη έτσι σέ μιά ζωντανή πηγή».

Προτού έμφανισθή στή σκηνή, ό Ευρωπαίος φακίρης υπεβλήθη σέ λεπτομερή έξέτασι έκ μέρους τών καθηγητών τής πανεπιστημιακής κλινικής τής Ζυρίχης πού δέν παρατήρησαν τίποτε άξιοσημείωτο στόν όργανισμό του. Η κατασκευή τού σώματός του ή κατάστασις τών μυών του ή θέσις τών διαφόρων οργάνων του κτλ. είνε όπως καί ένός κανονικού άνθρώπου.

Οί 'Ελβετοί καθηγηταί κατεπλάγησαν άκόμη περισσότερο μετά τό τέλος τής παραστάσεως, όταν υπέβαλαν τόν Μιρίν Ντάγιο σέ ραδιοσκοπική έξέτασι χωρίς νά τού βγάλουν τό μαχαίρι μέ τό οποίο, ό βοηθός του τόν είχε τρυπήσει στό στήθος. Η έξέτασις αύτή κράτησε 45 λεπτά καί όπως άπεδείχθη άπ' αύτή ή λεπίδα τού μαχαιριού είχε τρυπήσει τό κάτω μέρος τού πνεύμονος, τό σηκώτι καί τό έντερο. Ο φακίρης δέν έδειξε καμμιά ένόχλησι καθ' όλη τή διάρκεια τής έξετάσεως.

— Οπως βλέπετε είπε κατόπιν στούς γιατρούς είμαι «άτρωτος». Γιά νά τό έπιτύχω έξασκήθηκα άπό πολλά χρόνια. Πολύ άπό δυό χρόνια μιά πολύ εύλύγιστη λεπίδα πού μού είχαν χώσει στό στήθος άφού τρύπησε τόν πνεύμονα, κάμφθηκε άπότομα καί πέρασε άπό τή μιά άκρη ώς τήν άλλη τήν καρδιά μου. Αλλ' ούτε τότε έπαθα τίποτε.

Ο βοηθός τού Μιρίν Ντάγιο είνε ένας πρώην χασάπης Στήν άρχή έδίστασε πολύ καί τό χέρι του έτρεμε κάθε φορά πού έπρεπε νά χώση ένα μαχαίρι μέσα στό σώμα τού φακίρη γιατί φοβόταν μήπως προκαλέρη τό θάνατό του. Σήμερα όμως έκπληρώνει τό ρόλο του μέ άπόλυτη ηρεμία καί τά χέρια του δέν τρέμουν πιά όπως πρίν

Κάθε βράδυ, πολλοί άπό τούς θεατάς τού άνατριχιαστικού αύτού θεάματος λιποθυμούσαν καί ή διεύθυνσις τού θεάτρου είχε διαρρυθμίσει ένάν πρόχειρο σταθμό πρώτων βοηθειών γιά τήν περίθαλψί των.

Η τελευταία παράστασις διεκόπη άπότομα έπειτα άπό ένα άτύχημα. Ενας κακός ύπολογισμός τού μαχαίρι πού ό βοηθός τού Μιρίν Ντάγιο έχωσε μέσα στήν κοιλιά του, κτύπησε μέ όρμή πάνω στό όστοΰν τής λεκάνης. Ο φακίρης έχασε τότε τήν ισορροπία του καί κυλίσθηκε κάτω.

Δέν είχε πάθει όμως τίποτε καί συνήλθε έπειτα άπό λίγη ώρα.

Αλλά τήν άλλη μέρα έπειτα άπό αίτήσεις πολλών ιατρών οργανώσεων κτλ. ή άστυνομία άπαγόρεψε τίς παραστάσεις 'Ο Μιρίν Ντάγιο πιστεύει, όμως ότι θά κατορθώση νά έμφανισθή σέ άλλη ευρωπαϊκή πόλι καί ό πιστοποιεί ότι «οί φόβοι τών γιατρών καί τής άστυνομίας είνε άδικαιολόγητοι γιατί δέν θά σταθή ποτέ πιά ούτε διατρέχει κανένα κίνδυνο άπό τίς έπιδείξεις πού κάνει.

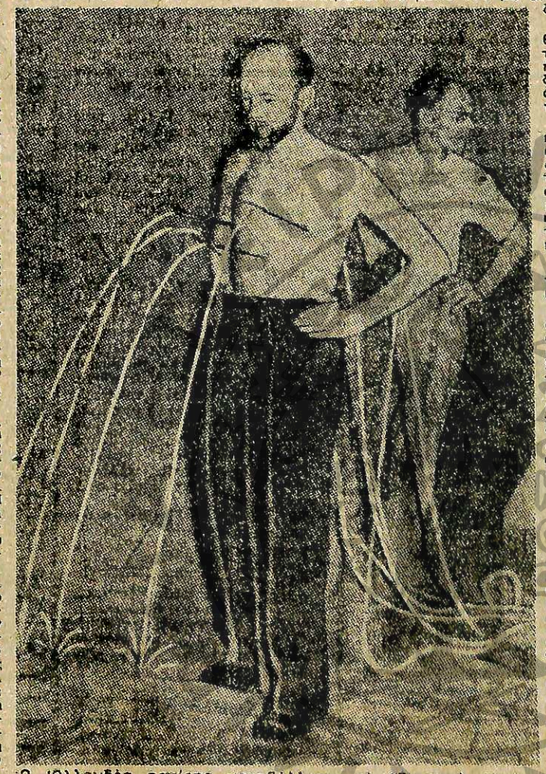

Ο 'Ολλανδός φακίρης μεταβάλλεται σέ «ζωντανή πηγή» περνώντας άπό τό σώμα του σωλήνες πού συνδέονται μέ μιά βρύσι τρεχούμενου νεροΰ...

Ναΰτες μέ φουστάνια

Δεκατέσσερες ναΰτες... μέ φουστάνια άποτέλεσαν ένα μέρος τού πληρώματος τού άγγλικού φορτηγού «Καρντιλέρα» πού ξεκίνησε γιά τή Σιγκαπούρη. Αλλα πλοία ρωσσικά ή σκανδιναβικά είχαν ήδη μικτά πληρώματα κανένα όμως άς τώρα δέν είχε χρησιμοποιήσει τόσο πολλούς θηλυκούς ναΰτες. Οί γυναίκες αύτές, ήλικίας 20-30 έτών είνε μανείρισσες, καμαρότες ή άποθηκάριες τού «Κορντιλέρα» πού έχει πλήρωμα άπό 69 άτομα. Αν ή δοκιμή έπιτύχη θά έφαρμοσθή καί σ' άλλα πλοία τά ούτοπια τού μικτού πληρώματος. Οί ναΰτες πάντως υπεδέχθησαν μ' ένθουσιασμό αύτή τήν καινοτομία.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ηρωίδες ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ἄμοιρη Κρινιώ

"Οταν ἔφυγε ἀπ' τὴν 'Αθήνα γιὰ τὸ 'Αλβανικὸ μέτωπο ὁ Παῦλος Βρανάς, ἔφεδρος ὑπολοχαγός, εἶπε στοὺς φίλους του:

— Φεύγω γιὰ τὸν πόλεμο. ὅπως θἄφευγα γιὰ νὰ πάω σὲ πανηγύρι. Μὲ στεναχωροῦσε ἡ μονότονη ζωὴ τῆς πρωτεύουσας.

Μόλις ἔφτασε στὰ σύνορα ὁ Παῦλος ζήτησε καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν στείλουν στὴν πρώτη γραμμή. Πῆρε ἀμέσως τὸ βάπτισμα τῆς φωτιᾶς. Μέθυσε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ γενικὸ ἐνθουσιασμὸ στρατοῦ ποὺ πολεμοῦσε δραματιζόμενος. Βλέποντας νὰ προχωρῇ μπροστὰ σὲ κάθε ἐπίθεσι ἡ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου.

Οἱ μέρες περνοῦσαν μὲ νίκες καὶ θριάμβους. Οἱ 'Ιταλοὶ ἔφευγαν τρομοκρατημένοι.

Οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῶν χωριῶν στὰ ὁποῖα ἔμπαινε τροπαιοῦχος ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ὑποδεχόντουσαν τοὺς νικητὰς μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χωριὰ αὐτά, σ' ἕνα φτωχικό, μὰ νοικοκυρεμένο ἑλληνικὸ σπίτι, γνώρισε μιὰ νύχτα ὁ Παῦλος τὴν ἀγάπη.

Ἦταν τὸ σπίτι μιᾶς φανατικῆς 'Ελληνίδας. Τὸν ἄντρα της τὸν εἶχαν κρεμάσει οἱ 'Ιταλοὶ ὡς κατάσκοπο δήθεν.

'Η χαροκαμένη χήρα ζοῦσε μὲ τὴν κόρη της τὴν Κρινιώ, μιὰ πεντάμορφη 'Ελληνοπούλα 18 χρονῶν.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Παῦλος στὴ ρόδινη λάμψη τῆς φωτιᾶς πούκαιγε στὸ τζάκι ἐνοιωσε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὴν καρδιά του νὰ σπαρταράῃ σὰν τὸ ψαρι στὸ δίχτυ τοῦ ψαρά!

Κι' ἡ Κρινιὼ κοκκίνισε ἀντικρύζοντας τὸ νεαρὸ κι' ὡραῖο 'Ελληνα ἀξιωματικό.

Μιὰ βδομάδα ἔμεινε ὁ Παῦλος στὸ σπίτι τῆς καλόκαρδης νήρας.

"Ενα δειλινὸ ποὺ ἡ μητέρα τῆς Κρινιὼς ἔλειπε, ἄνοιξε στὴν ἔμορφη κοπέλλα τὴν καρδιά του:

— Κρινιώ, σὲ λίγες μέρες θὰ φύγω. Πρὶν σ' ἀφήσω θέλω νὰ μάθῃς τῆς καρδιᾶς μου τὸ φυστικό. Σ' ἀγαπῶ, Κρινιώ, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σ' ἀντίκρυσα. Σὲ λατρεύω καὶ θὰ γίνῃς γυναίκα μου μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

Δάκρυσε ἡ ἀγνὴ κοπέλλα τοῦ βουνοῦ κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του. Μὲ φλογισμένα τὰ μάγουλα ἀπ' τὴν παραθενικὴ ντροπὴ τοῦ ψιθύρισε:

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Εἶσαι ἡ πρώτη καὶ στερνὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου. 'Ο Χριστὸς κι' ἡ Παναγιὰ νὰ σὲ φυλάξουν ἀπ' τὰ βόλια τοῦ ἐχθροῦ. Θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς, καλέ μου.

"Εκλεισε τὰ μάτια της καὶ σὰν σὲ ὄνειρο δέχθηκε τὸ πρῶτο φιλί, τὸ πρῶτο πύρινο φιλὶ τῆς ἀγάπης. πούκανε τὸ μεστωμένο κορμί της ν'ἀνατριχιάσῃ γλυκά.

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος χώρισαν.

— Ἐχε γειά, Κρινιώ μου... Μὴ μὲ ξεχάσῃς...

— Μόνο ἂν μοῦ κλείσῃ ὁ Χάρος τὰ μάτια· θὰ πάψῃ ἡ καρδιά μου νὰ χτυπᾶῃ γιὰ σένα, καλέ μου.

★

Πέρασαν μῆνες.

'Ο Παῦλος ζοῦσε πιὰ μέσα σὲ δυὸ φωτιές: Στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου καὶ στὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης.

Βρίσκεται μακρυὰ ἀπ'τὴν ἀγαπημένη του, μὰ εἶνε σίγουρος πὼς τὸν περιμένει. Κάποτε θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ θὰ τρέξῃ κοντά της νὰ τὴν κάνῃ παντοτεινὰ δική του.

Καὶ τελείωσε ὁ πόλεμος. Τελείωσε ἄδοξα: τραγικά, ποροδοτικά. Οἱ νικηταὶ τῶν ἀλβανικῶν βουνῶν πῆραν λυπημένοι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

'Ο Γαῦλος ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸ χωριὸ τῆς ἀγαπημένης του. "Ανοιξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ κι' ἀντίκρυσε μπρός του τὴ μάνα τῆς λατρευτῆς του μαυροντυμένη. χλωμή. σωστὸ φάντασμα.

— Κρινιώ!... Ποῦ εἶνε ἡ Κρινιώ;... ξεφώνισε ἀνήσυχος.

'Η τραγικὴ χήρα τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ νέρι. Μπῆκαν στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦδειξε ἕναν τάφο.

— Πέθανε γιὰ τὴν πατρίδα, τοῦ εἶπε πνιγμένη στ' ἀναφυλλητά. Μιὰ νύχτα ποὺ κουβαλούσαμε πυρομαχικὰ γιὰ τὸ στοατό μας πάνω στ' ἄγρια βουνὰ μᾶς μυρίστηκαν οἱ 'Ιταλοί. "Ενας ὅλμος ἔσκασε πλάϊ της. Πέθανε σὰν γεναία 'Ελληνοπούλα μὲ τ' ὄνομά σου στὰ χείλη της!...

Γονάτισε ὁ Παῦλος στὸν τάφο τῆς ἀγάπης του κι' ἔκλαψε ὥρα πολλή. Πῆρε λίγο χῶμα ἔπειτα στὸ πορτοφόλι του κι' ἔβουνε βουβός. συντριμμένος. ψιθυρίζοντας:

— "Ενε γειά Κρινιώ... Χαῖρε, ἀγάπη μου φτωνή! Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ντυπήσῃ ἡ καρδιά μου γι' ἄλλη γυναῖκα...

. . . . . .

Ζῆ ἀκόμα σήμερα στὴν 'Αθήνα ὁ Παῦλος Βρανάς. Πάντα λυπημένος. γιατὶ ἔρωτα, χωρὶς καμμιὰ χαρά. μὲ τὴν ἀνάμνησι πάντα τῆς πολυαγαπημένης του Κρινιῶς.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

«ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΑ» ΚΑΠΕΛΛΑ!

Τὰ περίεργα αὐτὰ καπέλλα, ποὺ λανσάρουν μερικαὶ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ. τὰ ὀνόμασαν «ὀρθοπεδικά»! Τέτοια καπέλλα κατὰ τὴ γνώμη τους πρέπει νὰ φοροῦν οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν ὑψηλὸ καὶ ὄμορφο ἀνάστημα. Χάρις σ' αὐτὰ ὅμως διορθώνουν αὐτὴ τὴν ἔλλειψι καὶ παρουσιάζονται ὄχι μόνο κομψές, ἀλλὰ καὶ μὲ ὡραῖο παρουσιαστικό!

Θμιλεῖ ὁ «μάντις ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ»...

Μερικὲς ἐνδιαφέρουσες προφητεῖες του

'Αφοῦ σημείωσε θριάμβους στὸ Χόλλυγουντ. ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ὁ «μάντις τῶν ἀστέρων» ὁ περίφημος Μπουχαντάνο, γύρισε τώρα στὴν πατρίδα του τὴ Γαλλία.

Γιατὶ ὁ παράξενος αὐτὸς τύπος εἶνε Γάλλος. Κατάγεται ἀπ' τὸ Γεμπεδάμιο πόλι μυστηριῶδη, στοιχειωμένη. ἀπ' ὁπου βγῆκαν ὡς τώρα ἀμέτρητα μέντιουμ. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ λοιπόν, προικισμένο μ' ἐξαιρετικὴ μαντικὴ δύναμι εἶνε κι' ὁ Μπουχανταναι (γνωστὸς καὶ τοῦ μὲ τὸ ἐπαγγελματικὸ αὐτὸ ψευδώνυμό του). Διηγεῖται ὅτι, στὰ πρῶτα παιδικά του χρόνια, ὅταν ἔβγαινε ἔξω τὸ βράδυ. ἔβλεπε νὰ χορεύουν γύρω του πύρινες σφαῖρες... "Οταν ἦταν 13 ἐτῶν, δηλαδὴ στὰ χρόνια τοῦ πρώτου πολέμου, ξύπνησε μιὰ νύχτα κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας:

— Πέθανε ὁ ἀδελφός μου!... Πέθανε ὁ ἀδελφός μου!

Πράγματι, μετὰ λίγες μέρες, ἡ οἰκογένειά του εἰδοποιήθηκε ὅτι ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του εἶχε σκοτωθῆ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα.

Τὸ πρῶτο ἐπάγγελμά του ἦταν χορευτής. Κάποια μυστικὴ ὅμως δύναμις τὸν ἔσπρωξε στὸ δρόμο τῆς μαντείας. Κι' ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αμερικὴ γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ ἀσυνήθιστο αὐτὸ χάρισμά του.

Τὸ 1934, εἶχε ἀναλάβει νὰ λέῃ τὴν τύχη τους στοὺς ἀναγνῶστες τοῦ νεοϋορκέζικου περιοδικοῦ «Λίμπερτυ». 'Απαντῶντας τότε στὸ γράμμα μιᾶς ἀναγνωστρίας τῆς ἀνήγγειλε ὅτι θὰ γινόταν «κάτι σὰν βασίλισσα». Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀναγνώστρια ἦταν ἡ κυρία Σίμψον, ἡ μέλλουσα σύζυγος τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας!

'Ο Μπουχαντάνοι ἐξάσκησε τὴν τέχνη του προπαντὸς στὸ Χόλλυγουντ. "Εγινε διάσημος μὲ τὸ ὄνομα "μάντις τῶν ἀστέρων». 'Η Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ Τζὰν Κράουφορδ, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ. ἡ Λιλὴ Πόνς ἡ Ζοζεφίνα Μπάϊκερ κι' ἄλλες δόξες τοῦ κινηματογράφου ζήτησαν τὶς συμβουλές του.

Τώρα ξαναεπισκέφθηκε τὸ Παρίσι καὶ σκοπεύει νὰ μείνῃ γιὰ λίγον καιρό.

Οἱ Παριζιάνοι ἀνακουφίσθηκαν μὲ τὴν προφητεία του ὅτι ὁ τρίτος πόλεμος δὲν θὰ ἐκραγῆ παρὰ στὸ τέλος τοῦ αἰῶνος μας — καὶ τότε θὰ καταστραφῆ ἂν ὄχι ὁ κόσμος. τουλάχιστον ὁ πολιτισμός μας... Ἐν τῷ μεταξὺ — λέει ὁ Μπουχαντάνα—θὰ ζήσουμε καλούτσικα.

"Επειτα ἀπὸ 4 ἀκόμη μῆνες δύσκολους ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. θὰ συμβῆ μιὰ ξαφνικὴ καλλιτέρεψι. Κι' ἀπ' τὸ Νοέμβριο, ὅλα θὰ πάνε καλλίτερα τόσο ἀπὸ πολιτικῆς ὅσο κι' ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς. Θὰ γιορτάσουμε χαρούμενα Χριστούγεννα καὶ τὸ 1948 θὰ σημάνῃ τὴν ἐπιστροφὴ μας στὴν κανονικὴ ζωή.

'Ωστόσο ἡ 'Αγγλία θὰ ὑποφέρῃ γιὰ περισσότερο καιρό.

'Η 'Αμερικὴ θ' ἀποκτήσῃ ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὴ Ρωσσία, χάρις σ' ἕνα «θαῦμα» τοῦ Προέδρου Τρούμαν. ὁ ὁποῖος θὰ βρῇ ἔδαφος συνεννοήσεως καὶ θὰ ξαναεκλεγῇ στὶς προσεχεῖς ἐκλογές.

'Η εὐημερία τῆς 'Αργεντινῆς θὰ λιγοστεύῃ στὰ ἑπόμενα χρόνια. Τὸ Μεξικὸ θὰ ὑποστῇ οἰκονομικοὺς κλονισμούς. Στὴν 'Ισπανία θὰ ἐγκαθιδρυθῇ σὲ λίγο Δημοκρατία. "Οσο γιὰ τὸ Χίτλερ ὁ μάντις βεβαιώνει ὅτι δὲν πέθανε

— Τὸν βλέπω, λέει σ' ἕνα ἑτοιμασμένο ἀπὸ πρίν καταφύγιο στὴ Νότιο 'Αμερική. Ἰρουπαθεῖ νὰ ξαναδημιουργήσῃ τὸ κόμμα του. ἀλλὰ δὲν θὰ καταρθώσῃ τίποτε...

Προβλέπει ἀκόμη μιὰ γενικὴ μετανάστευσι τῶν ἀστέρων τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου στὸ Χόλλυγουντ. ἀλλὰ καὶ τὴ γρήγορη ἐπιστροφή τους. γιατὶ πλησιάζει μιὰ φοβερὴ κρίσις τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Τέλος προφητεύει μιὰ σοβαρωτάτη κρίσι τοῦ γάμου.

— Οἱ γυναῖκες λέει, θὰ γίνουν πιὸ ἀνεξάρτητες ἀποκτῶντας συναίσθησι τῆς ἀξίας τους. Κι' ἔτσι θὰ ἰδοῦμε μιὰ καταπληκτικὴ αὔξησι τῶν «ἐλευθέρων ἑνώσεων».

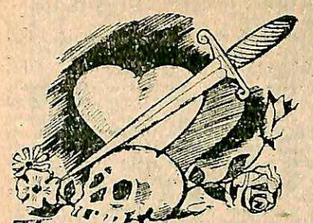

Παιχνίδια ΤΟΥ ἜΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ τραγωδία τοῦ Σοριάνο

'Η θύελλα οὐρλιαζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τὸ περίφημο καστέλλι τοῦ Σοριάνο ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπή. 'Αλλά, μ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. ἡ Γιολάντα Ὁρσίνι ἀγρυπνοῦσε ἀκόμη. "Ηταν εὐτυχισμένη.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ θεῖος της ἰζοβάννι Καράφφα δούκας τοῦ Παλιάνο. εἶχε δώσει μιὰ ἱπποτικὴ κονταρομαχία στὸ Βετέρμπο μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων του μὲ τὴν Λουκρητία Μπονινσένι. Κι' ἡ Γιολάντα. ποὺ εἶχε ἀνακηρυχθῆ βασίλισσα τῆς γιορτῆς εἶχε στεφανώσει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ νικητή, ποὺ ἦταν ὁ νεαρὸς κόμης Ρουτζιέρο Ναρντίνι.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο νέων εἶχαν συναντηθῆ ἐκείνη τὴ στιγμή. Κι' ἀπὸ τότε. ἡ ἀγάπη εἶχε φουντώσει μέσα στὶς καρδιές τους.

'Ο νικημένος ἦταν ὁ ἐξάδελφος τῆς Γιολάντα "Ορσο 'Ορσίνι. Νικημένος στοὺς ἀγῶνες καὶ στὸν ἔρωτα. Γιατὶ ἀφοποῦσε τὴν ἐξαδέλφη του κι' ἀπὸ τὴ λάμψι τῶν ματιῶν της εἶχε καταλάβει πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε νικήσει εἶχε κατακτήσει γιὰ πάντα τὴν καρδιὰ τῆς ὁμορφιᾶς νέας

'Ενῶ ἡ Γιολάντα ἐρέμβαζε μπῆκε μέσα ἡ μυστηριώδης γρηα Μαροζία, ποὺ τὴν εἶχε συμπαζέψει ἀλλοτε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ κατοικοῦσε σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ πύργου οἰωπηλὴ καὶ βλοσυρὴ πάντα.

— Κόρη μου ἤξερα ὅτι ἀγρυπνοῦσες, τῆς εἶπε. "Οταν ἡ καρδιὰ μιᾶς νέας ἀγαπάη ὁ ὕπνος ἀρνεῖ νὰ τὴν πάρῃ.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι ἀγαπῶ, Μαροζία; ρώτησε ἡ Γιολάντα.

— Κανεὶς ἀπάντησε ἡ γρηά. Μὰ ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα. γιατὶ ἔμαθα νὰ διαβάζω στ' ἄστρα τὴν τύχη τῶν ἀνθρώπων.

— Διάβασες λοιπὸν καὶ τὴ δική μου Μαροζία:

— Ναι.

— Καὶ τί λένε τ' ἄστρα γιὰ μένα;

— "Οτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶς. δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δικός σου.

Τὰ μάτια τῆς Μαροζίας ἔλαμναν ἀπὸ κακία 'Η φτωχὴ Γιολάντα ωμρίστηκε λιποθυμιὰ στὸ πάτωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ κάκου ἀναζήτησαν τὴ Μαροζία στὸν πύργο. Εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Καὶ μόνο ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ ξέρῃ ποῦ βρισκόταν τώρα. 'Ο "Ορσο 'Ορσίνι.

Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ νεμάτος μίσος ἐναντίον τοῦ Ναρντίνι εἶχε βάλει τὴ Μαροζία νὰ τὸν παρακολουθῆ. Κάι, κάθε βράδυ πήγαινε κρυφὰ σὲ μιὰ καλύβα. ὅπου ἔμενε τώρα ἡ γρηὰ γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα της ποῦ καὶ πῶς εἶχε περάσει τὴν ἡμέρα του ὁ μισητὸς ἀντίπαλός του.

"Ετσι, εἶχε μάθει μερικὲς κρυφὲς συναντήσεις του μὲ τὴ Γιολάντα.

'Η τελευταία ἀπ' αὐτὲς εἶχε γίνει κάτω ἀπὸ τὶς καστανιὲς τοῦ μικροῦ ἁλσυλίου ποὺ ἁπλωνόταν γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Κι' ἡ Μαροζία κρυμμένη πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὰ λόγια τῶν δυὸ ἐρωτευμένων.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ρουτζιέρο εἶχε πείσει τὴν ἀγαπημένη του νὰ φύγῃ κουφὰ ἀπὸ τὸν πύργο. 'Ο ἐξάδελφος της τῆς εἶπε δὲν θἄδινε ποτὲ τὴ συγκατάθεσί του γιὰ νὰ παντρευτοῦν. Θὰ πήγαιναν λοιπόν. στὸν πύργο τοῦ θείου της. τοῦ δούκα τοῦ Παλιάνο. ποὺ ἦταν καὶ δικός του συγγενὴς κι' ἐκεῖ θἄκαναν τοὺς γάμους τους. 'Ο δούκας τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ τὴν προστασία καὶ τὴν ὑποστήριξί του...

'Η νέα καταλαβαίνε κι' αὐτὴ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτε ἄλλο. Συμφώνησαν λοιπόν, πὼς θἄφευγε ἀπὸ τὸν πύργο τὸ ἄλλο βράδυ. 'Ο Ρουτζιέρο μαζί μὲ μερικοὺς ἐμπίστους του θἀ. τὴν περιμεναν κρυμμένοι κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ ἐλικοειδοῦς δρόμου ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου κι' ὅν ἦταν ἀνάγκη θἀ σκοτωναν τοὺς φρουροὺς.

'Αλλοίμονο! "Οταν τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ Ρουτζιέρο καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴν ἀνηφορικὸ δρόμο εἶδαν ξαφνικὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ στρατιῶτες νὰ ἐρμοῦν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐναντίον τους.

"Ηταν τόσο ἀπροσδόκητη ἡ ἐπίθεσις ποὺ οἱ δυστυχισμένοι οὔτε πρόφθασαν ν' ἀμυνθοῦν.

'Ο "Ορσο 'Ορσίνι. ποὺ διηύθυνε ὁ ἴδιος τὴν ἐπίθεσι διάταξε ν' ἀφήσουν ἐλεύθερους τοὺς συντρόφους τοῦ Ρουτζιέρο καὶ γύρισε στὸν πύργο τοῦ σέρνοντας πίσω του τὸν ἀντίπαλο του "Επειτα διάταξε καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ βαρειὲς ἁλυσίδες καὶ τὸν ἔριξαν μέσα σ' ἕνα ὑγρὸ καὶ ἀνήλιο κελλί.

'Ο Ρουτζιέρο ἔμεινε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ δυὸ νύχτες καὶ δυὸ μέρες. χωρὶς νὰ ἰδῇ κανένα.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας. ἡ βαρειὰ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἀνοίχτηκε ξαφνικά.

'Η Γιολάντα βρισκόταν μπροστά του.

'Η νέα ρίχτηκε πάνω στὸν ἀγαπημένο της καὶ ἀρχισε νὰ τὸν φιλᾶη σὰν τρελλὴ στὸ πρόσωπο στὰ μάτια στὰ χέρια...

—'Ο "Ορσο μετάνοιωσε, τοῦ εἶπε. Μᾶς περιμένει ἐπάνω, γιὰ νὰ σοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν συχωρέσῃς καὶ νὰ ξαναγίνετε φίλοι. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρησι γιὰ τὴν ἕνωσί μας.

Μερικοὶ στρατιῶτες εἶχαν μπῆ πίσω ἀπὸ τὴ Γιολάντα στὸ κελλί Βοήθησαν τὸν Ρουτζιέρο νὰ σηκωθῆ καί, χωρὶς νὰ τοῦ λύσουν τὶς ἁλυσίδες τοῦ εἶπαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Πέρασαν ἔτσι τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου κι' ἐπειτα ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν κορυφή.

Στὴ μεγάλη ταράτσα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ στεκόταν ὁ "Ορσο 'Ορσίνι μαζί μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους του.

Σ' ἕνα νεῦμα του τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς ἅρπαξαν τὸν Ρουτζιέρο καί, προχωρῶντας ὡς τὴν ἄκρη τῆς ταράτσας τὸν κρέμασαν στὸ κενό.

"Επειτα ἄφησαν τὸ σῶμα του νὰ πέσῃ κάτω 'Ολα αὐτὰ εἶχαν γίνει μὲ τὴν τελειότητα τῆς ἀστραπῆς.

Μιὰ ἄγρια κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Γιολάντας, καθὼς ἄκουσε τὸ νδοῦπο ποὺ ἔκαμε τὸ σῶμα τοῦ ἀγαπημένου της πέφτοντας πάνω στὰ βράχια ποὺ βρισκόνταν κάτω ἀπὸ τὸν πύργο.

Καὶ πρὶν προφτάσῃ κανεὶς νὰ τὴν συγκρατήσῃ ὥρμησε κι' αὐτὴ στὴν ἄκρη τῆς ταράτσας καὶ ρίχτηκε στὸ κενό.

"Ετσι τελείωσε ἡ ἄτυχη ἀγάπη τοῦ Ρουτζιέρο Ναρντίνι καὶ τῆς Γιολάντα 'Ορσίνι.

Τὸ ἄλλο πρωῒ οἱ χωρικοὶ τῆς γύρω περιοχῆς κύτταζαν, μὲ φρίκη τὰ παραμορφωμένα πτώματα τῶν δύο ἀγαπημένων.

'Ανάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τοῦ πύργου τοῦ Σοριάνο βρισκόταν μιὰ γυναῖκα, ποὺ χόρευε σὰν τρελλή. "Ηταν ἡ Μαροζία

— Πῆρα τὴν ἐκδίκησί μου ἀγελευθόμουν. τόσα χρόνια! ξεφώνιζε κάθε τόσο χτυπῶντας μὲ τὰ χέρια τὸ στῆθος της. Δὲ μὲ ἀναγνωρίζετε λοιπόν; Εἶμαι ἡ Ελβίρα Λουριάνι. ἡ γυναῖκα τοῦ κόμητος τῆς Μπορτινκέρα ποὺ ὁ Παντόλφο 'Ορσίνι ὁ πατέρας τῆς Γιολάντας Γιολάντας ὠδήγησε στὴν καταισχύνη. τὴν ἀτιμωσι καὶ τὴν καταστροφή!

Ο «ΜΑΝΤΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ»

Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε τὸν περίφημο Μπουχαντάνα τὸν «μάντι τῶν ἀστέρων» τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ γύρισε ἐσχάτως στὸ Παρίσι καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο δημοσιεύομε ὁλόκληρο ἄρθρο στὴ σελ. 20. Προσθέτουμε ἀκόμη ὅτι ὁ Μπουχαντάνα ἔχει ἐστρελλάνει τὶς Παριζιὲς μὲ τὴ τέχνη του. Στὸ σαλόνι του δέχεται κάθε ἡμέρα ἀναριθμητες γυναῖκες ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις ποὺ ζητοῦν συνήθως νὰ μάθουν τὶς μελλοντικὲς τύχες τῶν «μικρῶν μυστικῶν» τους!

Η ΣΚΛΗΡΟΤΗΣ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Στὴν Κόννωτζιτ τῆς Πασσαντένα ὁ Ματίας Μεχάλκο ἔδεσε μὲ ἁλυσίδες σ' ἕνα τραπέζι τὴν κόρη του Μαίρη. ἡλικίας 20 ἐτῶν γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ συναντήσῃ τὸ ὑνηστῆρα της Ραυμόντ Σμίθ. Στὴ φωτογραφία μας φαίνεται ἡ δυστυχισμένη νέα ὅπως τὴν ἀνεκάλυψε ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες ἡ ἀστυνομία.

ΑΓΩΝΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΠΑΛΗΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

'Ο Τόνυ Γκαλέντο μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταία συνάντησί του μὲ τὸν Ντάτς Ρότ. 'Ο Γκαλέντο εἶνε πρωταθλητὴς βαρέων βαρῶν τῆς ἐλευθέρας πάλης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. 'Αλλοτε ἦταν πρωταθλητὴς τῆς πυγμαχίας, ἀλλὰ νικήθηκε ἀπὸ τὸν περίφημο μαῦρο πρωτοπυγμάχο Τζὸε Λουις.

Οἱ Ἔρωτες τοῦ Γκαίμπελς

Πῶς παντρεύτηκε τὴν ὡραία Μάγδα Ρίτσελ

23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1925: Ἡ Χίλντα εἶνε ὑπέροχη γυναίκα! Τὴν προτιμῶ χίλιες φορὲς ἀπ' τὴ Φράντζι, ποὺ φέρεται ὑπερβολικὰ φιλοφρονητικὰ στοὺς συναδέλφους μου. Τὸ ἰδανικό μου ὅμως μένει πάντα ἡ Ἄννα...

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ: Τί ὡραία ἐρωτικὴ νύχτα! Περάσαμε τὴν Κυριακὴ στὴν ἐξοχή. Ἡ Ἄννα εἶνε ἡ ὡραιότερη γυναῖκα ὅλου τοῦ κόσμου! Μὰ ἡ Φρίτζι ἔχει θερμότερη ἰδιοσυγκρασία... Ὡστόσο, εἶμαι πάντα μόνος, κανμιὰ δὲν μὲ καταλαβαίνει!...

3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1926: Ἔφτασα στὴ Δρέσδη. Πόσες ὡμορφες γυναῖκες! Ἀπόψε ἀντὶ νὰ κάνω τὸν περίπατό μου ἀναζητῶντας περιπέτειες, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μιλήσω στὴ συγκέντρωσι τοῦ κόμματος. Δυστύχημα! Μὰ τὸ καθῆκον ἔρχεται πρὶν ἀπ' τὴν εὐχαρίστησι. Κι' ὅμως ἀγαπῶ τόσο τὶς γυναῖκες!...

Μέσα στὸ γραφεῖο του, στὰ προάστεια τοῦ Βερολίνου ὁ Ἀμερικανὸς ταγματάρχης Χάρολδ Στέφενσον ξεφύλλιζε ἀφηρημένα τὸ μικρὸ κιτρινισμένο καρνὲ ποὺ περιεῖχε αὐτὲς τὶς ἐκμυστηρεύσεις. Κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ πετάξη στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ὅταν ἡ ματιά του ἔπεσε στὴ δεύτερη σελίδα καὶ διάβασε ἕνα ὄνομα ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση:

«Ἰωσὴφ Γκαίμπελς, φοιτητὴς τῆς Φιλοσοφίας. Φρίμπουργκ».

Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σημειωματάριο περιεῖχε τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ μέλλοντος ἀρχηγοῦ τῆς ναζιστικῆς προπαγάνδας!

Ὁ δόκτωρ Γκαίμπελς εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι μεταξὺ τῶν ἡγετῶν τοῦ Τρίτου Ράϊχ. Γιὰ τὸ πολὺ κοινόν, ἦταν ὁ δικτάτωρ τῆς προπαγάνδας κι' ὁ «μορφωτικὸς ἀρχηγὸς» τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας. Ἀλλὰ ὁ Γκαίμπελς εἶχε μιὰ διπλὴ ἰδιωτικὴ ζωή. Ἀγαποῦσε πολὺ τὶς γυναῖκες. Αὐτὲς ἐπηρέασαν ὅλο τὸ στάδιό του κι' αὐτὲς τὸν κατέστρεψαν...

Ὁ Παῦλος Ἰωσὴφ Γκαίμπελς γεννήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, ἀπὸ πολὺ φτωχὴ οἰκογένεια. Ὅταν γράφτηκε στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Φρίμπουργκ, ἦταν ἕνας νέος μικροκαμωμένος, σχεδὸν δύσμορφος, ποὺ κούτσαινε ἀπ' τὸ ἕνα πόδι. Ἕνα τεράστιο κεφάλι ταλαντευόταν πάνω στοὺς ἀσθενικοὺς ὤμους του. Εἶχε μεγάλο στόμα μὲ λεπτὰ χείλη καὶ πρόσωπο μὲ χρῶμα κίτρινο σὰν νεκρικὸ (ἀργότερα, ἔκανε καθημερινῶς κοῦρα «τεχνητοῦ ἡλίου» γιὰ νὰ μαυρίση).

Ὡστόσο, οἱ γυναῖκες εὗρισκαν τὴ φυσιογνωμία του ἐκφραστικὴ καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του «ὑπέροχα». Καθὼς δὲ ἦταν πολὺ μορφωμένος καὶ γοητευτικὸς στὴν κουβέντα του ἀποδείχθηκε σωστὸς Δὸν Ζουὰν τοῦ Φρίμπουργκ — κι' ἂς μὴ μποροῦσε κἂν νὰ προσφέρη στὶς φιλενάδες του ἕνα ποτῆρι μπύρα...

Ἡ γοητεία του ὅμως εἶχε προσωρινὴ μόνον ἐπίδρασι. Οἱ ἀμέτοπτες φοιτήτριες, δακτυλογράφοι καὶ νκουβερνάντες ποὺ ἀναφέρονται στὸ καρνὲ τοῦ νεαροῦ Γκαίμπελς, ἐνοιῶδαν κάτι σὰν ὑπνωτισμὸ ὅταν ἦταν αὐτὸς παρών. Μόλις ὅμως ἔφευγε ὁ κουτσὸς γόης, ξανάβρισκαν τὴν πνευματική τους διούνεια κι' ἀγανγνώριζαν πῶς ἦσαν δικαιολογημένες οἱ εἰρωνείες τῶν συναδέλφων τοῦ Γκαίμπελς, ποὺ φθονοῦσαν τὶς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πάντα τὸ ἴδιο: Οἱ ὡραῖες κοπέλλες περιφρονοῦσαν τὸ «φλογερὸ μεγάλον ἔρωτα» τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ τῆς φιλοσοφίας καὶ προτιμοῦσαν τὴ συντροφιὰ ὁμορφων, νεαρῶν, καλοκαμωμένων καὶ ξανθῶν παλληκαριῶν...

Ἔτσι ὁ Γκαίμπελς ὑπῆρξε πάντα δυστυχισμένος στοὺς ἔρωτες τῆς φοιτητικῆς ζωῆς του.

Νὰ γιατί, ὅταν ἀργότερα ἀνέβηκε στὴν ἀρχή, θέλησε νὰ πάρη τὴ «ρεβάνς» του. Τὸ ἐφευρετικὸ καὶ διεστραμμένο μυαλό του δούλευε ἐπὶ δέκα χρόνια γιὰ νὰ βρῆ τρόπους νὰ ὑποδουλώση τὶς γυναῖκες τὶς ὁποῖες εἶχε πιὰ στὴ δικτατορική του ἐξουσία.

Περάσανε χρόνια στὴ θέσι του. Ἦταν ἀπόλυτος κυρίαρχος τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου. Καμμιὰ ἡδονοποιὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἐμφανισθῆ στὴ σκηνή, καμμιὰ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιτύχη ἕνα συμβόλαιο, δίχως τὴ συγκατάθεσί του...

Ἡ κατάστασις αὐτὴ τοῦδινε ἐπιτέλους τὰ μέσα νὰ ἱκανοποιήση ὅλους τοὺς πόθους τοῦ παληοῦ «φτωχοῦ ἀναψήρου». Ἕνα μόνο ἐμπόδιο βρισκόταν στὸ δρόμο του: ἡ γυναίκα του. Μὰ κατάφερε γρήγορα νὰ τὸ ὑπερνικήση...

Ἡ κ. Γκαίμπελς ἦταν κόρη μιᾶς κάποιας κυρίας Ρίτσελ μιᾶς καλλονῆς μὲ πολυτάραχο παρελθόν. Ἡ μητέρα της εἶχε φροντίσει νὰ ἐκμεταλλευθῆ καλὰ τὸ κεφάλαιο ποὺ ἀποτελοῦσε ἡ κόρη της Μάγδα: Εἶχε καταφέρει νὰ τὴν πανηρέψη μὲ τὸν πάμπλουτο ὑφασματοβιομήχανο Γκοῦντερ Κουάντ, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τῆς ἰδιας, ποὺ τὸν εὗρισκε πολὺ μεγαλείτερό της. Ὁ Κουάντ ταξείδευε συχνὰ γιὰ δουλειές του κι' ἡ γυναῖκα του ἐπωφελεῖτο τῆς ἀπουσίας του γιὰ... νὰ παρηγορήται γιὰ τὴ συζυγικὴ ἀτυχία της! Τέλος, κάποιος καλοθελητὴς φίλος ἄνοιξε τὰ μάτια τοῦ συζύγου. Ἕνας ντέτεκτιβ τοῦδωσε συμπληρωματικὰ στοιχεῖα. Καὶ μιὰ μέρα, ὁ Κουάντ ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω τὴ γυναίκα του στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ξένου διπλωμάτου...

Φυσικὰ πῆρε διαζύγιο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ τῆς ἔκανε μιὰ ἐπιχορήγησι 2.500 μάρκων τὸ μῆνα, ποὺ τῆς ἐπέτρεπε νὰ συνεχίση τὴν κοσμικὴ ζωή της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (1925) τὸ ναζιστικὸ κόμμα εἶχε γίνει τῆς μόδας. Γιὰ νὰ περνάη λοιπὸν τὶς ὧρες της ἀνίας της, ἡ νεαρὴ ζωντόνοα δέχθηκε μιὰ τιμητικὴ θέσι στὴν ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ὀργάνωσι τοῦ Βερολίνου.

Στὴ «γιορτὴ τῶν ἀμαζόνων» πρωτοννώοισε τὸν Γκαίμπελς. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ ἔμεινε περίφημη στὰ χρόνια τοῦ ναζισμοῦ. Τὴ διωργάνωσε ὁ Γκαίμπελς ὅταν ἔγινε δικτάτωρ τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς τοῦ Τρίτου Ράϊχ. Ἤθελε νὰνε ἕνας ὕμνος στὴ γυναικεία ὁμορφιά. Τὸ βράδυ τῆς παρασστάσεως, τὸ μεγαλείτερο στάδιο τοῦ Βερολίνου γέμισε ἀπὸ διαλεχτὸ κοινόν. Ἔπειτα ἀπὸ ἐθνικοὺς χορούς καὶ νούμερα τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ βαριετέ ἄνοιξαν οἱ πόρτες τοῦ σταδίου καὶ μπῆκαν στὸ στίβο ἑκατοντάδες ὡραῖες κοπέλλες, ἔφιππες καὶ πεζές, γιὰ νὰ μιμηθοῦν μιὰ μάχη ἀμαζόνων, κάτω ἀπὸ ἀμέτρητους πολύχρωμους προβολεῖς. Ἔκρυβαν τὴ γυμνότητά τους μόνο μὲ τὶς ἀσπίδες τους καὶ μὲ μικροσκοπικὰ «κάς-σέξ».

Ὁ δόκτωρ Γκαίμπελς, φοβερὰ ἐξερεθισμένος ἀπ' τὸ θέαμα, δεχόταν τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπὸν γνώρισε καὶ τὴ Μάγδα. Κι' ἔνοιωσαν ἀμέσως κεραυνοβόλον ἔρωτα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ἡ πρακτικὴ κ. Ρίτσελ ἔφερε ἀντιρρήσεις στὸ δεύτερο γάμο τῆς κόρης της.

— Θὰ γάσης ἔτσι τὸ ἐπίδομά σου, τῆς εἶπε. Κι' ὁ δόκτωρ σου κεδδίζει μόλις 700 μάρκα τὸ μῆνα, ὅσο κοστίζει δηλαδὴ μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα σου!

— Ἄκουσε, μαμά, ἀπάντησε ἡ ζωντονόρα. Ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ θὰ συμβῆ: Ἢ θὰ πάρουν ὁριστικὰ τὴν ἐξουσία οἱ Ναζῆδες καὶ τότε θἄχουμε ὅσα λεπτὰ θελήσουμε. Ἢ θὰ νικήσουν οἱ κομμουνισταί, καὶ τότε θὰ γάσω τὸ ἐπίδομα, γιατὶ τὰ ἐγκοστάσια τοῦ Κουάντ θὰ κρατικοποιηθοῦν. Ὅπως βλέπεις λοιπὸν δὲν ριψοκινδυνεύω τίποτε!

Κι' ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1932. Ὁ Χίτλερ κι' ὁ Ρέμ ἦσαν κουμπάροι. Οἱ νεόνυμφοι βγήκαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία καὶ πέρασαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ ζυγοὺς τῶν ἀνδρῶν τῶν S.A., ποὺ τέντωναν τὰ χέρια τους γαιρετῶντας ντιτλερικά.

Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισαν οἱ οἰκονομικὲς στενοχώριες. Ὁ Γκαίμπελς ἔδινε στὴ γυναῖκα του 500 μάρκα τὸ μῆνα, γιὰ τὸ νοικοκυριό, τὰ φορέματά της καὶ τὶς δεξιώσεις. Ἡ θέσις του ὡστόσο τοῦ ἐπέβαλλε νὰ δέγεται συχνὰ τὸ Χίτλερ, τὸ Γκαίρινγκ, τὸ Φρίτς κι' ἄλλους ἐπισήμους. Κι' οἱ ἑστιατορίδες αὐτὲς κόστιζαν ἀκριβά. Ἡ Μάγδα ξόδευε 2.000 μάρκα τὸ μῆνα. Βάζοντας τὰ ὑπόλοιπα ἀπ' τὶς οἰκονομίες της, Ὁ Γκαίμπελς ἀπορροφημένος ἀπ' τὸν ἔρωτά του, δὲν φαινόταν ν' ἀντιλαμβάνεται αὐτὴ τὴ συνεισφορά της.

Ἔτσι ἐξακολούθησαν τὰ πράγματα, ὡς ὅτου κι' ἄλλα σύγνεφα ἐσκίασαν τὸν ὁρίζοντα τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους. Μιὰ ἄλλη γυναίκα — ἐκείνη ποὺ θὰ γινόταν ἡ μοιραία γυναῖκα στὴ ζωὴ τοῦ δόκτορος — ἐμφανίσθηκε στὴ σκηνή... Γι' αὐτὴν ὅμως θὰ μιλήσουμε σὲ ἄλλο φύλλο μας

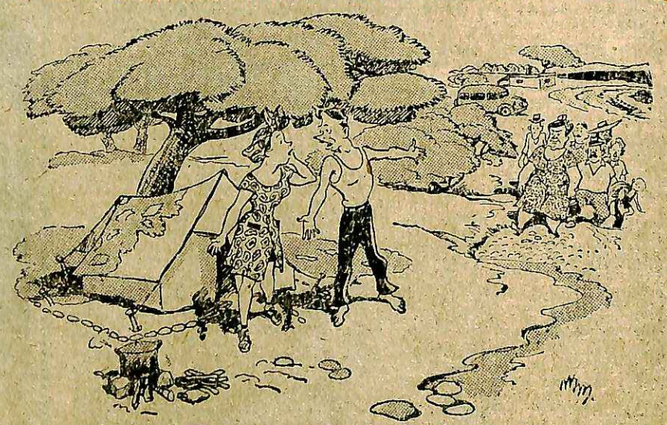

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ

—Ἀγάπη μου, τί χαρά!... ἔρχονται τὰ πεθερικά μας νὰ περάσουνε τὸ Σαββατοκύριακο... στὴ σκηνή μας!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

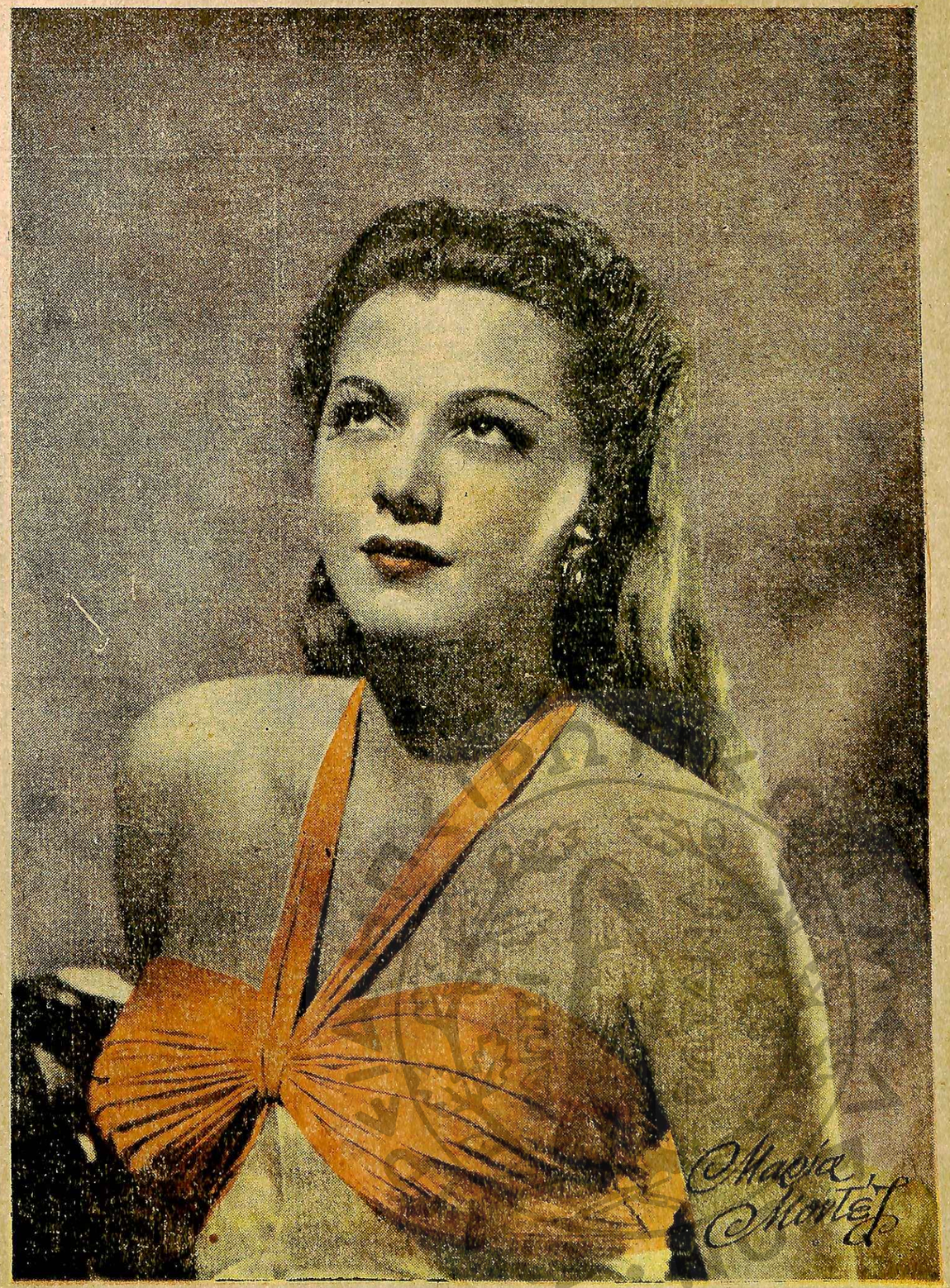

Ηρακλής και Μελίττα

Αρχαίο ειδύλλιο

ΑΡΚΑΣ: Κοπέλλα με τα μαύρα μάτια...

ΜΕΛΙΤΤΑ: Μη με πλησιάζεις!

ΑΡΚΑΣ: Όχι, στέκουσαι μακρυά, αδελφαλλιά σαν τσαμπιά των σταφυλιών.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Φύγε! φύγε! Χάνεις τα λόγια σου αδίκως γιοδοσκέ τριγυρνιστή των απέραντων δρόμων. Μή μπής μέσα στο λειβάδι μου, γιατί αλλοιώς θα φωνάξω!

ΑΡΚΑΣ: Ποιόν θα φωνάξης μέσα σ' αυτή την έρημιά;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Τους Θεούς, που χωρίς άλλο, θα μ' ακούσουν.

ΑΡΚΑΣ: Ω! Οι Θεοί είνε μακούτερα σου να φτάνεσαι, αλλά και στο πλευρό σου δεν θα μου απανόρευαν νά είνε περήφανοι που έφτιαξαν ένα πλάσμα σάν κι' εσένα.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Σώπα, γιοδοσκέ. Η μάνα μου μου είπε να μή δίνω προσοχή στη φωνή των άνδρων που περνούν από τα δρόμο μου μαζί με το βοσβυνό άνεμο και τη φτερωμένη σκόνη... Κι' όμως είνε γλυκά τα λόγια σου. Μα τα πιό γλυκά λόγια είνε, καθώς μου έχουν πή, πονηρά, όταν τα ψυθίζει το στόμα ενός νέου σε μιά κοπέλλα.

ΑΡΚΑΣ: Θα μ' απαντήσης άν σε ρωτήσω κάτι;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Ναί.

ΑΡΚΑΣ: Τι συλλογιζόσουν κάτω απ' τη μαύρη ελιά την ώρα που πέρασα ένώ;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Δέν θέλω να σου το πώ.

ΑΡΚΑΣ: Πές το μου...

ΜΕΛΙΤΤΑ: Θα στο πώ άν μ' αφήσης να ζυγώσω κοντά σου. Δέν μπορώ να στο πώ παρά στ' αυτί, γιατί είνε μυστικό δικό μου και δικό σου. Θέλεις λοιπόν να ζυγώσω και να σου πιάσω το νέρι;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Τί συλλογιζόμουν;

ΑΡΚΑΣ: Τη ζώνη των γάμων σου και τον άγνωστο που θα έσβη να τη λύση. και τα λάγια που θα σου πή.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Ω! Και ποιος στο είπε έσένα; Ω! γιοδοσκέ μή με κυττάς έτσι μέσα στα μάτια...

ΑΡΚΑΣ: Όταν σου πιάνω το νέρι γιατί ανατοιγιάζεις; Όταν περνώ το νέρι μου νυφο απ' το στήθος σου γιατί λυγίζεις και νέονεις το μικρό σου κεφαλάκι στους ώμους μου;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Ω, γιοδοσκέ!...

ΑΡΚΑΣ: Σε κρατώ μέσα στην αγκαλιά μου. Είσαι αγέδω γυναίκα μου!

ΜΕΛΙΤΤΑ: Όχι! όχι! Αφησέ με. Θά ήμουν άτιμη άν έκανα σάν τη Ναΐδα ή σάν τη Χλόη που δέν περίμεναν τη μέρα του γάμου τους γιά να μάθουν τα μυστικά της Αφροδίτης. Όχι! Μπορεί να έσχίσης το φορεμά μου, μά δέν θα ύποκύψω ποτέ γιοδοσκέ.

ΑΡΚΑΣ: Ε, λοιπόν, έστω σ' αφήνω και φεύγω... Χαίρε! ...Γιατί κλαίς;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Άσε με να κλάψω.

ΑΡΚΑΣ: Πιστεύεις λοιπόν ότι θά σού μιλούσα έτσι τόσην ώρα που μ' άκούε αν ζητούσα μονάχα από σένα τη γλύκα που όλες οι βοσκοπούλες μπορούν να μού δώσουν; Τα μάτια μου δέν στο είπαν άκόμα πώς σ' αγαπώ; Ωστόσο, αν το είχες θελήσει θ' απόθετα στα πόδια σου μιάν άγάπη φλογερή και θά σουλεγα χίλια τουφερά λόγια. Αν το ήθελες θά σού έκανα μιά φωλίτσα πασιών από ανθισμένα κλαδιά κι' εκεί μέσα κάθε νύχτα οι δυό καρδιές μας θά χτυπούσαν αιώνια ή μια άπάνω στην άλλη.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Ω, άφε με να κλάψω άκόμα.

ΑΡΚΑΣ: Μακρυά από μένα;

ΜΕΛΙΤΤΑ: Μέσα στην αγκαλιά σου...

ΑΡΚΑΣ: Αγάπη μου!... Το βράδυ έρχεται... Δέν βλέπει πιά κανείς παρά το Γαλαξία που κυλάει σαν ένα ποτάμι από άστρα πάνω άπ' τον κάμπο μας... Μά έδώ είνε πολύ φως...

ΜΕΛΙΤΤΑ: Ναί, είνε πολύ, πήγαινε με άλλού.

ΑΡΚΑΣ: Έλα, το δάσος που θα πάμε είνε τόσο σκοτεινό που και την ήμέρα το φοβούνται οι διαβάτες.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Σ' άγαπώ και σ' άκολουθώ. Μίλα μου άκόμα. Ένας Θεός μιλάει στη φωνή σου.

ΑΡΚΑΣ: Βάλε τα μαλλιά σου γύρω άπ' το λαιμό μου, το χέρι σου γύρω άπ' τη μέση μου και το μάγουλό σου άπάνω στο δικό μου... Πρόσεχε τις πέτρες... Γιατί είνε ό κόσμος σου ξεστός;... Έλα... Έδώ είμαστε μές' στα σκοτάδια. Δέν είμαστε ούτε σύ ούτε έγώ. Έλα ώς το γέρικο δέντρο κεί κάτω που κούβει το φεγγάρι... Είν' τα παλάτι των γάμων μας που άνοίγει γιά τους δυό μας μέσα στην ίερη αύτη νύχτα.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Άκούω κρότους... Είνε οι φοινικιές που τρίζουν;

ΑΡΚΑΣ: Οι φοινικιές της νυφικής πομπής...

ΜΕΛΙΤΤΑ: Κι' αυτά τ' άστρα;

ΑΡΚΑΣ: Είνε οι πυροσβ!...

ΜΕΛΙΤΤΑ: Κι' αυτές οι φωνές;

ΑΡΚΑΣ: Είνε οι φωτιές των Θεών.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Ω, γιοδοσκέ, έμπήκα έξω παυθένα σάν την Άρτέμιδα που ίσως ν' άκούη τα λόγια μου. Δέν ξέρω άν έκανα καλά να σ' άκολουθήσω ώς έδώ. Μα έσυε πόθος ξύπνησε μέσα μου άπ' τη φωνή σου. Μού έδωσε την ευτυχία δίνοντάς μου το χέρι σου.

ΑΡΚΑΣ: Κοπέλλα με τα μαύρα μάτια, ούτε ό πατέρας μου, ούτε ό πατέρας σου έτοιμασαν την ένωσή μας, αλλάζοντας τα πλούτη σου με τα δικά μου. Άν είνε κάνεις που θα μάς παντρέψη άπόψε, σήκωσε τη ματιά σου και θά τον δής: είνε ό θεός του Όλύμπου που προστατεύουν τους βοσκούς.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Άντρα μου, ποιό είνε τ' όνομά σου;

ΑΡΚΑΣ: Άρκάς. Και το δικό σου.

ΜΕΛΙΤΤΑ: Μελίττα.

ΠΙΕΡ ΛΟΥΪΣ

••

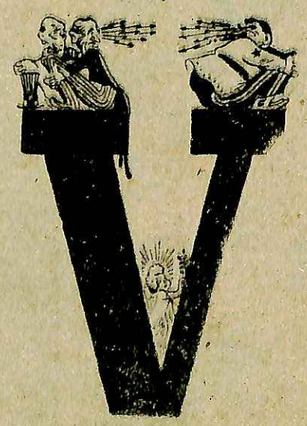

Η 2α έπέτειός της .....

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ επαναστατούν!

Μάχες και νίκες των φοιτητριών

Η φοιτήτρια του πανεπιστημίου της Όξφόρδης Άλαν Μπρόλεϋ πταν ως τώρα άρχιουντάκτης του περιοδικού «Τσέργουελ» το όποίο έξέδιδε μαζύ με μερικούς άλλους φοιτητάς και φοιτήτριες. Τελευτσίως όμως έκασε τη θέσι της, γιατί υπέβαλε σε διάφορες συμφοιτήτριές της την έξής τολμηρότατη έρώτησι:

— Δοκιμάσατε ποτέ ώς τώρα το φυσικό έρωτα, μολονότι είσθε άγύμναστη;

Δέν έπρόκειτο ώστόσο γιά έκδήλωσι άδιάκριτης περιεργείας, άλλά γιά την άρχή μιάς σειράς «ψυχολογικών έρευνών» που θά έγκαινίαζε το περιοδικό. Δυστυχώς το θέμα θεωρήθηκε άνήθικο άπ' τους «κομήτορες» του πανεπιστημίου, τους έπιφορτισμένους με την ήθική, πνευματική και φυσική πειθαρχία του άνώτάτου αύτου έκπαιδευτικού ίδρύματος. Μόλις το έμαθαν άπαγόρευσαν την έκδοσι του «Τσέργουελ».

Ήταν μιά πραγματική καταστροφή, γιατί το περιοδικό αύτό δέν άποτελούσε μιά άπλή φοιτητική διασκέδασι, άλλά μιά πραγματική έμπορική έπιχείρησι. Είχε άναλάβει με συμβόλαιο τη διαφήμισι διαφόρων καταστημάτων και προϊόντων. Είχε γίνει ένας σοβαρός έκδοτικός όργανισμός. Οι έκδότες του λοιπόν έξηγείσαν τις φοιτήτριες κατά των «άρτηριοσκληρωτικών κιθήνων, των με τις στενοκέφαλες κι' όπισθοδρομικές άντιλήψεις». Το κίνημα πήρε έπικίνδυνες διαστάσεις. Οι φοιτήτριες έβαλαν ό ένέργεια όλα τα μέσα που διέθεταν τόσο στην Όξφόρδη όσο και στο Λονδίνο. Χτύπησαν άλύπητα τους κομήτορες. Έφτασαν ν' άπειλήσουν ότι, έν άνάγκη θ' άποδείκνυαν με τρόπο άναμφισβήτητο πως ήσαν σε θέσι... ν' άπαντήσουν στην πολυθρύλητη έρώτησι του περιοδικού! Έλπισός στον κίνδυνο λοιπόν να τις ίδούν να πραγματοποιούν, την άπειλή τους μέσα στο σεβαστό χώρο του πανεπιστημίου οί κομήτορες προτίμησαν να συνθηκολογήσουν. Κι' έπέτρεψαν τη συνέχισι της έκδόσεως του «Τσέργουελ» ύπο τον όρον όμως ν' άπομακρυνθή άπ' την άρχισυντάξια του ή Άλαν Μπρόλεϋ.

Έπειτα άπ τη νίκη αύτή των φοιτητριών ξαναγύρισε ή γαλήνη στην Όξφόρδη. Άμέσως κατόπιν όμως, έπαναστάτησε το πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ αύτη τη φορά γιά μιά... ύπόθεσι κοπέλλων!

Οι φοιτήτριες του Καίμπριτζ δέν είχαν δικαίωμα να φορούν τη μαύρη τηβέννο και τον τετράγωνο σκούφο, τη στολή των άρσενικών συνσυδέλφων τους. Και το θεωρούσαν ώς μειωτικό της άξιοπρεπείας των — άδιάφορο άν δέν έχη τίποτε το κομψό αύτή ή στολή.

Έστειλαν λοιπόν ένα άληθινό τελεσίγραφο στην έννεαμελή έπιτροπή που διευθύνει το πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ, κι άπαίτησαν να τους έπιτραπή στο έξής να φορούν το σκούφο.

Η έπιτροπή άστισε τόσο... ώστε δέν έχει συνέλθει άκόμη ώς σήμερα, γιά να συσκεφθή και ν' άπαντήση! Τα μέλη της όλοι γέροι κιθηγητοί πάνω άπο 60 έτών θυίουνται το πολύ Καίμπριτζ όπου όχι μόνο δέν είχαν θέσι οί κοπέλλες, άλλά και δέν έπιτρεπόταν κάν να μιλήση κανείς γιά τις γυναίκες. Φαντασθήτε τώρα πόσο έφριξαν οί άνθρωποι αύτοί με τις παλαιές άρχές τους, στη σκέψι ότι θά φορούσιν τη σοβαρή τηβέννο και τον «ιερό» σκούφο τα πλάσματα έκείνα που συνήθισαν να τα θεωρούν σύμβολα της έπιπολαιότητος!...

Ωστόσο, κατά πάσαν πιθανότητα θά νικήσουν και πάλι οί φοιτήτριες. Γιατί, έπειτα άπ' το ζωτικό βόλο πού πούσιαν στον πόλεμο οί γυναίκες της Άγγλίας προχωρούν με βήμα τέτοιο τέτοιο σ' όλες τις κοινωνικές έκδηλώσεις. Μετά εύ τών άλλων, μιά έπιτροπή άπό 200 Άγγλίδες όλων των κοινωνικών τάξεων έχει υιοθετήσει τώρα ένα σχέδιο και ένα πρόγραμμα ένεργείας γιά την έφαρμογή του με σκοπό την άξίωσι όλων των γυναικείων μιτηθών νά μπαίνουν στα πανεπιστήμια. Άν τα πράγματα έξελιχθούν όπως θέλουν οί συντάκτριες του προγράμματος, μιά μέρα θά δούμε τις νεαρές φοιτήτριες να μπαίνουν στη μέση...

Ο ΦΟΝ ΠΑΠΕΝ είναι προδότης;

Ένα άγριο ξυλεκόπημα

Όπως έγράφη στις έφημερίδες όλου του κόσμου, ό φον Πάπεν, ό γνωστός Γερμανός διπλωμάτης, περιωρισμένος τώρα στο στρατόπεδο έργασίας του Ρατισμπόν ύπέστη μιά άγρια έπίθεσι έκ μέρους ένός άλλου κρατουμένου, που τούσπασε τη μύτη και το δεξιό μάγουλο και τούπηξε τα μάτια και το πρόσωπο! Ό άνθρωπος αύτος λέγεται Κάρλ Νούσλε. Άλλα οί κρατούμενοι τον έχουν έπονομάσει «Άρκούδα», γιατί είνε σωστός Ηοακλής. Βαρύνεται με πολλούς φόνους και θεωρείται έαν έπικίνδυνο κτήνος. Φανατικός Ναζής, άπ' το 1933 είχε γίνει σωματοφύλαξ του Χίτλερ και κατόπιν μέλος της μυστικής ύπηρεσίας κατασκοπείας του ναυάρχου Κανάση.

Γιατί ένοιωθε τόση έχθρα κατά του φον Πάπεν; Τον άντιπαθούσε έξ άρχής, όπως κάθε τσχυς πληθείος άντιπαθεί τον πανούργο και ραφινασμένο άριστοκράτη. Το μίσος του όμως έγινε άσπονδο, άφ' ότου σχημάτισε τη γνώμη ότι ό φον Πάπεν είχε προδώσει τον άφέντη του, το Χίτλερ. Και τού το φώναξε στον πρώτο καυγά τους μέσα στο στρατόπεδο, άριτάζοντάς τον άπ' το λαιμό:

— Είσαι ένας βρωμερός προδότης!...

— Ύπήρξα πάντα ένας καλός Γερμανός πατριώτης, άπάντησε έκείνος με τρεμουλιαστή φωνή. Ξεχνάς ότι, στον πρώτο πόλεμο ώς στρατιωτικός άκόλουθος της γερμανικής πρεσβείας της Ούάσιγκτον, έκανα να άνατιναχθούν 300 άμερικανικά έργοστάσια και διωργάνωσα το σαμποτάζ όλης της πολεμικής βιομηχανίας των Ήνωμ. Πολιτειών;

— Τόκανες γιά το γερο - ήλίθιο, τον Κάϊζερ! Αύτό άκριβώς σέ κατηγορούμε: ότι έμεινες πάντα ύπηρέτης του Γουλιέλμου Β' και των παιδιών του!

Είχε δίκηο ό Νούσλε. Ό φον Πάπεν είχε καταβάλει τόσες προσπάθειες, πολεμώντας πρώτα τους Συμμάχους και κατόπιν τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, μονο και μονο γιά να σώση το θρονο των Χοεντζόλερν. Ήτα τον ίδιο σκοπό είχε βαλει το Χιντεμπουργκ να καλέση στην έξουσία το Χίτλερ. Σχεδιαζε νά τον μετατρέψη άπ' το Χίντεμπουργκ κι' έπειτα, μαζί με το Ρέϊμ, να διώξουν το Χίτλερ γιά να ξαναφέρουν τον Κάϊζερ. Μόνο που δέν τα κατάφερε όπως έλπιζε...

Η σοβαρώτερη όμως κατηγορία που τον βαρύνει σήμερα, είνε ότι πούλησε στους Συμμάχους την έφεύρεσι της γερμανικής κατασκοπείας, εις άντάλλαγμα της ύποσχέσεως να μείνουν άθίκτα τα έργοστάσια πορσελάνης και ύαλουργίας, που ήταν ώς προικα άπ' τη γυναίκα του. Η έξεύρεσις αύτη ώφείλετο στον καθηγητή Τσάπ, του Πολυτεχνείου της Δρέσδης. Άποτελούσε ένα σατανικό τροπο έπικοινωνίας με τους Γερμανούς πράκτορες που βοισκόντουσαν σε έχθρικό έδαφος. Οι διάφορες άναφορές, διαταγές κλπ. έφωτογραφίζοντο μ' ένα ειδικό μικροσκόπιο, το όποίο άντι να μεγαλώνη το κείμενον, το μίκραινε τόσο πολύ, ώστε ή «μικροφωτογραφία» του χωρούσε σ' όλκηρον μέσα σ' ένα ψηφίο μιάς κοινής και φαινομενικά άθώας έπιστολής είτε μέσα σε μιά τελεία της! Κατόπιν, μ' ένα ύπερμικροσκόπιο, οί φωτογραφίες μπορούσαν να ξαναπάρούν το φυσικό τους μέγεθος. Οι άνθρωποι της άμερικανικής ύπηρεσίας άντικατασκοπείας, που έξέταζαν άπλώς τα ύποπτα γράμματα μ' ένα φακό δέν φανταζόντουσαν ποτέ ότι μιά τελεία περιείχε τη φωτογραφία ένός όλοκλήρου μυστικού έγγράφου...

Χρησιμοποιώντας αύτα τα «τσαπογράμματα» (όπως ώνομάσθησαν άπ' το έπίθετο του έφευρέτου των), ό ναύαρχος Κανάσης κι' οί πράκτορές του μάθαιναν τις κινήσεις των άμερικανικών και άγγλικών πλοίων, τις τοποθεσίες των πετρελαιοπηγών, τις σπουδαιότερες άποθήκες πολεμοφοδίων κλπ.... Έμαθαν άκόμη και τις προόδους ώρισμένων έπιστημονικών έργαστηρίων, που άσχολούντο με τη διάσπασι του άτόμου! Τη στιγμή όμως που έπρόκειτο να κλέψουν έτσι τα σπουδαιότερα άποτελέσματα των έργασιών γύρω άπ' την άτομική βόμβα, οί Άμερικανοί άνακάλυψαν το σατανικό στρατήγημά τους και σταμάτησαν το έργον τους, εύτυχώς έγκαίρως.

Πώς το κατώρθωσαν; Κανείς δέν ξέρει άκριβώς... Πάντως οί έχθροί του φον Πάπεν τον κατηγορούν ότι αύτος έπρόδωσε το μυστικό.

— Χωρίς τη δική σου προδοσία, ούδλιασε ό Ντουσλε γροντοκοπώντας τον, θα κερδίζαμε τον πόλεμο κι' ό Φύρερ θα γινοταν κυρίαρχος του κόσμου! Βεβαια, εσύ δεν τοθελες, αυτο, κι' έκαμες ό,τι μπορούσες για να το έμποδίσης!... Γι' αυτο σε καλοπιάνουν τωρα οί Άγγλοαμερικανοί!.. Γι' αυτό δέν σέ κρέμασαν στη Νυρεμβέργη!... Μα έγω θα κανονίσω το λογαριασμο σου! Θα σέ καθαρίσω μιά μέρα, βρωμερο σκουλήκι!...

Μιση ώρα άργότερα, οί φύλακες του στρατοπέδου βρήκαν το φον Πάπεν άναίσθητο μέσα στο αίμα του, πεταγμένον σέ μια γωνιά. Έπειτα άπ' το έπεισόδιο αύτό, έλαβαν μέτρα γιά να τον προφυλάξουν στο έξης άπ' το λυσσασμένο έχθρο του.

Κανείς δέν μπορεί να ξέρη άν άληθεύη αύτη η κατηγορία έναντίον του, γιά ένα άσυγχώρητο έγκλημα κατά της χώρας του. Είναι γνωστόν ότι, ώς πρεσβευτής της Γερμανίας στην Άγκυρα, είχε έρθει έπανειλημμένως σέ μυστικές συνεννοήσεις με διπλωμάτες και πολιτικους των Συμμάχων, ίδίως μετά το 1942. Αύτος όμως βεβαιώνει ότι ό σκοπος των συναντήσεών τους ήταν ένα συντομευθή όσο το δυνατόν ό πόλεμος και τα δεινά της άνθρωπότητος». Άλλά μήπως κι' ή άποκάλυψις του μυστικού των «τσαπογραμμάτων» δέν συνετέλεσε στη συντομευσι του πολέμου και στην ήττα του Χίτλερ;...

Εξ άλλου, στην προηγουμένη σταδιοδρομία του, ό φον Πάπεν πρόδωσε κι' έγκατέλειψε συχνά τους φίλους του, γιά να συμμαχήση με τους έχθρούς του, όταν το έπέβαλλε το συμφέρον του. Ύπάρχει τέλος το περίεργο γεγονός της άθώωσεως του άπ' το δικαστήριο της Νυρεμβέργης... Όλ' αύτα κάνουν κανένα να πιστέψη ότι δέν έχουν άδικο ίσως οί ένθροί του, όταν τον θεωρούν προδότη.

ΖΩΡΖ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

••

Τί φρονούν οί Άγγλοι γιά τους Άμερικανούς

Σύμφωνα με τα συμπεράσματα μιάς έρεύνης που έγινε στην Άγγλία οί περισσότεροι Άγγλοι θεωρούν τους Άμερικανούς «μεγάλα παιδιά» άπό ψυχικής και πνευματικής άπόψεως φαλατάδες, κακοανεθρεμμένους άλλά και μεγαλόκαρδους, άπλούς άφελείς, αύθόρμητους. Κατά τους Άγγλους ίδεώδης ζωή γιά έναν Άμερικανό είναι έκείνη που τού έξασφαλίζει ένα αύτοκίνητο, μιά υπχανή της μπουνάδας κι' ένα ψυγείο!

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ

— Σάς ζητώ συγγνώμην γιά την ένόχλησι, μά κάθεσθε άπάνω στη μαγιονέζα!...

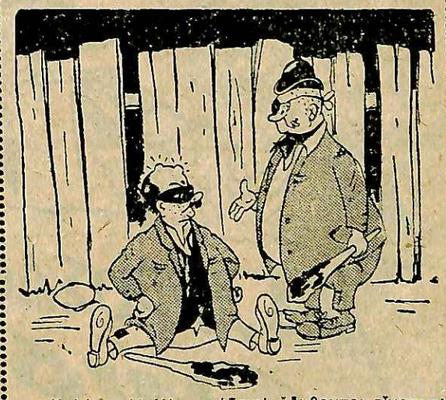

— Καλά ντέ! Μή φωνάζεις! Άνθρωποι είμαστε! Έκανα λάθος!...

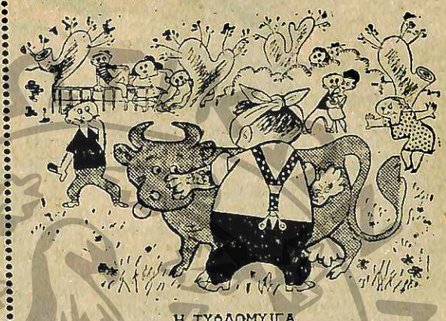

Η ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

— Σ' έπιασα κυρία Μελπομένη!...

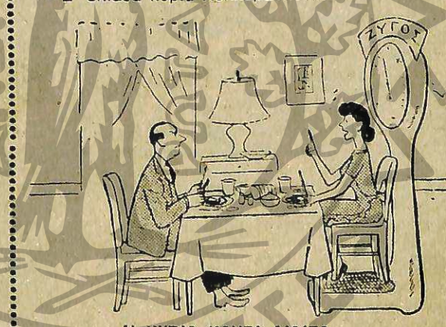

Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΝΕΙ ΔΙΑΙΤΑ...

— Σταμάτησέ με, άγάπη μου, όταν ή ζυγαριά φτάση στα πενήντα πέντε κιλά!..

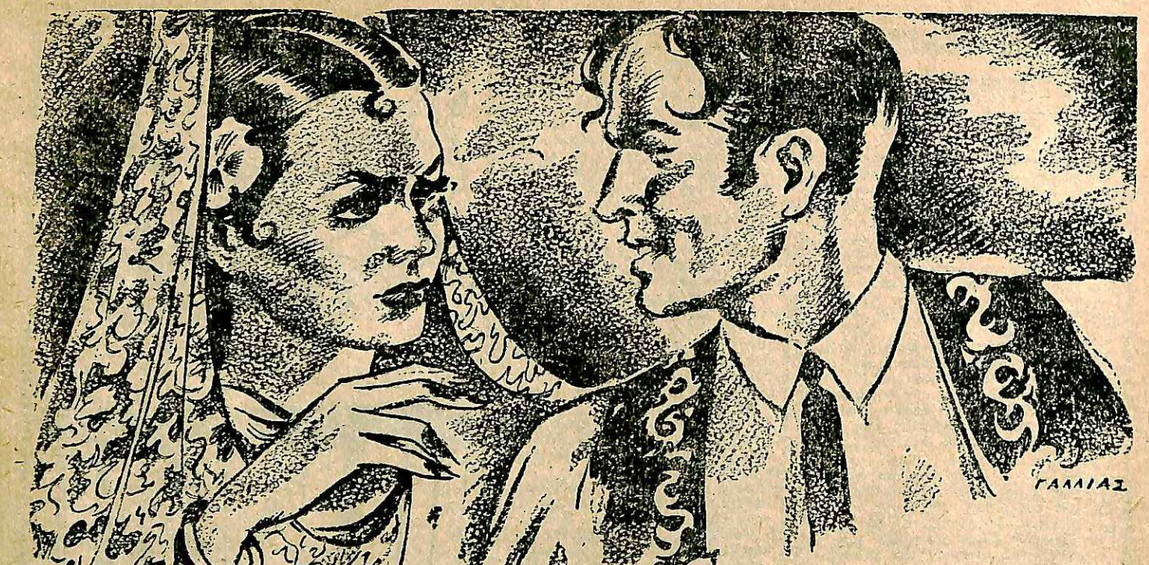

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΧΥΣΗ

Δραματικό διήγημα

— Θέλω νά σοῦ μιλήσω, Κριστομπάλ.

—Ἀλλά νόμιζα πώς ἐπρόκειτο νά φύγετε γιά τήν Ὀκέρρα, μητέρα... Σᾶς.. περιμένουν.

— Αὐτό εἶνε ἀλήθεια, Ἀλλ' ὁ δόν Φελίπε εἶνε ἕνας ἄνθρωπος εὐγενικός, ἰδίως στίς γυναῖκες... Δέν θά θυμώσῃ, λοιπόν, γιά τήν καθυστέρησι.

Τό ὕφος τοῦ δόν Κριστομπάλ ἔγινε σαρκαστικό.

— Δέν πιστεύω νά ἤρθατε γιά νά μοῦ πλέξετε τό ἐγκώμιο τοῦ συνταγματάρχου, εἶπε.

—Ὄχι, Κριστομπάλ. Δέν ἤρθα γι' αὐτό. Ἤθελα μόνο νά σοῦ κάμω γνωστό ὅτι παντρεύομαι...

— Μέ τόν Ἰγκλέζιας;

— Μέ τό συνταγματάρχη δόν Φελίπε Ἰγκλέζιας. Ὡρίσαμε τούς γάμους μας γιά τίς 18 τοῦ μηνός.

Τό πρόσωπο τοῦ δόν Κριστομπάλ ἔγινε κατακίτρινο.

—Ὁ γάμος αὐτός δέν θά γίνῃ, μητέρα, εἶπε.

— Δέν ἤρθα γιά νά ζητήσω οὔτε τή γνώμη σου, οὔτε τήν εὐλογία σου, ἀπάντησε ἡ δόνα Ἐστέλλα μέ ὑπεροπτικό ὕφος. Ἡ εὐλογία τοῦ πάστορος μοῦ εἶνε ἀρκετή. Καί ὅσο γιά τή γνώμη σου, θά ἦταν καλύτερο νά τήν κρατήσῃς γιά τόν ἑαυτό σου.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, μ' ὅλο πού εἶχε περάσει τά σαράντα, φαινόταν ἀκόμη πολύ νέα καί ἡ ὁμορφιά της ἦταν ἀπό κεῖνες πού δέν ἐπηρεάζονται ἀπό τό χρόνο.

—Ὁ γάμος αὐτός δέν θά γίνῃ, ξαναεῖπε ὁ δόν Κριστομπάλ.

Ἡ δόνα Ἐστέλλα γέλασε νευρικά.

— Μικρέ μου Κριστομπάλ, εἶπε, τό ὕφος σου εἶνε πολύ κωμικό. Ἀντί νά μιλᾶς μ' αὐτό τόν τρόπο, θά μποροῦσες νά μοῦ πῆς: Μητέρα, αὐτός ὁ γάμος δέν μ' ἀρέσει... Ἔλα, ἀπάντησέ μου, ἔχεις λόγους γιά νά μήν σ' ἀρέσει ὁ γάμος μου μέ τόν δόν Φελίπε;

— Ναί.

— Ποιοί εἶνε αὐτοί οἱ λόγοι, Κριστομπάλ;

— Δέν θά τούς μάθετε ποτέ, μητέρα.

Μπροστά στό ἤρεμο καί ἀποφασιστικό ὕφος τοῦ γιοῦ της, ἡ δόνα Ἐστέλλα εἶχει ἀρχίσει νά χάνῃ τή ψυχραιμία της.

—Ὅπως θέλεις. Κριστομπάλ, ἀπάντησε. Οἱ λόγοι σου δέν μ' ἐνδιαφέρουν. Τώρα πρέπει νά φύγω, ἀγαπητό μου παιδί... Λοιπόν, σοῦ ὑπενθυμίζω ὅτι οἱ γάμοι μου μέ τόν δόν Φελίπε θά γίνουν στίς 18. Ἡ παρουσία σου δέν εἶνε ἀπαραίτητη.

Ὁ δόν Κριστομπάλ τήν συνώδευσε ὡς τήν πόρτα. Καί, καθώς τήν ἄνοιγε, γιά νά τήν ἀφήσῃ νά περάσῃ, τῆς εἶπε μέ τό ἴδιο παγερό καί ἀποφασιστικό ὕφος, ὅπως καί πρίν:

— Μητέρα, ὁ γάμος αὐτός δέν θά γίνῃ!

Δυό ἡμέρες ἀργότερα, ὁ συνταγματάρχης δόν Φελίπε Ἰγκλέζιας ἔμπαινε στό γραφεῖο τοῦ δόν Κριστομπάλ.

Κομψός πάντοτε, εἶχε τό ψυχρό καί ὑπεροπτικό ὕφος τῶν ἀνθρώπων πού εἶνε συνηθισμένοι νά βλέπουν τούς ἄλλους νά λυγίζουν κάτω ἀπό τίς θελήσεις τους.

— Καλημέρα, Κριστομπάλ, εἶπε.

— Καλῶς ἤρθατε, συνταγματάρχα.

Ὁ δόν Φελίπε κάθησε ἀπέναντι στό νέο.

— Σκέφθηκα, εἶπε, πώς θά ἦταν καλύτερο νά συνεννοηθοῦμε μεταξύ μας... Γιατί, μά τήν ἀλήθεια, δέν νομίζω πώς ἐκάματε καλά, πικραίνοντας τή μητέρα σας...

— Εἶνε περιττό νά μέ κρίνετε, δόν Φελίπε. Προχωρῆστε στό θέμα σας.

—Ἐκεῖνο πού ἔχω νά σᾶς πῶ εἶνε πολύ ἁπλό: ἀγαπῶ τή δόνα Ἐστέλλα.

— Τό ξέρω.

— Καί ἡ δόνα Ἐστέλλα μέ ἀγαπᾶ.

— Καί αὐτό τό ξέρω.

— Τότε, δέν θά πρέπει νά ἔχετε καμμιά ἀντίρρησι στήν ἕνωσί μας.

Ὁ δόν Κριστομπάλ ἄνοιξε ἀργά τό συρτάρι τοῦ γραφείου του καί ἔβγαλε ἀπό ἐκεῖ ἕνα κιτρινισμένο χαρτί.

— Δέν θά εἶχα καμμιά ἀντίρρησι χωρίς αὐτό ἐδῶ, ἀπάντησε.

Ὁ συνταγματάρχης ἔἶχε γίνει κατακίτρινος.

— Δέν καταλαβαίνω..., εἶπε.

— Τό χαρτί αὐτό εἶνε μιά ἐπιστολή σας πρός τή μητέρα μου, συνέχισε ὁ Κριστομπάλ. Ἡ ἐπιστολή αὐτή ἔχει γραφῆ πρίν ἀπό πέντε χρόνια, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι οἱ ἔνοχες σχέσεις σας μέ τή μητέρα μου χρονολογοῦνται ἀπό πέντε χρόνων.

— Δέν τό ἀρνοῦμαι, εἶπε ὁ συνταγματάρχης.

—Ἆ! Δέν τό ἀρνεῖσθε! Τόσο τό χειρότερο γιά σᾶς! Ὅπως ξέρετε, δόν Φελίπε, ὁ πατέρας μου πέθανε μόλις πρίν ἀπό ἕνα χρόνο.

— Δέν καταλαβαίνω πού θέλετε νά καταλήξετε...

—Ἆ! Δέν καταλαβαίνετε:... Θά σᾶς τό πῶ ἐγώ τότε... Δόν Φελίπε, ἀτιμάσατε τόν πατέρα μου, τ' ὄνομά μου, τήν οἰκογένειά μου! Καί τώρα θέλετε νά ὁλοκληρώσετε τήν ἀτιμία σας! Ἐ, λοιπόν, ὄχι, αὐτό δέν θά γίνῃ ποτέ!... Νομίζω πώς θάπρεπε νά σᾶς εἶχα σκοτώσει ἀπό καιρό. Ἂν δέν τό ἔκαμα, δέν ἦταν γιατί σᾶς εἶχα συχωρέσει οὔτε σᾶς οὔτε τή μητέρα μου. Ἀλλ' ἀπό σεβασμό γιά τή μνήμη τοῦ πατέρα μου. Δέν ἤθελα νά ξεσπάσῃ μετά τό θάνατό του τό σκάνδαλο...

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε σηκωθῆ.

Ἔφερε ἀμέσως τό χέρι στήν τσέπη του κι' ἔβγαλε τό περίστροφό του.

— Δόν Κριστομπάλ, εἶπε, ἡ ἐπιστολή αὐτή μοῦ ἀνήκει. Δώστε την μου!

Ὁ Κριστομπάλ κίνησε ἀρνητικά τό κεφάλι του.

—Ὄχι, εἶπε.

— Δόν Κριστομπάλ, τό χέρι μου βρίσκεται πάνω στή σκανδάλη.... Σκέψου... Ἐπιμένεις στήν ἄρνησί σου;

Ὁ Κριστομπάλ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντά στό συνταγματάρχη.

Μιά ἄγρια πάλη ἄρχισε τότε μεταξύ τῶν δυό ἀνδρῶν. Ὁ Κριστομπάλ προσπαθοῦσε ν' ἀφοπλίσῃ τόν δόν Φελίπε, πού, ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ἀγωνιζόταν ν' ἀπαλλαγῆ ἀπό τό σφίξιμό του, γιά νά μπορέσῃ νά χρησιμοποιήσῃ τό ὅπλο του.

Ἐπάλευαν κι' οἱ δύο μέ λύσσα, σάν θηρία. Τά μάτια τους σπίθιζαν. Ἀπό τά μέτωπά τους ἔτρεχε ἄφθονος ἱδρώτας. Μέσα ἀπό τά σφιγμένα τους δόντια ξέφευγαν ἄγριες βλαστήμιες κι' ἀπειλές.

Ἐμοιαζαν μέ δυό ζῶα τῆς ζούγκλας πού προσπαθοῦν νά σπαράξῃ τό ἕνα τό ἄλλο...

Ἐκείνη τή στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοιξε μέ ὁρμή:

— Κριστομπάλ!... Φελίπε!... Ὦ! Θεέ μου!

Ἦταν ἡ δόνα Ἐστέλλα, πού ρίχθηκε ἀνάμεσα στούς δυό ἀντιπάλους.

Μιά ἐκπυρσοκρότησις ἀκούσθηκε ξαφνικά.

Ὅταν, διαλύθηκε ὁ καπνός, οἱ δυό ἀντίπαλοι ἔστεκαν πάντα ὁ ἕνας ἀπέναντι στόν ἄλλον.

Ἀλλ' ἡ δόνα Ἐστέλλα εἶχε σωριασθῆ στό δάπεδο. Ἡ σφαῖρα τήν εἶχε χτυπήσει στήν καρδιά καί τό αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπό τήν πληγή της.

Ὁ Κριστομπάλ ἔσκυψε πάνω της.

—Μητέρα!... τῆς φώναξε.

Μά δέν πῆρε καμιά ἀπάντησι.

—Μητέρα... φτωχή μου μητέρα, μίλησέ μου...

Μάταια ὅμως τήν καλοῦσε μέ τρυφερά καί σπαρακτικά λόγια. Τά χείλη τῆς δόνας Ἐστέλλας ἔμειναν ἀσάλευτα, παγωμένα.

Ἦταν νεκρή!

Ὁ δόν Φελίπε βλέποντας τί συνέβη, στήριξε τό περίστροφο στόν κρόταφό του, πυροβόλησε καί σωριάστηκε πλάϊ στή δόνα Ἐστέλλα.

—Ἡ λύσις αὐτή ἦταν ἀπροσδόκητη, ψιθύρισε ὁ δόν Κριστομπάλ, κυττάζοντας τά δυό πτώματα. Ἀλλ' ἀσφαλῶς ἦταν ἡ καλύτερη.

Προχώρησε τότε στό γραφεῖο του, πῆρε τήν ἐνοχη ἐπιστολή τοῦ δόν Φελίπε πρός τή μητέρα του καί τήν πέταξε στό ἀναμμένο τζάκι.

Σέ λίγο, δέν εἶχεν ἀπομείνει τίποτε ἀπ' αὐτή.

Ὁ δόν Κριστομπάλ σκέπασε τότε τό πρόσωπο μέ τά χέρια του καί ξέσπασε σέ λυγμούς...

ΠΕΝΤΡΟ ΝΤΕ ΚΑΖΕΛΟ

Ἕνα ἔγκλημα πρίν ἀπό 2.000 χρόνια

Τί λένε οἱ ἀρχαιολόγοι

Ἡ ἔλλειψις κάρβουνου ἀνάγκασε τέσσερες Δανούς ἀγρότες τοῦ Μπόρρεμοζ νά καταφύγουν στήν τύρφη (ἕνα εἶδος μισοσχηματισμένου γαιάνθρακος νεωτέρας ἐποχῆς) πού ὑπῆρχε στήν περιφέρειά τους. Ἐνῶ ἔσκαβαν λοιπόν γιά νά βγάλουν μιά ποσότητα ἀπ' αὐτήν, βρῆκαν ἔξαφνα τό πτῶμα ἑνός νέου, μέ ξανθά μαλλιά, μικρό μουστάκι καί δέρμα παράξενα σκοῦρο. Γύρω ἀπ' τό λαιμό τοῦ νεκροῦ ἦταν περασμένη μιά θηλειά. Ὁ ἕνας ἀπ' τούς τρεῖς συντρόφους, ἄλλοτε ναυτικός, καυχιόταν ὅτι ἤξερε κάθε εἶδος κόμπου, κι' ὅμως δέν εἶχε ξαναιδῆ κανένα σάν ἐκεῖνον πού εἶχε ἡ θηλειά.

Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ἡ ἀστυνομία καί γνωμάτευσε ὅτι ἐπρόκειτο περί ἐγκλήματος, γιατί τό κρανίο τοῦ νεκροῦ ἦταν σπασμένο στό πίσω μέρος του. Ὁ γιατρός τοῦ τόπου συμφώνησε μ' αὐτή τή γνώμη, πρόσθεσε ὅμως ὅτι θάταν ἄσκοπο ν' ἀναζητηθῆ ὁ δράστης, γιατί ὁ φόνος εἶχε γίνει... πρό 2.000 ἐτῶν!

Οἱ ἀρχαιολόγοι, πού ἐξέτασαν κατόπιν τό νεκρό, τό ἐπιβεβαίωσαν. Ὡρισμένα ὀξέα, ὑπερβολικά πυκνά μέσα στήν τύρφη, εἶχαν βαλσαμώσει τό σῶμα κι' εἶχαν διατηρήσει τή φυσική του ὄψι. Τά μακρυά νύχια καί τά περιποιημένα χέρια τοῦ νεκροῦ ἔδειχναν ὅτι ἀνῆκε σέ ἀνώτερα κοινωνική τάξι. Τό ἴδιο ἀποδείκνυαν δυό πέτσινοι μανδύες, πού βρέθηκαν σέ μικρή ἀπόστασι, καί πού ἦσαν ραμμένοι μ' ἐξαιρετική ἐπιμέλεια (ὄχι ὅμως μέ κλωστή, ἀλλά μέ λεπτά πέτσινα κορδόνια, κι' ἴσως μέ βελόνα κοκκάλινη).

Ὁ παράξενος κόμπος τῆς θηλειᾶς ἔριξε κάποιο φῶς στό αἴνιγμα. Τέτοιους κόμπους ἔδεναν μόνον οἱ ἄνθρωποι μιᾶς μυστηριώδους προϊστορικῆς φυλῆς, μ' ἐξαιρετικά ἀνεπτυγμένη ἀντίληψι, πού εἶχαν ἐξαπλωθῆ στήν Εὐρώπη κι' εἶχαν λείψει κατόπιν. Αὐτοί διακοσμοῦσαν τά ὅπλα καί τά ἐργαλεῖα τους μέ σχέδια σχοινιῶν καί κόμπων. Τήν ἐποχή τοῦ φόνου τοῦ νέου, εἶχε πιά ἐξαφανισθῆ πρό πολλοῦ ἡ φυλή τους. Φαίνεται ὅμως ὅτι διετηρεῖτο ἡ θρησκεία τους, κρυφή κι' ἀπαγορευμένη. Ὁ νέος πρόβαλε ἴσως κάποιους πιστούς της, κι' ἐκεῖνοι τόν ἔπνιξαν μέ τόν ἱερό κόμπο τους.

***

Τό χιοῦμορ τῶν πυροσβεστῶν

Οἱ αὐτοκινητιστές τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Τίμπον συνήθιζαν, ὅταν ἔβλεπαν νά περνοῦν οἱ πυροσβεστικές ἀντλίες, νά τίς ἀκολουθοῦν ἀπό περιέργεια. Οἱ πυροσβέστες ἀναζητοῦσαν ἀπό καιρό ἕνα τρόπο γιά νά τούς κόψουν αὐτή τήν ἐνοχλητική συνήθεια. Καί ἐπί τέλους τόν βρῆκαν. Ἕνα βράδυ, τούς παρέσυραν, πίσω ἀπ' τήν πυροσβεστική ἀντλία, ὡς ἕνα μεγάλο περίβολο, ὅπου γίνονται συνήθως διάφορες φιλανθρωπικές νιορτές κι' ἀθλητικές ἐπιδείξεις. Ἀφοῦ μπῆκαν ἐκεῖ μέσα περί τά 100 αὐτοκίνητα, ἀκολουθῶντας τήν ἀντλία, οἱ πόρτες ἔκλεισαν. Κι' οἱ αὐτοκινητιστές ὑποχρεώθηκαν, γιά νά τούς ἐπιτραπῆ νά φύγουν, νά κάμουν πρῶτα 20 φορές τό γῦρο μιᾶς φρεσκοσκαμμένης ἐκτάσεως, προωρισμένης γιά ἀγῶνες ἀνωμάλου δρόμου μοτοσυκλετῶν! Τό πάθημα αὐτό τούς ἔγινε μάθημα!

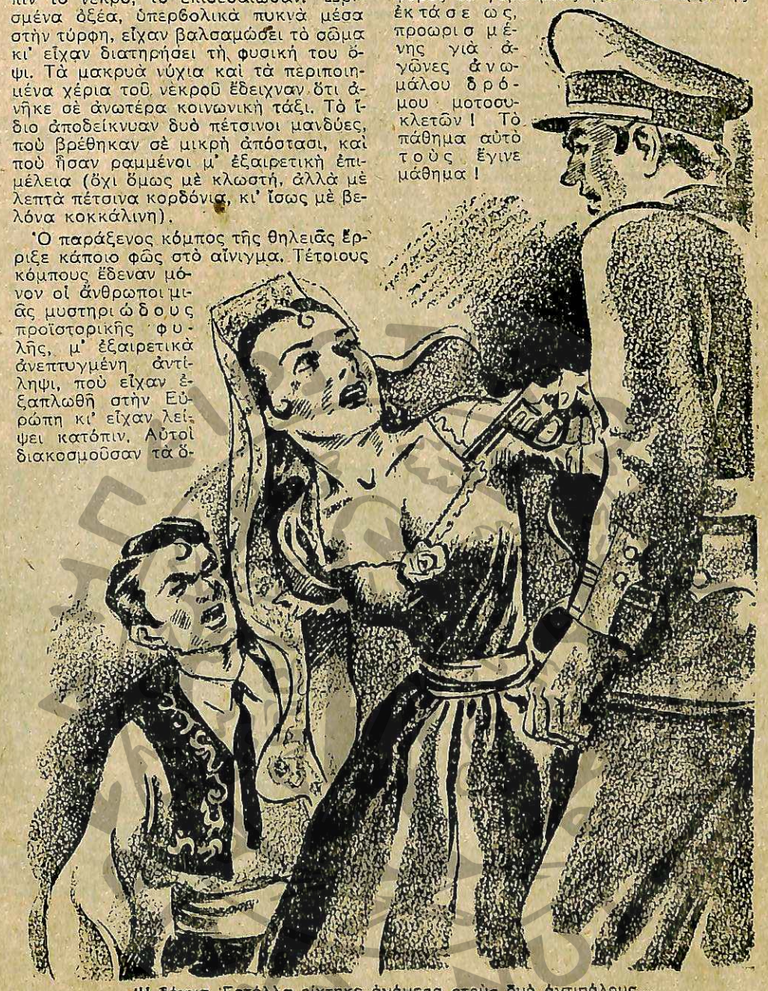

Ἡ δόννα Ἐστέλλα ρίχτηκε ἀνάμεσα στούς δυό ἀντιπάλους...

Ἱστορίες «πονηρῶν»

Οἱ κακοποιοὶ δίχως ἀμφιβολία εἶνε πολὺ ἔξυπνοι. Γι' αὐτὸ καὶ λέγονται στὴ γλῶσσα τους «πονηροί». Ὅταν ὅμως βρεθοῦν στὸ κρατητήριο κάνουν τὴν ψυχραιμία τους καὶ τὸ πείσμα τους τὰ ξεπερασμένα σ' «ἀπονενοημένες» πράξεις.

Σχετικὰ εἶνε ἡ παρακάτω ἱστορία:

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀπὸ τὸ «χωράφι» τὰ κρατητήρια τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἐστάλη ἕνα σημείωμα πρὸς κάποιον φουρναράκη «ἐπιχειρηματία αὐτοκινήτων». Τὸ σημείωμα αὐτὸ εἶχε γραφῆ ἀπὸ τὸν Σπανό, διαβολεμένο «παιδὶ τῆς σάλτσας» ποὺ εἶχε ἀδυναμία στὰ τζιπάκια. Ὁ ὁποῖος νὰ τὰ ἔβλεπε τά... ἐρωτευόταν. Ἀνέβαινε νὰ δοκιμάσῃ τὸ τιμόνι τους καὶ... μὴν τὸν εἴδατε μήν τὸν ἀπαντήσατε... Οἱ δουλειές του ἦταν πάντα τολμηρές. Ἔκανε συνήθως τὶς κλοπὲς τῶν αὐτοκινήτων μέρα μεσημέρι, μπροστὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» καὶ ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο. Διαβολος ἦταν βέβαια ὁ Σπανός μὰ τρεῖς φορὲς διαβόλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας. Ἔτσι ἀνακαλύψαν τὸ κρυφὸ συνεργεῖο τῶν κακοποιῶν στὸ ὁποῖο αὐτοὶ βάφανε τ' αὐτοκίνητα, τοὺς ἄλλαζαν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ ἔκαναν ἀγνώριστα ἢ τὰ ξεμοντάρανε καὶ πούλαγαν τὰ ἐξαρτήματά τους.

Ἐκεῖ πιάσανε καὶ τὸ φίλο μας τὸν Σπανό γιὰ νὰ τὸν... ξυρίσουν! Ὁ Σπανός ἔμεινε στὸ «χωράφι» μιὰ βδομάδα. Κουνοῦπι δὲν πῆγε νὰ τὸν ἰδῇ. Ὅτι λεφτὰ εἶχε τὰ ξόδεψε σὲ τσιγάρα κοψέδες καὶ γιὰ τὴ «μάσα». Ἤρθε τέλος μιὰ ἡμέρα ποὺ ὁ Σπανὸς μπατήρισε. Οὔτε τσιγάρο οὔτε καφές, οὔτε ἔλεος!...

Ἔμεινε μελαγχολικὸς κι' ἀμίλητος. Μπῆκε σὲ μεγάλη συλλογή. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν πείραξε δὲν ἦταν ἡ ἀδεκαρία ἀλλὰ ἡ ἀδιαφορία ποὺ εἶχαν δείξει τὰ «συντρόφια» οἱ συνεργοί του κι' οἱ διάφοροι κλεπταποδόχοι ποὺ εἶχαν ὠφεληθῆ ἀπ' αὐτὸν πολλὲς χρυσὲς λίρες. Ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασι κι ἔγραψε ἕνα σημείωμα στὸν φουρναράκη καὶ τὸ ἔστειλε μ' ἕνα γνωστό του. Τί σημείωμα ἔλεγε λακωνικώτατα τὰ ἑξῆς:

«Σκᾶσε πεντακόσιες χῆνες γιατὶ θὰ ξεράσω!...»

Ὅταν ὁ γνωστὸς τοῦ Σπανοῦ πῆγε τὸ σημείωμα στὸ φουρναράκη ἐκεῖνος ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε.

— Δὲν ξέρω τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ στέλνει οὔτε τί λέει αὐτὸ τὸ σημείωμα δηλώσε.

Ὁ γνωστὸς τοῦ Σπανοῦ ἐπιμένει τότε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι τὸ «παιδὶ» ἔχει «τρισδήγματα» (ἔχει συλληφθῆ) ὅτ' εἶνε «ὀρφανὸ» (δὲν ἔχει χρήματα) καὶ τοῦ γράφει: «Στεῖλε μου πεντακόσιες χιλιάδες γιατὶ θὰ κάνω ἀποκαλύψεις».

Ὁ φουρναράκης δὲν λογάριασε τὴν ἀπειλή. Δὲν ἤξερε πόσο πεισμοπάρηδες εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου οὔτε φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ προεβαίνε ὁ Σπανὸς σ' ὁμολογίες γιατὶ θὰ χωνόταν πιὸ πολὺ μέσα στὴ φυλακή...

Μὰ ὁ Σπανὸς πρόκειμένου νὰ τιμωρήσῃ ἕνα ἀχάριστο «συντρόφι» δὲν δίστασε.

— Τρυβᾶχτε με ἀπάνω νὰ σᾶς τὰ πῶ... (βγάλτε με ἀπὸ τὸ κρατητήριο καὶ πηγαίνετέ με στὸν ἀξιωματικὸ ποὺ κάνει τὴν ἀνάκρισι γιὰ νὰ ὁμολογήσω) δήλωσε.

Καὶ πραγματικὰ ἔκαμε σοβαρὲς ἀποκαλύψεις. Ἔτσι «βγῆκε ἡ δουλειὰ» (ξεκαθάρισε ἡ ὑπόθεσι) καὶ πιάστηκαν ὅλοι οἱ συνένοχοί του. Καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ὁ φουρναράκης ποὺ δὲν ἔκασε τὶς πεντακόσιες χῆνες)...

★

Μιὰ ἄλλη Ἱστορία «πονηροῦ» εἶνε ἡ ἀκολουθη. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ «δέναμε τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα». Οὔτε πόλεμος, οὔτε φτώχεια οὔτε κακομοιριὰ. Ἡ ὑπαιθρος ἦταν γεμάτη πλούσιους νοικοκυραίους καὶ τσελίγκαδες. Κι' ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ροβόλησε ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανία μὲ τὴν καινούργια φουστανέλλα του, μὲ τὸ σελάκι γεμᾶτο λεφτὰ κι' ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ φωνίσῃ γιὰ τὸ σπιτάκι του. Ἀπὸ τὸ σταθμὸ ποὺ ξεμπαρκάρησε ὅμως τὸν «ἔκοψαν» (τὸν ξεχώρισαν) δυὸ «πονηροί». Κατάλαβαν ὅτι ἔχει πολλὰ λεφτὰ καὶ σκανδαλιστηκαν.

— Πρέπει νὰ τοῦ φᾶμε τὸ «μασοῦρι»! δήλωσαν.

Καὶ κατέστρωσαν τὸ σχεδιό τους. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔτρεξε σ' ἕνα φορμακειο πῆρε ἀθῶνο μποσπάκι ἀγόρασε καὶ μιὰ πετσέτα κι' ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν τσέλιγκα

— Ἀμάν, πατριώτη τοῦ φώναξε βογγώντας, μ' ἔφαγε φειδὶ κολοβό! Γρελλάθηκα, ὁ ἐρημος ἀπὸ τὰ δόντια μου. Δὲν μπορῶ νὰ δέσω αὐτὸ τὸν ἀφιλότιμο τὸν ἐπίδεσμο Κάνε μου τὴν χάρι νὰ μὲ βοηθήσῃς...

Καὶ στάθηκε στενάζοντας καὶ κλαίγοντας μπροστά του. Ἐκεῖνος ἀπονήρευτος ἔπιασε τὴν πετσέτα κι' ἄρχισε νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν δέσῃ στὸ κεφάλι του. Ἡ δουλειὰ κράτησε λίγα λεφτὰ τῆς ὥρας. Ἀλλὰ ὅσο ὁ βλάχος εἶχε σπκωμένα τὰ χέρια του γιὰ νὰ δέσῃ τὸν ἐπίδεσμο ὁ λωπολύτης βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ πάρῃ ὅλα τὰ χρήματα ποὺ εἶχε στὰ σελάκι του!... Ἔπειτα ἐξαφανίστηκε μὲ τὸν ἄλλον «πονηρὸ» ἐνῶ ὁ βλάχος συνέχιζε ἀνυποπτος τὸ δρόμο του.

Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι τοῦ εἶχαν πάρει τὰ λεφτὰ πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ κακό του. Κατέφυγε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία. Καὶ στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἀστυνομικῶν ἀπάντησε:

—Δὲν ἔκανα τίποτες δήλωσε στενοχωρημένος ὁ βλάχος δὲν πῆγα πουθενά, δὲν ἔκραινα σὲ κανέναν οὐ ἔρημους. Ἕναν καψερὸ ἄρρωστον μονάχα βοήθησα ποὺ τοῦ πνοῦσε τοῦ δόντ' Τοὔδεσα κάτ' μπαμπάκια ποὺ πόναγε τοῦ δόντι τ'!

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ δείξαν τὸ πανθεο τῶν πορτοφολάδων ὅπου ὑπάρχουν ὅλοι οἱ κακοποιοὶ αὐτῆς τῆς εἰδικότητος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ βλάχος πήδησε κι' ἅπλωσε πάνω στο βιβλίο τὸ χέρι του.

— Χράπ τοὺν βούτηξα! φώναξε θριαμβευτικὰ δεικνοντας μιὰ φωτογραφία. Νάτος οὐ κερατούκλης!...

Ἦταν ὁ Γιώργης Π... διάσημος πορτοφολᾶς Πολύ, πολὺ «πονηρὸς» κλέφτης Κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ἐσπευσαν νὰ τὸν συλλάβουν.

★

Ἄλλος «πονηρὸς» εἶνε ἐπίσης ὁ Σταῦρος Ζουμέας. Ἄσσος στὴ «δουλειὰ» του ἀλλὰ... ἐρωτύλος. Ἀγαποῦσε κάποια καὶ τῆς χάρισε ἕνα δακτυλίδι ἀπ' τὰ κλοπιμαῖα. Ἔτσι τὸν ἔπιασαν Κι' ἕνα πρωὶ ἄκουσε ἀπ' τὸ κρατητήριο τὶς κραυγὲς τῆς ἀγαπημένης του. Νόμισε πὼς τὴ χτυποῦν. Καὶ τόσο συγκινήθηκε ὥστε φώναξε:

—Πάψετε ρέ νὰ βαρᾶτε τὴ γυναίκα!... Εἶνε ἀθῶα Δὲν ξέρει τίποτε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔνοχος καὶ θὰ μιλήσω!...

Καὶ μίλησε Παρομίλησε μάλιστα! Δὲν ἀντελήφθη ὅτι δὲν τὴν ἔδερναν! Τῆς ἀπεκάλυπτεν μόνο τὸ παρελθὸν τοῦ ἀγαπημένου της Κι ἐκείνη ἔπεσε τότε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ τέτοια ἀπελπισία ποὺ ἔβαλε σπαρακτικὲς φωνὲς γιὰ τὸν ξεπεσμό της!... Ἔτσι τὴν ἔπαθε ὁ Ζουμέας ἀπὸ τὴν γυναίκα ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ πῆγεν ἡ ἀφορμὴ νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὶς διαρρήξεις του...

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

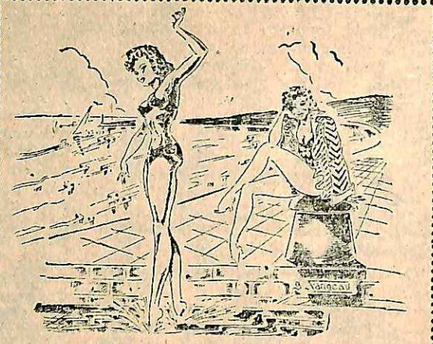

— Δὲν θὰ βουτήξῃς;
— Τί λές καλέ! Γιὰ νὰ βρέξω τὸ μαγιὸ μου;..

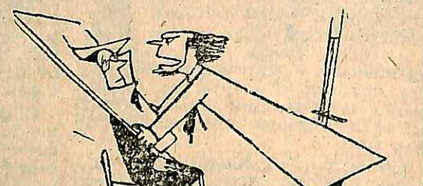

ΤΟΝ ΕΣΚΑΣΕ!

Ὁ ζωγράφος: Καὶ τώρα, κυρία μου εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἔχετε καμμιὰ ἀντίρρησι γιὰ τὴν ὁμοιότητα!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΕΛΑΦΟΥ

— Κουράγιο παιδιά, καὶ φτάσαμε στὸν πῦργο!..

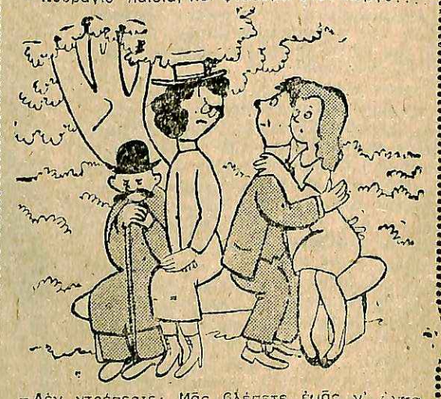

— Δὲν ντρέπεστε; Μᾶς βλέπετε ἐμᾶς ν' ἀγκαλιαζώμαστε;...

Μιὰ πραγματικὴ ἡρωΐδα

Πῆρα ἕνα γράμμα ἀντιπαθητικώτατα φιλογραμμένο, τόσο συμπαθητικὸ ὅμως σὲ περιεχόμενο... Ὑπογράφεται («Ἐθελ 888», καὶ παρακάτω ἐδῶ μερικὲς περικοπές του:

«...Ἀπὸ πέρυσι ἀγάπησα ἕνα νέο. Ἐκεῖνος εἶνε μέλλων ἐπιστήμων, μὲ σπάνια ψυχικὰ χαρίσματα· ἐγὼ μέτρια σὲ μόρφωσι μὲ σεβαστὴ ὅμως περιουσία. Ὕστερα ἀπὸ πολύμηνη στενὴ συντροφιά, κατάλαβα πὼς τὸν ἀγαποῦσα καὶ πρόσμενα τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ πῶ τὸ αἴσθημά μου. Σὲ μονοκικλο περιπάτους μας, μοῦ φερότανε μὲ θερμὴ εὐγένεια καὶ λεπτότητα. Ἄλλοτε ἔμενε σιωπηλὸς καὶ τὸ βλέμμα του καρφωνότανε στὰ μάτια μου κι' ἀπότομα ὕστερα κανότανε μακρυά...

Ἕνα βράδυ ποὺκα ἀποφασίσει πιὰ νὰ τοῦ ἐξομολογηθῶ· ἦρθε θλιμένος, ἄκεφος, ἔνειρε στὰ πόδια μου τὸ κεφάλι του, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Σ' ἐρωτήσεί μου τί τοῦ συνέβαινε, πῆρα γι' ἀπάντησι τὸν κεραυνό: Μοῦ ὡμολόγησε πὼς ἀγαποῦσε μιὰ συνάδελφό του στὸ Πανεπιστήμιο ποὺ τὸν τυραννεῖ ἀπὸ φόρτα, πότε ἀνεβάζοντάς τον στὰ οὐράνια καὶ πότε γκρεμίζοντάς τον στὶς ἀπώτερες ἀβύσσους τῆς ἀπελπισίας!...

Ὅσο μοῦ διηγόταν ἐκεῖνος τὴν Ἱστορία του, ἐγὼ ἔνοιωθα ὁλα γύρω μου νὰ γυρίζουν ἕναν κόμπο νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό, ὥσπου ξέσπασα κι' ἐγὼ μαζί του σὲ κλάματα... Ἀπὸ τότε ἔβαλα σὰ σκοπό μου νὰ τὸν ἀνακουφίσω. Ἐπνιξα βαθειὰ μέσα μου τὴν ἀγάπη μου γι' αὐτόν, κι' ἄρχισα νὰ πηγαίνω συχνὰ στὸ σπίτι του, καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ τὸν παρηγορῶ. Τὸν εὕρισκα πάντα νὰ κοπνίζῃ σιωπηλὸς ἐρωτευμένος... Κάπου - κάπου, ἔγραφε καὶ στίχους, γιὰ τὴν ἄλλην... Εἶχα τὸ ὑπεράνθρωπο θάρρος νὰ τοὺς διαβάσω χωρὶς νὰ δακρύσω... Βλέποντας πόσο ἀσημαντη ἤμουν στὴ ζωή του ἀπεφάσισα νὰ χαθῶ.

Ἔκανα λίγους μῆνες νὰ τὸν δῶ. Ἀπὸ μακρυὰ του ὅμως, ἤμουν ὁ,τι κι' ἀπὸ κοντά του: Δοῦλη τῆς σκιᾶς του!... Τὸν ἔπαιρνα πάλι. Τὸν πῆρα ράκος ψυχικό. Προσπάθησα νὰ τὸν λογικέψω, μεταβαλλοντας γιὰ κατπρί του τὴ λατρεία μου σὲ φιλία... Μ' ἄκουσε, ἀφηρημένος ἢ ἴσως νὰ μὴ μ' ἄκουσε καὶ καθόλου. Ἐφυγα κουρελιασμένη ἀπὸ κοντά του. Ὁ πόνος του διπλασίασε τὸ δικό μου... Καὶ τὸ νωσε πιὸ πολὺ τὴν ἀγάπη μου γι' αὐτόν Τί νὰ τοῦ κάνω ὁ μῶς; Ἡ ἀγάπη του ποὺ τὸν σέρνει θανατικὰ στὴν ἄλλη εἶνε πιὸ δυνατὴ κι' ἀπὸ τὴ ζωή Πῶς νὰ τὸν σώσω ἀπ' τὸ θάνε; Πῶς νὰ τὸν νοιώθῃ νὰ τριγυρίζῃ πὸ τὸν νοιώθῃ νὰ τριγυρίζῃ δίπλα του!... Πῶς;...»

Τέτοιον ἡρωϊσμὸ ἀπιστεύτο δὲ συναντᾶει κανεὶς οὔτε στὰ μυθιστορήματα... Τέτοια εὐγένεια τέτοια ἀνωτερότητα γένεια τέτοια ἀνωτερότητα τέτοιον ἔρωτα. δὲ φαντάζουμαι ποτὲ ἀντρας στὴ ζωή... Κι' ὅμως κάποιος προνομιοῦχος ἀντρας τὰ βρῆκε ὅλ' αὐτὰ ἀλλὰ ἀπὸ μιὰν ἐκρουσία τυφλώσι ἀπὸ μιὰ ἰδεοληψία ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ τσακίσματα μιᾶς εὐστροφης πεταλούδας μὲ φανταχτερὰ φτερά, περνάει ἀδιάφορος μπροστὰ ἀπ' τὸν πραγματικὸν ἔρωτα, ποὺ τοῦ προσφέρεται μὲ τοσην εὐγένεια, μὲ τόσο τάκτ... Ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ διαβάσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ διάβασα ἐγὼ ἴσως ν' ἄλλαζε δρόμο τὸ αἰσθημά του. Κι' ἀντὶ νὰ σκαφαλώνῃ στὰ δύσβατα μονοπάτια τῆς καρδιᾶς μιᾶς διεστραμμένης κοκέττας, θάμπαινε ἁπλᾶ καὶ χωρὶς τραντάγματα μέσ' στὴν πλατεία λεωφόρο ἑνὸς πραγματικοῦ ἔρωτος, ποὺ ὑπόσχεται παντοτεινὴ εὐτυχία. Παρέθεσα σχεδὸν ὅλο τὸ γράμμα τῆς («Ἐθελ»), πρῶτον γιατὶ ἦταν ὡραῖο, εἰλικρινές, ἀξιοθαύμαστο καὶ σὰ γράψιμο καὶ σὰν αἰσθηματικὸ περιεχόμενο, καὶ δεύτερο γιατὶ ἐλπίζω πὼς ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἐνέπνευσε μπορεῖ νὰ τὸ διαβάσῃ, νὰ δῇ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ διπλὴ εὐτυχία: τὴ δική του, καὶ τῆς γυναίκας ποὺ ξέρει νὰ τὸν ἀγαπᾶ μὲ τόσο φανατισμὸ μέ τόση διάκρισι, μὲ τόση πίστι, μὲ τόση καλωσύνη...

(«Μία ψυχὴ πενεμένη»). Βαθὺ Ἰθάκης: Μέ ὅλη μου τὴν καλὴ διάθεσι, εἶν' ἀδύνατο νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως. Σᾶς ἀπαντῶ ἐδῶ: Ἡ περιπέτειά σας εἶνε δυσάρεστη βέβαια, ἂς ποῦμε δραματική, ὄχι ὅμως ἀσυνήθιστη: Συμβαίνουν αὐτὰ συχνὰ στὴ ζωή, ἰδίως ὅταν οἱ γυναῖκες εἶνε εὐπιστες — ὅπως σεῖς — κι' οἱ ἄντρες κτήνη — ὅπως ἐκεῖνος ποὺ ἐγνωρίσατε ν' ἀγαπᾶτε... Τὶς φοβερές σας ἀποφάσεις — νὰ τὸν σκοτώσετε καὶ νὰ σκοτωθῆτε — θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὶς ὀνομάσω ἀνόητες... Ξεχάστε μ' ὁποιον τρόπο μπορεῖτε τὴν ἀξιοθρήνητη Ἱστορία, καὶ προσπαθῆστε νὰ ξαναφτιάξετε τὴ ζωή σας. Γιὰ μιὰ νέα, ὡμορφη καὶ σχετικὰ εὐκατάστατη δὲν βρίσκω τὸ πρᾶγμα ἀκατόρθωτο. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ διαβάσω νέα σας εὐχάριστα.

(«Ἀπελπισμένη Μαρία»): Βλέπετε ἕνας «κομφεράνσιὲ» ξέρει νὰ τὰ λέῃ ὡραία Πάντως ἡ συμβουλή μου εἶνε νὰ μὴν ἰδρώσῃ τὸ αὐτί σας ἀπὸ τὴν ἐρωτική του «κομφεράνς». Ὁ ἄντρας σας εἶνε καὶ πρέπει νὰ μείνῃ γιὰ σᾶς τὸ πᾶν. Διότι, ἐπὶ τέλους, δὲν σᾶς ἔφταιξε τίποτε αὐτός.

(«Ἀπογοητευμένη»): Ἐφ' ὅσον ἔχετε ψυχικὴ ἀπαφή, ἡ «διαφορὰ τῶν τάξεων» ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ δὲν νομίζω ὅτι θ' ἀποτελέσῃ οὐσιῶδες πρόσκομμα στὴν εὐτυχία σας... Νὰ τοὺς ἀφίσετε νὰ λένε, καὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσετε ὅτι, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπὸ τὴν τάξι σας μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ βρεθῇ ἕνας παλιάνθρωπος ἀπὸ τὴν τάξι τοῦ ἀραδιωνιστικοῦ σας ποὺ τόσο περιφρονοῦν μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ τὸ ἐλπίζω, καὶ τὸ εὐχομαι ἕνας τίμιος ἄνθρ ἀπὸ τὴν τάξι τοῦ ἀραδιωνιστικοῦ σας ποὺ τόσο περιφρονοῦν μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ τὸ ἐλπίζω, καὶ τὸ εὐχομαι ἕνας τίμιος ἄνθρ ἀπὸ τὴν τάξι σας ἀνεκτὸς! Ἐμένα ἔτσι μ' ἀρέσει... ». Καὶ τοῦ ἀρέσει ἔτσι τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ νέου, διότι ἐτρύγησε ἀπὸ τὰ παρθενικὰ σας χειλιὰ πρῶτος τὸ μέλι τοῦ ἔρωτος. Ἐνῶ ἂν εἴχατε ἀντιτάξει τότε ποὺπεπε, ποὺ ἦτανε κειρός, τὴν ε-π;μονη τὴν ἀδιάλλακτη ἄρνησί σας σὰν ἄσυνα. σήμερα θάτανε συζυγὸς σας ἂν ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, πάντως γιὰ νὰ κερδίσῃ ἔτσι αὐτὸ ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κερδίσῃ ἀλλοιῶς...

Ἀμυαλὰ κουτὰ κορίτσια, ποὺ δημιουργεῖτε μόνα σας τὴ δυστυχία σας καὶ τοὺς φτηνοὺς Δόν Ζουὰν τῆς ζωῆς!...

(«Νίνα»): Ἡ στάσις σας ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ τῆς προηγουμένης, δείχνει κοπέλλα μὲ θέλησι κι' ἐξυπνάδα, ποὺ ἡ ζωὴ πρέπει νὰ τῆς χαρίσῃ καὶ θὰ τῆς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία... Συνεχίστε τὴν ἴδια στάσι: Ἡ τὴν ἄλλη ἡ σάς! Ἐκείνος σᾶς πειρασπώνει, γιὰ νὰ σᾶς φέρῃ στὰ νερὰ τοῦ μὲ τὴ ζηλεια. Κι' ἐσεῖς, πνίχτε βαθειὰ τὸν πόνο ποὺ σᾶς προκαλεῖ καὶ δεῖξτε ἐξωτερικὰ ἀδιαφορία. Δὲν μπορεῖ παρὰ τελικὰ νὰ κερδίσετε... Καί, στὶς προτάσεις τοῦ νὰ τοῦ προσφέρετε τὸ πᾶν ἀντιτάξτε τὴν ἴδια πάντα ἐπιμονη κι' ἀδιάλλακτη ἄρνησι. Θὰ μὲ θυμηθῆτε κάποτε, ὅταν θὰσαστε νόμιμη σύζυγός του....

(«Κάτια»): Γνωριστήκατε, γράφετε, μ' ἕνα νέο, κι' ἡ γνωριμία σας ἀρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ «παίρνη σχῆμα» μέσ' στὴν καρδιά σας, καὶ νὰ γίνεται ἀγάπη! Ἄραγε τί σχῆμα ἔχει ἡ ἀγάπη; Στρογγυλό τετράγωνο κωνοειδές;... Ἂς εἶνε... Στὸ τέλος, ὁ ἀγαπημένος σας σᾶς ἐγκατέλειψε, κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια χωρισμοῦ ξαναγύρισε. Ἡ ἀγάπη του νομίζω ἐδοκιμάστηκε ἀπὸ δυὸ αὐστηρούς κριτάς: Τὸ χρόνο καὶ τὸ χωρισμό... Μπορεῖτε νὰ τὴ θεωρῆσετε πραγματική, μὴ ξεχνῶντας ὅμως τὰ ὅσα γράσω πάρα πάνω, καὶ ποὺ ἰσχύουν καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅλες...

(«Πονεμένη Π.Χ.»): Καὶ μόνο ποὺ συλλογίσστε αὐτὴ τὴν ἀκατονόμαστη «κομπίνα»— νὰ πωντρέψετε τὴν ἀδερφή σας μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶτε, γιὰ νὰ μείνετε κοντά του... — εἴσαστε τὸ λιγώτερο ἀξιοκατάκριτη! Ζητᾶστε τὴν ἐλευθερία σας πρῶτα κι' ὕστερα νυρεύτε νόμιμα τὴν εὐτυχία στὸ πλευρὸ τοῦ διαλέκτου σας, χωρὶς «κομπίνες» προσβλητικὲς γιὰ σᾶς κυρίως...

(«Πονεμένη μαθήτρια Κ.Α.Ε.»): Τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω στὰ φοβερὰ ποὺ μοῦ γράφετε; Καὶ πῶς νὰ πιστέψω ὅτι εἶνε ἀσσάσα ἀνθρώπος ὁ κύριος αὐτὸς τῶν 55 ἐτῶν κι' τῆς «ψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως», ποὺ ἔχανε τέτοιο φρικτὸ ἀδίκημα ὁ ἕνα ωωρὸ μὲ τὴν ποδιὰ τοῦ σχολείου;... Ἁπλᾶ καὶ στασάτα, ἐγὼ νομίζω πὼς θάπρεπε ἀντὶ νὰ γράψετε σὲ μένα, νὰ πηγαίνατε κατ' εὐθείαν στὸν Εἰσαγγελέα!....

(«Ἀνήσυχη ψυχή»): Ὀρθότατα σκέπτεστε ὅτι αὐτὸ ποὺ νίνει τὸν ἀγαπημένο σας εἶνε περισσότερο πάθος! Ἐπιτηθῆτε στὸ ὕψος σας καὶ τότε θὰ δῆτε τὸν πόθο νὰ γίνεται

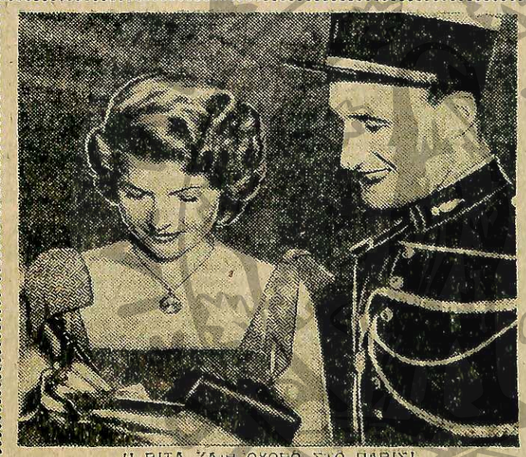

Η ΡΙΤΑ ΧΑΙΓΟΥΟΡΘ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἕνας παρισινὸς σουμφύλος, ἀφοῦ ἀπομάκρυνε τὸ πλῆθος τῶν περιέργων ποὺ συνωστίζοταν γύρω ἀπὸ τὴ Ρίτα Χαϊγουορθ κατὰ τὴν πρώτη προβολὴ τῆς ταινίας «Ζίλντα» στὸ κινηματοθέατρο τῆς Παρεμάουντ στὸ Παρίσι, τῆς ζητάει ευ ενδεσται ἕνα αὐτόγραφο.

πραγματικός καὶ παντοτεινός ἔρως...

«Καβαλλιώτισσα Μ.»: Χωρίσατε χωρὶς νὰ μάθετε τὴ διεύθυνσί του, χωρὶς νὰ τοῦ δώσετε τὴ δική σας!... Καὶ τώρα;... χαθήκατε! Τί νὰ σᾶς κάνω ἐγώ; Ἀπευθυνεῖτε σὲ κανένα μέντιουμ...

«Μ.Ε.Κ.»: Ἡ διαλεχτὴ σας ἀνήκει ἁπλούστατα στὰ ἐξυπνα κορίτσια κι ὄχι στὰ κουτορνίθια. Μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπάει... Περιμένετε, καὶ θὰ πετύχετε. Ἡ στάσι της πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστῆ, ἀφοῦ δείχνει κορίτσι σοβαρὸ καὶ μὲ χαρακτῆρα...

«Ἐντελβάϊς 13»: Καταλαβαίνετε καὶ μόνη σας ὅτι ἡ «πρότασι» ποὺ σᾶς ἔκανε ὁ ἄντρας ποὺ ἀγαπᾶτε ἦταν μιὰ ἀπόδειξι πὼς δὲν ἐνοιωθε τίποτε σοβαρὸ γιὰ σᾶς ἀφοῦ μάλιστα δὲν πῆρε κάν τὸν κόπο νὰ τὴν κατευοδώλαρη – ὅπως κάνουνε πολλοὶ – μὲ μιὰν ὑπόχρεη γάμου. Τὸ μόνο ποὺ σᾶς μένει εἶνε νὰ τὸν ξεχάσετε καὶ χωρὶς τύψεις. Πιστέψτε με, δὲν χάνετε τίποτε... Τέτοιοι ἄντρες καλύτερα νὰ λείπουν ἀπὸ τὴ ζωὴ μιᾶς κοπέλλας...

«Ὅλα γι' αὐτόν»: Λάρισα: Ἀπὸ ὅτι καταλαβαίνω, ἔχετε νὰ κάνετε μὲ ἄνθρωπο περήφανο, ποὺ ἀφοῦ διεπίστωσε τὴν οἰκονομική σας διαφορά, ἔσφιξε τὴν καρδιά του καὶ συνεδέθη μ' ἕνα κορίτσι φτωχὸ ὁμοιό του. Κι' ἐγὼ νομίζω, σὰν καὶ σᾶς, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξανακερδίσετε. Ξεχάστε τον, καὶ σεβαστῆτε τὴν ἰδιοτροπία του ποὺ, ἐπὶ τέλους, ὁμολογῆστε ὅτι ἀξίζει τὸ θαυμασμό...

«Πονεμένο λουλοῦδι»: Ἔχουμε συμφωνήσει ὅλοι οἱ συνεργάτοι τοῦ «Ἐρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου» ν' ἀκοῦμε τὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Συγκεκριμένα, στὴν περίπτωσί σας τὸν «ἐρωτᾶ» σας γιὰ μένα ἐξομολογηθῆτε τὸν παρακαλῶ στὸν κ. Παπαδούκα ἢ σ' ὁποιον ἄλλο θέλετε. Αὐτὸς θὰ σᾶς συμβουλέψη καταλλήλως. Ἂν πάλι μετανοήσετε καὶ ἀγαπήσετε τὸν κ. Παπαδούκα – τὸ ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος – τότε ζητῆστε τὴ συμβουλὴ τὴ δική μου...

«Ἔφη»: Ὁ ἀγαπημένος σας εἶνε καλλιτέχνης, ὄχι ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ τὸν ἀγαπᾶτε χωρὶς νὰ σᾶς ἔρχη. Μήπως εἶνε ὁ Ψαθᾶς; Διότι κι' ἐκεῖνος εἶνε ὁ ἀγαπημένος τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ἔτσι ἔμαθα τὸ ὄνομά του. Ἐκεῖνος ἔχει ἀποδείξει ὅτι τὸν ἀγαπᾶ πραγματικὰ καὶ πνιγηρὰ δὲ θὰ τὴν πιστέψετε!...

«Νινέττα»: Σᾶς ἔχει πάρει ἀπὸ κακὸ μάτι ὁ μαθηματικός σας· σᾶς βάζει 10 καὶ 8, καὶ σεῖς δὲν τὸν χωνεύετε... Καὶ μὲ ρωτᾶτε πῶς νὰ τὸν κάνετε νὰ σᾶς... «ξεμισήσῃ». Ἀφῆστε τὰ αὐτά. Στὸ βάθος σας κρύβετε ἕναν ἔρωτα γι' αὐτόν! Ἡ «εἰς ἄτοπον εἰσαγωγὴ» εἶνε μιὰ μέθοδος τῶν μαθηματικῶν ποὺ ἐφαρμόζεται καμμιὰ φορὰ καὶ στὸν ἔρωτα... Ἀντὶ νὰ φροντίσετε νὰ σᾶς «ξεμισήσῃ» κολύτερα προσπαθῆστε σεῖς νὰ τὸν... ξεναπήσετε!...

Λέλα Μ., Χίον: Τί «ἀγαπημένος φάντασμα» εἶνε ὁ δικός σας;... Τὸν βρίσκετε τὸν χάνετε, τὸν ξαναβρίσκετε ἀπάνω σὲ βαπόρι, τὸν ξαναχάνετε στὴν ζηρά!... Τί νὰ σᾶς κάνω ἐγώ; Πῶς νὰ σᾶς βοηθήσω;... Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε τόσο, μόλις τὸν ξαναβρῆτε, πάρτε τον χωρὶς περιστροφές, πηγαινετὲ τὸν κατ' εὐθείαν στὸ μπουμπὰ σας καὶ συστῆστε τον σὰ γαμπρό του... Ἐλπίζω τότε πιὰ νὰ μὴν τὸν ξαναχάσετε, ἐφ' ὅρου ζωῆς!

Ν.Σ.: Ἐσεῖς 17 χρόνων κοριτσάκι, ἐκεῖνος 35 χωρισμένος μὲ γκρίζους κροτάφους καὶ μὲ παιδάκι... Σὰν ἄσχημα βιβαστα τὰ βλέπω ὅλ' αὐτά... Μάλλον προσπαθῆστε νὰ τὸν ξεχάσετε.

Τζώυ Λουλᾶ: Μὲ τὸν καιρὸ θὰ κεπαφέρετε ν' ἀγαπηθῆτε, ἀρκεῖ ν' ἀλλαξετε ταχτικί: Ὁ ἔρως θέλει τόλμη. Ὁ ἐρωτευμένος πρέπει νάναι κατακτητὴς γιὰ νάχη κατακτήσεις...

«Νάντια»: Ἀφοῦ συμφιλιώθηκε πάλι μὲ τὴ γυναίκα του κι' αὐτὸ ὀφείλεται σὲ σᾶς στὴν ὑπερβολική σας εὐσυνειδησία, τώρα τί ἄλλο περιμένετε; Νὰ τὸ ξαναχαλάσῃ ἐξ αἰτίας σας; Μ' αὐτὸ θὰνε ἐξοιρετικὴ ἀσυνειδησία σας... Βρῆτε κάποιον ἄλλον ἔστω ποὺ νάχη τὴ φωνὴ τοῦ τὸ νέλιο του – ὅπως γράφετε – κι ἀγαπῆστε τον...

«Μιὰ ἀπελπισμένη»: Φυσικά, ἡ γυναίκα εἶνει ὄν μ' εὐαίσθητη ψυχὴ κι' ὄχι ἁπλὸ ὄργανο στὶς ὀρέξεις τοῦ ἄντρα. Ἐκάνατε, καλή μου κυρία, ἕναν ἀνάρμοστο γάμο. Τώρα πολὺ φοβάμαι πὼς εἶνε ἀργά... Ὕστερ' ἀπὸ 11 χρόνια, μὲ δυὸ παιδιὰ τί μπορεῖ νὰ περιμένη μιὰ γυναίκα; Ξεχάστε πὼς εἶστε σύζυγος, γίνετε μόνο μητέρα κι' ἀφοσιωθῆτε σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἀξίζει τὸν κόπο, πιστέψτε με!...

«Μιράντα», Θεσσαλονίκη: Βεβαίως νὰ μὴν τὸν ἀφίσετε νὰ σᾶς φιλῆ... Οἱ ἐπιθέσεις του ν' ἀποκρουσθοῦν μὲ πεῖσμα. Ἀλλοιῶς χάσατε κι' αὐτόν, καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά σας!

«Ἀριστον»: Ἡράκλειον Κρήτης: Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ τὴν ὑπόθεσι τῆς νουβέλλας μου «Τὸ σπουργίτι» ποὺ σᾶς ἄρεσε τόσο,... τὴ ζήσατε ἐκ τοῦ φυσικοῦ! Μιὰ νύχτα βροχερὴ ἀνοίξατε τὴν πόρτα σας καὶ μπῆκε μιὰ γυναίκα ποὺ ἔφυγε ἀμέσως τὴν ἐπομένη. Μάθατε ὅμως τὴ διεύθυνσί της. Τί καθέστε λοιπόν; Τί περιμένετε;

«Ὕλη τῆς ζωῆς»: Ὁ καλλιτέχνης ποὺ σ' αὐτὸν νυρέψατε παρηγοριὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς κοιλοὺς μου φίλους. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ πρᾶξις σας δὲν εἶνε κακή... Τοῦ τὸ εἶπα ἀλλωστε καὶ τοῦ ἴδιου.

«Δυστυχισμένη Μιράντα Β.»: Ἀφοῦ λέει πὼς σᾶς ἀγαπάει θὰ ξαναπαρίση. Θὰ ξαναμείνη γιὰ νὰ σᾶς ἐπουλώσῃ τὶς ψυχικὲς καὶ σωματικὲς πληγὲς ποὺ ἄνοιξε ὁ ἴδιος... Μὴν ἀπελπίζεστε.

«Χ. Ἄτυχο»: Περιμένετε. Δὲν σᾶς πῆραν τὰ χρόνια... Μὲ τὸν καιρό, μὲ τὴν ἐπιμονή σας μὲ τὸν ἔρωτά σας, θὰ τὴν καταφέρετε.

«Υπομονητική»: Ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας συμπεραίνω ὅτι εἴσαστε στὸν ἔρωτα τύπος «ἠφαιστειακός»... Αὐτὸ μόνο πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ κι' ὄχι ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας σας μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶτε. Πάντως, ἂμα γίνη 60 χρονῶν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀρμονία θὰ σκεφτῆτε τότε «περὶ τοῦ πρακτέου»... Σήμερα μιὰ κοῦ σᾶς θέλει πάρτε τον... κι' ἔχει ὁ Θεός!...

«Παπαρούνα»: Ἡ ἡλικία του δὲν παίζει ρόλο, ὅσο ἡ ὕπαρξις παιδιῶν. Καὶ τὸ μὲν ἀγοράκι τῶν 11 ἐτῶν δὲν μὲ ἀπασχολεῖ πολύ· αὐτὸ τὸ κορίτσι ὅμως τῶν 19 – λίγο πιὸ μικρὸ ἀπὸ σᾶς... – ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἀνησυχεῖ γιὰ λογαριασμό σας... Ξέρετε τὰ κορίτσια συνήθως παίρνουνε θέσι ἐχθρικὴ ἐναντίον ἐκείνης ποὺ πάει ν' ἀντικατασταθῆ τὴ μητέρα τους στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα τους. Φοβᾶμαι μήπως στὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ συναντήσετε μιὰ φανατικὴ κι' ἀδυσώπητη ἐχθρα...

«Δυστυχοευτυχισμένον νεαρὸν Ντίνον(!!)»: Ἔξαλλο τὸ ψευδώνυμό σας ἔξαλλο καὶ τὸ γράμμα σας!... Σᾶς ἀγαποῦν δυὸ κοπέλλες, καὶ σεῖς χωρὶς ν' ἀναπτε κομμιά, σκέπτεσθε νὰ τὰ τάχετε καὶ μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη... ἀπὸ εὐγνωμοσύνη!... Μὰ τ' εἶν' αὐτά, ἀγαπητέ μου;... Σοβαρευτῆτε λίνο!...

«Σύλβια Δ.Θ.»: Αὐτὲς οἱ «μεγαλύτερες ἀδελφές» ποὺ πρέπει νὰ πάντρευτοῦνε πρῶτα εἶνε μεγάλοι μπελάδες γιὰ τοὺς ἀδελφούς, ποὺ δὲν μποροῦνε νὰ διαθέσουνε τὸν ἑαυτό τους ἐλευθέρα... Τί νὰ κάνετε ὅμως; Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε πρέπει μοιραία νὰ περιμένετε. Γιατί, ἂν τολμήσετε κεῖ τὸν πάρετε πρὶν ἀπὸ τὴν πομπὲ τῆς σαραντέρας ἀδερφῆς του αὐτή, γεροντοκόρη πλέον μὲ τὰ διπλά χρόνια ἀπὸ τὰ δικά σας, θὰ σᾶς πνίξη σφαλῶς!...

«Πονεμένο κορίτσι»: Ἀγαπᾶτε τὸ θεῖο σας– τὸν πρῶτο ἐξάδελφο τοῦ μπαμπᾶ σας ἡλικίας 24 ἐτῶν!... Ντροπή σας, καὶ νὰ τὰ νοιώθετε καὶ νὰ τὸ γράφετε αὐτὰ τὰ πράματα!... Οἱ γάμοι αὐτοὶ ἀπαγορεύονται καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, καὶ ἀπὸ τὴ βιολογία γιατὶ ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν συζύγων ποὺ τυχοὶ νέναι τόσο στενοὶ συγγενεῖς, γεννιοῦνται θνησιγενῆ. Ἔχουμε χίλια δυὸ παραδείγματα. Πνίξτε, λοιπόν, τὸ αἰσθημα, αὐτὸ μὲ καθε τρόπο!...

«Ἀντιγονον» Θεσσαλονίκην: Ἡ ἀγαπημένη σας ἔχει ἀπολύτως ἄδικο καὶ σεῖς ὁλόκιο. Ἡ πνευματικὴ διαφορὰ ἀνάμεσα σ' ἕνα ζευγάρι δημουργεῖ μοιραίως τὴν περιφρόνησι τοῦ ἀνωτέρου πνευματικὰ καὶ τὴν ἀνάλογη μείωσι τοῦ ἄλλου. Ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ αἴσθημα γιὰ τὸ μελλοντικό σας καλὸ καὶ τῶν δυό σας...

«Δυστυχισμένη Α.Α. Κ.»: Βεβαίως ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ ἱκανοποιῆται ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς γιὰ νάναι τέλεια κι ὁλοκληρωμένη. «Εἰθισται» ὅμως νὰ περνᾶνε πρῶτα ἀπὸ τὸ Ἀπελιαρχεῖο οἱ νεαροὶ ποὺ ζητᾶνε τὰ πάντα ἀπὸ ἕνα κορίτσι, χωρὶς νὰ τοῦ προσφέρουν ἀνάλογα καὶ τὸ ὀνομά τους... Ἂν κάνοντας ἐσεῖς ἐξοιρεσι, δεχθῆτε τὴν «ὁλοκλήρωσι» τοῦ ἔρωτος χωρὶς καὶ τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κοινωνία μας ἀποκατάστασί σας θὰ κάνετε ἁπλούστατα μιὰ τερατῶδη γκάφα!...

«Νίκη Λάκη»: Πρῶτον δὲν εἶνε δυνατὸ νᾶρεστε ἀνεγνωστρια τοῦ «Θησαυροῦ» ἀπὸ τὸ 1934, διότι ὁ «Θησαυρὸς» ἐξεδόθη μόλις τὸ 1938,– ἀπόδειξις ὅτι τώρα ἐφορτάσε τὴν εἰσοδο σὰ δέκα χρόνια του..

Γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε, τί νὰ σᾶς πῶ;... Μυσικὰ νὰ κυττᾶζετε νὰ πάρετε τὸν πρῶτο, ποὺ σᾶς χρωστάει τόσα πολλά.... Ὁ δεύτερος, ποὺ εἶνε καὶ τόσο νέος νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα..

«Τυρολέζα»: Σᾶς συμβουλεύω ὅπως θὰ συμβούλευα «τὴν ἀδερφή μου ἢ τὴν κόρη μου»: Εἶνε φανερὸ πὼς σᾶς ἀγαπᾶ. Κρατηθῆτε στὸ ὕψος σας σὰν γυναῖκα· ἔξυπνη καὶ θὰ κερδίσετε τὴ διαρκῆ εὐτυχία τοῦ γάμου κοντά του...

«Πολυαπελπισμένη Κ.Μ.»: Ὁ «Ὑπολλιλίσκος» ποὺ γράφετε θυμωμένη εἶνε ὁ ἀρχὼν τῆς καρδιᾶς σας... Πάντως ἀφοῦ ἀποκρούει τόσο τὸ γάμο, ξεχάστε τον – ἐφ' ὅσον βέβαια δὲν τοῦ τὰ ἔχετε προσφέρει ὅλα.

«Πολυβασανισμένη»: Ἀλεξάνδρεια: Δὲν ἀκολουθήσατε τὸν ἄντρα σας στὴν Ἑλλάδα διότι ἔπινε κρασὶ καὶ τώρα ζῆτε μ' ἕναν ἄλλον στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου... Γιὰ νὰ τὸ ἀποφασίσετε, θὰ πῆ πὼς ἔχετε τοὺς λόγους σας. Ἀλλωστε, ὁ τετραετὴς χωρισμός μὲ τὸν ἄντρα σας, νομίζω ὅτι ὑπογραμμίζει τὴν ἀδιαφορία σας γι' αὐτόν... Μὴν ἀκοῦτε, λοιπόν, τ' ἀπελπισμένα του S.O.S. διότι ἂν γυρίσετε κοντά του, θἄρθη μέρα ποὺ θὰ σᾶς μαστιγώση κατάμουτρα μὲ τὸ παρελθόν σας – ἰδίως ὕστερα ἀπὸ ἕνα – δυὸ ποτηράκια καί... ἴσως μὲ τὸ δίκιο του.

Ἐμμανουὴλ Σ Βοτρ.: Εἶνε φρικτὸς ὁ θάνατος ὅταν χωρίζη δυὸ ρωμαντικὰ παιδιὰ– σὰν ἐσᾶς καὶ τὴ νεκρὴ πιὰ ἀγαπημένη σας.... Εἴσαστε ὅμως τόσο νέος ποὺ μὲ τὸν καιρὸ θὰ ξεχάσετε. Κι ἡ ἀναμνησί της θὰ μείνη σὰν τὴ μελαγχολικὴ ἀνάμνησι ἑνὸς ἀγγέλου, ποὺ νέος κι' ὁμορφος, ἄνοιξε κάποτε τὰ ὁλόλευκα φτερά του καὶ πέτεξε στοὺς οὐρανούς...

«Γιάννην»: Γνωρίσατε μ' ἕνα φίλο σας δυὸ κορίτσια καὶ σᾶς ἀγαπήσανε καὶ τὰ δυό· Δὲν κατάλαβα καλὰ τί σᾶς συνέβη. Ξαναγράψτε μου σύντομα καὶ καθαρά...

«Μαραμένο λουλοῦδι»: Νὰ ἀκούσετε τοὺς γονεῖς σας. Αὐτοὶ ξέρουνε καλύτερα ἀπὸ σᾶς κι' ἀπὸ τὰ ἑξάλλα κι' ἀσυλλόγιστα νειάτα σας...

«Μπάλα»: Εἶνε σοβαρὸς ἀξιοπρεπὴς μετρημένος, καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύνει νὰ σᾶς μήπως ξεχαστῆτε καὶ οἱ δυό σας κεῖ κυλήσετε μὲ κλειστὰ μάτια ὡς τὶς λοῦδινες ἀβύσσους τοῦ ἔρωτος. Τὴ στάσι του πρέπει νὰ τὴν ἐκτιμήσετε. Ἀφῆστε τον ν' ἀποκατασταθῆ οἰκονομικὰ καὶ τότε εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸν ἀποκτήσετε κεθπιεσινὸ σύντροφό σας – σύζυγό σας...

«Μαριάννα»: Μπλέζατε μὲ ἄνθρωπο γρουσούζη!... Ἂν μπορεῖτε χωρίστε. Ἂν ὑπορεῖτε ὅμως!

«Διαβολάκο»: Νὰ μὴν εἴσαστε τόσο διαβολάκος, διότι ὁρίστε ὅτι τώρα πληρώνετε σεῖς τὰ κουνήματα τῆς δικῆς σας διαβολικῆς ὥρας... Νὰ κυττάξετε νὰ ἐξευμενίσετε αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ξεχάστε τὸν πρῶτον. Ἀγάπη «ἀπὸ οἰκτο» δὲν, στέκεται πουθενά!... Τὸ γοάμιά σας ἀδύνατῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω θὰ μέναν ἔξω τόσες ἀπαντήσεις σὲ ἀνυπομονοῦντας ἀνεννώστας.

ΧΡ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ' («Σύνδεσμον Ἐθνικοφρόνων Νομοῦ Λαρίσσης»: Τὸ ἔργον «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται» δὲν εἶνε οὔτε δικό μου, οὔτε τοῦ κ. Παπαδούκα. Εἶνε τῶν κ. κ Χρήστου Γιαννακοπούλου καὶ Ἀλέκου Σακελλαρίου. Μπορεῖτε ν' ἀπευθυνθῆτε σ' αὐτούς, στὴ διεύθυνσι: Ἑταιρείαν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, Ναυαρίνου 2, Ἀθῆναι

ΙΔΙΟΣ

Ἡ Κοιλιὰ στὸ "ΠΛΑΖ"

Συμβουλὲς στὶς κυρίες

Ἂν παίρνετε τὸ μπάνιο σας μὲ μια κομψὴ πλάζ δὲν ἔχετε ν' ἀντιμετωπίσετε μόνο τὶς φλογερὲς ἡλιακὲς ἐκτίνες ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκόμη φλογερώτερη κριτικὴ τῶν ὁμοφύλων σας, ποὺ ζητοῦν νὰ σᾶς βροῦν κάποιο «ψεγάδι». Εἶσθε βεβαία ἀγαπητὴ ἀναγνώστρια πὼς δὲν ἔχετε νὰ φοβῆστε καθόλου αὐτὴ τὴν κριτική; Ἂν ἔχετε ὑπερικὲς ἀμφιβολίες δισιδάστε τὶς παρακάτω συμβουλὲς κι' ἀκολουθῆστε τις πιστά

Α') Φροντίστε νὰ εἶσαστε τέλεια περιποιημένη. Δηλαδή:

1) Φτιάνετε κάθε μέρα μ' ἐπιμέλεια τὰ νύχια τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν σας, ποὺ τὰ καταστρέφει ἡ ἐπαφὴ τῆς ἄμμου, ἀντὶ νὰ περιορίζεσθε νὰ τὰ καμουφλάρετε κάτω ἀπὸ λίγο βερνίκι.

2) Ἀλείφετε μὲ λιπαρὴ κρέμα τὸ πρόσωπό σας πρὶν ἀπ' τὸ μπάνιο.

3) Ἀποφεύγετε νὰ βάζετε πούντρα, ἡ ὁποία θὰ σχημάτιζε μὲ τὸ νερὸ μικρὲς ἀντιαισθητικὲς φλοῦδες πάνω στὸ πρόσωπό σας, καὶ περιορίζεσθε νὰ βάφετε μόνο τὰ χείλη σας.

4) Ξεπλένετε τὰ μαλλιά σας μὲ γλυκὸ νερό, ἂν κολυμπήσατε δίχως σκούφια, γιὰ νὰ μὴν κολλοῦν ἀπ' τὸ ἁλάτι.

5) Ξυρίζετε τὶς γάμπες σας καὶ μασάτε μ' ἐπιμέλεια τὶς μασχάλες σας.

Β') Πρέπει νἄχετε ἄφογη ἐμφάνισι στὴν πλάζ. Δηλαδή:

1) Μάθετε νὰ περπατᾶτε ξυπόλητη μὲ τὴν ἴδια ἄνεσι, ὅπως μὲ τὰ συνηθισμένα τακούνια σας.

2) Κι' ὅταν ἀκόμη κάθεσθε στὴν ἄμμο, φροντίζετε νὰ μαζεύετε πρὸς τὰ μέσα τὴν κοιλιά σας (πρᾶγμα στὸ ὁποῖο θὰ σᾶς διευκολύνη ἡ καθημερινή σας γυμναστικὴ τῶν κοιλιακῶν μυῶν)

3) Χτενίζεσθε ἁπλά, δίχως ἐπιτήδευσι, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆτε νὰ διορθώσετε ἀμέσως τὰ μαλλιά σας.

4) Φροντίζετε νὰ ρίχνετε τοὺς ὤμους σας πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ στέκεται στὴ θέσι του τὸ στῆθος σας, καὶ νὰ μὴν ξαπλώνεσθε στὸν ἥλιο μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια, καὶ πρὸ πάντων :

5) Ἀποφεύγετε τὶς «μοιραῖες» πόζες.

Γ') Διαλέξετε τὸ μαγιὸ ποὺ σᾶς ταιριάζει. Δηλαδή:

1) Ἀποφεύγετε τὰ μαγιὸ ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ δυὸ κομμάτια, ἂν ἔχετε ἐστω καὶ λίγη κοιλιά.

2) Προτιμᾶτε σκοῦρα χρώματα, ἂν ἔχετε μεγάλο στῆθος.

3) Ἀποφεύγετε τὸ κοντὸ «σλίπ», ἂν οἱ μηροί σας εἶνε ὑπερβολικὰ ἀνεπτυγμένοι.

4) Ἀποφεύγετε τὰ μπαμπακερὰ μαγιὸ, ποὺ ξεβάφουν καὶ ξεχειλώνουν στὸ νερὸ καὶ πρὸ πάντων:

5) Ἔχετε τὴ διακριτικότητα νὰ μὴ φορᾶτε ποτὲ πολὺ προκλητικὰ μαγιό, κι' ἂν ἀκόμη μοιάζετε σὰν νεραϊδοῦλα.

Δ') Λαμβάνετε ὑπ' ὄψει ὅτι ὑπάρχει κι' ἄλλος κόσμος στὴν πλάζ. Δηλαδή:

1) Φροντίζετε νὰ μὴν ἀδειάζετε γύρω σας ὅλο τὸ περιεχόμενο τῆς σακκούλας τοῦ μπάνιου σας, σὰν νὰ βρισκάσατε στὴν κάμαρά σας.

2) Ἔχετε τὴ λεπτότητα νὰ μὴν ἀηδιάζετε ἐκείνους ποὺ σᾶς βλέπουν, κάνοντας τὴν ἡλιοθεραπεία σας ξαπλωμένη πάνω σὲ μιὰ λαδωμένη πετσέτα.

3) Ἀποφεύγετε νὰ φωνάζετε δυνατὰ τοὺς φίλους σας ἀπὸ μακρυὰ καὶ νὰ διηγῆσθε μεγαλοφώνως ἱστορίες ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν παρὰ μόνο τὴ συντροφιά σας.

4) Ὅταν ἁλείφετε μὲ λάδι τὰ χέρια σας καὶ τοὺς ὤμους σας, κάνετε κινήσεις μετρημένες καὶ χαριτωμένες, κι' ὄχι ἀπότομες καὶ ἄτακτες καὶ πρὸ πάντων:

5) Ἀποφεύγετε τὰ θορυβώδη κι' ἐπιδεικτικὰ φαγοπότια στὴν πλάζ κι' ἀρκεῖσθῆτε, βγαίνοντας ἀπ' τὸ νερό, σ' ἕνα ἀπόνουιτς ἢ σὲ λίγα μπισκότα.

Δὲν εἶνε δύσκολα, ὅλ' αὐτά. Ἀρκεῖ λίγη προσοχὴ καὶ καλὴ θέλησις, γιὰ νὰ εἶνετε ἡ καλύτερη στὴν πλάζ. Ἂν ὅμως τὰ βρίσκετε ἀκατόρθωτα, καλύτερα νὰ μὴν ξαναφανῆτε ποτὲ στὴν πλάζ καὶ νὰ παίρνετε τὸ μπάνιο σας σὲ μιὰ λεκανίτσα!

Ὁ ἀρχιδούξ Δόν - Ζουάν

Ὁ Ἄλμπρεχτ τῶν Ἀψβούργων καὶ οἱ σκανδαλώδεις ἐρωτές του

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τρεῖς ξένοι ταξειδιῶται ἔφτασαν στὴν Ἀργεντινή: ἕνας ἄντρας καὶ δυὸ νέες γυναῖκες ἐξαιρετικῆς ὠμορφιᾶς. Τὸ διαβατήριο τοῦ πρώτου τὸν παρουσίαζε ὡς κ. Σολάρι. Ἦτανε ἴσως ψεύτικο ὄνομα. Ἀλλὰ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐλέγχου, στὴν Ἀργεντινὴ δὲν πολυξετάζουν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἰδίως προκειμένου γιὰ ταξειδιῶτες τῆς πρώτης θέσεως. Ἀλλοιῶς, θἄπρεπε ν' ἀρνηθοῦν νὰ δεχθοῦν σχεδὸν ὅλους τοὺς ξένους ποὺ φτάνουν τελευταῖος σ' αὐτὴ τὴ χώρα...

Οἱ νεοφερμένοι ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ οἱ ρεπόρτερ πῆραν μυρωδιά, πολιόρκησαν τὸν ὑποπτο («κύριο Σολάρι») καὶ τὸν ἀνάγκασαν ἐπιτέλους νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦταν ὁ ἀρχιδοὺξ Ἄλμπρεχτ τῶν Ἀψβούργων, γυιὸς τοῦ φρειδερίκου καὶ ὑποψήφιος τοῦ θρόνου τῆς Αὐστροουγγαρίας. Εἶχε κρυφτῆ στὴν ἀρχὴ στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη κατοχῆς τῆς Αὐστρίας. Ὅταν ἡ οὐγγρικὴ Κυβέρνησις εἶχε ζητήσει ἀπ' τοὺς Συμμάχους τὴν ἔκδοσή του, χαρακτηρίζοντάς τον ὡς ἐγκληματία πολέμου, αὐτὸς κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ κι' ἔφτασε ὑπὸ μυστηριώδεις συνθῆκες στὸ Μπουένος Ἄυρες.

"Οσο γιὰ τὶς δυὸ γυναῖκες ποὺ τὸν συνώδευαν, ὁ ἀρχιδοὺξ εἶπε στοὺς δημοσιογράφους:

—Ἡ μιὰ εἶνε ἡ μνηστή μου ὅις Ζωρζέτ Ντορνέ κι' ἡ ἄλλη ἡ ἀδελφή της Ἰουδήθ.

Ὁ ἀρχιδοὺξ Ἄλμπρεχτ εἶνε σήμερα 50 ἐτῶν. Πρέπει δὲ νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὰ χρόνια τὸν ἔχουν κάμει κάπως φρονιμώτερο.... Ἐξ ἄλλου ἡ περιουσία του ἔχει πολὺ ἐλαττωθῆ ἐφ' ὅσον δημευθήκαν ὅλα τὰ κτήματα του στὴν Οὐγγαρία. Συνεπῶς, δὲν θὰ συνεχίσῃ πιθανώτατα τὴ σειρὰ τῶν τρελλῶν περιπετειῶν του, τῶν γάμων καὶ τῶν διαζυγίων του.

Θὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ δυὸ ἀπ' τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες τὶς πιὸ πατανύκτιες, ποὺ κατέληξαν στὸ γάμο καὶ στὸ διαζύγιο.

Ὅταν ἦταν 25 ἐτῶν, ἔκαμε ἕνα ἡμιεπίσημο ταξειδάκι στὴ Βουλγαρία, ὅπου φιλοξενήθηκε στὴν οὐγγρικὴ πρεσβεία τῆς Σόφιας ἀπ' τὸν πρέσβυ κ. Ρουντνάι καὶ τὴ γοητευτική του σύζυγό του. Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀφιξή του εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὴν πρέσβειρα. Γιὰ νὰ μένῃ περισσότερο κοντά της καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ πηγαίνῃ στὶς δεξιώσεις ποὺ ἐδίδοντο πρὸς τιμήν του προσποιήθηκε ὅτι ὑπέφερε ἀπ' τὴν καρδιά του κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι! Ἡ... διπλωματικὴ αὐτὴ ἀρρώστεια ἐπέτρεψε στὴν ὡραία κ. Ρουντνάι νὰ μένῃ πλάι στὸ προσκεφάλι του νύχτα καὶ μέρα γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται ὅσο μποροῦσε καλλίτερα...

Ὅταν τέλος ὁ πρίγκηψ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἔφυγε ἀπ' τὴ Σόφια, πῆρε μαζί του καὶ τὴν τόσο ἀφωσιωμένη «νοσοκόμο» του! Ὁ σύζυγός της κατέφυγε στὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς γυναικός του. Φάντασθεῖτε δὲ τὸ σκάνδαλο ποὺ ἐπακολούθησε ὅταν ἐξακριβώθηκε ἐπισήμως ὅτι ἡ πρέσβειρα εἶχε ἀπαχθῆ ἀπ' τὸν ἀρχιδοὺκα..

Ἐπειδὴ ὁ σύζυγος ἐπέμενε νὰ τὴν πάρῃ πίσω, οἱ ἀνώτεροι του τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι θὰκανε καλλίτερα νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὰ δικαιώματά του. Ἀλλὰ τὸ ἐρωτικὸ ρομάντσο δὲν κράτησε πολὺν καιρό...

Ἔτσι, μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα ὁ Ἄλμπρεχτ τῶν Ἀψβούργων πάντρεύτηκε σ' ἕνα παλιὸ μοναστήρι τὴ δασκάλιτσα, ποὺ ἔγινε ἔτσι διὰ μιᾶς ἀρχιδούκισσα παλαιοκατσμυριούχος καὶ ἐπιδοξη βασίλισσα.

Ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες τῆς παλινορθώσεως τῆς μοναρχίας στὴν Οὐγγαρία λιγοστευαν μέρα μὲ τὴν μέρα. Κι' ὁ Ἄλμπρεχτ ἀποφάσισε νὰ ξεδουλέψῃ τὴν ἀπόμακρυσμένη διαρχῶς περισσότερο ἀπ' τὴ γυναίκα του, σὰν γάμπαινε ἐκείνη νὰ τὴ διαφεντεύῃ τῶν ἀνειρων του... Παρ' ὅλη τὴν πολυτέλεια καὶ τοὺς ἀμέτρητους ὑπηρέτες, ἡ Κατερίνα ἦταν πολὺ δυστυχισμένη...

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Οὐγγαρίας δὲν ἀκολουθήσε τὸ σύζυγό της στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη τῆς Αὐστρίας. Οἱ καλῶς πληροφορημένοι λένε ὅτι ἔχουν πιὰ χωρίσει ὁριστικά. Κι' ὁ Ἄλμπρεχτ ἑτοιμάζεται γιὰ τρίτο γάμο.

— Μιὰ μόνο φιλοδοξία ἔχω στὸ ἑξῆς, δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους. Νὰ γίνω ἐπιτέλους ἕνας ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους νὰ ζήσω ἥσυχα σὰν ὅλο τὸν κόσμο...

Εἶνε ὅμως πολὺ ἀμφίβολον ἂν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Οἱ ἀρχὲς τῆς Ἀργεντινῆς τὸν συνέλαβαν στὴν ἀρχὴ γιατὶ τὸ ζήτησε ἐπισήμως ἡ οὐγγρικὴ Κυβέρνησις. Ἔπειτα τὸν ἄφισαν ἐλεύθερο, πρόκειται ὅμως τώρα νὰ τὸν ξαναπιάσουν.

Θἄλένε κανεὶς ὅτι ἡ προαιώνια κατάρα, ποὺ βαρύνει τὴν οἰκογένεια τῶν Ἀψβούργων ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ τοὺς ἀπογόνους της, ἀκόμη καὶ στὴν ἐξορία.

●●

Οἱ ἐρωτικὲς ἀτυχίες κάνουν τὶς γυναῖκες λαίμαργες...

Οἱ ἄνδρες πίνουν πολὺ ὅταν θέλουν νὰ ξεχάσουν. Οἱ γυναῖκες σὲ παρόμοια περίπτωσι τὸ ρίχνουν στὸ φαΐ καὶ καταβροχθίζουν ὅ,τι βροῦν μπροστά τους καὶ ἰδίως γλυκὰ καὶ καραμέλλες. Γι' αὐτὸ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι ἀντὶ ν' ἀδυνατίζουν, παχαίνουν...

Τὴ θεωρία αὐτὴ ὑποστηρίζουν δυὸ Ἀμερικανοὶ γιατροί οἱ δόκτορες Φόρμπυ (Ὀχιο) καὶ Μπρούς ἀπὸ τὴ Βαλτιμόρη, ποὺ συνιστοῦν στὶς γυναῖκες ὅταν τοὺς συμβαίνῃ κάμμιὰ ἐρωτικὴ ἀτυχία, ν' ἀποφεύγουν τὰ ζαχαροπλαστεῖα γιὰ νὰ μὴ παχαίνουν καὶ παραμορφώνουν τὴ σιλουέττα τους...

Οἱ Ἀμερικανίδες μιλοῦν πιὸ ἁργά

Τὸ ἀμερικανικὸ «Ἐθνικὸ Ἰνστιτοῦτο γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων» ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ σύγχρονη Ἀμερικανίδα μιλάει πιὸ ἁργὰ παρ' ὅ,τι πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο. Ὁ ρυθμὸς τῆς ὁμιλίας της, λέγει, ἔπεσε ἀπὸ 175 σὲ 160 λέξεις στὸ λεπτό...

Οἱ τοῖχοι καὶ οἱ στέγες ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

Ἡ ἐπίδρασις τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων

Τί εἶνε ὁ καρκίνος; Ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισί του; Πῶς μποροῦμε νὰ τὸν προλάβωμε ἢ νὰ τὸν θεραπεύσωμε;

"Ολλα αὐτὰ τὰ ἀγωνιῶδη ἐρωτήματα παραμένουν χωρὶς ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι ὡς σήμερα.

Σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμή, μερικὰ ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἀρχίζουν νὰ ζοῦν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ ἄλλα, χωρὶς νὰ λογαριάζουν τοὺς γενικοὺς νόμους ἀπὸ τοὺς ὁποίους διέπεται ἡ ζωὴ τῶν κυττάρων.

Τί συνέβη, λοιπόν, γιὰ νὰ ἐπέλθῃ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Καὶ γιατί τὸ κύτταρα αὐτὰ κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο ποὺ ἀσκεῖται σ' ὅλα τ' ἄλλα;

Ἡ ἀπάντησις στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δὲν φαίνεται εὐκολη. Γιατί οἱ παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων ὡς σήμερα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὸν καρκίνο δὲν εἶνε ἡ ἴδια γιὰ ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, ἀλλὰ διαφέρει ἀπὸ τὸ ἕνα ὄργανο στὸ ἄλλο.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Φὶγκ ὑποστηρίζει, ὅμως, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ φαινομενικὰ διαφορετικὲς αἰτίες κρύβουν μιὰ βασικὴ αἰτία, ποὺ δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὶς περίφημες κοσμικὲς ἀκτῖνες.

Ὁ δόκτωρ Φὶγκ ἀνεκοίνωσε τελευταῖα τὰ ἀποτελέσματα τῶν σχετικῶν πειραμάτων ποὺ ἔκαμε σὲ ποντικούς.

Οἱ ποντικοὶ ἐπειτα ἀπὸ ἕνα βομβαρδισμὸ μὲ κοσμικὲς ἀκτῖνες παρουσίασαν ὅλοι καρκινώματα, ποὺ τὸ μέγεθος καὶ ὁ ἀριθμός της ἀναπτύξεώς των ἦταν ἀνάλογος πρὸς τὴν διάρκεια καὶ τὴν ἔκτασι τοῦ βομβαρδισμοῦ.

Κατὰ τὸν δόκτορα Φὶγκ, τὰ πειράματα αὐτὰ ἀπέδειξαν μ' ἕναν τρόπο ἀναμφισβήτητο τὴ στενωτάτη σχέσι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων καὶ τοῦ καρκίνου.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ὑποστηρίζει ἐπίσης ὅτι τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν τοίχων καὶ τῆς στέγης τῶν σημερινῶν σπιτιῶν (τσιμέντο, πλάκες κτλ.) συγκεντρώνουν τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες, καὶ τὶς ἐξαποστέλλουν στὸ ἐσωτερικὸ τῶν δωματίων.

Ἀντίθετα, στὸ ὕπαιθρο οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες διασκορπίζονται καὶ ἡ ἐπίδρασίς των στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ εἶνε πολὺ μικρότερη.

Κατὰ τὸν δόκτορα Φὶγκ, μιὰ ἀπὸ τὶς κατευθύνσεις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἀνακάλυψις εἰδικῶν ὑλικῶν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν τοίχων καὶ τῆς στέγης τῶν σπιτιῶν, ποὺ θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐξουδετερώνουν τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες ἢ τοὐλάχιστον νὰ μὴν ἐπιτρέπουν τὴ συγκέντρωσί των ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ γησιωποιούμενα σήμερα ὑλικά.

Οἱ ἀνακοινώσεις τοῦ δόκτορος Φὶγκ ἐτοποθέτησαν τὸ πρόβλημα τοῦ καρκίνου σὲ καινούργια βάσι καὶ ἀπασχολοῦν σήμερα τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θεωροῦμε σκόπιμο ν' ἀναφέρωμε ὅτι οἱ γιατροὶ τοῦ ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Νέας Υόρκης ἀνεκοίνωσαν τελευταῖα τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς νέου θαυμάκου ἐναντίον τοῦ καρκίνου.

Τὸ νέο φάρμακο κατασκευάζεται ἀπὸ ἐκχυλίσματα διαφόρων ἀνθέων καὶ φυτῶν. Γι' αὐτὸ τὸ ὀνόμασαν «ροδοφυλλίνη».

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ὡς σήμερα μὲ τὸ νέο αὐτὸ φάρμακο ἀπέδωκαν ἀσιστα ἀποτελέσματα. Ἡ παρασκευή του παρουσιάζει, ὅμως μεγάλες δυσχέρειες καὶ γι' αὐτὸ δὲν προκειται νὰ δοθῇ ἀκόμη στὴν κατανάλωσι.

ΣΦΑΛΙΑ

★ Πῶς ἔχουμε τὴν ἀξίωσι ἕνας ἄλλος νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸ μας, ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀδυνατοῦμε νὰ τὸ κάνουμε;

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

★ Εἶναι δύσκολο νὰ ἐκτιμήσετε κάποιον, ὅπως αὐτὸς ὁ ἴδιος θέλει νὰ ἐκτιμᾶται.

ΒΩΒΕΝΑΡΓΚ

★ Ἡ Δικαιοσύνη εἶνε ἡ καλοανατεθραμμένη κόρη τῆς ἐκδικήσεως.

★ Ἡ ἀχαριστία εἶναι ἡ ἀνεξάρτητσία τῆς καρδιᾶς.

ΚΟΥΖΕΝ

★ "Οποιος γεννήθηκε γιὰ νὰ κρεμασθῇ δὲν ἔχει φόβο νὰ πνιγῇ.

ΜΑΜΙΑΝΙ

★ Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν κάνουν τίποτα, νομίζουν τοὺς ἑαυτούς τους ἱκανοὺς γιὰ κάθε ἐργασία.

ΠΛΟΟΔΕΝ

★ Ἡ μητρικὴ φιλοστοργία εἶναι ὁ πατριωτισμὸς τῶν γυναικῶν.

ΚΟΜΠΤΟΝ

★ Ἀνάμνησις εἶναι ἡ σκιὰ τῆς εὐτυχίας.

★ Καλὴ μορφὴ εἶναι ἄφωνη σύστασις.

ΑΒΒΑΣ ΜΕΝΩ

★ Ἡ ἐργασία πληρώνει τὰ χρέη καὶ ἡ ἀπελπισία τ' αὐξάνει.

ΦΡΑΓΚΑΙΝΟΣ

ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ἐνδιαφέρουσες στατιστικὲς παρατηρήσεις

Οἱ νεώτερες στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν εἶνε πιὰ ὁ Μάϊος ὁ μήνας τῶν αὐτοκτονιῶν, ἀλλ' ὁ Ἰούνιος. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, οἱ περισσότερες αὐτοκτονίες γίνονται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Μαΐου ὡς τὰ τέλη Ἰουλίου. Ἀλλὰ τὸ ρεκόρ μεταξὺ αὐτῶν τῶν τριῶν μηνῶν τὸ κατέχει ὁ Ἰούνιος.

Τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε, ὅμως, ὅτι τὰ θύματα τῶν αὐτοκτονιῶν ὑπερτεροῦν κατὰ πολὺ τὰ θύματα τοῦ κακοκίνου. Στὴ Γαλλία π. χ. ὑπολογίζεται ὅτι αὐτοκτονεῖ ἕνας τουλάχιστον ἄνθρωπος κάθε ὥρα. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἡ ἀναλογία εἶνε μιὰ αὐτοκτονία σὲ κάθε μισὴ ὥρα. Σὲ ὡρισμένες περιόδους οἰκονομικῶν κρίσεων, ἐξ ἄλλου, ἡ ἀναλογία ἦταν: μιὰ αὐτοκτονία σὲ κάθε 20 - 24 λεπτά.

Τὸ θέμα τῶν αὐτοκτονιῶν εἶνε ἀναμφισβήτητα κάτιως μακάβριο. Ἀλλὰ παρουσιάζει ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν νέων ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων.

Σήμερα μὲ τὶ νεώτερες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις ἡ αὐτοκτονία εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα φαινόμενα τῆς ὑγιείας. "Ενας ἄ"θρωπος ποὺ ἀντιμετωπίζει μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες, μιὰ νέα ποὺ εἶδε νὰ γκρεμίζεται ἡ ἐρωτικὸ της ὄνειρο, ἕνας εὐαίσθητος ποὺ πληγώνεται καίρια ἀπὸ τὴ ζωὴ θυμᾶται ξαφνικὰ ὅτι, σὲ παρόμοια περίστασι, ἕνας ἄλλος κατέφυγε στὴν αὐτοκτονία γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δεινά του. Καὶ κάνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Μὲ τὴν ἔννοια αὐτή, ἡ αὐτοκτονία καταντάει κληρονομικὴ ἀσθένεια, ποὺ μεταδιβάζεται ἀπὸ γενεὰς εἰς γενεὰ μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς οἰκογενείας. Ἄλλοτε πάλι ἐξελίσσεται σὲ ἀληθινὴ ἐπιδημία, ποὺ προέρχεται ἔπειτα ἀπὸ ἀσκετὸν καιρό. Σὲ ὡρισμένα μέση, τέλος, ὅπως σὲ μερικὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ αὐτοκτονία ἀποτελεῖ μιὰ «ἐνδημικὴ νόσο», ποὺ ἡ ἐξαφάνισίς της εἶνε πολὺ δύσκολη ἂν ὄχι ἀδύνατη.

Μιὰ ἀξιοσημείωτη παρατήρησις εἶνε ὅτι οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦν σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Ἡ στατιστικὴ ἀποδεικνύει ὅτι, σὲ 100 γυναῖκες ἀντιστοιχοῦν 207 - 263 ἄνδρες αὐτόχειρες.

Οἱ γυναῖκες ἔχουν, ἐξ ἄλλου, ἰδιαίτερες περιόδους τοῦ βίου των κατὰ τὶς ὁποῖες ρέπουν στὴν αὐτοκτονία.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς εἶνε μεταξὺ 17 καὶ 25 ἐτῶν. Ἀπὸ 25 - 35 ἡ γυναῖκα ἠρεμεῖ καὶ πολὺ σπάνια καταφεύγει στὴν αὐτοκτονία. Ἀπὸ τὰ 35 - 55 ἡ ἀπογοήτευσις τὴν κυριεύει καὶ πάλι καὶ δὲν εἶνε σπάνιες οἱ περιπτώσεις γυναικῶν ποὺ αὐτοκτονοῦν σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Ἀντίθετα, οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦν σ' ὅλες τὶς ἡλικίες. Μετὰ τὰ 55 ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν εἶνε 20 στὶς 100.000. Γιὰ τὸν ἄνδρα, ὅμως, ἡ ἀναλογία ἔπειτα ἀπὸ τὰ 55 εἶνε 70 στὶς 100.000

Μιὰ ἄλλη παρατήρησις εἶνε ὅτι ὁ πόλεμος ἐλαττώνει τὸν ἀριθμὸ τῶν αὐτοκτονούντων. Στὴ Γαλλία π. χ. ποὺ ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 1914 οἱ αὐτοκτονίες ἐκυμαίνοντο μεταξὺ 9.000 - 9.500 κάθε χρόνο. Κατὰ τὰ πολεμικὰ ἔτη, ὅμως, παρουσίασαν μιὰ ἀξιοσημείωτη μείωσι. Ἔτσι ἔπεσαν σὲ 7.742 καὶ τὸ 1914, σὲ 5.584 κατὰ τὸ 1915 καὶ σὲ 4.641 κατὰ τὸ 1918. Ἀπὸ τὸ 1919, ὁ ἀριθμός τους ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ πάλι.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

Κατὰ τὴν προπολεμικὴ περίοδο (1939 - 1940) ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονιῶν στὴ Γαλλία ἀνήρχετο σὲ 8.185. Κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη, οἱ αὐτοκτονίες περιωρίσθηκαν σὲ 6.519 τὸ 1941, σὲ 4.833 τὸ 1942 καὶ σὲ 4.328 τὸ 1943.

Οἱ εἰδικοὶ βγάζουν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ πόλεμος κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ βρίσκουν ἐνδιαφέρον στὴ ζωή, τοὺς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς φροντίδες των καὶ προσελκύει τὴν προσοχή των σὲ γενικώτερα πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ ζητήματα.

Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, οἱ οἰκονομικὲς κρίσεις αὐξάνουν σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν αὐτοκτονιῶν.

Μιὰ ἄλλη παρατήρησις ποὺ θὰ φανῇ ἀρκετὰ περίεργη εἶνε ὅτι οἱ αὐτοκτονίες εἶνε περισσότεροες μεταξὺ τῶν εὐπόρων τάξεων παρὰ μεταξὺ τῶν ἐργατικῶν.

Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ἐπίσης ὅτι οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦν κατὰ προτίμησιν τὴ Δευτέρα ἐνῶ οἱ γυναῖκες τὴν Κυριακή. Οἱ αὐτόχειρες προτιμοῦν, τέλος, τὶς πρωϊνὲς ὧρες καὶ πολλοὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς αὐτοκτονοῦν μόλις σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεββάτι σὰν νὰ μὴ ἤθελαν ν' ἀντικρύσουν μιὰ καινούργια ἡμέρα, ποὺ θὰ εἶνε γι' αὐτοὺς γεμάτη ἀπὸ λύπη καὶ ἀγωνία.

●●

Πλούτισε πουλώντας ἀράπικα φυστίκια

Στὸ Βίλκεσμπαρ τῆς Πενσυλβανίας πέθανε πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ὁ Ἀμεδαίος Ὀμπίτσι, ποὺ εἶχε γίνει πολυκατσμυριοῦχος, πουλώντας ἀράπικα φυστίκια.

Ὁ Ὀμπίτσι ἦταν ἕνας φτωχὸς Ἰταλὸς μεταναστης, ποὺ, ἀφοῦ ἄλλαξε πολλὰ τὰ τσιάντα ἐπαγγέλματα, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ σὲ κανένα, κατάντησε στὸ τέλος νὰ πουλάῃ καραμέλλες καὶ σοκολάτες στὸ δρόμο. Ἔκαμε τότε τὴ σκέψι ὅτι θὰ μποροῦσε ν' αὐξήσῃ τὶς ἐργασίες του ἂν εὕρισκε κάτι τὸ καινούργιο γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὴν πελατεία του. Καὶ βρῆκε τὰ ἀράπικα φυστίκια. Τὸ ἀρχικὸ κεφάλαιο τῆς ἐπιχειρήσεώς του ἦταν 65 δολλάρια. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὰ ἑκατομμύρια. Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος τὸ καθαρὸ κέρδος ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις του ξεπέρασε τὰ τρία ἑκατομμύρια δολλάρια.

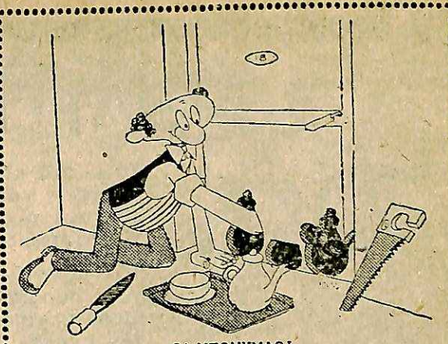

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Τὸ ὑποχοειωτικὸ γκαροάνι: Μὴν ἐνοχλεῖσθε! Θὰ σᾶς περάσω τὸ πρόγευμα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα!...

ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

— Βρῆκαν τὴν ὥρα ν' ἀπεργήσουν οἱ ἐργάτες τοῦ γκαζιοῦ!...

Ὁ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ

—Ἐσὺ νὰ κρατᾶς γερὰ τὴ σκάλα κι' ἐγὼ θ' ἀνεβῶ νὰ τὸν πνίξω!...

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ

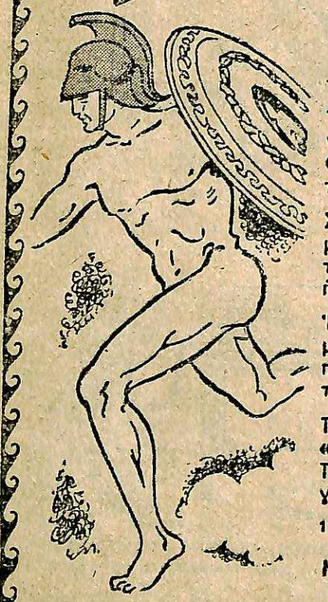

Τά μεστά κορμιά τά δῶρο
τραχειᾶς γαύρης ἀρετῆς,
τα χαμένα αἰῶνες τώρα,
τ' ἀνασταίνει ὁ ἀθλητής.

Τῶν ἀγώνων τή λαμπάδα
νέος πυρφόρος λατρευτής
Θεοῦ ἀρχαίου μέσ' τήν Ἑλλάδα
τήν ἀνάφτει ὁ ἀθλητής.

Στήν Πατρίδα τῶν ὡραίων
μέσ' τῶν Ἀχιλλέων τή Γῆ,
τῶν εἰρηνικῶν τροπαίων
ἡ ψυχή τόν ὁδηγεῖ.

Ἡ ἀγριλιά σ' ἕνα στεφάνι
μέ τήν δάφνη ταιριαστές,
πῶς τοῦ πάει καί πῶς τοῦ κάνει
τούς ἀγῶνες του γιορτές!

Τό αἷμα βράζει, τοῦ φωνάζει:
«Ρίζου, δείξου θριαμβευτής!»
Τό κορμί φτεροτινάζει
γιά τή Δόξα κι' ὁ ἀθλητής.

11.10.1931

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

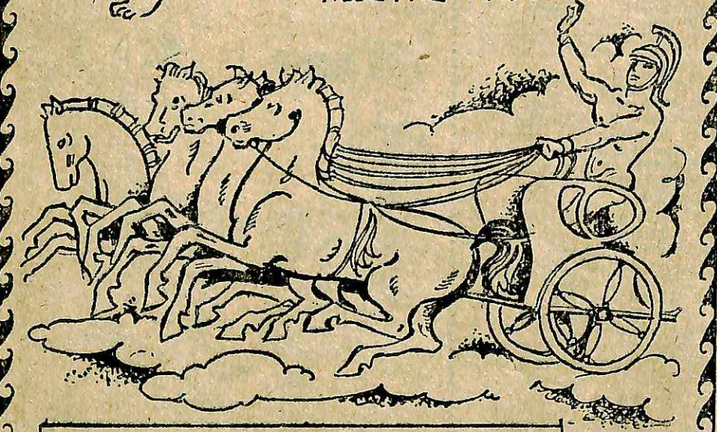

ΣΗΜ. — Τό ἀνωτέρω ποίημα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ δέν περιέχεται εἰς τά ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε ἔμμετρα βιβλία του. Εἶνε ἀνέκδοτον καί διά πρώτην φοράν δημοσιεύεται. Οἱ στίχοι ἀνευρέθησαν παρά τοῦ καθηγητοῦ καί Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ν. Βέη κατά μίαν τελευταίαν ἱστοριοδιφικήν περιοδείαν του ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς ἰδιωτικόν ἀρχεῖον. Εἶχον δέ γραφῆ καί σταλῆ, κατόπιν σχετικῆς παρακλήσεως πρός φιλάθλους τῆς πόλεως Λαρίσης, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο τό 1931 νά ἱδρύσουν τοπικόν ἀθλητικόν σύλλογον καί ἔμεναν ἔκτοτε ἄγνωστοι καί λησμονημένοι ἐκεῖ μέχρις ὅτου τούς ἀνεῦρεν ὁ κ. Βέης, ὁ ὁποῖος εἶχε τήν καλωσύνην νά τούς δώσῃ εἰς τόν συνεργάτην μας κ.Γ. Α. Κυριακίδην διά νά δημοσιευθοῦν ἀπό τῶν στηλῶν μας. Ἡ κριτική τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως ἂς ἔχῃ ὑπ' ὄψιν καί αὐτήν τήν ἐκδήλωσιν τῆς Μούσης τοῦ μεγάλου μας Κωστῆ Παλαμᾶ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ μιᾶς μαχαρανῆς

Τό μυθιστόρημα τῆς Νίνας Γκρέσουπ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Ἰνδικῆς πόλεως Δελχί δέν ἔχει κατορθώσει ἀκόμη νά ἐξηγήσῃ τό μυστηριώδη θάνατο τῆς ὡραίας καί ξέ-γνοιαστης Νίνας Γκρόσουπ, πρώην χορευ-τρίας καί τέως συζύγου τοῦ μαχαραγιᾶ τῆς Καπουρτάλα. Ἡ νέα αὐτή γυναῖκα ἔ-πεσε, ὅπως γράφαμε, καί σκοτώθηκε ἀπ' τόν Μιναρέ Κούτμπ. Ἕνα περίφημο ἀρ-χαῖο κτίριο τοῦ 8ου αἰῶνος, ὕψους 80 μέ-τρων περίπου, πού δεσπόζει πάνω ἀπ' τήν πεδιάδα τῆς Δελχί.

Ἡ Νίνα Γκρέσουπ γεννήθηκε στή Βιέν-νη, πρό 34 ἐτῶν. Ἡ μητέρα της, χήρα καί φτωχή, ἔκανε θαύματα οἰκονομίας γιά νά πληρώνῃ τά μαθήματα χοροῦ τῆς κόρης της. Στά 16 χρόνια της ἡ Νίνα προκαλοῦ-σε ἤδη τό θαυμασμό. Ὅσο μεγάλωνε, γι-νόταν ὡραιότερον καί ἱκανώτερον χορεύτρια. Ἕνα βράδυ λοιπόν, στό θέατρο Μπούργκ, παρακολούθησε τό νούμερό της ἀπ' τό θε-ωρεῖο τοῦ ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Καπουρτάλα. Στό τέλος τῆς παραστάσεως, τῆς ἔστειλε ἕνα πελώριο μπουκέτο τριαντάφυλλα.

Ἡ Νίνα ἀγαπᾶσε τόν πλοῦτο καί τήν πολυτέλεια. Ἀποφάσισε λοιπόν, γιά νά τ' ἀποκτήσῃ, νά ἐγκαταλείψῃ τό στάδιό της καί νά γίνῃ «σύνοικος» τοῦ μαχαραγιᾶ. Πράγματι, στίς ἀρχές τοῦ πολέμου ἔφυγε μαζί μέ τή μητέρα της γιά τίς Ἰνδίες, γιά τό κοστίδιο τῆς Καπουρτάλα. Ἐκεῖ ἐγκα-ταστάθηκαν στά ὡραιότερα διαμερίσματα τοῦ μαρμάρινου παλατιοῦ τοῦ μαχαραγιᾶ.

Ἡ Νίνα κατάφερε νά γίνῃ νόμιμη σύ-ζυγος τοῦ ἡλικιωμένου κι' ἐρωτόληπτου πρίγκηπος. Δέν ἄργησε ὅμως νά τό μετα-νοιώσῃ. Γιατί ὁ σύζυγός της τήν ἐγέμισε κοσμήματα, ἀλλά πολύ γρήγορα ἄρχισε νά τήν παραμελῇ γιά τό γατῆσι τῶν ἄλ-λων καλλονῶν τοῦ χαρεμιοῦ του, πρᾶγμα πού τήν πλήγωσε στό φιλότιμο. Στά πα-ράπονά της γιά τίς «ἀπιστίες» του, τῆς ἀπαντοῦσε ὅτι οἱ Ἀνατολίτες ἔχουν πιό ἤ-συχο τό μυαλό τους μέ τίς πολλές γυναῖ-κες τους, παρά οἱ Εὐρωπαῖοι μέ τή μιά μόνον!...

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἡλικία του (εἶχε τά διπλά χρόνια ἀπ' τή Νίνα) κι' οἱ διάφορες ἀρ-σωστειες του τόν ἔκαναν πιό ἰδιότροπο καί γκρινιάρη μέρα μέ τήν ἡμέρα. Μή μπορών-τας πιά νά τόν ὑποφέρῃ, ἡ Νίνα ἐγκατέλει-ψε μιά μέρα τό παλάτι του καί τήν πρω-τεύουσά του καί πῆνε νά μείνῃ σ' ἕνα ξε-νοδοχεῖο τῆς Δελχί. Πῆρε διαζύγιο τό 1945. Τό ἐπόμενο ἔτος, ὁ μαχαραγιᾶς πε-ριώρισε τό μηνιαῖο ἐπίδομα πού τῆς ἔδι-νε, ἀπό 3.000 «ρούπιες» σέ 300 μόνον (πε-ρίπου 300.000 δραχμές). Γιατί πσο' ὅλο τά ἀμέτρητα πλούτη του εἶνε, φυσερδς τσιγκούνης... ἐκτός ὅταν πολιορκῇ τίς ὡ-ραῖες χορεύτριες!

Ὡστόσο ἡ Νίνα ἐξακολούθησε νά ζῇ πλουσιοπάροχα. πουλῶντας ἕνα - ἕνα τά κοσμήματά της, πού ἄξιζαν πεσί τά 500 ἑκατομμύρια δραχμές. Ὅταν στολιζόταν μέ τά κοσμήματά της πιά, ἔλαμπε ὁλό-κληρη. τόσο πού, ὅπως εἶπε κάποιος, γιά νά τήν κυττάξῃ κανεὶς ἔπρεπε νά φορῇ μαῦρα γυαλιά! Ἐπί πλέον, εἶχε 63 μπα-οῦλα γεμάτα φορέματα καί 9 μεγάλες κά-σες μέ γαλιά. Τέσσερα μεγάλα σκυλιά τῆς κρατοῦσαν συνήθως συντροφιά.

Τό πρωΐ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου της βγῆκε ἀπ' τό ξενοδοχεῖο γωρὶς τά σκυλιά της καί πῆρε ἕνα ταξί. Εἶπε στό σωφέρ νά τήν πάῃ στό Μιναρέ Κούτμπ. Ἐκεῖ κα-τέβηκε ἀπ' τό αὐτοκίνητο, πῆρε τήν τσά-ντα της κι' ἀνέβηκε τίς σκάλες τοῦ κτιρίου. Σέ λίγο, τήν εἶδαν νά γκοεμίζεται...

Ἦταν αὐτοκτονία, ὅσοι τήν ἤξεραν τό ἀποκλείουν. Ἦταν εὐχαριστημένη ἀπ' τή ζωή της. εἶνε καταθέσει ἀρκετά χρήματα σέ ἀμερικανικές Τράπεζες εἶνε ἀγοράσει ἕνα σπίτι στή Ν. Ὑόρκη κι' ἐπρόκειτο νά φύγῃ μέ τό πρῶτο πλοῖο γιά τόν Ἅγιο Φρανκίσκο.

Φαίνεται λοιπόν πιθανώτερο ὅτι κάποιος ὕποπτος τύπος τήν παρέσυρε σέ μιά πα-γίδα. τῆς ἔπηδε τά κοσμήματα πού φοροῦ-σε. καί τήν πέταξε ἀπ' τό μιναρέ.

Πῶς ζῆ σήμερα Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ τοῦ Μουσσολίνι

Ὁ γυιός του ἔγινε καθαριστής καί ἡ μικρότερη κόρη του θά παντρευτῇ τό γυιό ἑνός μπακάλη.

«Μοῦ προσέφεραν ἀρκετά χρήματα γιά νά γράψω τίς ἀναμνήσεις μου. Τό κάνω γιά τά μικρά... γιά τά παιδιά μου. Ἀφηγοῦμαι τίς δυ-στυχίες μου, γιά νά μπορέσουν νά ζήσουν εὐτυχισμένα καί ν' ἀνακου-φισθοῦμε κάπως ἀπό τή σπιεοινή φτώχεια μας...».

Τά λόγια αὐτά εἶνε τῆς δόνας Ραχέλε, τῆς συζύγου τοῦ Μουσσο-λίνι.

Κλεισμένη σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ παληοῦ φουγιοῦ τῆς Ἴσχια, μέ τά μάτια γυρισμένα πρὸς τή θάλασσα, ὑπαγορεύει τώρα τά ἀπομνημονεύ-ματά της σέ μιά φίλη της πού ἐκ-τελεῖ γρέη γραμματέως κοντά της.

Τά «μικρά» εἶνε ἡ κόρη της Ἄννα Μαρία. ἡλικίας σήμεσα εἴκοσι τεσ-σάρων ἐτῶν καί ὁ Ρομάνο. μικρότε-ρος κατά τρία γρόνια.

Ἡ Ἄννα - Μαρία τραγουδάει. ρά-βει. διαβάζει ἀστυνομικά μυθιστορή-ματα καί παίζει πιάνο. Πηγαίνει ἐ-πίσης συγνά σέ ἕνα μικρό ἐκκλησά-κι. κοντά στήν ἀκτή καί μένει ἐκεῖ πολλές ὧρες βυθισμένη σέ συλλογή. Γιατί ἡ καρδιά της εἶνε βασειά ἀπό τίς ἀναμνήσεις τοῦ πρόσφατου πα-ελθόντος. ἀλλά καί γεμάτη ἐλπίδες γιά τό μέλλον... Γιατί ἡ Ἄννα - Μα-ρία ἀναπάει τό γυιό ἑνός μπακάλη τῆς Ἴσχια. Οἱ γάμοι τους θά γίνουν τόν ἐρχόμενο μῆνα καί οἱ δύο νεό-νυμφοι θά φύγουν ἔπειτα γιά τήν Ἀ-μερική.

Τελευταῖα, τῆς εἶγαν προτείνει ν' ἀσγοληθῇ μέ τή δημοσιογραφία, Ἀλλ' ἡ Ἄννα - Μαρία ἀρνήθηκε. Ἡ μητέρα της δέν τῆς τό ἐπέτρεψε!...

Ὁ Ρομάνο εἶνε ἕνας μελαγγολικός νέος. λιγάκι ντροπαλός. πού γυρίζει μέ σόρτ καί μπλέ φανέλλα. Κερδί-ζει σήμερα τή ζωή του. παίζοντας κιθάρα σ' ἕνα καμπαρέ τίς νήσου. πού λέγεται «Κογγύλιο» καί εἶνε σάν κεκαμσμένο στήν πλαγιά ἑνός βοάγου. πού κατεβαίνει κατακόρυφα στή θάλασσα.

Ξέρει ὅλους τούς νεώτερους σκο-πούς ἀλλ' ἐνδιαφέρεται ἐπίσης καί γιά τή μουσική τοῦ Σοῦμπερτ. Θά φύγῃ κι' αὐτός μαζί μέ τήν Ἄννα Μαρία καί τό σύζυγό της γιά τήν Ἀμερική. Τό ὄνειρό του εἶνε νά δι-ευθύνῃ μιά ὀρχήστρα «σουΐγκ»

Μιά σελίδα τῶν Ἀπομνημονευμά-των τῆς δόνας Ραχέλε. πού πσκεί-ται νά ἐκδοθοῦν πολύ σύντομα. ἀνα-φέρεται στά πρῶτα λόγια πού ἀν-τήλαβε μέ τόν Μπενίτο Μουσσολίνι.

Νά τί γοάφει ἡ γήρα τοῦ δικτά-τορος:

«Ἐρχόταν κάθε βράδυ στό μικρό ἐστιατόριο. πού εἶχε ὁ πατέρας μου στό Φόρλι, γιά νά φάῃ. Δέν μιλοῦ-σε, ἔτρωγε γρήγορα καί ἔφευγε ἀ-μέσως. Μιά Κυριακή καθώς τόν σερ-βίριζα, ἀναποδογύρισα ἀπό ἀπρο-σεξία τήν ἁλατιέρα πάνω του.

»—Ὠ! ἔκαμα καταλυπημένη. Αὐτό πού ἔγινε εἶνε κακό σημάδι!

»Ὁ Μπενίτο ἔσκασε στά γέλια. Ἔπειτα ἔγινε πολύ σοβαρός καί μοῦ εἶπε:

»—Ἂν δέν ἔγετε νά κάμετε τί-ποτε ἀπόψε. ἐλᾶτε νά περπατήσωμε μαζί. Ξέρω ἐδῶ κοντά ἕνα μικρό κέν-τρο. ὅπου σερβίρουν λεμονάδα πολύ παγωμένη...».

Ἔτσι, ἄρχισε τό εἰδύλλιό τους. Ἕνα εἰδύλλιο πού εἶνε γιά συγέ-πεια τό γάμο κι' ἔπειτα τήν ἐγκατα-λειψι...

Γιατί ἡ δόνα Ραχέλε ἔζησε στό περιθώριο. ἀπό τή στιγμή πού ὁ ἄνδρας της ἀνέβηκε στήν ἀρχή. Δέν ἀναμιγθηκε ποτέ στήν πολιτική καί περιορισθηκε στό ρόλο τῆς μητέ-ρας, ὅταν κατάλαβε ὅτι ὁ σύζυγός τι δέν τήν ἀγαποῦσε πιά.

Ἡ δόνα Ραχέλε ἀναπολεῖ αὐτό τό παρελθόν γωρίς λύπη. Καί τό μόνο πού τήν στενογωρεῖ σήμερα εἶνε ἡ ἀκριβεια τῆς ζωῆς. Τόν ἐρχόμενο μῆ-να σκέπτεται νά ἐγκαταλείψῃ τό σπίτι τῆς Ἴσχια. Γιατί βρίσκει πώς τά οἰκονομικά της δέν τῆς ἐπιτσέ-πουν νά πληρώνῃ 2.500 λιρέττες τό μῆνα νιά ἐνοίκιο.

Σέ μικρή ἀπόστασι ἀπό τήν Ἴ-σχια στό Κάπρι, ζῇ ἡ κόρη της Ἔντα.

Ἡ γήρα τοῦ Τσιάνο ἔχει ἐγκατα-σταθῇ τώρα στήν πολυτελῆ ἔπαυλι ἑνός κοσμηματοπώλου. Οἱ φῆμες λέ-νε ὅτι πρόκειται νά τόν πανδρευθῇ. Ἀλλ' ἡ μητέρα της δέν φαίνεται νά ἐγκρίνῃ αὐτό τό γάμο. ὅπως δέν ἐγκρίνει οὔτε τήν τρελλή ζωή τῆς «κομῆσσης» καί τήν προσπάθειά της νά κερδίσῃ ἑκατομμύρια. ἀποκαλύ-πτοντας τά παρασκήνια τῆς Ἰταλι-κῆς πολιτικῆς, πού ἡ Ἔντα εἶνε σέ θέσι νά τά ξέρῃ καλλίτερα ἀπό κά-θε ἄλλον.

Ἕνα ἀκόμη μέλος τῆς οἰκογενείας Μουσσολίνι εἶνε ὁ Βιττόριο πού ζῇ σήμερα μαζί μέ τή γυναῖκα του στό σπίτι τοῦ πεθεροῦ του. ἑνός πολύ πλουσίου κτηματίου, στήν Ἀμερική.

Αὐτή εἶνε ἡ σημερινή ζωή τῶν με-λῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ Μουσσολί-νι, Πεσασμένα μεγαλεῖα!...

●●

Οἱ διαβητικές μητέρες κάνουν μεγάλα παιδιά

Ἦταν ἤδη γνωστό. ὅτι οἱ διαβη-τικές μητέρες φέρνουν στόν κόσμο παιδιά πολύ μεγαλύτερα ἀπ' τά συ-νηθισμένα (ἄγνωστον γιά ποιό λό-γο). Τώρα λοιπόν ἐροίσθη ἡ ἰδέα, ὅτι μπορεῖ κ' αὐτόν τόν τρόπο νά προβλέπεται ἡ ἐμφάνισις διαβήτου σέ γυναῖκες πού ἔχουν τάσι. ποὸς τήν ἀρρώστεια αὐτή. ἀλλά δέν ἔ-χουν ἐμφανίσει ἀκόμη συμπτώματά της. Οἱ σγετικές παρατηρήσεις ἀπέ-δειξαν ὅτι μητέρες πού πρόκειται νά γίνουν διαβητικές μέσα στά ποσσε-γή 15 χρόνια. φέρνουν στόν κόσμο παιδιά πού ζυγίζουν 3 ὀκάδες καί 75 δράμια κατά μέσον ὅρον. Μόνον τά 5% τῶν βρεφῶν ἔχουν τόσο με-γάλο βάρος. σ' αὐτές δέ τίς περι-πτώσεις πρέπει νά παρακολουθῆται ἡ μητέρα. μήπως παρουσιάσῃ δια-βήτη στό προσεχές μέλλον.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τί ἀποκομίζει τήν εὐτυχία·
—Ἡ διάρκειά της

★

— Ποιά ἡ διαφορά μεταξύ τόλ-μης καί γενναιότητος;
— Τόλμη ἀπαιτεῖται γιά νά φιλήσῃ κανεὶς μιά ὡραία γυναί-κα καί γενναιότης γιά νά φιλή-σῃ κανεὶς μιά ἀσγημη.

★

—Ἐπί πόσον καιρό διατηρεῖται κανεὶς νέος;
—Ἐφ ὅσον ἀγαπιέται

★

—Ἀπό τί διακρίνετε τόν ἔξυ-πνο ἀπ' τόν βλάκα;
—Ἀπό ἐκεῖνα τά ὁποῖα δέν λέει.

★

— Ποιά εἶνε γιά σᾶς ἡ μεγα-λείτερη ἀποδειξις ἀνάπης;
— Νά θυσιάζεται κανεὶς καί νά μή λέῃ τίποτε

★

— Πότε τελειώνει ἡ παιδική ἡ-λικία;
—Ὅταν ἀρχίζῃ νά φροντίζῃ κανεὶς γιά τήν ἐπσυρισι.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΖΟΖΕΦΙΝΑΣ ΜΠΑΙΚΕΡ

Πρίν ἀπό μερικές ἡμέρες, ἡ Ζοζεφίνα Μπαικερ ἡ περίφημη «Μαίρη Ἀφροδίτη» ἔκαμε τούς γάμους της στόν ἰδιόκτητο πύργο της τῆς Μιράν στή γαλ-λική Ντυρτόν, μέ τό μαέστρο Ζό Μπουϊγιόν. Ὁ γάμος της αὐτός εἶνε ὁ τρίτος. Ὁ πρῶτος της σύζυγος ἦταν ὁ Ἀμπατίνο πού πέθανε. Μέ τό δεύτερο, τόν Λιόν, χώρισε, λέγοντάς του ξοφνι-κά ἕνα πρωΐ: «Ξέρεις, χωρίζομε». Μέ τό Ζό Μπουϊγιόν ἡ Ζοζεφίνα γνωρίστηκε κατά τήν διάρκεια τοῦ πολέμου, ὅταν δέσιναν μαζί παρα-στάσεις γιά τά συμμαγικά στρατεύματα. Ἡ «Μαίρη Ἀφροδίτη», εἶχε μιά ἐκπληκτική δράσι ὡς κα-τάσκοπος γιά λογαριασμό τῆς Γαλλίας στή Β. Ἀ-φρική κατά τόν πόλεμο, καί προσέφερε ἀνεκτί-μητες ὑπηρεσίες στούς Συμμάχους. Γι' αὐτό ἀλ-λωστε τιμήθηκε ἀπό τή Γαλλική Κυβέρνησι μ' ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα παράσημα!...

ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ «ΚΑΡΟΣΣΕΡΙ»

Οἱ Ἀμερικανοί ἄρχισαν νά χρησιμοποιοῦν γιά τήν κατασκευή τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς «καροσσερί» τῶν αὐτοκινήτων διαφανεῖς πλαστικές ὕλες. Ἔτσι τό χειμῶνα τό ἐσωτερικό τῶν αὐτοκινήτων εἶνε γεμάτο φῶς καί ἥλιο!

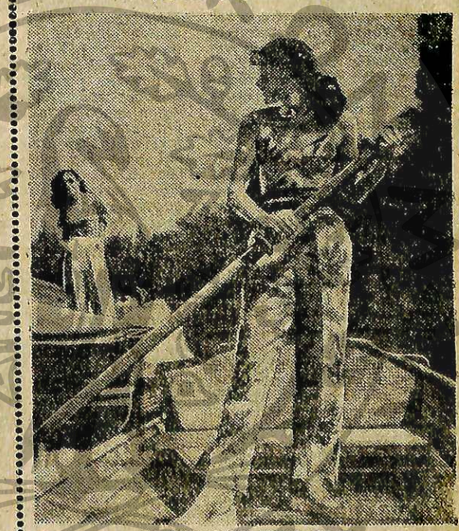

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΙΣ ΠΛΑΖ

Ἡ μόδα τῶν γυναικείων παντελονιῶν ἔχει γενι-κευθῆ σ' ὅλες τίς πλάζ τῆς Εὐρώπης. Καί τά παν-ταλόνια αὐτά ἔχουν ὅλα τά σχήματα, ὅλους τούς χρωματισμούς καί ὅλες τίς διαστάσεις.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

Το μυστήριο της κληρονομικότητος

Ο ρόλος των γονέων και των προγόνων

Με πόση συγκίνησι ένας πατέρας ή μιά μητέρα δέν αναφωνεί: «Αυτό το παιδί είνε δικό μου!» Άλλωστε, τόσον οι γονείς όσον και οι οικείοι ή οι φίλοι είνε πάντοτε πρόθυμοι ν' ανακαλύψουν σωματικές και ψυχικές ομοιότητες μεταξύ του παιδιού και του πατέρα ή της μητέρας του ή και των δύο μαζί.

Αλλ' είνε βέβαιο ότι το παιδί που μιά μητέρα κοιτάζει στην αγκαλιά της είνε πραγματικά δικό της;

Μην σπεύδετε να επικαλεσθήτε το γεγονός ότι το φέρατε στον κόσμο και ότι δέν γνωρίζει αμφιβήτησις γι' αυτό. Είνε βέβαια κάτι το πολύ σημαντικό το ότι εδώσατε ζωή σ' ένα καινούργιο ον. Αλλά το ον αυτό δέν είνε πάντοτε δικό σας, με την έννοια που δίνουμε συνήθως σ' αυτή τη λέξι. Δέν είνε δηλαδή κάτι που δηλήκε μιά εικόνα ή μιά συνένευσι του εαυτού σας. Γιατί είνε πιθανόν στη νέννησι αυτού του όντος που σφίγγετε στην αγκαλιά σας και που αποκαλείτε παιδί σας να παίξατε το ρόλο ενός απλού μεσάζοντος και να μην του μεταβιβάσατε τίποτε άπο εκείνα που νομίζετε ότι αποτελούν το εγώ σας σωματικά ή ψυχικό.

Οι νόμοι της κληρονομικότητος, που μόλις σήμερα αρχίζει να κατανοή πλήρως η επιστήμη, αποδεικνύουν πραγματικά ότι ο όλος των γονέων δέν είνε πάντοτε τόσον σημαντικός όσον φανταζόμαστε. Το παιδί που γεννιέται άνηκει περισσότερο στους παππούδες του παρά στους γονείς του. Γιατί η κληρονομικότης κάνει ένα είδος άλματος άπο μιά γενεά στη μεθεπομένη. Η ενδιάμεση γενεά, οι γονείς δηλαδή, παίζουν τότε ένα ρόλο όλότελα παθητικό και δέν μεταβιβάζουν τίποτε ή πολύ ελάνιστα πράγματα στο παιδί που φέρνουν στον κόσμο.

Αν τα παιδιά ήσαν πιστά αντίγραφα των γονέων των, όλοι οι άδελφοί θα έπρεπε να μοιάζουν μεταξύ των. Αλλ' αυτό συμβαίνει σπάνια και γι' αυτό η έκφρασις «μοιάζουν σαν αδέλφια» που τόσον συννά χρησιμοποιούμε για να χαρακτηρίσουμε τη μεγάλη ομοιότητα μεταξύ δύο άτόμων θα έπρεπε να καταργηθή γιατί δέν ανταποκρίνεται καθόλου στην πραγματικότητα.

Αντίθετα το συνηθέστερο φαινόμενο μεταξύ δύο αδελφών είνε να μη μοιάζουν μεταξύ των. Υπάρχουν περιπτώσεις, μάλιστα που θα νόμιζε κανείς ότι είνε όλότελα ξένοι. Και όμως έγουν γεννηθή άπό τους ίδιους γονείς και άν είναν κληρονομήσει άπ' αυτούς τις ιδιότητές των, θάπρεπε να μοιάζουν μεταξύ των όπως, άλλωστε και με τους γονείς των.

Στην πραγματικότητα όμως, δέν συμβαίνει αυτό. Και πολλά παιδιά είνε «ξένοι» ώς προς τους γονείς των ή ώς προς τον ένα άπ' αυτούς. Γιατί δέν έχουν κληρονομήσει τίποτε άπ' αυτούς και θάπρεπε ν' ανατοέξη κανείς στους αμέσους η μακρυνούς προγόνους των, για να βοή την ποαγματική καταγωγή των.

Άπό τα διάφορα σωματικά νοπακτηοιστικά, τα σγουρά μαλλιά, τα μαύρα μαλλιά τα μαύρα ή καστανά μάτια, ή στότους γροιά του δέρματος κυριαονούν, μεταβιβάζονται δηλαδή στούς άπονόνους, άσκεί νά βρίσκωνται στον ένα μόνο άπό τους γονείς άδιάφορο άν αυτός είνε ο άνδρας ή η γυναίκα.

Αντίθετα, το λείον τοίχωμα, τα ξανθά μαλλιά, τα γαλανά μάτια και τα καινρικά χείλη πρέπει να βρίσκωνται και στους δυό γονείς, έστω και όχι τόσο έντονα, για να μεταβιβασθούν στούς άπονόνους.

Για να έχη π.χ. ένα άτομο γαλανά μάτια πρέτει ο παρόντων του γαλανού γρώματος να βρίσκεται και στους δύο γονείς. Για να έχη όμως μαύρα μάτια, είνε άρκετό ο ένας άπό τους μαύρου γρωματισμού να βρίσκεται στον ένα μόνον άπό τους δύο γονείς.

Μερικές άνωμαλίες της σωματικής διαπλάσεως, όπως η υποφαλαγγία των δακτύλων (1) ή σύμφυσις των δακτύλων (2) ή εξαδακτυλία κτλ. άνήκουν επίσης στην κατηγορία των παραγόντων πού, για να μεταβιβασθούν στούς άπονόνους είνε άρκετό να βρίσκωνται στον ένα μόνον άπό τους δύο γονείς.

Άπό τις κληρονομικές νόσους του άνθρώπου, η κληρονομική άταξία, η ποοϊούσα μυοπάθεια (3), η κληρονομική παρεγκεφαλιδική άταξία (4), οι σπασμωδικές παραπληνίες (5), ο γορός του Χέντιγκτων (6) και η κερατοδερμία των άκρων (7) μεταβιβάζονται στούς άπονόνους όταν υπάρχουν έστω και στον ένα μόνο άπό τους δύο γονείς. Αντίθετα, η κωφαλαλία και η μελανγρωματική αμφιβληστροειδίτις (8) άπαντούν συνήθως σε διάφορα σημεία του δέρματος. 8) Μελαγγρωματική αμφιβληστροειδίτις: Πάθησις καθ' ην παρουσιάζονται στον άμφιβληστροειδή γιτώνα του οφθαλμού μελανίλες ή κοκκινίλες.

●●

Οι άκτίνες Χ κατά της πιέσεως

Μιά νέα κι ενδιαφέρουσα θεραπεία της πιέσεως είνε η επίδρασις άκτίνων Χ στον πυλωρικόν άδένα. Στηρίζεται στις παρατηρήσεις του Αμερικανού δόκτορος Πέντεογκρας κατά τις οποίες ο άδήν αυτός παράγει μιά ορμόνη που εύξανει την πίεση του αίματος κατά πολύ και μιά ουσία που ελαττώνει την ικανότητα των νεφρών να άπομακρύνουν, το νερό. Οι δύο αυτοί παράγοντες μαζί συντελούν στην αύξηση της πιέσεως.

Όταν όμως οι άκτίνες Χ έλαττώσουν τη δράσι του πιτυοειδούς άδένος η κατάστασις του άρρώστου καλλιτερεύει σημαντικά. Ως τώρα, η μέθοδος άπέτυχε στά 50% των περιπτώσεων

Κήποι χωρίς άνηιόχορτα

Άνεκαλύφθη ένα νέο χημικό προϊόν, το 1,4-D που έχει την ιδιότητα να έξοντώνη τα άγριόχορτα, προκαλώντας στους ένα είδος άσφυξίας. Εμβάπτοντας τα δηλαδή νά χρησιμοποιήσουν το όξυγόνο του άέρος για την άναπνοή τους. Στά χρήσιμα φυτά δέν φέρνει καμμιά επίδρασι η ουσία αυτή. Είνε ευνόητες λοιπόν οι εφαρμογές που θα βρή για την άπαλλαγή των κήπων και των άγρων άπ' τα άγριόχορτα.

Τα ψάρια που κυττάζουν τον ουρανό

Οι Γιαπωνέζοι έχουν ειδικευθή στο να δημιουργούν μικροσκοπικα τέρατα τόσο στο φυσικό όσο και στό ζωικό βασίλειο. Μεταξύ των άλλων, υπάρχουν στο ιδιωτικά ίχθυοτροφεία τους ψάρια αλλόκοτα, με τερατώδεις διαφανείς ούρες και με μάτια τεράστια πεταγμένα άπ' τις κόγχες τους που φαίνονται σάν γυρισμένα διαρκώς προς τον ουρανό. Το τελευταίο αυτό άποτέλεσμα επιτυγχάνεται εύκολα. Αρκεί να κλειοθή το ψάρι μέσα σ' ένα σκυτεινό δοχείο όπου είσχωρεί φώς μόνον από μιά τρύπα του σκεπάσματος. Έτσι συνηθίζει να κυττάζη διαρκώς τη μονοδική εκείνη λάμψι μέσα στό συνεχές σκοτάδι και δέν έγκαταλείπει πιά τη συνήθειά του κι' όταν άκόμη βγή άπ' τη φυλακή του.

Σημειωτέον ότι λειτουργεί και σε μιά μικρή πόλι της Γερμανίας ένα πειραματικό ίχθυοτροφείο όπου προσπαθούν να δημιουργήσουν ψάρια άκόμη πιό τερατώδη άπ τα ήδη γνωστά.

Μάθετε να κοιμάσθε

Πολλοί πόνοι που άπεδόθηντο ώς τώρα σε ρευματισμούς, λίθους των νεφρών, άρθρώσεις της κεφαλίας κλπ. οφείλονται κατά τον Άγγλο γιατρό Ιζέους Μάκ Ντόνελ, σε κακή στάσι κατά τον ύπνο. Ο ίδιος επιστήμων υποδεικνύει την έξής στάσι, ως ιδεώδη: Πέφτετε με το πλευρό. Απλώνετε το άπό κάτω πόδι σας τελείως άνσπαυστικά λυγίζετε το άπό πάνω ούτως ώστε άπ' το γόνατο και κάτω, ν' άκουμπή έντελώς στο στρώμα. Και φέρνετε το άπό πάνω χέρι λίνο πρός τα έμπρός ούτως ώστε ο άγκώνας και το μπράτσο να βρίσκωνται πάνω στο στρώμα. Το μαξιλάρι να υποστηρίζη το κεφάλι και το λαιμό όχι όμως και τους ώμους.

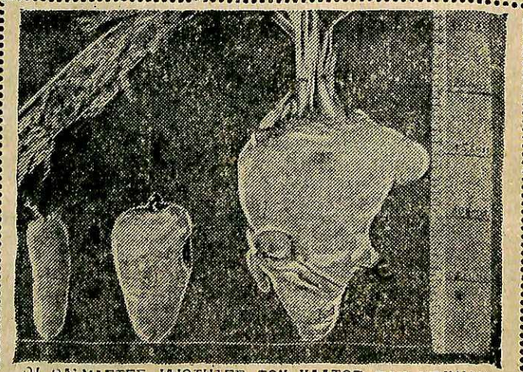

ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΝ

Στη Γαλλία έγινον τελευταίο πειράματα καλλιεργείας φυτών με το «ένεργοποιημένον» ύδωρ του Μπινιάν κάτω άπό τον αυστηρό έλεγχο των επιστημόνων του «Κέντρου ιατρικών και επιστημονικών ερευνών» των Παρισίων. Η εικόνα μας παριστά: 1) Ένα καρότο πού καλλιεργήθηκε κατά τον συνήθη τρόπο. 2) Ένα καρότο πού καλλιεργήθηκε επίσης κατά τον συνήθη τρόπο, άλλά τοποθετήθηκε άνάμεσα σε δυό άλλα πού εκαλλιεργήθηκαν με τη νέα μέθοδο και δέχθηκε συνεπώς τις ακτινοβολίες των. 3) Ένα καρότο πού ποτίσθηκε με «ένεργοποιημένο» ύδωρ του Μπινιάν. Η διαφορά μεταξύ των είνε όλοφάνερη. (Βλέπε και το σχετικόν άρθρον μας στή σελ. 66).

Ο μεγαλείτερος κίνδυνος των εγχειρήσεων

Η θρόμβωσις και οι συνέπειές της

Δέν είνε σπάνιο να πεθάνη ένας άρρωστος άρκετές μέρες έπειτα άπο μιά σοβαρή κι' επιτυχημένη εγχείρησι. Οι θάνατοι αυτοί οφείλονται στην λεγομένη «θρομβωσι». Σε κάποιο αιμαφόρο αγγείο — ώς επί το πλείστον δέ στη μηριαία φλέβα, που βρίσκεται βαθιά μέσα στο μηρό — σχηματίζεται τότε ένας θρόμβος αίματος που παρασύρεται κατόπιν άπ' την κυκλοφορία φτάνει στην καρδιά, βουλώνει κάποιο στόμιό της και προκαλεί την λεγομένη «έμβολή» και το θάνατο μ' ένα σύντομο και τρομερό πόνο στο άριστερό μέρος του στήθους. Άλλοτε πάλι ο θρόμβος είνε μικρός και περνάει άπ' την Καρδιά, σφηνώνεται όμως στα τριχοειδή αγγεία των πνευμόνων και φέρνει μια σοβαρή και συχνά θανάσιμη επιπλοκή.

Η θρόμβωσις παρατηρείται έπειτα άπό μεγάλες εγχειρήσεις, τοκετό η βαρείς τραυματισμούς και μάλιστα όταν ο χειρουργικός κίνδυνος έχη πιά περάσει κι' ο άρρωστος φαίνεται πιά πώς βρίσκεται στο δρόμο της άναρρώσεως. Συμβαίνει ιδίως στους ηλικιωμένους. Οι στατιστικές των νοσοκομείων άποδεικνύουν ότι στα 6% των περιπτώσεων θρομβώσεως τα θύματα είνε κάτω άπό 30 έτών, στα 12% είνε 30-40 έτών και στα υπόλοιπα 82% είνε άνω των 40.

Επί πολλά χρόνια, το φαινόμενο αυτό δέν είχε εξηγηθή τελείως. Εκδηλώνεται, έπειτα άπό τις μεγαλείτερες χειρουργικές επιτυχίες έκμηδενίζοντας την ικανότητα των χειρούργων και τις άποτευτες προόδους της ιατρικής και της άναισθησίας. Αφού οι χειρουργοι έβαζαν όλα τα δυνατά τους για να γλυτώσουν άπ' το θάνατο τα άνθρώπινα πλάσματα όλη η εργασία τους κατασπαφόταν ξαφνικά άπό ελάχιστα πηγμένο αίμα που κυκλοφορούσε στις άρτηρίες και τις φλέβες σάν δολοφόνος μέσα στο σκοτάδι...

Άπό 20 χρόνια τώρα, διάφοροι επιστήμονες άσχολήθηκαν μ' αυτό το πρόβλημα χωρίς να βρούν τη λύσι. Η εργασία όμως καθενός συμπλήρωνε τις προηγουμένες. Η πιό άξιόλογη πτώχ η μέθοδος που εφηρμόσαν οι χειρούργοι του Γενικού Νοσοκομείου της Μπόστον και που χρησιμοποιείται τώρα σε διάφορα προωδευμένα ιατρικά κέντρα.

Η φλέβα του μηρού κόβεται και δένεται, λίγο πιό κάτω άπ' το μέρος όπου σχηματίσθηκε ο θρόμβος. Έπειτα το αίμα που θα περνούσε κανονικά άπ αυτήν έξαναγκάζεται να βρή άλλο δρόμο για να γυρίση στην καρδιά. Φαίνεται βέβαια περισσότερο παρά τολμηρή η μέθοδος αυτή, έφ' όσον άκρατεύει ένα άπ' τα μεγαλείτερα αιμαφόρα αγγεία που έχει διάμετρο σάν το μικρό δάκτυλο του άνθρώπου. Οι γιατροί δίστασαν πολύ να δεχθούν μια τέτοια ποακτική που φαινόταν αντίθετη προς τους γενικούς νόμους της φυσιολογίας.

Παρ' όλο όμως το μέγεθός της, η μηριαία φλέβα διοχετεύει μόνο τα 10% του αίματος που περνάει άπ' τα πόδια προς την καρδιά. Συνεπώς η διακοπή της δέν προκαλεί σοβαρή άνωμαλία στην κυκλοφορία. Οι υπόλοιπες φλέβες άναλαμβάνουν εύκολα τη μικρή πρόσθετη εργασία που συνεπάγεται η έλλειψή της.

Μερικοί γιατροί φρονούν ότι αυτή άκριβώς η δυσαναλογία του μεγέθους της μηριαίας φλέβας προς το αίμα που διοχετεύει αποτελεί το λόγο για τον οποίο σχηματίζονται μέσα της θρόμβοι αίματος. Πρόκειται δηλαδή — λένε — για ένα παράδειγμα ελαττωματικού μηχανισμού του άνθρωπίνου σώματος.

Άφ' ότου υιοθέτησαν τη μέθοδο αυτή κατά της θρομβώσεως, οι χειρούργοι του Γενικού Νοσοκομείου της Μπόστον την εφηρμοσαν σε 1.300 περιπτώσεις. Το αποτέλεσμα ήταν μιά καταπληκτική ελάττωσις της θνησιμότητος. Γι αυτό η μέθοδος χρησιμοποιείται τώρα προληπτικά, σε εγχειρήσεις πάνω σε ηλικιωμένους που είνε πιό επιδεκτικοί στη θρόμβωσι. Πρίν άπ' την εγχείρησι κόβονται και δένονται οι μηριαίες φλέβες και των δυο ποδιών. Κάποτε αυτό γίνεται λίγες μέρες μετά την εγχείρησι. Γιατί έχει διαπιστωθή ότι οι θρόμβοι του αίματος σχηματίζονται συνήθως άρκετές ημέρες έπειτα άπ' την εγχείρησι — έκτος άν ο άρρωστος έπασχε ήδη άπό θρόμβωσι.

Η τεχνική είνε εύκολη: Ο χειρούργος άνοίγει μια μικρή και βαθεία τομή στο πάνω μέρος του μηρού και βρίσκει τη φλέβα. Ο μόνος κίνδυνος είνε ότι η φλέβα αυτή βρίσκεται πολύ κοντά στη μηριαία άρτηρία.

Αν κατά την εγχείρησι βρεθούν θρόμβοι ήδη σχηματισμένοι, αφαιρούνται με άπορρόφησι πρίν δεθούν οι κομμένες άκρες της φλέβας.

Άλλοι όμως γιατροί προτιμούν τη φαρμακευτική θεραπεία, με ουσίες που παρεμποδίζουν τη θρόμβωσι όπως είνε η «ηπαρίνη» η η «δικουμαρόλη». Η χρησιμοποίησί τους απαγορεύεται όταν ο άρρωστος πάσχη άπ' το σηκότι η τα νεφρά του, άπό διαβήτη, αίμοφιλία, υπέρτασι, υπερθυρεοειδισμό, πρόσφατη άρτηριοσκλήρωσι κλπ. η όταν πρόκειται να υποβληθή σε πολλές εγχειρήσεις.

Η καλλίτερη όμως προληπτική μέθοδος κατά της θρομβώσεως φαίνεται ότι είνε η κίνησις. Ο σχηματισμός των θρόμβων διευκολύνεται άπ' την αδράνεια και την περατεταμένη παραμονή στο κρεββάτι. Ιδού γιατί οι χειρούργοι επιθάλλουν τώρα στους άρρώστους των να σηκώνωνται άπ το κρεββάτι όσο το δυνατόν γρηγορώτερα μετά την εγχείρησι και να κάνουν μερικές ελάφρες άσκήσεις.

Οι παρατηρήσεις έχουν άποδείξει κατ περαζένο ότι η θρόμβωσις συμβαίνει συχνότερα το χειμώνα παρά το καλοκαίρι (με μια άναλογία 38 προς 19 τοις 100).

Χρειάζονται ωστόσο πολλές άκόμη μελέτες και έρευνες για να λείψη οριστικά ο τόσο σοβαρός κίνδυνος της θρομβώσεως που άπειλεί τους άρρώστους κατά τις χειρουργικές επεμβάσεις.

ΑΛΛΑΝ ΚΕΛΛΕΡ

●●

Φοβόταν ότι δέν θα τον έκανε εύτυχισμένον

Μια άμερικανίς η μις Έδελιν Μακ Χαινλ, αυτοκτόνησε πέφτοντας άπό τον 630 όροφο ενός ουρανοξύστου της Νέας Υόρκης. Σε μια επιστολή που άφησε έξηγεί ότι αυτοκτονούσε γιατί φοβόταν μήπως δέν μπορούσε να κάμη εύτυχισμένο το μνηστήρα της!

Άπ' τις άνακρίσεις που έγιναν προέκυψε ότι η άτυχης νέα υπέφερε τελευταία άπό οξύτατη νευρασθένεια

Τελωτοθεραπεία

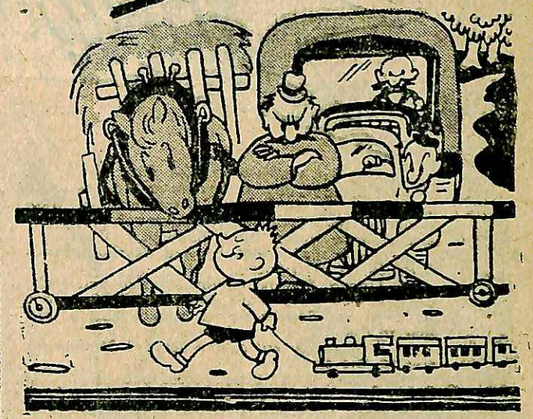

Ο γυιος του φύλακα της γραμμής!...

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Σάς ζητώ συγγνώμην, να περάσω...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Πήγα να σκάσω άπ' τη ζέστη!

Δύο πρόσωπα για ένα έρωτα

Ήταν στο ευρύχωρο σαλόνι όπου είχαμε πιη τό τσάι μας. Βρισκόμουνα για τελευταία φορά μαζί με τον Ρολάν. Ήτανε Βράδυ κι' απολάμβανα την συντροφιά του αγαπημένου μου με ένα αίσθημα λύπης. Αύριο θάφθανε η 'Οδέτη.

— 'Αλίνα με ρώτησε ξαφνικά με τρυφερότητα ο Ρολάν, τί σκέπτεσαι;

— Τίποτα δεν σκέπτομαι... τού απάντησα. Ζώ έντονα κι' τις στιγμές αύτες που βρισκόμαστε μαζί και που θάθελα να τις συγκρατήσω σ' όλη μου τη ζωή.

— Έννοια σου και οι στιγμές που θάρθουν θα είνε το ίδιο ωραίες.

Μού άρεσε η εμπιστοσύνη του στο μέλλον. 'Ο Ρολάν ήταν τριάντα χρονών. Εγώ ήμουνα τριάντα εννιά. Είχα ζήσει και είχα υποφέρει. Χήρα πολύ νέα, ανάτρεφα μονάχη το κοριτσάκι μου και δε σκεπτόμουνα να «ξαναφτιάσω, όπως λένε τη ζωή μου», γιατί όλη μου η στοργή ήταν για την 'Οδέτη. Μα η 'Οδέτη ήταν τώρα δέκα οχτώ χρονών. Είχε τελειώσει τις σπουδές της στην 'Αγγλία, στο κολλέγιο, κι' αύριο θάρχόταν και πάλι κοντά μου. Θα της έμπιστευόμουνα το μυστικό μου. 'Αναπούσα και μ' αγαπούσαν. Περιπέτεια απροσδόκητη. 'Ο Ρολάν ήταν συνάδελφός μου στην Εταιρία που δούλευα, μιά Εταιρία εξαγωγών. Ήμουνα ύπάλληλος δέκα χρόνια. Ήμαστε πολύ φίλοι στην αρχή, μα μιά μέρα ο Ρολάν μού εξομολογήθηκε τον έρωτά του.

— Σκέψου, Ρολάν, τού απάντησα τώρα, ναί, μ' αγαπάς, γιατί φαίνεται νάχουμε την ίδια ηλικία. Μα αργότερα;

— 'Αργότερα θα είνε το ίδιο. Πιστεύεις πώς ο έρωτας ασχολείται με το ημερολόγιο;

Κι' ανέτρεψε τα επιχειρήματά μου. Κατά βάθος αύτο νύωευα κι' εγώ. Κούφαμε λοιπόν απ' όλους τον αρραβώνα μας. Ήθερα πρώτη η κόρη μου να το μάθη. Μα έπρεπε να της άνοίξω την καρδιά μου, να της δώσω να καταλάβη. Θα -ης τα πώ όταν θάμαστε στο κρεββάτι. Αύριο θα ξαναγίνω «η μαμά» απόψε είμαι «η ερωτευμένη».

'Ο Ρολάν με πλησίασε και μ' αγκάλιασε. Με φιλούσε κιόλας στο στόμα, όταν ντύπησε το κουδούνι. Θάταν δέκα το βράδυ. Ποιός μπορούσε νάταν τέτοια ώρα; Πήγα, άνοιξα την πόρτα κι' έβγαλα μιά κραυνή:

— 'Οδέτη!

Ήταν η κόρη μου, που μ' αγκάλιασε νελώντας νιά την έκπληξή μου.

— Μιά φίλη μου θα ταξίδευε σήμερα, μαμά, μού είπε. Και σκέφθηκα να φύγουμε μαζί. Δέν είσαι ευχαριστημένη;

Τη φίλησα με χαρά. Ευχαριστημένη; Φυσικά. Κι' όμως για νάμαι είλικρινής θάθελα να περνούσα αύτή τη βραδυά μονάχη, με τον αγαπημένο μου.

— 'Αγαπημένη μου μικρούλα, είπα στην κόρη μου, τρέχα στην κάμαρά σου ν' αλλάξεις να ντυθής και νάρθης έπειτα στο σαλόνι. Βρίσκεται εκεί ένας φίλος μου που θα νοητευθή να σε γνωρίσω.

— Ένας φίλος δικός σου;

— Ναί, ένας καλός μου συνάδελφος.

Η Οδέτη πήγε στην κάμαρά της και σε λίγο μπήκε στο σαλόνι. Μάς δινηθήκε με νέλια και νάζια το ταξίδι της. Την άκουνο και τη θαύμαζα. Είνε όμοφήνει. Στα ωραία μάτια της έλαμπε μιά φλόγα.

— Πόσο μοιάζεις τής μητέρας σου τής είπε ο Ρολάν.

Κι' έπειτα νώρίσαμε.

Πάνε τρείς βδομάδες που νύοισε η 'Οδέτη κι' άκόμη δέν της μίλησα. Δειλία; Φόβος; Δέν ξέρω. Κάθε Βράδυ, όπως και πρώτα, έρχεται ο Ρολάν και μάς κάνει συντροφιά. Η 'Οδέτη τον δέχεται μ' ευχαριστησι.

Ποιχθές το βράδυ ο Ρολάν έφαγε μαζί μας. Φλυαρήσαμε και νελάσαμε κι' οι τρείς μας. Έπειτα πήγα στην κουζίνα να σερβίρω τον καφέ. Όταν ξαναγύρισα βρίσκονταν κι' οι δυό τους μπροστά στο τζάκι και κυττάζονταν τόσο νλυκά!... Ω! το βλέμμα τους! Ποτέ μου δέν θά το ξεχάσω. Εκείνος έσκυβε πάνω της και βύθιζε τα μάτια του στα δικά της. Εκείνη του χαμογελούσε και τα νείλη της μισάνοιχτα φαινονταν νό τον καλούν. Σαφνικά ένοιωσα παράξενη αδιαθεσία. Βρίκα όμως τη δύναμι νιά να κρύψω την ταραχή μου. Έπρεπε να ήμουνα τρελλή νιά να φαντασθώ στ' αυτό που φανταζόμουνα. Θα ζήλευα τώρα την κόρη μου; Τούς παρακολούθησα και τ' άλλο βράδυ και η αγωνία μου μεγάλωνε.

Ένα Σάββατο απόγεμα, η 'Οδέτη γύρισε πάρα πολύ αργά. Της είπα πώς είχα ανησυχήσει. Μού είπε διάφορες δικαιολογίες και ύστερα ξαφνικά κοκκίνισε.

— Μητερούλα μου, μή θυμώνης, θα σού τά πώ όλα. Είδα τον Ρολάν, είμαστε φαντεβού, μού είπε. Πάγωσα ολόκληρη.

— Μητερούλα, ξανάπε η 'Οδέτη καλύτερα νά σού εξομολογηθώ. Άκουσέ με. Άπ' το πρώτο βράδυ ο Ρολάν κι' εγώ... Α! είνε τόσο ωραίος τόσο λεπτός τόσο ευγενικός. Τον αγαπώ μαμά.. Τον αγαπώ με πάθος.

— 'Οδέτη, είπα με κόπο, αύτά είνε παιδιαρισμένα. Μόλις τον γνωρίζεις. Είνε δώδεκα χρονιά μεγαλύτερός σου.

— Έντεκα, μαμά... Τί σημασία όμως έχει αύτό; Κι' αύτος μαμά μ' αγαπάει. Μού το είπε. Ω! αύτες οι τρομερές λέξεις που μού ξεσκίζουν την καρδιά!...

— Σού το είπε; ρώτησα με πνιγμένη φωνή.

— Ναί... Δηλαδή όχι με λόγια, μα με τη στάση του με τα μάτια του. Έκανε μάλιστα μιά κίνησι για να με φιλήση μα σταμάτησε.

— Ίσως να μην είνε ελεύθερος παιδί μου. Ίσως να ύπάρχη κάποια άλλη γυναίκα στη ζωή του.

Γιατί να μην της πώ την αλήθεια; Γιατί να είμαι τόσο άνανδρη; Μα κάτι με κρατούσε.

— Μιά άλλη γυναίκα, είπε μ' αφέλεια η 'Οδέτη. Ω! δέν είνε δυνατό, μαμά. Έρχεται δώ κάθε βράδυ.

«Αν έρχεται εδώ, ήμουνα έτοιμη να της πώ έρχεται νιά μένα. Είνε αρραβωνιαστικός μου τον λατρεύω. Και ήρθες και μού τον πήρες»

— Στάσου 'Οδέτη μη βιάζεσαι... της είπα. Πρέπει να πληροφορηθούμε.

Ω! τί ψέμματα! Λίγο, έλειψε εκείνη τη νύχτα να τρελλαθώ. Όχι δέν θα παντρευτή ποτέ την 'Οδέτη.

Όταν πήνα την άλλη μέρα στο γραφείο ο Ρολάν μού είπε:

— 'Αλίνα, φέρθηκα άδικα απέναντί σου... Δέν ξέρω τί μού συμβαίνει. Στο αδιέξοδο που έφτασα μιά λύσις υπάρχει: να φύγω. Μού είχαν προτείνει μιά θέση στο Ντιέγκο-Σουαρέζ. Πρέπει να πάη εκεί ένας ύπάλληλος ή μιά ύπάλληλος.

— Μα η δεσποινίς Μανσιέ ζήτησε αυτή τη θέσι.

— Η μητέρα της είνε άρρωστη και δέν μπορεί νά φύγη. Εξ άλλου ο διευθυντής είπε πώς δέν τον νοιάζει είτε άντρας, είτε γυναίκα καταλάβη αυτή τη θέσι.

— Περίμενε λίγες μέρες άκόμα, Ρολάν.

— Νομίζω είπε, πώς καλύτερα είνε νά μην έρθω άπόψε στο σπίτι.

Βρήκα μιά πρόφασι για την 'Οδέτη για να δικαιολογήσω την απουσία του. Κι' εκείνη τη νύχτα δέν έκλεισα μάτι. Κάποιος έπρεπε να φύγη για το Ντιέγκο-Σουαρέζ. 'Ο Ρολάν ή εγώ;

Αχ! αυτή η νύχτα! Τί αγωνία! Τί πόνος! Έπρεπε να θυσιάσω τον έρωτά μου: Και όμως... Κόρη μου λυπήσου με... Μα όχι, εσύ είσαι νέα, πρέπει να εύτυχήσης. Για να εύτυχήσης πρέπει να είμαι μακρυά σου. Δέν θα μπορούσα να ζήσω κοντά σας. Κάποτε θα πρόδιδα τον εαυτό μου. Καλύτερα να φύγω... Ναί, θα φύγω... Και δέν θα ξαναγυρίσω ποτέ ποτέ πιά... Αχ! πόσο πονώ. 'Οδέτη αν ήξερες πόσο πονώ!...

Την άλλη μέρα πραγματοποίησα την απόφασί μου. Θεέ μου, πόσο πονούσε η φτωχή μου καρδιά. Τί σπαραγμός!...

Άφηνα νιά πάντα πίσω μου ό,τι είχα αγαπήσει περισσότερο στον κόσμο. Άφηνα την καρδιά μου το ωραίο και θλιβερό, το εύτυχισμένο και τραγικό παρελθόν μου. Κι' έφευγα... Έφευγα με την κόλασι στην ψυχή μου.

Χαίρε Ρολάν, χαίρε 'Οδέτη. Χαίρετε νιά πάντα... νιά πάντα!

ΜΑΡΙΝΑ ΒΙΟΥ

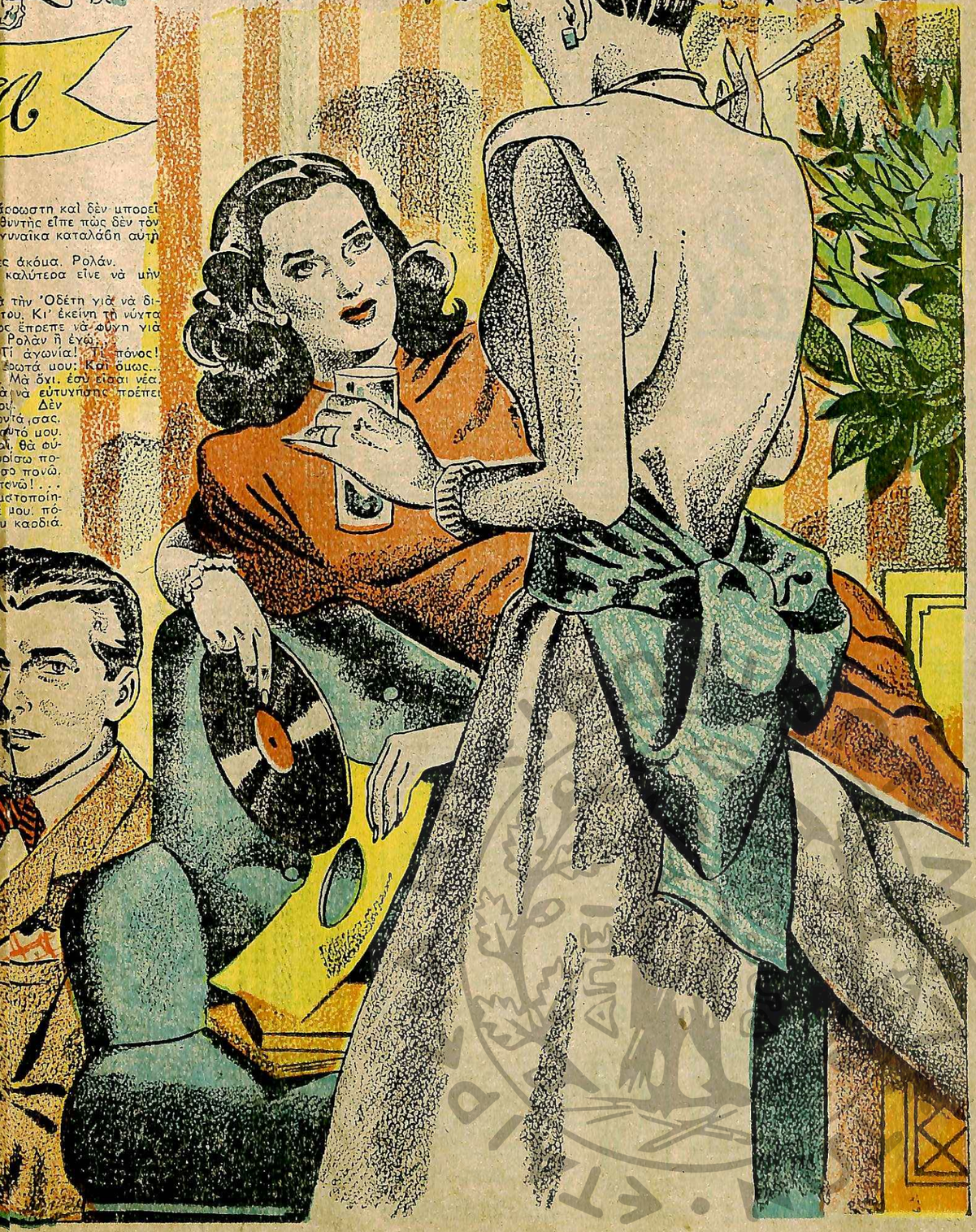

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΝΤΑΝΙΕΛ ΛΕΣΥΕ

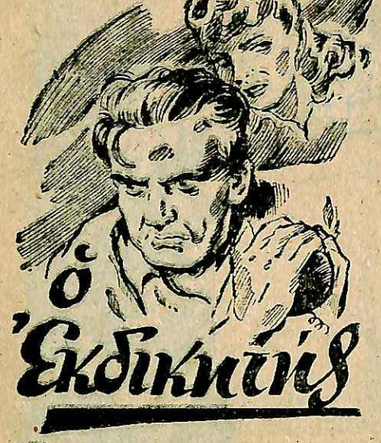

Ο Εκδικητής

27ον

«Τά εἶχα μαντέψει!— σκέφθηκε Ροζέ. Ἦταν τέλεια κατοστρωμένο τό ἔγκλημα! "Αν ἀργοῦσα θά ξεψυχοῦσε τώρα ἡ φτωχή μου ἡ Λουκία! Θέλησε νά ἐπωφεληθῆ ἀπ' τίς στιγμές τῆς μοναξιᾶς πού τοῦ ἐμεναν ἀκόμη, γιά κάτι ἐξηγήσεις γιά τίς ἐφιαλτικές σκέψεις της.

— Μιλᾶστε μου γιά τόν Ἀντρέ Λυμπέρ... ἄν ἀναφέρεστε τό ὄνομά του στό παρελθόν σας, ὅταν μπῆκα... Ξέρετε τόν ἄνθρωπο;... τό παρελθόν του;

Ἐκείνη ἔκαμε μιά ἀόριστη χειρονομία. Δέν ἦταν ἱκανή νά σκεφθῆ. Ὡστόσο ἀμυνή ξύπνησαν οἱ πρόσφατοι φόβοι της. Ἀνασηκώθηκε, ἄνοιξε τά μάτια της, πού εἶχαν πάψει πιά νά ναι δυο πράσινα πετράδια γιά νά γίνουν μαῦρες ἄβυσσοι.

— Ὁ Ἀντρέ Λυμπέρ!... τραύλισε. Ἡ ἐκδίκησί του...

Οἱ συλλαβές ἐπέφταν μιά - μιά ἀπ' τά στεγνωμένα χείλη της. Ἡ γλῶσσα της δυσκολευόταν νά τίς προφέρη.

Σκυμμένος πάνω της, ὁ Μπερτελέν λαχταροῦσε νά μάθη περισσότερα

— Ἡ ἐκδίκησί του; ἐπανέλαβε πιεστικά. Ποιά ἐκδίκησί;... Ἐναντίον τίνος;...

— Τοῦ Πώλ Βωτιέ...; τοῦ ἐμπορστοῦ... τῆς «Μικρῆς Λουκίας»...

Ἡ Ζανίν ξαναπέσε στό κρεββάτι κι' ἔμεινε ἀκίνητη γιά πολύ... Εἶχε πεθάνει; Ὄχι ἀκόμη... Τό χείλη της ἀλαλιῶναν καί πάλι. Ὁ Ροζέ ξεχώρισε τίς λέξεις: («Ἀπόδειξις;... ὁμολογία... φυλάξου...»).

Αὐτό ἦταν ὅλο... Ἡ Ζανίν Σαμπριάλ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη ν' ἀναπνέη ἐλαφρότατα ἀλλά δέν ἀνῆκε πιά στόν κόσμο τῶν ζωντανῶν.

Ἐξαφνα ὁ Ροζέ εἶδε μ' ἔκπληξι νά παρουσιάζεται ἡ Συλβαίν Ἡ νέα εἶχε ὑπερνικήσει τήν ἐνέργεια τοῦ νεφκωτικοῦ κι' εἶχε τρέξει, ἀναστατωμένη ἀπ' τήν τραγική εἴδησι.

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτό πού μοῦ εἴπανε;... φώναξε.

Ὁ Μπέρτελέν τῆς ἔδειξε τό κρεββάτι. Ἡ Συλβαίν πλησίασε τρέμοντας σύγκομπι.

—Τί θά κάνουμε τώρα;... πρόφερε.

—Περιμένω τό γιατρό ἀπάντησε ὁ Ροζέ. Στίς ἐρωτήσεις πού τοῦ ἔκαναν δήλωσε ὅτι δέν κατάλαβαινε τίποτε ἀπ' τήν κεραυνοβόλο ἐκείνη ἀρρώστεια. Τήν ἀπέδιδε — εἶπε — σέ καρδιακή κρίσι

Ὅταν ἔφτασε ὁ δόκτωρ Βαλμπέρ, οἱ δυό ἄντρες κλείστηκαν μαζί μέ τήν ἄρρωστη. Σέ λίγο ξανάνοιξαν τήν πόρτα καί ζήτησαν τή βοήθεια τῶν γυναικῶν γιά νά περιποιηθοῦν τή Ζανίν. Ἦταν ὅμως φανερό ὅτι τό ἔκαναν ἀπό ὑπερβολική εὐσυνειδησία κι' ὅτι ὅλα θά πήγαιναν χαμένα πρίν ξημερώση.

Πράγματι, ἡ Ζανίν Σαμπριάλ ξεψύχησε πρίν ξημερώση.

Ὅταν διεδόθη στό Σεζενάκ ἡ μοιραία εἴδησι, ἡ φαντασία τοῦ κόσμου διαταράχθηκε κάπως ἀπό τό Ποιά; γιά τή Λουκία, μιά ἐπιοκέψι τοῦ εἰσαγγελέως, ἡ εἴδησις ὅτι εἶχε ἀφανισθῆ ἡ περιουσία τῆς Ζανίν, ἐνίσχυσαν αὐτές τίς ὑποθέσεις.

Τόσο ὅμως ἡ δικαιοσύνη ὅσο κι' οἱ γιατροί διεπιστωμένοι ἀπ' τίς ὑλικές καί ἠθικές ἀποδείξεις εἶχαν δεχθῆ τίς συστάσεις τοῦ Ροζέ γιά νά διασωθῆ ἡ ὑπόληψις μιᾶς δυστυχισμένης, πού εἶχε τιμωρήσει ἡ ἴδια ἀθέλητα τόν ἑαυτό της. Ἀπέφυγαν τό σκάνδαλο ἐλάττωσαν τίς διατυπώσεις στίς ἀπολύτως ἀπαραίτητες καί τίς κράτησαν σχεδόν τελείως μυστικές. Γιά ὅλο τόν κόσμο ἡ κ. Σαμπριάλ εἶχε πεθάνει ἀπό συγκοπή τῆς καρδιᾶς.

Οἱ ἐφημερίδες βρῆκαν θέμα γιά πολλές ἡμέρες. Ὑπενθύμισαν τούς θρίαμβους τῆς καλλονῆς ἐκείνης, πού τό πένθος τήν κρατοῦσε τόν τελευταῖο καιρό μακρυά ἀπ' τόν κόσμο. Μάλιστα μερικοί δημοσιογράφοι ἔγραψαν ὅτι δέν εἶχε ὑπορέσει ν' ἀνθέξη στή λύπη γιά τό χτύπο τοῦ συζύγου της. Ἄλλοι πάλι ἔκαμαν ὑπαινιγμούς γιά τίς σχέσεις της μέ τόν Λοὺκ ντέ Πρεζάρς. Αὐτοί ὅμως ἦσαν ἐλάχιστοι. Ἡ Ζανίν Σαμπριάλ διετήρησε ἀκόμη καί στόν τάφο της τήν εὐνοια τῆς παριζιάνης κοινωνίας. Ἦταν γυναίκα ὡραία καί νεκρή... τρεῖς τίτλοι ἀρκετοί γιά νά τῆς ἐξασφαλίσουν τή συμπάθεια τῆς πόλεως τοῦ γλεντιοῦ καί τοῦ ἔρωτος Θ' τάφος της σκεπάστηκε μέ λουλούδια.

Μόνον ἕνας ἄνθρωπος ἤξερε τό φοβερό μυστικό πού κλείνε αὐτός ὁ τάφος... Ὁ Ροζέ ξαναδιέπλεπε πίν ἀλλοιωμένη καί μελαγχολισμένη φυσιογνωμία της τίς μαῦρες τρύπες τῶν ματιῶν της, τά στεγνά καί ἀχρωμα χειλη της, τό τρεμουλίασμα τοῦ κορμιοῦ της... Ἄκουγε τίς συγκλονιστικές ἀποκαλύψεις της... Δέν μποροῦσε νά ξεχάση τά ἀσπρα της χέρια, πού τοῦ εἶχαν φανῆ γιά μιά στίγμη αἱματοβαμένα...

ΙΗ'.

Δέν εἶχε ἐκπλαγῆ πολύ ὁ Ροζέ Μπερτελέν ὅταν εἶχε ἀκούσει τό ὄνομα τοῦ Ἀντρέ Λυμπέρ, ἀνακατεμένο στίς ὀπτασίες τῆς ἑτοιμοθάνατης Ζανίν. Ἀπό καιρο τώρα συλλογιζόταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔκρυβε κάποιο μεγάλο μυστικό Ἀψέ. βαλλε μάλιστα ἀν τό ὀνομα Λυμπέρ ἦταν τό ἀληθινό του. Ὁ καρεκτήρας του, ἡ συμπεριφορά του περιουσίαζαν πολλές καί παράξενες ἀντιθέσεις. Κι' ἡ ἀξιοσημείωτη ἀντίληψι του ἐδειχνε ἀνθρωπο ἀξίας πού εἶχε ἀποτύχει ἀπ' τό σκοπό τῆς ζωῆς του.

Ὡστόσο ὁ ἐρνοστασίαρχης σκεπτόταν ὅτι ἦταν τυχερός πού ἀπόχτησε ἕνα τέτοιο ἐργάτη Οἱ διεθέσεις του γι' αὐτόν ἦσαν εὐνοϊκές. Δέν ὑπέφερε ποτέ ὅτι εἶχε καμμιά σχέσι μέ τίς δυστυχίες πού τοῦ εἶχαν συνεβῆ.

Εἶδε ὅμως τά πράγματα τελείως διαφορετικά ἀπ' τή βραδυά τοῦ θανάτου της Ζανίν. Ἕνα μέρος τῆς ἀληθείας ἔλαμψε ἐμπρός στά μάτια του. Δέν χωροῦσε πιά ἀμφιβολία ὅτι ἡ πυρκαϊά τῆς «Μικρῆς Λουκίας» ἦταν ἐκούσιος!... Οἱ ἀναμνήσεις του τό ἐπιβεβαίωναν. Θυμήθηκε τίς διεξόδεις πού εἶχαν κυκλοφορήσει τότε τή δικαστική ἔρευνα, τούς ὑπαινιγμούς τῶν ἐφημερίδων, τή δυσπιστία τοῦ πατέρα του τοῦ γέρο - Μπερτελέν πού ἡ τιμιότης του ἐξενείρετο ἐμπρός στά σκιά μιᾶς ὑποψίας.

Ξαναείδε — καί κατάλαβε — τό πέσιμο τοῦ Πώλ Βωτιέ κάτω ἀπ' τό τραῖνο...

Κι' αὐτός, ὡς σύζυγος τῆς Λουκίας Βωτιέ, εἶχε εἰσπράξει τό τεράστιο ποσόν τῆς ἀσφαλείας πού ἀντιπροσώπευε τόσα ἀφάντασται μαρτύρια καί ἀγωνίες!... Μιά φρίκη ἀκατονόμαστη κυρίευσε τόν ἐργοστασιάρχη τοῦ Σεζενάκ τή φιλανθρωπο, τόν εὐεργέτη...

«Θά τά ἐπιστρέψω!... Θά ἐπανορθώσω τό ἔγκλημα!...» σκέφθηκε.

Πῶς ὅμως;... Δέν ἤθελε νά ἀτιμάση τό ὄνομα τοῦ Βωτιέ, τό ὄνομα πού ὁ ἐφοπλιστής εἶχε κατορθώσει νά σώση, μ' ἕνα δίκαιο ἀλλά τρομερό ἐξίλασμό, τό ὄνομα πού εἶχε συνδεθῆ μέ τό δικό του μέ τήν πολυτιμώτερη κληρονομιά πού τοῦ εἶχε ἀφίσει ὁ πατέρας του.

"Ἰσως βάβρισκε κάποιον τρόπο... Ἐφ ὅσον ὁ Ἀντρέ Λυμπέρ τά ἤξερε ὅλα, θ' ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν. "Αν ὅμως ὁ ἐργάτης δέν ἦταν θῦμα, ἀλλά ὄργανο συνένοχος;... Ποιός ξέρει! "Ἴσως ἡ φαινομενικη τιμιότης του ἦταν ἀποτέλεσμα τύψεων... Ὑπῆρχαν τόσα σκοτεινά σημεῖα στόν αἰνιγματικό αὐτό τύπο!... καί σάν μιά δίψα ἐπανορθώσεως πού τόν εἶχε κάμει νά σώση τή ζωή τῆς Συλβαίν καί τῆς Λουκίας, αἰωκινδυνεύοντες τή δική του.

«Θά μάθω — ἔλεγε μέ τό νοῦ του ὁ Ροζέ. Πρέπει νά μάθω!»).

Συγκέντρωσε ὅλη τήν παρατηρητικότητά του στό μηχανικό. Τόν παρακολουθοῦσε τόν μελετοῦσε, περισσότερο παρά ποτέ, χωρίς ὅμως ν' ἀντιλομβάνεται τίποτε τό καινούργιο. Εἶχε πάρει πιά τήν ἀπόφασι νά ἐξηγηθῆ καθ'ὁρᾶ μαζί του, ὅταν μιά σειρά γεγονότων ἔστρεψαν ἄλλου τή σκέψι του τόν σταμάτησαν στό δρόμο του ἀκόμη ν' ἀκολουθήση.

Ἡ κατάστασις τῆς Λουκίας χειροτέρεψε ζωφικά. Ἐκδηλώθηκε τό γενικό ξεκαρδίλωμα τοῦ ὀργανισμοῦ της, πού εἶχε προκαλέσει ἡ ἀρνη δηλητηρίασις Μέσα σέ μερικές ἡμέρες τά συμπτώματα ἐνίναν ἀνησυχαστικά. Ἔπεθαν τά ζωτικά ὄργανα, ἡ καρδιά, οἱ πνεύμονες. Ἡ νέα γυναίκα προσελήφθη ἀπό φυμπτῶσι.

Ὁ ἀντρας τῆς τήν περιποιήθηκε μέ ἀφοσίωσι, πάλεψε μέ τό θάνατο. Τόσο αὐτός ὅσο κι' ἡ Συλβαίν θάκαναν θαύματα, ἄν τά θαύματα ἦσαν ἀνθρώπινα. Κι' ὁ ἕνας κι' ἡ ἄλλη εἶχαν ὡρισμένους λόγους, πού διπλασίαζαν, τό ζῆλο τους. Ὁ Μπερτελέν μετανοοῦσε γιατί δέν εἶχε προφυλάξει καλλίτερα τή γυναίκα του ἀπ' τίς πρῶτες ἐγκληματικές ἀποπειρες τῆς Ζανίν "Ἐνοιωθε ὑπερβολικές τύψεις γιά τό μεῦσι μερικῶν στιγμῶν κοντά στή νέα. Καί προσπαθοῦσε νά ἐξαγοράση τήν ἀμέλειά του μέ τήν τωινη του ἀφοσίωσι. Ὅσο γιά τή Συλβαίν ζητοῦσε νά ζαλιστῆ μέ τίς ἀδιάκοπες φροντίδες τῆς νοσοκόμου, γιά νά ξεχάση τόν πόνο της γιατί ἔμενε χωρίς εἰδήσεις ἀπ' τόν ἀρραβωνιαστικό της. Δέν ἐλπίζε πιά νά λάβη τίποτε ἀπ' τό Μαρσιέν. Εἶχαν περάσει τόσοι μῆνες ἀπ' τή δραπέτευσί του "Ἡ ὁ νέος εἶχε βρῆ τό θάνατο στήν τολμηρή ἐκείνη ἀπόπειρα, ἡ εἶχε κόψει ἐκούσια ὅλους τούς δεσμούς μέ τό παρελθόν, γιά ν' ἀρχίση μιά ζωή ἐντελῶς καινούργια μακρυά ἀπ' τήν πατρίδα του, διώχνοντας γιά πάντα ἀπ' τήν καρδιά του τή Συλβαίν.

Πέρασε τό καλοκαῖρι κι' ἔπειτα τό φθινόπωρο.

Μόλις κρύωσε ὁ καιρός οἱ γιατροί συνέστησαν γιά τήν ἀρρωστη τόν ἀέρα τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου.

Γιά πρώτη φορά ἀπ τό θάνατο τοῦ πατέρα του ὁ Ροζέ ἀποφάσισε ν' ἀφίση τό ἐργοστάσιό του, τό ἐργαστήριο τίς δουλειές του. Ἐπῆνε τή Λουκία στίς Κάννες, μαζί μέ τή Συλβαίν βέβαια.

Ὅταν πέρασαν στό ταξεῖδι αὐτό ἀπ' τή Μασσαλία συνέβη μιά συγκινητική σκηνή στό «Ξενοδοχεῖο τῶν 'Ινδιῶν». Ἀφ' ὅτου βρισκόταν στό Σεζενάκ ἡ Συλβαίν διατηροῦσε ἀτοργική ἀλληλογραφία μέ τήν κυρα - Ἐστιεβού Δέν εἶχε ὅμως ξαναιδῆ ποτέ τήν καλή γυναίκα ἔπειτα ἀπ' τήν ἡμέρα πού τίς εἶχαν πάει καί τίς δυό στήν ἀστυνομία, στό Παρίσι.

Πόσο μακρυνές ἦσαν αὐτές οἱ ἀναμνήσεις!... Τό πανηγῦρι, οἱ παράγκες, τό γραμμόφωνο πού εἶχε τακυδρομήσει κουφά, ἡ ἀναστάτωσι τῆς καλῆς κυρίας Πουνέ στή σκέψι ὅτι οἱ ἀστυνομικοί εἶχαν πάρει μαζί τους τήν μικρή της μαθήτρια!... Ἡ Συλβαίν εἶχε αἰσθανθῆ τότε μιά ἀπ' τίς μεγαλείτερες ἀγωνίες τῆς παιδικῆς ἡλικίας της. Ἡ ἀπελπισία της ὅμως ἐκείνη τήν ἔκανε νά χαμογελᾶ. τώρα πού εἶχε γνωρίσει τόν πραγματικό κι' ἀπορηνόητο πόνο...

Ὡστόσο θάταν μιά ἀγκαλιά γι' αὐτήν νά ξαναδῆ τήν ἀγαπημένη της κυρα - Ἐστιεβού, Κι' ἔπρεπε νά φανῆ χαμογελαστή, γιά νά μή τήν στενοχωρήση ἀφίνοντάς την νά μαντέψη τή θλῖψι της.

Δέν τήν προειδοποίησε γιά τό φτάσιμό της. Πῆγε μόνη νά τήν βρῆ στό ξενοδοχεῖο της. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε στό δρόμο. Θυμόταν τίς μακρυνές ἡμέρες ἀναπολοῦσε τίς βδομάδες πού εἶχε ζήσει ἐκεῖ, μετά τό θάνατό τῆς μητέρας της, κοντά στόν φυχρό μυστηριώδη καί σκυθρωπό πατέρα της. Ἡ κυρα - Ἐστιεβού τῆς μιλοῦσε τότε γιά τό χαμό τοῦ παιδιοῦ της καί τῆς ἔδενε τήν κορδέλλα τῶν μαλλιῶν της μέ τά ροζισμένα χέρια της, συνηθισμένα στά φορᾶδικα δίκτυα καί στά κουπιά...

Μόλις ἔστριψε τή γωνιά τοῦ δρόμου, ἡ Συλβαίν ἀναγνώρισε τήν πρόσοψι τοῦ ξενοδοχείου. Ἐμπῆκε προχώρησε στό διάδρομο κι' ἐσπρωξε τήν πόρτα τοῦ γραφείου. Ἡ κυρα - Ἐστιεβού βρισκόταν ἐκεῖ, τριγυρισμένη ἀπό ἕνα ἐλαφρό σύννεφο κοπνοῦ. Τό πρόσωπό της δέν εἶχε ἀλλάξει καθόλου τό μουστακάκι της ὅμως εἶχε ἀρχίσει ν' ἀσπρίζη.

Ἀνασήκωσε τό κεφάλι της καί χαμογέλασε μηχανικά στήν ὤμορφη ἐκείνη κοπέλλα. δροσερή σάν ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο. "Επειτα ἀναγνώρισε τά ἀξέχαστα γαλανά της μάτια... Ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητό, πού τράνταξε τά τζάμια τοῦ γραφείου.

—Ἡ Συλβαίν μου!... φώναξε μέ συγκίνησι.

— Μαμᾶ - Ἐστιεβού!... Ἀγαπημένη μου μαμᾶ - Ἐστιεβού!...

Ἀγκαλιάστηκαν, κλαίγοντας μέ λυγμούς. Ἦταν μιά στιγμή ἀνέκφραστης εὐτυχίας... Ἔπειτα ἡ Συλβαίν ζήτησε νά ξαναδῆ τό δωμάτιο τῆς κυρα - Ἐστιεβού, νά ξαναθρεθῆ ἀνάμεσα στό περιβάλλον ἐκείνο, πού τό εἶχε τόσο ὀνειρευθῆ στά χρόνια τῆς μοναξιᾶς της!

"Ὅλα ἦσαν ὅπως τάξερε... μόνον λίγο πιό σημαδεμένα ἀπ' τό πέρασμα τοῦ χρόνου. Κοντά στό πορτραῖτο τοῦ γυιοῦ της κυρα - Ἐστιεβού ὑπῆρχε τώρα μιά κορδέλλα τῶν μαλλιῶν καί μιά ἀνάπηρη κουκλίτσα. Ἡ Συλβαίν, τ' ἀναγνώρισε μέ συγκίνησι. "Ησαν δικά της καί τά δυό...

Ἀκούμπησε τό κεφάλι της στόν ὦμο τῆς καλῆς γερόντισσας.

—Ὦ, πόσο μ' ἀγαπήσατε!... τῆς εἶπε. Ποτέ δέν μ' ἀγάπησε, οὔτε θά μ' ἀγαπήση κανείς ὰν ἐσᾶς!

—"Ελα δα! Δέν ξέρεις τί λές...

— Γιατί νάμαι τόσο μεγάλη;... Θάθελα νάμουν ἀκόμη τό μικρό σας κοριτσάκι...

— Θεέ μου! Κυττάξου στόν καθρέφτη κι' ἔπειτα ἐπανάλαβε, ἄν τολμᾶς, αὐτήν τήν ἀνοησία!...

Ἡ καλή γυναίκα μάντεψε ὅτι ἡ κοπέλα εἶχε κάποιον ἐρωτικό πόνο.

«Μπᾶ θά τῆς περάση! εἶπε μέ τό νοῦ της. Ἔτσι γίνεται μ' ὅλα τά κορίτσια τῆς ἡλικίας της. Αὐτοί οἱ πόνοι εἶνε ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς!»

Εἶχε τόσα νά πῆ καί τόσα ν' ἀκούση ἡ Συλβαίν — χωρίς νά μιλήση διόλου γιά τό Μαρσιέν — ὥστε ξέχασε τήν ὥρα κι' ἔγινε αἰτία νά χάσουν τό βραδυνό πού πῆνε ποῦ σκόπευε νά πάρη ὁ Ροζέ Ἐκεῖνος δέν τῆς ἔκαμε καμμιά παρατήρησι. Ἦταν γεμάτος ἐπιείκεια γιά τά νέα πού θεμοροῦσε ὅλο καί πιό πολύ ὡς τήν ἀληθινή σύντροφο τῆς ζωῆς του. Ἀπεναντίας μάλιστα, δήλωσε ὅτι ἦταν γοητευμένος πού θά περνοῦσε μιά μέρα παραπάνω στή Μασσαλία καί θάκανε τή γνωριμία τῆς κυρα - Ἐστιεβού.

Τό ἄλλο πρωΐ, ἡ Συλβαίν τόν ἐπῆνε στό «Ξενοδοχεῖο τῶν 'Ινδιῶν». Τόν εἶχε προειδοποιήσει νά μήν ἐπηρεασθῆ ἀσχημα ἀπ' τήν πίπα της καί τό παρουσιαστικό της.

— Δέν μπορεῖτε νά φαντασθῆτε, τοῦ εἶπε, τούς θησαυροὺς τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς εὐαισθησίας καί τῆς λεπτότητος πού κρύβει στήν καρδιά της!

—"Αν ἐβάσιζα ποτέ στήν κρίσι μου στήν ἐξωτερική ὡραιοφιά ἢ στήν κομψότητα, ἀπάντησε ὁ Ροζέ θά εἶχα ἀπογοητευθῆ σκληρά τώρα τελευταία...

Ὁ ὑπαινιγμός του σ' αὐτός ἀφοροῦσε τή γυναίκα μέ τήν ὀλέθρια καλλονή, τή Ζανίν Σαμπριάλ.

Ρώτησε τήν κυρα - Ἐστιεβού γιά τήν πελατεία της καί γιά τά ἔροδά της.

— Δυστυχῶς, κύριε οἱ δουλειές πᾶνε ὅλο καί πιό ἀσχημα ἀπάντησε ἐκείνη. Γερνᾶμε ἐγώ καί τό μαγαζί μου... Δέν ἔχουμε πιά ἐκεῖνο πού τροβάει τήν πελατεία... "Αλλωστε, στόν κόσμο αὐτό πού γυρίζει ἀδιάκοπα, οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦν διάρκῶς τό καινούργιο.

— Θά δεχόσαστε λοιπόν ν' ἀφίσετε τό ξενοδοχεῖο σας;

— Τί θέλετε νά πῆτε, κύριε;...

— Δέν ξέρω ἀκόμη... Ἴσως σᾶς χρειασθῆ μιά μέρα ἡ Συλβαίν.

—Ὦ, ἄν εἶνε γιά τή Συλβαίν, θά τά παρατήσω ὅλα καί θά πάω ὡς τήν ἄκρη τοῦ κόσμου!

Ἡ νέα δέν ἐζήτησε ἐξηγήσεις ἀπ' τό Μπερτελέν γιά τίς ἀπώτερες σκέψεις του. Μάντευε ἀόριστα ὅτι τά μελλοντικά του σχέδια ἀρχίζαν νά βασίζωνται στό θάνατο τῆς Λουκίας, πού φαινόταν ἡ προσεχής κι' ἀναπόφευκτος. Δέν ἦταν ὅμως δυνατόν νά θίξουν φανερά ἕνα τέτοιο θέμα..

"Οταν ἐγκαταστάθηκαν στίς Κάννες, ἡ Λουκία ἦταν πιό καμένη. Ὁ Ροζέ εἶχε τόση βεβαιότητα γι' αὐτό ὥστε ἐπί δυό μῆνες δέν τόλμησε νά φύγη καθόλου ἀπό κοντά της, γιά νά ρίξη μιά ματιά στό ἐργοστάσιό του. Δέν ἤθελε ν' ἀφίση τή Συλβαίν μόνη κοντά σέ μιά ἐτοιμοθάνατη...

Τέλος, ἡ Λουκία ξεψύχησε μιά μέρα ἤσυχα, ὅπως ἀποκοιμιέται ἕνα παιδάκι. Βρισκόταν πιά πιό τόσο μακρυά ἀπ' τή ζωή, ὥστε δέν ἀντελήφθη ὅτι ἡ ζωή αὐτή τήν ἀφινε... Δέν τήν ἔκλαψεν μόνον ὁ Ροζέ κι' ἡ Συλβαίν, ἀλλά κι' οἱ καμαριέρες κι' ἡ νοσοκόμος της...

—Ἡ τρέλλα της, εἶπε μιά ἀπ' αὐτές, ἦταν τόσο γλυκειά, ὥστε ἄξιζε καλλίτερα ἀπ' τή λογική τόσων ἄλλων ἀνθρώπων!

Ἡ κηδεία της ἔγινε στό Σεζενάκ. Τήν παρακολούθησε ὅλο τό χωριό.

Τήν ἡμέρα αὐτή, κύττοζαν πολλοί τό Ροζέ καί τή Συλβαίν, τένθημα ντυμένους καί τούς δυό, κι' εἶπαν μεταξύ τους:

—Ἡ καλλίτερη δουλειά πού μπορεί νά κάμη ὁ ἀφεντικός μας εἶνε νά παντρευτῆ αὐτή τή χαριτωμένη κοπέλλα!

Οἱ γυναίκες πάλι ψιθύριζαν:

— Τί θά κάνη, στούς πρώτους μῆνες τοῦ πένθους του;... Δέν μπορεί βέβαια νά τή διώξη. ἀλλά καί δέν εἶνε σωστό νά τήν ἔχη στό σπίτι του!

"Οσο γιά τόν Κλώντ Ραμερί, αὐτός σκεπτόταν:

«Ἡ Συλβαίν εἶνε ἐλεύθερη νά παντρευτῆ τό Ροζέ Μπερτελέν. Γιατί ἔχει περάσει ἕνας χρόνος ἀπ' τή δραπέτευσι τοῦ Μαρσιέν χωρίς αὐτός νά δώση σημεία ζωῆς. Ἀκόμη κι' ἡ Συλβαίν ἔχει χάσει πιά κάθε ἐλπίδα... Γιά νάναι λοιπόν δυνατός αὐτός ὁ γάμος, πρέπει νά κρατήσω τό μυστικό τῆς ἀληθινῆς μου ταυτότητος. Ἂν τόν ἀποφασίση ὁ Μπερτελέν, θά σημαίνη ὅτι δέν ἔχει κανένα δεσμό αἵματος μέ τήν κόρη μου. Δέν μοῦ ἐπιτρέπεται λοιπόν τότε νά γίνω ἐμπόδιο στήν εὐτυχία της λέγοντάς της: «Αὐτή πού παίρνετε γιά γυναίκα εἶνε ἡ κόρη τοῦ ἐργάτη σας... κι' ἀκόμη χειρότερο, ἡ κόρη τοῦ ἐγκληματίου πού σᾶς ἔβαλε τή βόμβα καί πούγινε αἰτία νά χάσετε τό χέρι σας καί τόν ἀγαπημένο σας μαθητή!»).

"Οχι, ὄχι Κλώντ! Ὁ ρόλος σου τελειώσε. Ὑπέφερες πολύ κι' ἔκαμες πολύ τούς ἄλλους νά ὑποφέρουν. Μείνε νεκρός γιά πάντα! Σέ ἀντικαθιστᾶ ὁ Ἀντρέ Λυμπέρ. Ἀφισέ τον νά σβύση τίς ἔνθρες τά πάθη καί τίς τύψεις τῆς γέρικης καρδιᾶς σου!»).

Τό ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τῆς κηδείας τῆς γυναίκας του ὁ Ροζέ ζήτησε νά μιλήση μέ τή Συλβαίν

—Ἔκετε, ἀγαπητό μου παιδί τῆς εἶπε, ἀρκετή ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα ὥστε ν' ἀκολουθήστε τίς συμβουλές μου, ἢ μᾶλλον νά δεχθῆτε μιά παράκλησι πού θά σᾶς ὑποβάλω;

— Μιά παράκλησι;... Πέστε μου ποιά εἶνε ἡ θέλησίς σας κύριε Ροζέ! Ἔχω καθῆκον νά συμμορφωθῶ μ' αὐτήν!... Μόνον ἀπέναντί σας ἔχω καθῆκοντα σ' αὐτό τόν κόσμο.

Ὁ Μπερτελέν παρεξήγησε τό θερμό της τόνο. Γιά τή Συλβαίν, τά καθήκοντα γιά τά ὁποῖα μιλοῦσε. Ἦταν νά ἐπανορθώση τίς δυστυχίες πού εἶχε προκαλέσει ὁ πατέρας της. Ἡ συναίσθησις τοῦ ἐγκλήματός του τήν ἐτάραζε κρυφά, ὅταν ἐξεδήλωνε τήν ἀφοσίωσι καί τήν εὐγνωμοσύνη της.

Ὡστόσο ὁ Μπερτελέν δέν καταλάβαινε τήν πραγματική αἰτία τῆς ταραχῆς της, γιατί ἀλλωστε τόν τύφλωνε ὁ ἔρως! Εἶχε πάψει πιά ν' ἀμύνεται. Ἀγαποῦσε τή Συλβαίν... "Οχι μέ τή γενικήν φλόγα πού εἶχε ἀγαπήσει τή Ζουλιέτ ἀλλά μᾶλλον μέ μιά ἥσυχη στοργή, βαθειά βασιζομένη στήν ἐκτίμηση, καί στό σεβασμό, ἀνακατεμένη μ' ἕνα προστατευτικό αἴσθημα πού δημιουργοῦσε ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας καί τῆς κοινωνικῆς θέσεως. Ὁ πόθος του ἦταν νά ἐξασφαλίση γιά πάντα τή γλυκειά ἐκείνη σύντροφο πού εἶχε γίνει ἀπαραίτητη στήν καρδιά του, στά μάτια του, στό πνεῦμα του.

Εἶχε πάρει πιά τήν ἀπόφασί του. Δέν θά ἐπαναλάμβανε τό νεανικό του ἀμάρτημα. Δέν θά ξεμυαλίζε μιά νέα κοπέλλα, γιά νά τήν ἀφίση κατόπιν μέ τήν πρόφασι ὅτι ἡ κοινωνία τήν τοποθετοῦσε πολύ χαμηλότερα ἀπ' αὐτόν. Θά παντρευόταν τή Συλβαίν.

Δίχως νά ὑποπτεύεται ὅτι ἦταν ἡ κόρη τῆς Ζουλιέτ, ἐπηρεαζόταν βαθυά ἀπ' τήν ὁμοιότητά της μ' ἐκείνην. Τοῦ φαινόταν σάν μιά ἐπανόρθωσις γιά τήν παλιά του ἐρωμένη, ἄν προσέφερε ὅ τι κι' ἄν εἶχε στά πόδια τῆς ἀγνῆς αὐριανῆς μνηστῆς του.

Ὡστόσο ὁ σεβασμός του πρός τή μνήμη τῆς Λουκίας, δέν τόν ἄφινε ἀκόμη νά ἐκδηλωθῆ. Συγκροτώντας λοιπόν τό ξέσπασμα τῆς χαρᾶς πού τοῦ προκλοῦσε ἡ στοργική ὑποταγή τῆς Συλβαίν — πού τή νόμιζε ἀθέλητη ἐκφρασι βαθύτερης τρυφερότητος — εἶπε στήν κοπέλλα:

— Θά φύγετε ἀπόψε γιά τή Μασσαλία, Συλβαίν μαζί μέ μιά καμαριέρα. Θά πάτε πάλι νά βρῆτε τήν καλή κυρα - Ἐστιεβού. Δέ, θά μείνετε ὅμως στό ξενοδοχεῖο της. Δέν εἶνε κατάλληλο μέρος γιά ἕνα νέο κορίτσι.

— Μά ἐμενα ἐκεί ὅταν ἤμουν 7 ἐτῶν,

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

"Ενα περίεργο ἐργατικό ἀτύχημα συνέβη τελευτῖα στή Νέα Ὑόρκη. Κατά τήν ἐκφόρτωσι ἑνός αὐτοκινήτου, πού ἦταν φορτωμένο μέ χαλύβδινες ράβδους, μιά ἀπ' αὐτές μήκους ἑνός μέτρου, χώθηκε στό κεφάλι ἑνός ἀνω πρός τά κάτω ἀπό τούς ἐργάτου ἡλικίας 22 ἐτῶν Προσέτρεξε ἀμέσως μία δύναμις ἀστυφυλάκων, πού κράτησε ἀκίνητη τή χαλύβδινη ράβδο μέσα στό κεφάλι τοῦ ἐργάτου καί τόν μετέφερε στήν ἀξιόπιστη αὐτή κατάστασι σ' ἕνα γειτονικό νοσοκομεῖο. Τό θέσμα αὐτῆς τῆς περίεργης πομπῆς ἦταν ἀναστριωστικό Γιατί ἡ ράβδος εἶχε χωθῆ σέ βάθος εἴκοσι ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου στό κεφάλι τοῦ ἐργάτου καί οἱ ἀστυνομικοί ἔκαναν ὅ,τι ἦταν ἀνθρώπινα δυνατόν γιά νά μή τήν μετακινήσουν αἱ σκοτώσουν χωρίς νά θέλουν τόν τραυματία Ἡ ἐξαγωγή τῆς χαλύβδινης ράβδου ἔγινε λίγη ὥρα ἀργότερα ἀπό τούς γιατρούς τοῦ νοσοκομείου. Καί τό ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ὁ Τζώρτ Ντοὺλφελντ — αὐτό εἶναι τό ὄνομα τοῦ ἐργάτου — διέφυγε τόν κίνδυνο καί εἶνε σήμερα πολύ καλά στήν ὑγεία του.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κολύμπι

Παράτα με, ωωρή Ὁροσή,
μέ τό κολύμπι σου καί σύ
γιατί ὅσο ἄν σ' ἀγαπάω,
δέν πάω χάρ, ὀρνιο νά πνινῶ
ἀφοῦ τό ξέρεις πῶς ἐγώ
ποτέ δέν κολυμπάω!...

★

Ἐγώ δέν εἶμαι ἀκινός
θαλασσινός καί στέριανός
γι' αὐτό δέν ἔχω πόθο
μέσα στή θάλασσα νά μπῶ,
σάν κοκοβιός νά κολυμπῶ
καί οὔτε κἄν τό νοιώθω!...

★

Αὐτό τό ξέρεις ρέ Ὁροσή
νάταν ἡ θάλασσα κρασί,

νά κάτσω νά τσιμπήσω
νά φάω ὅλαδη νερά,
ὁπότε πλέον μέ χαρά
νά μ

παρετήρησε μὲ ἀφέλεια ἡ Συλβαίν, καὶ δὲν εἶδα ποτὲ τίποτε τὸ ἀσχημο!

— Σήμερα ὅμως εἶσθε 19 ἐτῶν... εἶπε κομογελῶντας ὁ Μπερτελέν.

— Κι' ἂν προσθληθῆ ἡ καϋμένη ἡ κυρα-Ἐστιεβού;...

— Προτιμᾶτε λοιπὸν ν' ἀνησυχῶ ἐγὼ γιὰ σᾶς;...

Εἶχαν τέτοια γλύκα ἡ φωνὴ κι' ἡ ματιὰ τοῦ Ροζέ, ἡ ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία του πῆρε τόσο τρυφερὴ ἔκφρασι ὥστε ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε κάποια ἀμηχανία... Εἶχε ξαναισθανθῆ τὴν ἴδια ἀόριστη ἀνησυχία ἄλλες μιὰ ἢ δυὸ φορές... καὶ προπάντων μιὰ βραδυὰ πρὸ πολλοῦ καιροῦ ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸ Μαριέν, στὸν κῆπο μὲ τὸ φῶς τοῦ φενγναριοῦ....

— Θὰ κάμω ὅ τι θέλετε κύριε· ἀπάντησε ἁπλά.

— Χρειάζεται νὰ μεταχειρισθῆτε μεγάλη διπλωματία! Πρέπει νὰ πείσετε τὴν κυρα-Ἐστιεβοὺ νὰ πουλήση τὸ ξενοδοχεῖο της καὶ νὰ θῆ νὰ μείνη μαζί μας, ἐδῶ...

Ἡ Συλβαὶν πέταξε ἀπ' τὴ χαρά της.

— Ἐδῶ;... Στὸ Σεζενάκ; φώναξε.

— Ναι. Θὰ τῆς δώσω τὴ θέσι τῆς οἰκονόμου τοῦ σπιτιοῦ μου. Θάναι μιὰ πρόφασις γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταστήσω στὸ περίπτερο τοῦ πάρκου. Καὶ σεῖς θὰ μπορῆτε νὰ μένετε μαζί της.

— Μαζί της;... Ὦ, θάμαστε εὐτυχισμένες κι' οἱ δυό! Μὰ ἔτσι...

Ἡ Συλβαὶν σταμάτησε καὶ κοκκίνισε ξαφνικά. Εἶχε θελήσει νὰ πῆ: «Μὰ ἔτσι ἐσεῖς θὰ μείνετε μόνος!» Ἀλλὰ εἶχε σκεφθῆ ἀμέσως ὅτι ὁ Μπερτελὲν χήρος πιὰ ἔπρεπε ἀκριβῶς νὰ μείνη μόνος, ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ τὴν κρατήση μέσα στὸ σπίτι του.

Ὁ Μπερτελὲν ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ της καὶ γοητεύθηκε, συνδυάζοντάς την μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν σχεδίων του.

— Ἔννοια σας θὰ τακτοποιηθοῦν ὅλα τῆς εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μένα ἀγαπητὴ μου Συλβαίν. Ἐλπίζω σὲ κάτι καλλίτερο ἀπ' τὴν ἁπλὴ παρηγοριά...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ματιά του μιλοῦσε πιὸ εὐγλωττα ἀπ' τὰ λόγια του

— Καλὰ λοιπόν... τρυψιάσε ἡ Συλβαίν ἀκόμα πιὸ ταραγμένη. Χαίρετε, κύριε... Πηγαίνω νὰ ἑτοιμασθῶ... Θὰ φύνω ἀπόψε γιὰ τὴ Μασσαλία.

Κι' ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας. "Οταν βρέθηκε στὴν κάμαρά της ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα ἀναστατωμένη.

«Θεέ μου! Τί μοῦ συμβαίνει;...— συλλογιζόταν Τρελλάθηκα;... Δὲν εἶνε δυνατόν! Ὁ κύριος Μπερτελέν, ὁ σοφὸς καὶ δυνατὸς βιομήχανος ποὺ βρίσκεται τόσο ψηλὰ θὰ καταδεχθῆ ποτὲ νὰ κυττάξη μιὰ φτωχὴ κοπέλλα σὰν ἐμένα;... Ὦ θάταν τρομερο.. γιατὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα... Δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ... Ἠ μᾶλλον, ἀγαπῶ ἀκόμη, θ' ἀγαπῶ πάντα τὸ Μαριέν, στὸν κῆπο μὲ τὸ φῶς τοῦ φενγναριοῦ.... Μὰ ἂν ὁ κύριος Ροζὲ μὲ σκέπτεται ὅπως ἐγὼ σκέπτομαι τὸ Μαριέν μου, θὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρη μὲ τὴν ἀρνησί μου ὅσο ὑποφέρω κι' ἐγώ!... Ἔπειτα ἀπ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔχει κάμει ὁ πατέρας μου!... Μὰ δὲν ξέρω τί λέω! "Ενας τέτοιος ἐξαίρετος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀσχολῆται μὲ ρωμαντικὰ ὄνειρα... Αὐτὸς ἐρωτευμένος;... Μαζί μου;... Μὰ πῶς μοῦ κατέβηκε μιὰ τέτοια ἐξωφρενικὴ ἰδέα!...».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

●●

Ἐκδόσεις

Κυκλοφόρησε τὸ «Μοντέρνο Τραγούδι» τοῦ Κώστα Μάνεση μὲ καλλ. ἐξώφυλλον τῆς Στέλλας Γκρέκα. Περιέχει ὅλα τὰ τραγούδια προκηρύσσει δὲ καὶ ἕναν κινηματογραφικὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὸ νύμισμο μιᾶς νέας ταινίας.

★

Μὲ τὸν τίτλο «Μουσικὴ δωματίου», ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Γιώργος Δέλιος ἐξέδωσε εἰς κομψὸν τόμον σειρὰν δεκνημάτων του

★

Εἰς ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Ι. Χρόνη ἐξεδόθη τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον ἔργον τοῦ Μπέρναρ Μακφάντεν «Ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρός»

★

Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης κ. Θωκ. Δημητριάδης ἐξέδωσε εἰς καλλιτεχνικὸν τεῦχος σειρὰν γελοιογραφιῶν του μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Παρδαλὸ Κατσίκι».

★

Ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς μηνιαίας ἐπιθεωρήσεως («Σκακιστής»), κομψὰ τυπωμένο, μ' ἐνδιαφέροντα περιεχόμενα,

Τὸ σιωπηλὸ δρᾶμα τοῦ Ὀκταβίου ντὲ Σεγκιοὺρ

Στὶς 15 Αὐγούστου 1904 μιὰ περίεργη ἐξαφάνισις ἀναστάτωσε τοὺς Παρισινοὺς κι' αὐτὸν τὸν Ναπολέοντα κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ὑπουργὸ τοῦ τῆς ἀστυνομίας, τὸν περίφημο Φουσέ: ὁ νομάρχης τῆς Σουασσὸν Ὀκτάβιος ντὲ Σενκιοὺρ ποὺ ἦταν ἀπόγονος μιᾶς ἀπὸ τὶς παλαιότερες καὶ ἐνδοξότερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας εἶχεν ἐξαφανισθῆ μ' ἕναν τρόπο ἀνεξήγητο καὶ μυστηριώδη.

Καὶ τί δὲν ἐπενόησε ἡ φαντασία τῶν ἀθρώπων τῆς ἐποχῆς του γιὰ νὰ ἐρμηνεύση αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι: μονομαχίες. οἰκογενειακὰ σκάνδαλα. πολιτικὲς μηχανορραφίες τὰ πάντα!

Κανεὶς. ὡστόσο δὲν μάντεψε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ αἰτία ποὺ προκάλεσε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ὀκταβίου ντὲ Σενκιοὺρ ἦταν ἕνας μεγάλος ἔρως. ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν συναντῶνται συχνὰ καὶ προκαλοῦν πάντα τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων. μόνο μὲ τὸ θάνατο.

Καὶ τέτοια ἦταν ἡ περίπτωσις τοῦ Ὀκταβίου ντὲ Σενκιούρ.

Εἶχε παντρευθῆ στὶς 13 Μαΐου 1797. σὲ ἡλικία μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. μιὰ ἑξαδέλφη του. τὴν Φελισιτὲ ντ' Ἀνκεσσὼ ποὺ ἦταν μικρότερή του κατὰ ἕνα χρόνο.

Μεταξὺ τῶν δύο νέων εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἕνα ὁλονερὸ αἴσθημα κι' οἱ γονεῖς τους. ναντιώθη στὴν ἑνωσί τους.

Ὁ Ὀκτάβιος εἶχεν ὑποχοεώσει τότε τὴ Φελισιτὲ νὰ ὁκισθῆ πάνω σὲ μιὰ Βίβλο ὅτι ἡ ἀνάπη τους θὰ ἦταν αἰώνια.

Καὶ ἡ νέα εἶχε δώσει ποσθυμα αὐτὸ τὸν ὅρκο.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν καταπατήση πολὺ νρήγορα μ' ὅλο πού. στὸ ἀναμεταξύ. εἶνε νίνει υπτέρα τριῶν παιδιῶν.

Τὸ Βράδυ τῆς 15ης Αὐγούστου. ὁ Ὀκτάβιος νύριζε πεζὴ στὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλι τῆς καὶ τὰ παιδιά του. Κουρασμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας καὶ ἀπὸ τὴν ὑπεροβολικὴ ἐργασία ποὺ εἶνε στὸ γραφεῖο καὶ ἀντὶ νὰ μπῆ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο διασκέλισε τὸ φράκτη τοῦ κήπου ποὺ ἦταν σε σινὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀνατοίνιασε

Ἡ Φελισιτὲ ἦτα καθισμένη σ' ἕνα πάνκο μαζὶ μ' ἕναν ἄλλον ἄνδρα ποὺ ὁ Σεν-Στέφανος ντὲ Σουαζέλ, ἕνας νέος κι' ὡραῖος εὐγενής.

Ὁ Ὀκτάβιος ἄκουσε τὰ ἐρωτόλογά τους κι' εἶδε τὴ νυναῖκα του νὰ νέβνη στὴν ἀνκαλιά του

Ὁ πόνος ποὺ ἔνοιωσε μέσα στὴν ψυχή του βλέποντας αὐτὸ τὸ θέαμα ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐκδικήσεως. Τί θὰ γοησίμευε ἂν σκότωνε τὸν Σουαζὲλ ἢ τὴ γυναῖκα του ἢ καὶ τοὺς δύο μαζί: Τί θὰ κέοδιζε:

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν ὅτι ἡ Φελισιτὲ εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀγαπᾶη. Ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶγαν νι' αὐτὸν καμιὰ ἀξία.

Ἔφυνε τότε κι' ἀφοῦ περιπλανήθηκε γιὰ λίνο διάστημα σὲ διάφορα μέοη τῆς Γαλλίας κατετάγη ἔπειτα στὸ 6ο σύνταγμα τῶν Οὐσάρων ποὺ ἀποτελοῦσε τμῆμα τῆς στοατιᾶς τῆς Ἰταλίας. μὲ τὸ ὄνουα Πονσό.

Ἀργότεοα. χάρις στὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν ἀπόλυτη περιφρόνησί του γιὰ τὸν κίνδυνο ἔγινε ἐπιλογίας καὶ τὸ 1811 ἔφτασε στὸ βαθμὸ τοῦ λογανοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔγινε ἡ συγκινητικὴ συνάντησίς του μὲ τὸν κόυπτα Φίλιππο ντὲ Σεγκιούρ. τὸ μικρότεοο ἀδελφό του. ποὺ ἦταν τότε στοατηγὸς καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ Φίλιππος εἶνε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς τραυματίας ποὺ βοισκόντουσαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο μιᾶς μικοῆς οὐγγοικῆς πόλεως. γιὰ νὰ τοὺς φέοη τὸ χαιρετισμό καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ Αὐτοκάτοοος.

Κι' ἐκεῖ. πάνω σ' ἕνα κοεββάτι ἀναγνώοισε τὸν ἀδελφό του...

Στὸ ἀναμεταξύ. ὁ Στέφανος ντὲ Σουαζὲλ εἶχε πεθάνει. Καὶ ὁ Φίλιππος ντὲ Σεγκιοὺρ ξαναγύοισε στὸ Παοίσι φέοντας μαζί του καὶ τὸν ἀδελφό του.

Ἔγινε τότε ἡ συμφιλίωσις μεταξὺ τῶν δύο συζύγων. Ἡ Φελισιτέ. ποὺ εἶχε κολακευθῆ καὶ ἴσως συγκινηθῆ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τοῦ συζύγου της. ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ ζήτησε συγνώοησι.

— Ἡ καοδιά μου δὲν ἔπαψε νὰ χτυπᾶη ποτὲ γιὰ σένα. Φελισιτέ. εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος. ἀνανκάζαντάς την νὰ σηκωθῆ.

— Εἶνε τώοα καιοὸς ν' ἀοχίση νὰ χτυπᾶη κι' ἡ δική μου. ἀπάντησε ἡ νεαοὴ νυναῖκα.

Τὸ πόοσωπο τοῦ Ὀκταβίου φωτίσθηκε ἀπὸ χαοά ὅπως ἕνός νέου εἴκοσι χοόνων. ποὺ ἀκούει γιὰ πρώτη φοοὰ τὴν ἀγαπημένη του νὰ τοῦ μιλᾶη γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα σκυθοώπασε.

— Πρόσεξε, Φελισιτέ. τῆς εἶπε. Αὐτὴ τὴ φοοὰ δὲν παίζεις μόνο μὲ τὴν ἀνάπη μου. ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ ζωή μου!

Ἀλλοίμονον! Ἡ μεταμέλεια τῆς Φελισιτὲ ἦταν ποοσωοινή. Ἡ ἀτακτη καοδιά της τὴν παοέσυοε σὲ λίνο σὲ καινούονιες πειπέτειες.

Ἡ ζωὴ τοῦ ζεύγους κατάντησε πλέον κόλασις ἀπὸ συνεχεῖς ἔοιδες καὶ ἄγοιες σκηνές. ποὺ ἀνάγκασαν στὸ τέλος τὸν Σενκιοὺο νὰ ζητήση νὰ μετατεθῆ στὴν Ἱσπανία.

Μεοικὰ χοόνια ἀογότεοα. ξαναγύοισε στὸ Παοίσι. ὅπου νοίκιασε ἕνα καινούονιο σπίτι. τὸ ἐπίπλωσε σύμφωνα μὲ τὰ γούστα τῆς Φελισιτὲ καί ξεννώντας ὅλες τὶς ἀπιστίες της. τὴν κάλεσε νὰ πάη νὰ ζήση μαζί του.

Ἀλλ' οἱ ποοσκλήσεις του ἔμειναν γωοὶς ἀπάντησι.

Στὴν τελευταία ἀπ' αὐτὲς ὥοιζε μιὰ ποοθεσμία: ἦταν ἡ ἐννάτη ἑσπεοινὴ τῆς 15 Αὐγούστου 1818. ἑπετείου τῆς δοαματικῆς ἐξαφανίσεώς του ποὶν ἀπὸ 14 χοόνια

Ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ τὴ φοοὰ ἡ Φελισιτὲ πῆνε νὰ τὸν συναντήση.

Λίνη ὥοα ἀογότεοα. ὁ Ὀκτάβιος ντὲ Σενκιοὺο ἔπεφτε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς Βασιλικῆς Γεφύοας στὸ Σηκουάνα...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἀνθοώπου ποὺ εἶγεν ἀφιεοώσει ὅλη τὴ ζωή του στὴν ἀνάπη μιᾶς γυναίκας μιᾶς ἀπίστης γυναίκας. μιᾶς γυναίκας χωοὶς καοδιά. τῆς συζύγου του.

Ο ΚΑΛΑΝΤΙΝ
καὶ ἡ «Ρόζα ἡ ἀδύνατη»

Τὸ καλοκαιοὶ τοῦ 1938, οἱ κάτοικοι τῆς Κοονουάλης μιλοῦσαν μὲ θαυμασμὸ γιὰ ἕνα τζέντλεμαν ποὺ εἶχεν ἐγκατασταθῆ σὲ μια ἀπὸ τὶς πολυτελέστεοες βίλλες τῆς πεοιοχῆς.

Ἦταν ψηλός. ἐξαιοετικὰ κομψὸς καὶ μὲ πολὺ εὐγενικοὺς τοόπους. Ὅλα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθοωπο ἔδειχναν πὼς ἐποοκειτο γιὰ κάποιο πλούσιο ἀστὸ ἢ γιὰ κάποιον ἀοιστοκοάτη ποὺ. κουοασμένος ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωή. εἶχε πάει σ αὐτὴ τὴν ἐοημικὴ ζωνιὰ ζητῶντας τὴν ἠοεμία καὶ τὴ ναλήνη.

Καὶ αὐτὴ ἦταν πραγματικὰ ἡ πεοίπτωσις τοῦ Βίκτωοος Βασιλείβιτς Καλαντίν. Μόνον ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε κουοάσει καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ ζητήση μιὰ πόσκαιοη ἀνάπαυσι δὲν ἦταν ἡ ζωὴ τῶν σαλονιῶν καὶ τῶν κέντοων διασκεδάσεως.

Ὁ Καλαντὶν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτεοους κατασκόπους τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετίας. Στ' ἀοχεῖα τῆς Τσέκας. ποὺ τὸν καταδίωκε γιὰ πολὺ καιοό. ἦταν γνωστὸς μὲ τὰ διακοιτικὰ Κ. 14. Ἡ γεομανικὴ ὑπηοεσία ἀντικατασκοπείας. ποὺ πολλὲς φοοὲς ποοσπάθησε ἐπίσης ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του. τὸν εἶχε σημειώσει στὰ ἀοχεῖα της μὲ τὰ διακοιτικὰ Ο) Μ) 66.

Πολὺς ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκοατοοικῆς φοουοᾶς. ὁ συντανματάοχης Καλαντὶν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν πατοίδα του τὸ 1917. μετὰ τὴν ἔκοηξι τῆς ἐπαναστάσεως καὶ εἶχε πεοιπλανηθῆ γιὰ ἀοκετὸ διάστημα σὲ διάφοοες εὐοωπαϊκὲς ποωτεύουσες. Τελικά. κατέλησε στὸ Λονδῖνον. Κι' ἐκεῖ ποοσέφεοε τὶς ὑπηοεσίες του στὴν ἀγγλικὴ («Ἰντελλιτζένς Σέοβις»).

Ὁ Καλαντὶν ἦταν γεννημένος γιὰ κατάσκοπος. Ἐκεῖνα ποὺ τὸν συγκινοῦσε δὲν ἦταν τὸ χοῆμα. ἀλλ' ἡ πεοιπέτεια. Καὶ ὁ κίνδυνος δὲν τὸν τοόμαζε ποτέ. Εἶχε τοαυματισθῆ ὀχτὼ φοοὲς κατὰ τὴν ἐκτέλεσι διαφόοων ἀποστολῶν καί, κατὰ τὴ διάοκεια μιᾶς παοαμονῆς του στὴ Βιέννη. ὅπως ἐξωμολογεῖτο κατόπιν ὁ ἴδιος κοιμόταν ἐπὶ τέσσεοες πεοίπου μῆνες «μὲ τὸ ἕνα μάτι καὶ μὲ τὸ πεοίστοοφο στὸ χέοι».

Εἶχε πάει τώοα στὴν Καονουάλη γιὰ νὰ ξεκουοαστῆ. Ἀλλ' οἱ «διακοπὲς» του κοάτησαν πολὺ λίνο. Μιὰ ἡμέοα ἐλαβε ἕνα τηλεγοάφημα. Καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ φεύνη. οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ ὑπηοέτες του. Ἀλλὰ τὸ ὑπέθεσαν. βοισκοντας ἕνα ποωὶ κενὸ τὸ δωμάτιό του.

Λίνο καιοὸ ἀογότεοα. ἕνας Σουηδὸς ἔμποοος ἔφτανε στὸ Βεοολίνο. Εἶχε ἕνα πόσωπο πολὺ κοινὸ τὸ ντύσιμό του ἦταν ἀτημέλητο καὶ οἱ τοόποι του φανέοωναν ἕναν ἄνθοωπο ἀπὸ τὰ κατώτεοα κοινωνικὰ στοώματα.

Ποιὸς θὰ μποοοῦσε ν' ἀνακαλύψη τὸν κομψὸ κι' εὐγενικὸ Καλαντὶν κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ μεταμφίεσι:

Αὐτὴ τὴ φοοὰ δὲν ἐποόκειτο νὰ κλέψη κανένα ἀπόοητο ἔννοαφο. οὔτε νὰ συλλέξη πληοοφοοίες γιὰ τὰ σχέδια τοῦ "Αξονος. Ὁ σκοπός του ἦταν ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη μιᾶς πεοίφημης κατασκόπου. σὐστοιακῆς καταγωγῆς ποὺ ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ρόζα ἡ ἀδύνατη».

Οἱ συμμαχικὲς ὑπηοεσίες πληοοφοοιῶν ἀπέδιδαν σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα πολλὲς κλοπὲς μυστικῶν ἐγγοάφων καὶ τὴν θεωοοῦσαν σὰν τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη Γεομανίδα κατάσκοπο.

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Καλαντὶν ἡ Ρόζα ἦταν μιὰ παλιὰ γνώοιμος Εἶχαν βοεθῆ πολλὲς φοοὲς ἀντιμέτωποι στὴν Ποάγα. στὶς Βουξέλλες. στὸ Παοίσι...

Ὅτόσο. μ' ὅλο ποὺ τὴν ἀναζήτησε στὶς πεοισσότεοες ποωτεύουσες τῶν βαλκανικῶν κοατῶν. ὅπου κυοίωτεοα εἶχε σημειωθῆ ἡ δοᾶσις της κατὰ τὸν τελευτσῖο καιοό. δὲν κατόοθωσε ν' ἀνακαλύψη ποὺθενὰ τὰ ἴχνη της.

Ὁ Καλαντὶν ποῆγε στὸ τέλος. στὴν Κωνσταντινούποολι.

Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ συμμαχικὲς ὑπηοεσίες εἶχαν ἀναστατωθῆ Γιατὶ ἦταν ὁλοφάνεοο ὅτι οἱ Γεομανοὶ ἐγνώοιζαν καὶ τὶς παοαμικοότεοες λεπτομέοειες σχετικὰ μὲ τὶς μεταφοοὲς πολεμικοῦ ὑλικοῦ στὴν Τουοκία. τὶς μετακινήσεις τῶν τουοκικῶν στοατευμάτων ποὸς τὸ μέοος τῆς Θοάκης κτλ.

Ποιὸς ἦταν λοιπόν. ὁ μυστηοιώδης ποάκτωο. ποὺ τοὺς ἔδινε ὅλες αὐτὲς τὶς πληοοφοοίες καὶ πῶς ἦταν σὲ θέσι νὰ ξέοη καὶ τὶς πιὸ μικοὲς λεπτομέοειες:

Μιὰ ἡμέοα ὁ Καλαντὶν πεοπατοῦσε στὴν. ποοκυμαία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ξαφνικά. κίνησε τὴν ποοσοχή του μιὰ γοηά. ποὺ τηνάνιζε πατάτες ἔξω ἀπὸ μιὰ ξυλίνη παοάγκα.

Σ' ὁποιονδήποτε ἄλλον ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν θὰκανε καμμιὰ ἐντύπωσι.

Ἀλλὰ τὸ ἔμπειοο μάτι τοῦ Καλαντὶν πόσεξε πὼς ἡ γοηὰ παοακολουθοῦσε πεοισσότεοο τὴν κίνησι τοῦ λιμανιοῦ παοὰ τὶς πατάτες της.

Τὴν πλησίασε τότε ἀόοασε ἕνα πιάτο ζεστὲς πατάτες καὶ ἀοχισε νὰ τὶς τοώη μὲ μεγάλη ὀοεξι. Ταυτόχοονα. ἔκανε διάφοοες ἐοωτήσεις στὴ γοηά.

Οἱ ἀπαντήσεις της ἦταν σύντομες καὶ ὁ Καλαντὶν κατάλαβε πὼς ποοσπαθοῦσε νὰ κούψη τὴν ξενικὴ ποοφοοά της. Ἀλλὰ τὴν εἶχε ἀγνωοίσει ἀπὸ τὴ φωνή της ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει.

Ἦταν ἡ Ρόζα ἐπιτυχέστατα μεταμφιεσμένη.

Τὸ πιθανώτεοο εἶνε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχεν ἀναγνωοίσει ἐπίσης. Γιατὶ τὴν ἄλλη μέοα. ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴν παοάγκα. χωοὶς ν' ἀφήση κανένα ἴχνος πίσω της.

Μεοικὲς μέοες ἀογότεοα. καθὼς γύοιζε στὸ ξενοδοχεῖό του. ὁ Καλαντὶν δέχθηκε μιὰ σφαῖοα στὸ δεξὶ ὦμο. Ἦταν ἀναμφισβήτητα ἕνα φιλοδώοημα τῆς Ρόζας.

Εὐτυχῶς τὸ τοαῦμα του δὲν ἦταν σοβαοὸ καὶ ὁ Καλαντὶν κατώοθωσε νὰ φύγη σὲ λίνο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούποολι.

Ἡ τελευταία του συνάντησις μὲ τὴν Ρόζα ἔγινε στὴν. Ποάγα. Ὁ Καλαντὶν κατώοθωσε ν' ἀποδείξη τὴν ἐνοχή της σὲ μιὰ κλοπὴ σημαντικῶν ἐγγοάφων ἀπὸ τὸ τσεχικὸ ὑπουογεῖο τῶν Στοατιωτικῶν

Ἡ Ρόζα συνελήφθη τότε κι' ἐποάκειτο νὰ εἰσαχθῆ σὲ δίκη.

Ἀλλ' ἕνα ποωὶ τὰ γεομανικὰ στοατεύματα ὑπῆκαν ξαφνικὰ στὴν τσεχοσλοβακικὴ ποωτεύουσα.

Ἡ Ρόζα ἐλευθεοώθηκε τότε κι' ὁ Καλαντὶν, κατώοθωσε μὲ μεγάλο κόπο νὰ πεοάση τὰ σύνοοα. ποὶν τὸν συλλάβουν οἱ Γεομανοί.

Ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη τῶν δύο αὐτῶν κατασκόπων. ποὺ διεδοαμάτισαν ἕνα σημαντικώτατο ὀόλο κατὰ τὴ θυελλώδη πεοίοδο ποὺ ποοηγήθηκε ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

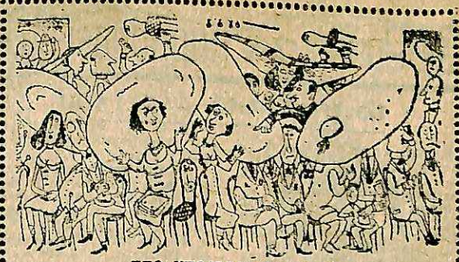

ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΣΙΝΕΜΑ

— Περάστε, κυρία! Ὑπάρχει ἐδῶ μιὰ κενὴ θέσις!..

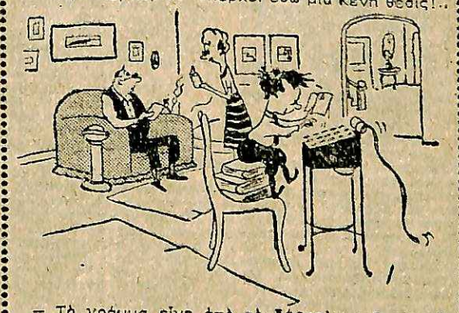

— Τὸ γράμμα εἶνε ἀπὸ τὸ δάσκαλο τοῦ μικροῦ. Μᾶς συγχαίρει γιὰ τὶς πρόοδους του στὴν ἀριθμητικὴ καὶ προπαίδεια!

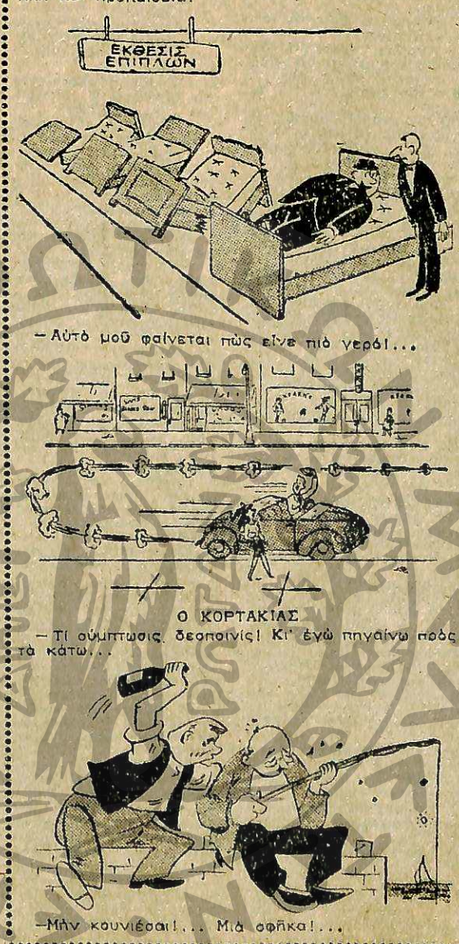

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε πιὸ γεοό!...

Ο ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ

— Τί σύμπτωσις, δεσποινίς! Κι' ἐνὼ πηγαίνω ποὸς τὰ κάτω...

—Μὴν κουνιέσαι!... Μὰ σφῆκα!...

Θρύλοι και παραδόσεις

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Εἴκοσι χρόνια τώρα ἡ Ἰζόλδη περιμένει τὸν πατέρα της νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν τελευταία σταυροφορία.

Μέρα στὸν πύργο της ποὺ ἦταν ἕνα πραγματικὸ φρούριο, περιτριγυρισμένο ἀπὸ μιὰ βαθειὰ τάφρο, ἡ χαριτωμένη Ἰζόλδη ζοῦσε μιὰ ζωὴ θλιβερὴ μὲ μόνους της συντρόφους τὴ γκουβερνάντα της Γερτρούδη καὶ τὸ γέρο ἐφημέριο Τριστάνο.

Συχνὰ ἀνέβαινε στὴ ταράτσα καὶ κύτταζε μακρυὰ στὴν ἐξοχή... Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε ποτὲ κανένα ἱππέα νὰ ἔρχεται.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κόμης θὰ ἔφευγε εἶχε σπάσει σὲ δυὸ μιὰ χρυσὴ βέρα. Τὸ ἕνα κομμάτι τὸ πῆρε μαζί του καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔβαλε στὸ μεντανιόν της κόρης του. Ἡ Ἰζόλδη κύτταζε συχνὰ τὸ σπασμένο δαχτυλίδι, τὸ φιλοῦσε καὶ σκεφτόταν μὲ τί χαρὰ θὰ ἔβλεπε, ἐπὶ τέλους τὸν ἀγαπημένο της πατέρα νὰ ξαναγυρίζῃ κοντά της.

Μιὰ μέρα ποὺ ἔβρεχε ραγδαίως ἀκούστηκε ἀξαφνα τὸ κέρας τοῦ νησιοῦ σκοποῦ.

Ὅλοι τότε ἔτρεξαν στὴ μεγάλη αὐλή.

—Ἀνοίξτε ἀκρεῖοι! ἀντήχησε μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω. Θ' ἀφήσετε πολλὴ ὥρα ἀκόμα τὸν κύριό σας νὰ περιμένῃ;

—Ὑπομονὴ δεσποινίς· ὅλα ἔρχονται σ' ὅποιον ξέρει νὰ περιμένῃ

—Ἀλλοίμονο! φώναξε ἡ ὡραία κόρη τί μᾶς μένει νὰ περιμένωμε τώρα ποὺ καύμένε μου Ζάν; Ἐκείνος ποὺ περιμέναμε μὲ τόση λαχτάρα γύρισε κι' ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέσῃ θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ μὴ γύριζε.

Ὁ γέρος σκοπὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Τὸ ὅτι ὁ ἄρχων Ἀγκεράν δὲν ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ γέρο του ὑπηρέτη, εἶνε ἄξιον ἀπορίας, εἶπε Τὸ ὅτι δὲν φίλησε τὴ κόρη του εἶνε κάτι ἀπίστευτο. Ἀλλὰ κι' ὁ «Μολοσσὸς» δὲν ἀναγνώρισε τὸν ἀφέντη του. Τί παράξενο!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε. Μιὰ φωνὴ μελωδικὴ καὶ λυπημένη, ποὺ ἔκανε τὴν καρδιὰ τῆς μικρῆς κόρης νὰ χτυπήσῃ δυνατά:

—Ἀνοίξτε μου ἀρχοντές μου τὴν πόρτα τοῦ κάστρου σας καὶ θὰ σᾶς διασκεδάσω ὅλη τὴ μέρα μὲ τὸ τραγούδι μου.

"Οταν ἄκουσε τὴ φωνὴ ὁ γέρο Ζὰν ζ ιασκίστησε.

—Εἶνε ἕνας πλανόδιος τραγουδιστής, εἶπε ἡ Ἰζόλδη κι ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ βολλαίτεφ. Τί γέρος καὶ τί κουρασμένος ποὺ φαίνεται! πράσθεσε θὰ τοῦ ἀνοιγα ἀλλὰ ὁ πατέρας μου τοὺς ἀντιπαθεῖ τρομερὰ αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους.

Τὴ μέρα ὅμως ἐκείνη ὁ κόμης εἶχε κέφι καὶ διάτεξε νὰ μπῇ μέσα ὁ τραουδιστής.

Τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ του "Ηταν ἕνας γέρος μὲ ἄσπρη γενειάδα. Ἀπὸ πίσω του ἐρχόταν ἡ ξανθὴ Ἰζόλδη καὶ πρὰνια πολὰ δροζο κι' ὁ «Μολοσσὸς» ποὺ δὲν ἐμπαινε ποτὲ σπίτι σ' ἀθούση τώρα τελευταία.

—Εὐνενεῖς ἄρχοντες, εἶπε ὁ τραουδιστὴς ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε θὰ σᾶς πῶ τί συνέβη στὸν Ἱππότη Ἄγκεράν, ὅτο, γύρισε ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, ὁ ὁποῖος πολέμησε γενναῖα τοὺς ἀπίστους.

—Μὰ τὸν Σατανᾶ! φώναξε ὁ πυργοδεσπότης, δὲν ἤξερα ὅτι εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ στιχουργηθοῦν τὰ κατορθώματά μου.

Γελοῦσε ἀλλὰ καὶ καποια ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό του.

—Εὐτυχισμένος ὁ Ἄγκεράν γιατὶ γύριζε στὸν πύργο του ὅπου τὸν περίμενε ἡ ἀγαπημένη του κόρη ἀρχισε ὁ τραγουδιστής. εἶχε προηγηθῇ ἀπὸ τὴ συνοδεία του καὶ κάλπαζε σ' ἕνα στενὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνά, ὅταν ἕνας ρακένδυτος ζητιάνος παρουσιάστηκε μπροστά του «Στάσου κεῖ λέ μου κύριε τοῦ φώναξε, λυπήσου τὸν ἀδελφό σου. Κύριε ἄξε πῶς μ' ἔκαναν οἱ Σαρακηνοι. Πάρε με πίσω στὸ ἀλογό σου...» Κι ὁ ἀρχοντας τὸν πῆρε...

—Αἴ διέκοψε ὁ πυργοδεσπότης, ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε μονότονη πές μας τίποτε ἄλλο.

Ἀλλὰ ὁ τροβαδοῦρος συνέχισε:

—Κοθῶς ὁ ἱππότης Ἄγκεραν ἦταν βυθισμένος στὴ γλυκειά του ὀνειροπολησι ὁ προδότης ἐκείνος τοῦ πῆρε κρυφὰ τὸ σπαθί του. Ἐπειτα πηδῆξε ἀπὸ τὸ ἄλογο, χτύπησε κι ἐρριξε ἀναίσθητο κάτω τὸν εὐνενῆ ἄρχοντα Τοῦ ἔκλεψε τὴν παυοπλία του τα ροῦχα του καὶ ἔφυγε.

Ὁ προδότης παρασύροντας μαζί του ὅσους ὁπλοφόρους συναντοῦσε ἔφτασε στὸ πύργο τοῦ θυμπος τὴν καὶ χάρις στὸ μιαο δαχτυλίδι ποὺ βρῆκε σὲ μιὰ τσέπη του μπῆκε σ' αὐτὸν ὡς κύριος.

Ὁ πυργοδεσπότης εἶχε σηκωθῇ πάνω κατακίτρινος. Οἱ συντροφοι του τὸν κύτταζαν κατάπληκτοι.

—Ἡ ἱστορία μου δὲν τέλειωσε εἶπε ὁ τραγουδιστὴς λείπει τὸ συμπέρασμα.

Καὶ μὲ τὸ ἕνα του χέρι ἔβγαλε τὴν ἄσπρη γενειάδα, ποὺ ἦταν ψεύτικη ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔσυρε ἕνα σπαθὶ κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του καὶ προχώρησε τρομερός.

—Ὁ κόμης Ἄγκεράν δὲν πέθανε εἶνε μπροστά σου! Σεις ὅλοι πρόσθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀποστίτες, ἐὰ πάρετε τὸ μέρος τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ προδότη;

—Ὄχι! ὄχι! φώναξαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

—Ὑπερασπίσου, λοιπὸν τοῦ φώνεξε ὁ εὐνενὴς Ἀγκεράν. Δὲν θέλω νὰ σὲ κρεμάσω.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας τρομερὸς ψιθυρισμὸς ἀκούστηκε καὶ ὁ «Μολοσσὸς» ὁρμῶντας κατὰ τοῦ προδότη τὸν δάγκωσε βαθειὰ στὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔριξε κάτω

—Ἄθλιε! φώναξε συγχρόνως ὁ γέρο σκοπὸς καὶ τοῦ βύθισε τὸ ξίφος του στὸ στῆθος. Μόνο ἀπὸ τὸ δικό μου χέρι ἔπρεπε νὰ πεθάνῃς Μῆνες τώρα περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιατὶ ποτὲ δὲν πίστευα πὼς ἤσουν ὁ πραγματικὸς μας κύριος.

Γύρισε ἔπειτα στὴν Ἰζόλδη.

—Βλέπετε δεσποινίς τῆς εἶπε ὅτι ὅπως σᾶς ἔλεγα, ὅλα ἔρχονται σ' ὅποιον ξέρει νὰ περιμένῃ;

Τότε ἐνῶ ὁ «Μολοσσὸς» πήγαινε νὰ νλύψῃ τὰ πόδια τοῦ κυρίου του κι ὁ γέρος Τριστάνος καὶ ἡ Γερτρούδη εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεό μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὁ εὐνενης Ἀγκεραν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ, ἀνσπιμέν, του κόρη, τὴ φίλησε μὲ μεγάλη τρυφερότητα καὶ τῆς πέρασε στὸ λαιυὸ ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Β. ΖΑΝΡΟΚΑ

ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ εἶναι τὰ ἐξυπνότερα

Οἱ ἔρευνες τοῦ καθηγητοῦ Μπάρτ

Μήν ἀπελπίζεσθε, ἂν τὸ πρῶτο σας παιδὶ εἶνε χοντροκέφαλο! Ἀποκτήσετε δεύτερο ποὺ μπορεῖ νὰ βγῇ ἰδιοφυΐα. Ἡ τουλάχιστον ὑπάρχουν μεγάλες πιθανότητες νάνε ἐξυπνότερο ἀπ' τὸ πρῶτο.

Αὐτὸ το συμπέρασμα ἐξάγεται ἀπὸ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμε ὁ σὲρ Τσύριλ Μπάρτ. καθηγητὴς της ψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Λονδίνου. Μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἐπιτελείου συνεργατῶν, ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς ἐξέτασε μὲ «τέστ» τὴν ἀντίληψη τῶν παιδιῶν 10 χιλιάδων πολυμελῶν οἰκογενειῶν. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν μαθηταὶ σχολείων. δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν, κι' ἄλλα φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὰ περισσότερα ἀνῆκαν σὲ ἀστικὲς οἰκογένειες ὑπαλλήλων. ἐμπόρων. καθηγητῶν καὶ βιομηχάνων. Ὑπῆρχαν μεταξύ τους καὶ μερικὰ παιδιὰ Ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων.

Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς Μπάρτ — ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἔρευνα κατὰ παράκλησιν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως — ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὰ συμπεράσματά του ἰσχύουν γιὰ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τοῦ σὲρ Μπάρτ ἔχουν ἀποτελέσει ἤδη ὕλη ἀρκετὰ γιὰ νὰ γεμίσῃ ἕνα βιβλίο τῶν διασπάσεων τῶν τόμων τῆς Βρετανικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας. Ὁ καθηγητὴς βεβαιώνει ὅτι, ὅταν ὁ πρωτότοκος καὶ ὁ δευτερότοκος γυιὸς μιᾶς οἰκογενείας ἐνηλικιωθοῦν παρουσιάζουν μεταξύ τους. σὲ ἴση ἡλικία. μιὰ φανερὴ διαφορὰ διανοητικῆς ἀναπτύξεως. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἶνε διπλασία στὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου. παρὰ σ' ἐκεῖνα ποὺ ζοῦν σὲ μεγάλες πόλεις.

"Οσο γιὰ τὸ τοῖτο καὶ τὸ τέταρτο παιδὶ μιᾶς οἰκογενείας. ὁ καθηγητὴς Μπάρτ βεβαιώνει ὅτι ἔχουν γενικῶς κάπως λιγώτερη ἀντίληψη ἀπ' τὰ δυὸ προηγούμενα. Μ' ἄλλα λόγια τὸ πιὸ ποθούμενο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ δεύτερο.

Πρόκειται βεβαίως γιὰ γενικοὺς κανόνες. ποὺ ἔχουν καὶ πολυάριθμες ἐξαιρέσεις. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ π. χ. ἦταν ὁ τρίτος γυιὸς τοῦ στρατηγοῦ Οὐγκώ. Οἱ δυὸ μεγαλείτεροι ἀδελφοί του δὲν μποροῦσαν φυσικὰ νὰ συγκριθοῦν μ' αὐτόν.

Ἀντιθέτως. ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἱστορίας ἐπιβεβαιώνουν τὴ θεωρία τοῦ "Αγγλου ἐπιστήμονος. "Ενας μάλιστα ἀπ' τοὺς συνεργάτες τοῦ καθηγητοῦ ἀσχολεῖται μὲ τὴ συγκέντρωσι ὅλων τῶν συντόνων πασοδιννάτων. ὅπως π. χ. τοῦ Μότζαρτ. ποὺ ἦταν δεύτερο παιδί.

Ἕνα ἄλλο συμπέρασμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ σὲρ Μπάρτ δὲν εἶνε διόλου ἐνθαρρυντικὸ γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. "Ο Ἄγγλος ἐπιστήμων διαπιστώνει ὅτι οἱ ἀνθρωποι μὲ ἀξιοσημείωτη ἀντίληψη ἀποκτοῦν πολὺ λίγα παιδιὰ στὴν ἐποχή μας — δὲν καθορίζει ὅμως ἂν πρόκειται γιὰ σύμπτωσι ἢ γιὰ ἐκούσιο περιορισμὸ τῆς τεκνοποιΐας. Ἀπεναντίας οἱ πολυμελεῖς οἰκογένειες συναντῶνται προπάντων σὲ ἀνθρώπους μὲ κατωτέρα ἀντίληψι Μποροῦμε ἑπομένως νὰ συμπεράνωμε ὅ.τι ἡ ἀνθρωπότης γίνεται διαρκῶς πιὸ ἠλιθία!

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν στατιστικῶν τῶν συνεργατῶν τοῦ καθηγητοῦ δὲν διαφέρουν παρὰ ἐλάχιστα μεταξύ τους.

Ὁ σὲρ Μπάρτ ἐπενοήσατε ἐξ ἄλλου νὰ καθορίσῃ ποιὸ ὁρὸλο παίζει ἡ κληρονομικότης στὴν ἀντίληψι τοῦ ἀτόμου. Τὰ συμπεράσματα τῶν παρατηρήσεών του δείνει ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς κληρονομικότητος εἶνε ἑπτάκις φορὲς ἰσχυροτέρα ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος. Ποέπει λοιπὸν νὰ κοπιάσῃ πάρα πολὺ ὁ καθηγητὴς ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ μεταβάλῃ ἕνα... χοντροκέφαλο ἐγγονετὴς σὲ καλὸ μαθητή!

Πρόκειται δρεμα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα, ποὺ σκεπάζει τὸ «σάρις» καὶ εἶνε κομψότατο.

Η ΘΕΛΞΗ της Μόδας

Κουβερτοῦλες

Μοῦ γράφετε, ἀγαπητή μου, ὅτι πρόκειται νὰ παντρευθῆτε καὶ ἐγετε ὑπ' ὄψιν σας δύο διαμερίσματα: τὸ ἕνα εἶνε κάτω στεύγωρο καὶ πιο οἰκονομικό, τὸ ἄλλο μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις, ἀλλὰ μὲ ιοικι που περνᾶ τὸν προϋπολογισμό σας. Σκέπτεσθε ὅμως πὼς θὰ μποροῦσατε νὰ νοικιάσετε ἕνα ὡραῖο τιο κι' ἔτσι νὰ καλύψετε μέρος τοῦ μεγάλου ἐνοικίου. «Πῶς τὸ βρίσκετε αὐτὸ το σχέδιο; μὲ ρωτᾶτε. Δέν εἶνε μία καλὴ λυσις γιὰ ν' ἀποκτήσωμε πιὸ εὐρύχωρη κατοικία μὲ ὅλες τὶς ἀνεσεις»;

"Αν θέλετε τὴ γνώμη μου. καλή μου φίλη, νὰ προτιμήσετε τὸ μικρὸ διαμέρισμα καὶ ἂς μὴν εἶνε τόσο εὐρύχωρο. Ὑπεροικίασις γιὰ ἕνα νέο ἀντρογυιο δὲν εἶνε πραγμα ποὺ θὰ συντελέσῃ στὴν ἁρμονία της νέας σας ζωῆς. "Αν ἡ ὑπεροικιάσις γίνῃ σὲ μιὰ νέα, ἂς ποῦμε, εἶνε ἑπομενον νὰ συνδεθῆτε μαζί της. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρκετὰ διακριτικὸ ἢ θὰ ἔγετε πάντα μεταξύ σας ἕναν «τρίτον» ἴσως καὶ μὲ ἐπακόλουθα; "Αν πάλι ὁ ἐνοικιαστὴς εἶνε κύριος, πιστέψτε με, δὲν θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ποὺ ὁ ἄνδρας σας θὰ ἀνοχλῆσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ συγκατοίκησι. Γι' αὐτους τοὺς λόγους προτιμῆσετε το μικρὸ διαμέρισμα ποὺ θὰ ζήσετε οἱ δυὸ σας χωρὶς τρίτον. Τί κι' ἂν τὸ σπιτακι σας ἔχῃ μερικὲς ἐλλείψεις; Θὰ τὶς συμπληρώνῃ ἡ ἀγάπη σας. "Επειτα ἀρχίζοντας τὴ νέα ζωὴ σας πρέπει νὰ ἐλνσάρισαν τὴ μόδα τῆς δαντέλλας καὶ ὅλα τὰ Παριζιάνικα. Σπίτια ἔσπευσαν νὰ υἰοθετήσουν τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἐξάρτημα. Δὲν ὑπάρχει τουαλέττα. βραδυνή, δὲν ὑπάρχει «σορτίν», δὲν ὑπάρχει «νεγκλίζέ», δὲν ὑπάρχει «αἰζέξ», δὲν ὑπάρχει ἁπλοῦσα ποὺ νὰ μὴ παρουσιάζουν ἕναν ἀφρο ἀπὸ δαντέλλες. Δαντέλλες ὅλων των εἰδῶν, λεπτές, χοντρές, τουλινες Χαρὰ στὶς κυρίες λοιπὸν ποὺ ἔχουν φυλαγμένες στὰ συρτάρια τους πολυτιμες ὡραιες δαντέλλες τοῦ πάλαι καιροῦ!

Διακοπὲς

Πῶς σκοπεύετε νὰ περάσετε τὶς διακοπές σας; Θὰ πάτε σὲ κανένα παραθαλάσσιο μέρος γιὰ νὰ κολυμπετε καὶ τὰ λουτρὰ σας, θὰ προτιμήσετε ἕνα κοσμικο νησί. μια λουτρόπολι ἢ σας ἐλκύει ἡ ἡσυχία τοῦ βουνοῦ μὲ τὴν γαλήνια ἐξοχοσυρασι; Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα αὐτὸ τὸ τελευταῖο, ἀλλὰ δὲν τσιριαζομαι ὅλα τὰ γοῦστα γι' αὐτό. Καλὰ θὰ κάμωμε λοιπὸν νὰ φροντίσωμε μὲ τέτοιον τρόπο τὴν γκαρνταρόμπα μας, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ μᾶς ικανοποίηση σὲ κάθε περίπτωσι.

Πάντως τὰ σορτς εἶνε ἀπαραίτητα καὶ θὰ σᾶς χρησιμεύσουν ὁπου καὶ ἂν βρεθῆτε Θὰ διαλέξετε γι' αὐτὰ ἕνα χρῶμα σχετικὸ μὲ τὰ φορέματά σας, ἴδιως μ' ἐκεινο ποὺ θὰ κουμπώνῃ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ θὰ φοριέται ὅταν θέλωμε νὰ καϋψωμε τὸ «σορτ». Τὰ χρώματα ποὺ προτιμοῦνται εἶνε γιὰ παραθαλάσσια μέρη «μπλὲ πατιέ», ἄσπρο, «μπλὲ νατιὲ» καὶ γιὰ ἐξοχὴ τὸ πράσινο. τὸ κίτρινο. τὰ χακί, τὸ μαρόν. Καλὸν εἶνε ὅλα τα φορέματα ποὺ θὰ κάνετε νὰ ἔχουν σχέδιο ἁπλὸ καὶ ν' ἀνοίγουν ὡς κάτω γιὰ νὰ φοριοῦνται εὔκολα καὶ μὲ τὸ καστούμι τοῦ μπάνιου καὶ μὲ τὸ «σορτς». Μερικὲς Παριζιάνες φεύγοντας γιὰ τὶς διακοπές τους ἐπῆραν μαζί τους καὶ μακρυὰ ἀνδρικὰ παντελόνια ἀπὸ γοντρὸ ὕφασμα, σὰ νὰ ποῦμε «σορτς» ποὺ εἶνε πολὺ πρακτικά, ἐξίσως γιὰ τὸ βουνό, ποὺ πάντα κανέι κρῦο καὶ εὐχαρίστως φορεῖ κανεὶς κατι πιὸ ξεστό.

Τὰ χρώματα

Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ σᾶς μάθουμε κάτι καινουργιο ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴ μόδα κάθε ἐποχῆς εἶνε κάτι σχεδὸν ἀπουσιώδες, κάτι ποὺ δὲν εἶνέ τίποτε κὰι ὅμως εἶνε τὸ πᾶν.

Καὶ σ' αὐτὴν τὴν περιπτωσι τὸ χρῶμα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ παίζει τὸν ἀποδιαίτερο ρόλο. Λοιπὸν μέσα στὰ χίλια χρώματα καὶ στὶς χίλιες ἀπογρώσεις ποὺ κάνουν ἐφέτος τὴν ἐμφάνισί τους ἂς σημειωθῆ ὅτι το χρῶμα της ἐποχῆς, τὸ χρῶμα ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐφετεινὴ μόδα. Ἀπὸ τὰ πιὸ ποικιλόχρωμα ἐμπριμὲ ὡς τὰ μονόχρωμα ὑφάσματα τὸ χρῶμα τῆς καινέλλας στὶς πολυποίκιλες ἀποχρώσεις του ἐρχεται νὰ τονίσῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ ὅλα τὰ ἄλλα.

Τὰ παιδικὰ

Ἡ μόδα τῶν παιδιῶν ἀκολουθεῖ ἐν μικρογραφίᾳ τὴ μόδα τῶν μεγάλων. Ὅλα τὰ παιδικὰ φορεματάκια ἔχουν βολὰν ποὺ τὰ στολίζουν ποικιλοτρόπως. Τοποθετοῦνται πότε γύρω ἀπὸ τὸν γκωλίτη, πότε γύρω ἀπὸ το γιακαδάκι, πότε γύρω ἀπὸ τὸν πόδογυρο! Ἐπίσης παρουσιάζουν τὰ παιδικὰ φορεματάκια πολλὲς σοῦρες ποὺ στηρίζονται μὲ τὴ βοήθεια τῆς βελογιᾶς ποὺ λέγεται «ἀιδ' ἀbilles». Πολλὰ φουστανάκια δὲν ἔχουν διόλου μανίκια καὶ φοριοῦνται μὲ μια μπλουζίτσα γαρνιρισμένη μὲ στενὰ βαλανσιὲν δαντέλλα. "Οσα φορεματάκια ἔχουν μανίκια, τὰ μανίκια αὐτὰ γίνονται πολὺ κοντὰ καὶ φουσκωτά. Πιέτες πολλὲς ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν γκωλίτη. Πολλὰ ἐμπριμέ. καντρυιὲ καὶ σκωτσέζικα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ὑφασματα μὲ βουλίτσες καὶ ρίγες.

Ἐφαρμοστὰ κορσάζ, σφιχτὴ μέση καὶ ἐλευθερία στὴ φούστα

Πολλὰ γιακαδάκια στρογγυλὰ κάλα Κλωντίν» καὶ τσέπες στολίζουν τὰ πρωϊνὰ φορέματα.

Φορεματάκι παιδικὸ μονόχρωμο. μὲ μπολέρο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Βραδυνὲς τουαλέτες

Στὶς βραδυνὲς συγκεντρώσεις, ὑτά «γκαρντεν-παρτυ», στὰ παραθαλάσσια ἢ ἐξοχικὰ κέντρα, θὰ ἐμφανισθοῦν πολλὲς βραδυνὲς τουαλέττες ἀντὲ στόλυ ποὺ νὰ θυμίζουν ἐποχὲς ρωμαντισμοῦ, ὅπως τὸ θέλει ἡ ὥρα. Ἡ μόδα λανσαρει πολλὰ φορεματα ἀντὲ στυλ» καὶ γιὰ μια βραδυὰ μᾶς μεταφερει σὲ παληὲς ἐποχές. σὲ ἄλλους καιρους καὶ τοπους.

Εἶναι ἀραγε ἀνάγκη νὰ σᾶς περιγράψωμε αὐτὰ τα φορεματα ἄφου εἶνε κλασσικὰ; Ἔχουν κορσάζ. ἐφαρμοστό. φοῦστα πολὺ πλατειὰ καὶ μακρυά.

Γιὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦνται πολὺ ταφτάδες, τούλια. δαντέλλες, μουσελίνες καὶ χρώματα ὅλα τα παστέλ. μαῦρα καὶ ἄσπρα.

Ὡραῖο χτένισμα γιὰ στρογγυλὸ πρόσωπο

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Γαλάξια Ρ α ψ ω δ ί α: Τὸ μῶνο, δυστυχῶς, ἀποτελεσματικὸ θὰ ἦταν ἠλεκτρικὸ μασάζ. Αὐτὸ τρωνωει τὶς ρίζες, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε δύσκολο καὶ στοιχίζει δοκιμαστε μασάζ μὲ τα δάχτυλά σας. τὰ ὁποία νὰ βουτᾶτε σὲ λίγο Πετρόλ Κανγὰ. Θὰ λούζεσθε κάθε 15 ἡμέρες μὲ σαπούνι Κρητικὸ καὶ κάθε γέμισι φεγγαριοῦ νὰ φα-

Βραδυνὴ τουαλέττα «ντὲ στὺλ»

λιδίζετε τὶς ἄκρες τῶν τριχῶν.

Καλαματιανὸν Γολιάθ: "Εχετε πρόωρη ἀνάπτυξι καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ σταματήσετε νὰ ψηλώνετε. Σᾶς συνιστῶ νὰ τρέφεσθε καλὰ καὶ νὰ πῆτε στὸ γιατρό σας νὰ σᾶς παρακολουθῆ τακτικά. Τὰ ἄλλα ποὺ γράφετε δὲν εἶνε σοβαρά. Νὰ μὴ θωρῆτε ἐλάττωμα το ὡραῖο σας ἀνάστημα καὶ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ ἴδιο γοῦστο ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Φρειδερίκην: Θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο «Ἐρ. Γραμματοκιβώτιο».

Ροζινάν Α.: Ἡ πιτυρίδα δὲν περνᾶ εὔκολα, δυστυχῶς, γι' αὐτὸ το πρῶτο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς συστήσω εἶναι. πρὶν ἀρχίσετε τὴ θεραπεία. νὰ ὁπλισθῆτε μὲ ὑπομονή. Θὰ βοηθαίξετε τὴ μαλλιά σας κάθε πρωὶ μὲ σκληρὴ βούρτσα, χωρίζοντάς τα ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μείνῃ μέρος ποὺ νὰ μὴ βουρτσισθῆ "Επειτα νὰ κάνετε τὸ ἴδιο, χρησιμοποιώντας ἕνα ψηλὸ χτένι. Μὴ σᾶς μέλλῃ ἂν πέφτουν τὰ μαλλιὰ. Πέφτουν ὅσα ἦταν νὰ πέσουν καὶ δυναιώνουν τὰ ὑπόλοιπα. "Επειτα κάθε δεύτερη βραδυὰ βάζετε μ' ἕνα βαμπακάκι στὶς ρίζες αὐτό τὸ μίγμα: Βαζελίνη 50 γρ., δρώμη (σκόνη) 50 γρ., ἄνθος θειαφιοῦ 2 γρ. "Υστερα ἀπὸ 15 ἡμέρες λουζεσθε ἐπὶ τρεις ἡμέρες μὲ σαπούνι Κρητικό, τρίβοντας καλὰ τὸ κεφάλι σας. "Αν ἰδῆτε βελτίωσι ἐαναρχίζετε σὲ μιὰ ἑβδομάδα τὰ ἴδια καὶ φαντάζομαι πὼς θὰ θεραπευθῆτε. Προσέχετε ὅμως ὅταν θεραπευθῆτε νὰ μὴ μετοχείζεσθε ποτὲ ξένα χτένια ἢ βούρτσες.

Μαρίαν Κ.: Τὶς τσάντες ἀπὸ τὶς ὁποῖες σᾶς θὰ τὶς προφυλάξετε ἂν τὶς σκεπάζετε καλὰ μὲ ἕνα στρῶμα πάλκ Τὰ γαντια καὶ τὰ ὑποδήματα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀνάγκη προφυλάξεως. Τὰ τυλίγετε ἁπλῶς σ' ἕνα λινὸ ὕφασμα.

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη: Ἀπαντῶ στὸ ἐρχόμενο «Ἐρ. Γραμματοκιβώτιο».

Λιζάνη. Ἀρκαδίαν Δὲν ὑπάρχει ριζικὴ θεραπεία. Μόνον ἀφαίρεσις τῶν περιττῶν τριχῶν κάθε δέκα πέντε ἡμέρες.

Ἀγοροκόριτσο: Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὶς συμβουλὲς μου τὶς δίνω παντοτε δωρεὰν στὶς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες τοῦ «Θησαυροῦ». Εἶνε ὅρος ἀπαράβατος αὐτός. Γιὰ σᾶς, ἀγαπητή μου. δὲν θὰ ἔλεγα ἀλλη θεραπεία ἀπὸ τὸ νὰ ξανθύνετε λίγο τὶς ἐιοχλητικὲς αὐτὲς τρίχες μὲ ὀξυζενὲ καὶ ἀμμωνία. Στὸ φαρμακεῖα ξέρουν τὴν ἀναλογία. Το ἄλλο ζήτημα ποὺ λετε δὲν ἔχει καμμία σχέσι.

ΖΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΟΥ είναι μισότρελλη...

Το κατάντημα μιᾶς παληᾶς δόξης τοῦ βωδεβίλ

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ σκηνοθέται ἐπροτείναν τελευταία ἱκανοποιητικώτατα συμβόλαια στὴν Κλάρα Μπόου ποὺ ἔνει σήμερα τὴν ἡλικία τῆς Τζόαν Κοώφορντ καὶ τῆς Μίνα Λόου καὶ εἶνε πάντοτε πολὺ ὡραία καὶ γοητευτικὴ νιὰ νὰ ξανανοίσῃ στὸν κινηματογράφο.

Ἀλλ' ἡ παλιὰ βεντέττα τοῦ βωδεβίλ ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Χόλλυγουντ καὶ ὅτι εἶνε ἀποφασισμένη νὰ τελειώσῃ τὶς ἡμέρες της στὸ ράντσο της τοῦ Λὸς Βέγκας, ὅπου ζῇ μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της Ρὲξ Μπέλ, ποὺ εἶνε κι' αὐτὸς παληὸς ἠθοποιὸς τοῦ βωδεβίλ καὶ τὰ δυὸ παιδιά της.

Ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς Κλάρας Μπόου ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄστρο της μεσουρανοῦσε ἀκόμη παραμένει πάντοτε ἕνα μυστήριο. Ἦταν ἄρρωστη ἢ εἶχεν ἀπογοητευθῇ; Ἡ μήπως ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ στὶς ἀπειλὲς τῶν Κού-Κλὰξ-Κλὰν ποὺ δὲν τῆς συγχωροῦσαν τὴν ὀργιώδη ζωή της; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ.

Τὸ βέβαιο εἶνε, πάντως ὅτι ἡ ὑγεία τῆς Κλάρας Μπόου εἶνε σήμερα ἀξιοθρήνητη. Ὁ σύζυγός της Ρὲξ Μπὲλ εἶπε ἐπὶ λέξει σ' ἕναν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Κλάρα εἶνε ἄρρωστη. Τὰ νεῦρα της τὴν κάνουν νὰ ὑποφέρῃ πολύ. Δὲν κοιμᾶται καθόλου τὴ νύχτα καὶ δὲν σηκώνεται ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα... Ἔκαμα τὰ πάντα νιὰ νὰ καλυτερεύσω τὴν κατάστασί της... Δὲν ὑποφέρει ἀπὸ ἀνία... Οὔτε εἶνε νευρασθενική... Ἡ ἀρρώστεια της εἶνε βαρύτερη. Νομίζω ὅτι ἡ Κλάρα πληρώνει τὸ ἀντίτιμο τῆς παληᾶς δόξης της».

Ὁ Ρὲξ Μπὲλ λατρεύει τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ περισσεύουν ἀγοράζει τὰ παληὰ φίλμ τῆς περίφημης ἄλλοτε βεντέττας.

Ἕνα πάθημα τοῦ Ἔριχ φὸν Στροχάϊμ

Ὁ ἀγέρωχος Ἔριχ φὸν Στροχάϊμ βοήκε τὸ δάσκαλό του στὸ Ντωβίλ, ὅπου παραθερίζει μαζὶ μὲ τὴ φίλη του Ντενὶζ Βερνάκ, πίνοντας κάθε μέρα δυὸ μπουκάλες οὐίσκυ, ποὺ τὸ θεωρεῖ ἀπαραίτητο νιὰ τὴ διατήρησι — ὅπως λέει — τῆς φόρμας του.

Ἕνα βράδυ Κυριακῆς ἦταν καθισμένος σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ «Μπρύμμελ», ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα τῆς Ντωβίλ.

Ξαφνικά, τὸν πλησίασε ἕνας γιγαντόσωμος Ἄγγλος πρώην πρωταθλητὴς τῆς πυγμαχίας (ὕψος 1. μ. 95 βάρος. 115 κιλῶν), ὁ Τζὼν Κὴτς καὶ τὸν προσκάλεσε εὐγενέστατα νὰ περάσῃ στὸ τραπέζι του.

— Λυποῦμαι, ἀπάντησε ὁ Στροχάϊμ. Δὲν δένομαι ποτὲ παρόμοιες προσκλήσεις.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιμείνω ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ θαυμαστοῦ καὶ φίλου τοῦ εἶπεν ὁ Κὴτς.

—Ἀπὸ ποῦ τὸ βρήκατε πὼς εἶμαστε φίλοι; ρώτησε ὁ ἠθοποιός.

— Κύριε Ἔριχ φὸν Στροχάϊμ εἶσαστε ἀνάγνωρος! ἦταν ἡ ἀπάντησις.

— Πραγματικά, εἶμαι ὁ πιὸ ἀνάγνωρος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, συμφώνησε ὁ Στροχάϊμ.

—Ἄ, ὄχι! ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος, μὲ τὸ συνηθισμένο φλέγμα τῆς ράτσας του. Θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι εἶμαι πιὸ ἀνάγνωνος ἀπὸ σᾶς.

Καὶ τὸν πτοιέλουσε μὲ τὶς πιὸ νυδαίες βρισιές, ποὺ τοῦ ἤσθαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ μυαλό του

— Σᾶς πόσβαλα βαούτατα εἶπεν ἔπειτα. Ἔνετε δικαίωμα λοιπὸν νὰ μὲ χτυπήσετε. Σᾶς πσαγωνῶ τὸ πρῶτο χτύπημα. Ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ: δὲν θὰ προφτάσετε νὰ δώσετε δεύτερο γιατὶ θὰ σᾶς κάμω «πουφ»... Ἐμπρὸς ἔνετε προθεσμία δύο λεπτῶν.

Ὁ Στροχάϊμ δὲν ἀπάντησε.

Καὶ ὁ Τζὼν Κὴτς ἀπομακρύνθηκε γελῶντας.

Ἡ Κλάρα Μπόου «κορίτσι νιὰ κορφίτσωμα» τοῦ 1927

Οἱ ἐπιθυμίες τῆς Ντορεθυ Λαμουρ

Σὲ μιὰ τελευταία συνέντευξί της, ἡ Ντόροθυ Λάμουρ ἐδήλωσε ὅτι... ἂν τῆς συνέβαινε νὰ ἐξοκείλῃ κάποτε σ' ἕνα ἐρημονῆσι, θὰ ἤθελε νὰ ἔνη νιὰ σύντροφό της:

Τὸν Μπὸμπ Χὸπ νιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ γελᾷ

Τὸν μίστερ Σάντχολτ ἕναν ἀγαθὸ ἀνθρωπάκο ἀπὸ τὸ Μὸς Λάντινγκ τῆς Καλιφορνίας ποὺ ἀπὸ ἕντεκα χρόνια τῆς στέλνει κάθε μέρα καὶ ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή. (Ἔτσι εἶπε, δὲν θὰ χρειαζόταν γραμματέα γιατὶ ὁ μίστερ Σάντχολτ θὰ ἔγραφε καὶ θ' ἀπαντοῦσε μόνος του... στὸν ἑαυτό του)

Τὸν συνθέτη Σεὶλ ντὲ Μὶλ νιὰ... νὰ τῆς σκηνοθετῇ ὅμοσφες δύσεις τοῦ ἡλίου.

Ἕναν πόσκοπο νιὰ νὰ τῆς ἀνάβῃ τὴ φωτιά.

Καὶ τὸν διευθυντὴ γαλλικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν Ἀλυπὲρ νιὰ νὰ τὴν ἀπασχολῇ μὲ τὶς συζητήσεις του.

Τὸ μουσεῖο τῆς Μπέττυ Χιοῦττον

Ἡ «ἐκκεντρικὴ» Μπέττυ Χιοῦττον ποὺ ἔχε ἀποκληθῇ ἔτσι νιὰ τὴ ζωηρότητα καὶ τὸ δυσαρμοσμό της, σκέφθηκε ν' αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματά της μ' ἕνα πρωτότυπο τρόπο.

Τὸ τελευταῖο της φίλμ ἦταν ἡ «Ἱστορία τῆς Τέξας Γκουΐναν» μιᾶς ἀπὸ τὶς πλέον δημοφιλεῖς βεντέττες τῶν νυκτερινῶν κέντρων τῆς Νέας Ὑόρκης πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε νρόνια. Μόλις προερλήθη αὐτὸ τὸ φίλμ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντας θαυμαστάς της Γουΐναν ἄρχισαν νὰ στέλνουν σ' ἐκείνην ποὺ τὴν ἐνσάρκωσε παντὸς εἴδους ἐνθύμιά της: μανιὸ, ροῦχα σάρπες, τὰ σπρούνια ποὺ φοροῦσε ὅταν παοίστανε ρόλους «κάου - μπόϋ» τὰ ὑπολείμματα μιᾶς μπουκάλας σαμπάνιας, ποὺ ἔσπασε κάποτε στὸ κεφάλι ἑνὸς νέου, ποὺ τὴν ἐνογλοῦσε κλπ. Ἡ Μπέττυ Χιοῦττον γέμισε ἀπ' αὐτὰ δυὸ μεγάλα δωμάτια. Καὶ στὸ τέλος σκέφθηκε νὰ κάμῃ ἕνα μουσεῖο ἀπὸ τὰ ἐνθύμια τῆς Τέξας. Ἡ εἴσοδος σ' αὐτὸ ὁρίσθηκε 1 δολλάριο. Καὶ οἱ Νεοὐορκέζοι συνωστίζονται κάθε μέρα ἐμπρὸς στὴν εἴσοδό του καὶ πληρώνουν χωρὶς διαμαρτυρία τὸ ἀντίτιμο τῆς εἰσόδου, ποὺ πηγαίνει φυσικὰ στὰ θυλάκια τῆς γοητευτικῆς στάρ.

Τὰ μυστικὰ τῆς ἐμορφιᾶς ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Συνταγὲς ἁπλὲς καὶ εὔκολες γιὰ κάθε κυρία

Πόσες γυναῖκες δὲν ζηλεύουν τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ λάμψι ποὺ ἔχουν οἱ δεντέττες τῆς ὀθόνης; Καὶ ὅμως εἶνε βέβαιο πὼς δὲν θὰ τὶς βλέπαμε τόσον ὡραίες ἂν χαθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν εἶχε κάποιο μικρὸ μυστικό, γιὰ νὰ κρύβῃ ὡριμένες ἀτέλειες ἢ νὰ κάνῃ πιὸ ἔντονο κάποιο ἀπὸ τὰ ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά της.

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρὰ μυστικὰ τῶν ἀστέρων ἀπεκάλυψε τελευταία μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις.

Ὅπως εἶνε λοιπὸν γνωστό, ἡ Κατερίνα Χέπμπορν ἔχει πανάδες στὸ πρόσωπο· ὅλο δὲ ποὺ προσποιεῖται πὼς δὲν ἀποδίδει σημασία στὸ μικρὸ αὐτὸ ἐλάττωμα ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔχει χαλάσει ὡς σήμερα τὸν κόσμο κι ἔχει χρησιμοποιήσει ἀναριθμητες συνταγὲς νιὰ νὰ τὶς ἐξαφανίσῃ. Τελευταία, ἕνας εἰδικὸς ἐπιστήμων τοῦ Χόλλυγουντ, κατασκεύασε πρὸς χάριν της μιὰ λοσιὸν ποὺ φαίνεται ὅτι εἶχε ἄμεσα καὶ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ἡ λοσιὸν αὐτὴ ποὺ ὁποιοσδήποτε φαρμακοποιὸς μπορεῖ νὰ σᾶς τὴν φτιάξῃ εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

10 γραμμάρια βορικοῦ νατρίου (βόρακος)

0 50 γρ. διχλωριούχου ὑδραργύρου (σουμπλιμὲ)

30 γραμμάρια ἀλκοόλ λεβάντας

150 γραμμάρια ὕδατος.

Ἡ Τζιντζερ Ρότζερς ποὺ τὰ ὡραῖα μάτια της κουραζόνται πολὺ εὔκολα ἀπὸ τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα τῶν προβολέων, χρησιμοποιεῖ, γιὰ νὰ τοὺς ξαναδώσῃ τὰ λάμψι τους τὴν ἀκόλουθη ἁπλούστατη συνταγή:

7 γραμμάρ α βορικοῦ νατρίου (βόρακος)

200 γραμμάρια ἀπεσταγμένου ὕδατος.

Τὸ γοητευτικὸ χαμόγελο τῆς Τζόαν Κράουφορντ ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος στὴν ἀστραφτερὴ λάμψι τῶν δοντιῶν της. Τὸ ὀδοντότριμμα ποὺ χρησιμοποιεῖ εἶνε τὸ ἀκόλουθο:

0 γραμ. 20 θυμόλης

2 γραμ. 50 βενζοϊκὸν ὀξύ.

3 γραμ. βάμματος εὐκαλύπτου

350 γραμ. ὕδατος

Ἡ Κλωντέτ Κόλμπερτ ἀπεχθάνεται τὰ ἰνοτιοῦτα καλλονῆς. Γιὰ τὸ πρόσωπό της χρησιμοποιεῖ ἕνα ἁπλὸ «νερό» ποὺ ἔχει τὰ ἀκόλουθα συστατικά:

250 γραμ. ἀνθέων κουκιᾶς

50 γραμ. πέταλα τριανταφύλλων

500 γραμ. νερό

Ἡ παρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ «νεροῦ» θὰ γίνῃ ὅπως καὶ τοῦ ἀνθόνερου.

Ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν ὑποστηρίζει ὅτι ὀφείλει τὴν ζωτικότητα καὶ τὸ δυναμισμό της στὸ ὅτι ἀπόχτησε τὴ συνήθεια νὰ τρέφεται μιὰ μέρα τὴν ἑβδομάδα ἀποκλειστικὰ μὲ φροῦτα.

Ἡ Λωρέττα Γιούγκ ποὺ τὰ μεταξένια μαλλιά της πλησιώνουν τόσο ὄμορφα τὸ πρόσωπό της ἀποδίδει μεγάλη σημασία στὸ θούρτσισμά τους. Ἡ συνήθεια τοῦ θουρτσισματος τῆς ἔχει καταντήσει ἀληθινὴ μανία. Ἔχει πάντα μαζί της μιὰ μικρὴ εἰδικὴ θούρτσα νιὰ τὰ μαλλιά. Καὶ ἡ διάσημη βεντέττα τὰ θουρτίζει κάθε φορὰ ποὺ τῆς δίνεται εὐκαιρία.

Μὲ τὸ συχνὸ αὐτὸ βούρτσισμα τοὺς δίνει τὴν ἐξαίρετικὴ λεπτάτητα καὶ τὴ λάμψι ποὺ ἔχουν.

Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν τέλος ἀποδίδει τὴ φρεσκάδα καὶ τὴ δροσιὰ ποὺ ἔχει τὸ πρόσωπό της παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔνινε τελευταία ὑπτέρα στὸ ὅτι δὲν πίνει κανένα ἄλλο ποτὸ ἐκτὸς ἀπὸ γάλα.

Ὅπως βλέπετε τὰ κοιλυντικὰ τῶν στὰρ εἶνε τόσον ἁπλά, ποὺ κάθε γυναῖκα νὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ

●●

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ὁ Μὶκ Ὁ Σὴ, ὑποψήφιος σύζυγος τῆς Βιρτζίνιας Μάγιο, κατηνορήθη τελευταία ἀπὸ τὴ γυναῖκα του ἐπὶ δυναμίᾳ, γιατὶ μερικὲς ἐφημερίδες ἔσπευσαν ν' ἀνακοινώσουν τοὺς γάμους του μὲ τὴν ἠθοποιὸ προτοῦ ἀκόμη νὰ γίνουν καὶ πρὶν πάρῃ τὸ διαζύγιό του.

★ Ἡ μικρὴ «στάρλετ» Πέγγυ Ἄνν Γκάρνερ — εἶνε σήμερα μόλις δεκαπέντε χρόνων — ἀπέρριψε τὴν αἴτησι γάμου τοῦ νεαροῦ ὑποκόμητος Φύρνες, ποὺ εἶνε κληρονόμος μιᾶς περιουσίας ἑξῆ ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

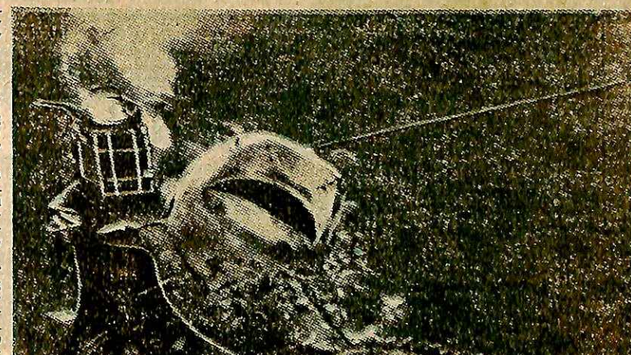

Ἕνας κυνηγὸς προσπαθεῖ νὰ στομώσῃ τὴν ἄγρια πάλη δυὸ θαλασσίων τεράτων μὲ εἰδικὲς ἀναισθητικὲς ἐνέσεις!...

Κυνηγοὶ θαλασσίων τεράτων

Ἐπικὲς συγκρούσεις στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν

ΕΚΤΟΣ ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς τῶν ἀγρίων θηρίων τῆς ζούγκλας ὑπάρχουν ἐπίσης οἱ κυνηγοὶ τῶν ἀλησσοίων κητῶν ἢ τεράτων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν πλουτισμὸ τῶν μεγάλων ἐνυδρείων τοῦ κόσμου μὲ ἀντιπροσωπευτικοὺς τύπους ἀπὸ τὸν περίεργο κόσμο τῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα ζοῦν μέσα στὸ ὑγρὸ στοιχεῖο.

Τὸ μεγαλείτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐνυδρεῖα εἶνε τοῦ Μαρινελαντ στὴ Φλωρίδα Γιὰ τὸν πλουτισμό του ἀσχολεῖται ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ εἰδικοὺς κυνηγοὺς τοῦ θαλασσίου βυθοῦ.

Τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶνε μιὰ διαρκὴς πάλη μὲ τὸ θάνατο. Καμμιὰ περιγραφὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ τὴν ἀληθινὴ εἰκόνα τῶν ἀγώνων μὲ συνάπτουν καθημερινὰ μὲ τὰ τέρατα τοῦ θαλασσίου βυθοῦ καὶ τῶν κινδύνων ποὺ ἀντιμετωπίζουν. Καὶ αὐτὴ ἡ τόσον γόνιμη φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν θὰ ὠχρίσῃ ἐμπρὸς σὲ παρόμοια προσπάθεια.

Οἱ σκληρότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ συνάπτουν, ἐναντίον δύο θαλασσίων θηρίων τῆς φώκαινας (μαρσουΐνου) καὶ τοῦ καρχαρία, ποὺ εἶνε οἱ ἐπιζῶντες ἀπόγονοι τῶν μυστηριωδῶν ὄντων ποὺ ἔζησαν κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς γῆς Τὰ πτερύγια τῆς φώκαινας εἶνε ἕνα εἶδος χεριοῦ, ποὺ ἔχασε τὶς ἄρθρωσεις του στὸν ἀγκῶνα καὶ τὸν καρπὸ καὶ καταλήνει σὲ δακτύλους μὲ φάλαγγες ποὺ εἶνοι κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ ἔχουν μιὰ περίεργη ὁμοιότητα μὲ τὰ ἐμπρόσθια μέλη γιγαντιαίων ἰχθυοσαύρων τῆς δευτερογενοῦς περιόδου.

Ἡ φώκαινα εἶνε ἕνα ζῶο ποὺ ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀναπτυγμένο τὸ μητρικὸ αἴσθημα. Ἡ θηλυκὴ κρατεῖ ἐπὶ δέκα μῆνες τὸ νεογνό της πάνω στὴ ράχη της καὶ τὸ τρέφει μὲ τὸ γάλα της ποὺ εἶνε πολὺ πηχτὸ καὶ πολὺ νόστιμο καὶ ποὺ φτάνει στὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ της ἀνάμικτο μὲ τὸ ἁλμυρὸ νερὸ τῆς θαλάσσης.

Οἱ φώκαινες καταβροχθίζουν περὶ τὴ 50 κιλὰ ψαριῶν διαφόρων εἰδῶν μέσα σὲ 48 ὥρες. Εἶνε ἐπίσης ἐξαιρετικὰ ἐπιθετικὲς καὶ πολλὲς φορὲς σχηματίζουν ὁμάδες ἀπὸ 30 ἕως 50 γιὰ νὰ ριχτοῦν ἐναντίον τοῦ μεγαλείτερου κήτους τῆς θαλάσσης, τῆς φαλαίνας.

Ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἔχει κάτι τὸ ἐπικό.

Οἱ φώκαινες διαιροῦνται σὲ δυὸ ὁμάδες Οἱ μισὲς ἀπ' αὐτὲς ρίχνονται στὴν εὐρὰ τοῦ κήτους καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀκινητοποιήσουν, ἔτσι ποὺ ἡ φάλαινα νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων της. Οἱ ἄλλες μισὲς ρίχνονται στὸ κεφάλι τῆς φάλαινας καὶ ἀρχίζουν νὰ τὴν δαγκώνουν κι' νὰ τῆς κόβουν μεγάλα κομμάτια ἀπὸ τὶς σάρκες της.

Ἐξαντλημένη ἡ φάλαινα ἀφήνει, στὸ τέλος τὴν πελώρια νλῶσσα της νὰ κρεμασθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα της.. Οἱ φώκαινες ρίχνονται τότε μὲ ἀληθινὴ λαιμαργία σ' αὐτή. Γιατὶ φαίνεται ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς φάλαινας ἀποτελεῖ τὸ ἐκλεκτότερο ἔδεσμά τους. Κατόπιν τρώνε τὰ ὑπόλοιπα μέρη ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κήτους καὶ τὸ ἐγκαταλείπουν μόνον ὅταν ἀρχίσῃ ἡ σῆψις.

Οἱ φώκαινες εἶνε ἐπίσης ἐπικινδυνοι ἀντίπαλοι τῆς γνωστῆς μας φωκίας Μόλις οἱ φῶκες τὶς ἰδοῦν νὰ πλησιάζουν ἀνεβαίνουν πάνω σὲ μικρὰ συντρίμματα παγοδούνων καὶ συγκεντρώνουν τὰ μικρά τους πάνω στὴ ράχη τους.

Ἀλλ' οἱ φώκαινες εἶνε πολὺ πανούργες Ὅταν εἶνε πολλὲς χώνονται κάτω ὁπὸ τὸ κουμπὶ τοῦ παγοδούνου καὶ τὸ ἀναποδογυρίζουν. Ἔτσι ἡ φώκια καὶ τὰ μικρά τους βρίσκονται ζαφνικὰ στὴ διαθεσί τους.

Ἡ φώκαινα κινεῖται μὲ ταχύτητα 80 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ μπορεῖ νὰ κάμῃ τοὺς πιὸ περίεργους καὶ ἐκπληκτικοὺς ἐλιγμούς, χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ καθόλου τὸ τρέξιμό της.

Ἀλλ' ὁ μεγάλος «φονιᾶς» μεταξὺ τοῦ κόσμου τῶν ὄντων ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε ὁ καρχαρίας.

Ἡ φύσις ἔχει προικίσει, ἄλλωστε τὸν «τίγρι τῆς θαλάσσης» — ὅπως τὸν λένε — μὲ τὰ ἰσχυρότερα δόντια ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ εἴδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου.

Ἡ ὀδοντοστοιχία τοῦ καρχαρία ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἀντικαθίσταται μόνη της. Πίσω ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν δοντιῶν ποὺ βρίσκονται «ἐν ὑπηρεσίᾳ» ὑπάρχει μιὰ δεύτερη ἐφεδρικὴ σειρὰ ποὺ μεγαλώνει σιγὰ - σιγὰ καὶ εἶνε ἕτοιμη ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ δόντια τῆς πρώτης, μόλις ἀρχίζουν νὰ πέφτουν. Πίσω ἀπ' αὐτὴ φυτρώνει ὁμέσως μιὰ τρίτη, ποὺ θὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες της ὅταν ἡ δεύτερη ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμό της... Ἔτσι ὁ καρχαρίας δὲν μένει ποτὲ χωρὶς δόντια.

Οἱ ναυτικοὶ ἀπὸ καλοῦν τὸν καρχαρία «ὀχετὸ τοῦ ὠκεανοῦ». Καταβροχθίζει χωρὶς διάκριση τὰ πάντα. Μέσα στὸ στομάχι ἑνὸς καρχαρία ποὺ συνελήφθη πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ βρέθηκαν κουτιὰ κονσέρβας, κόκκαλα προβάτου, μισὸς χοίρος τὸ κεφάλι καὶ τὸ στῆθος ἑνὸς μπουλντόγκ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σῶμα ἀλόγου κτλ. Τὰ κομμάτια αὐτὰ τῶν διαφόρων ζώων καὶ οἱ κονσέρβες προήρχοντο ἀπὸ ἕνα πλοῖο ποὺ εἶχε ναυαγήσει.

Ὁ καρχαρίας εἶνε τόσο ἀδηφάγος ποὺ καταβροχθίζει καὶ πτύματα ἀκόμη. Στὶς περιπλανήσεις του συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ ἕνα ἄλλο μικρὸ φάρι, τὸν καλούμενο «πιλότο», ποὺ ἀναζητεῖ τὴ λεία καὶ περιορίζεται στὰ ὑπολείμματα τῆς... τραπέζης τοῦ κυρίου του.

Ὁ καρχαρίας φτάνει κάποτε μέχρι τῶν ἀκτῶν, ὅπως συνέβη τελευταία στὴν Αὐστραλία, ὅπου ἕνας «τίγρις τῆς θαλάσσης» εἶχε καρυφτῇ κοντὰ στὶς μπανιέρες. Τὰ θύματά του μεταξὺ τῶν γυναικῶν ποὺ ἔπαιρναν τὸ λουτρό τους σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦσαν ἀρκετά.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου στὴν Ἀσία πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἀεροπόροι εἶχαν ἀναγκασθῇ νὰ ριχτοῦν στὴ θάλασσα, γιατὶ τὸ ἀεροπλάνο τους εἶχε καταστραφῇ. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσαν θύματα καρχαρίων. Γι' αὐτὸ κατὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Εἰρηνικοῦ ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀεροπόροι ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ εἰδικὲς φούσκες ποὺ περιεῖχαν μιὰ εἰδικὴ οὐσία. Ἡ ὀσμὴ αὐτῆς τῆς οὐσίας ἀπομακρύνε ἀμέσως τοὺς καρχαρίες.

Οἱ καρχαρίες τῶν ἐνυδρείων εἶνε ποὺκοι σὰν... ἀρνάκια. Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ μιὰ εἰδικὴ ἔνεσι ἑνὸς ἀναισθητικοῦ ὑγροῦ ποὺ τοὺς κάνουν στὸ σῶμα. Διαφορετικά, θὰ κατεβρόχθιζαν τοὺς ἐπιστάτας τους.

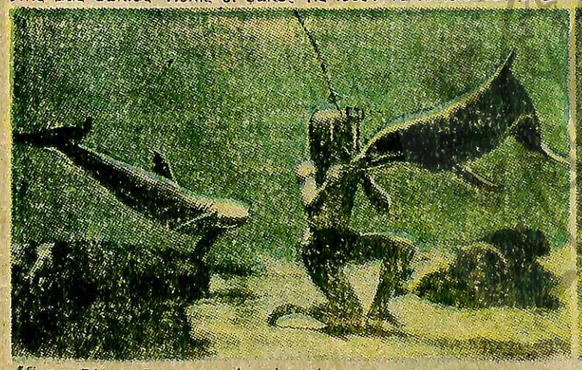

Ἕνας δύτης δίνει τροφὴ σὲ φώκαινες τοῦ ἐνυδρείου τῆς Φλωρίδος, ποὺ εἶνε τὸ μεγαλείτερο τοῦ κόσμου.

Ὁ δύτης παραμένοντας ἀκίνητος ἐκπλήσσει τὸν καρχαρία κι' ἀποφεύγει τὴν ἐπίθεσί του,.

Οἱ παθήσεις τῆς καρδιᾶς

Καὶ τὰ νεώτερα θεραπευτικὰ μέσα

Ἡ φυματίωσις ὁ καρκίνος, διάφορες ἄλλες ἀσθένειες εἶναι οἱ μάστιγες τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ καρκίνος ἐξακολουθεῖ ἀκόρη ν' ἀριθμῆ ἀρκετὰ θύματα, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἀπὸ φυματίωσι χάρις στὰ νεώτερα θεραπευτικὰ μέσα καὶ τὴ βελτίωσι τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως ἔχει μειωθῆ σὲ σημαντικὸ βαθμό. Ἀντίθετα σύγχρονη μάστιξ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε τὰ νοσήματα τῆς καρδιᾶς.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες π.χ. οἱ θάνατοι ἀπὸ νοσήματα τῆς καρδιᾶς κατὰ τὸ 1946 ἀνῆλθαν σὲ 420.000, ἐνῶ ἦσαν μόνο 177.000 ἀπὸ καρκίνο 53.000 ἀπὸ φυματίωσι καὶ 28.000 ἀπὸ εὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει στὴ Γαλλία, ὅπου ἐπὶ 100.000 ἀνθρώπων πέθαιναν κάθε χρόνο ἀπὸ νοσήματα τῆς καρδιᾶς 147. Σήμερα ἡ ἀναλογία πλησιάζει τὸ διπλάσιο.

Δὲν εἶνε καλύτερη ἡ κατάστασις στὴν Ἀγγλία καὶ σὲ διάφορα ἄλλα κράτη.

Ἀλλὰ ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ αὔξησις τῶν θανάτων ἀπὸ νοσήματα τῆς καρδιᾶς; Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες τὴν ἀποδίδουν σὲ τέσσερες αἰτίες:

1ον Στὸ ὅτι, λόγω τῆς ἐλλείψεως εἰδικῶν ὀργάνων —ὅπως εἶνε ὁ ἠλεκτροκαρδιογράφος κ.τ.λ. — πολλοὶ θάνατοι ποὺ ὠφείλοντο σὲ νοσήματα τῆς καρδιᾶς ἀπεδίδοντο κατὰ τὸ παρελθὸν σὲ διάφορες ἄλλες αἰτίες.

2ον Στὸ ὅτι ἐμειώθη ἡ θνησιμότης ἀπὸ ἄλλες ἀσθένειες χάρις στὰ νέα θεραπευτικὰ μέσα.

3ον Στὴν παράτασι τοῦ μέσου ὅρου τῆς ζωῆς, ποὺ ἀπαιτεῖ ὅπως εἶνε ἐπόμενο, μιὰ πρόσθετη ἐργασία ἀπὸ τὴν καρδιά.

4ον Στὸ ὅτι ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἔγινε ταχύτατος.

Ἕνας Ἀμερικανὸς καρδιολόγος ἔκαμε τελευταία τὴν ἀκόλουθη παρατήρησι σχετικὰ μὲ αὐτὴ τὴν αὔξησι:

—Δὲν νομίζω εἶπε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἀπὸ νοσήματα τῆς καρδιᾶς θὰ μειωθῆ. Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶνε προτιμώτερο νὰ πεθαίνη κανεὶς ἀπὸ νοσήματα τῆς καρδιᾶς σὲ ἡλικία 70 χρόνων, παρὰ σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν ἀπὸ διφθερίτιδα ἢ 18 χρόνων ἀπὸ φυματίωσι.

Δυστυχῶς, ὅλοι οἱ καρδιοπαθεῖς δὲν φτάνουν σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ γι' αὐτὸ οἱ γιατροὶ προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὰ μέσα καταπολεμήσεως τῶν παθήσεων τῆς καρδιᾶς ὅπως συνέβη μὲ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες ὡς σήμερα. Ἡ προσπάθειά των δὲν εἶνε, ὅμως, εὔκολη. Γιατί, γιὰ νὰ εἶνε δυνατὸν αὐτὸ, θάπρεπε νὰ γνωρίσωμε τὶς αἰτίες στὶς ὁποῖες ὀφείλονται οἱ παθήσεις τῆς καρδιᾶς καὶ οἱ γνῶμες μας πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε δυστυχῶς πολὺ ἀόριστες καὶ περιωρισμένες.

Ὡρισμένες ἀπ' αὐτὲς τὶς παθήσεις ἔχουν κληρονομικὴ προέλευσι. Ἄλλες πάλι εἶνε δευτεροπαθεῖς, ἐμφανίζονται, δηλαδὴ ὰν συνέπεια ἄλλων μολυσματικῶν νοσημάτων πυρετῶν, ὀστρακιᾶς, διφθερίτιδος κ.τ.λ.

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξε ὅμως, ὅτι οἱ αἰτίες αὐτὲς δὲν ἦσαν οἱ μόνες. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶνε ἀνοικτὴ ἡ θύρα στὶς ὑποθέσεις.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους καρδιολόγους ἀποδίδουν τὶς παθήσεις τῆς καρδιᾶς σὲ κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως χωρὶς νὰ συμφωνοῦν ἂν ὁ ὑπεύθυνος γι' αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία εἶνε ὁ θυρεοειδὴς, ἡ ὑπόφυσις ἢ οἱ ἐπινεφρίδιοι. Ἄλλοι τὶς ἀποδίδουν σὲ μιὰ κακὴ διατροφὴ ποὺ εἶνε ὑπερβολικὰ πλουσία ἢ ὑπερβολικὰ φτωχὴ σὲ ὡρισμένα στοιχεῖα. Δὲν συμφωνοῦν καὶ πάλι, ὅμως ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ στοιχεῖα.

Ἡ ἀσυμφωνία αὐτὴ ὡς πρὸς τὴν προέλευσι τῶν νοσημάτων τῆς καρδιᾶς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν συμφωνοῦν ἐπίσης καὶ ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς θεραπείας των.

Ἀλλ' οἱ τολμηροὶ πρωτοπόροι δὲν λείπουν καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι ὅπως συνέβη καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες.

Μιὰ ἀπὸ τὶς περισσότερο τολμηρὲς μεθόδους εἶνε τοῦ δόκτορος Μὰξ Πὴτ, τοῦ παγκοσμίου φήμης ἐπιστήμονος τοῦ Μόντρεαλ. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ὑπάνεται στὴν περιοχὴ τῆς χειρουργικῆς.

Ὡρισμένες καρδιοπάθειες χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἕνα εἶδος σφυσμῶν τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Οἱ σφυσμοὶ αὐτοὶ προκαλοῦν συζήτησι τῆς ἀστηριακῆς πιέσεως ποὺ ὅπως εἶνε ἐπόμενο, ἐπιβαρύνει τὴν καρδιὰ μὲ ὑπερβολικὴ ἐργασία. Ὁ δόκτωρ Πὴτ δὲν δίστασε λοιπόν, νὰ κόψη ὑστερικὲς διακλαδώσεις τοῦ συμπαθητικοῦ νεύρου. Οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς ἐθεωρήθησαν στὴν ἀρχὴ ἐπικίνδυνες. Ἡ στατιστικὴ ἀποδεικνύει ὅμως, ὅτι ἐπὶ 1500 ἐγκειρισθέντων κατὰ τὸν τρόπο αὐτό, οἱ 1020 περίπου θεραπεύθηκαν τελείως καὶ χάρισαν ἄκρας ὑγείας.

Ἀξιόλογες θεραπεῖες ἐπετεύχθησαν ἐπίσης μὲ ἐγχύσεις ὀλιγωνῶν ἀρτηριῶν ἢ παρασκευασμάτων ποὺ ἔχουν στὴ βάσι των ἐκκρίσεις τῶν νεφρῶν ἢ τοῦ θυρεοειδοῦς.

Ἡ σπιονοτικώτερη ἀνακάλυψις ὅμως, στὸ ζήτημα τῆς θεραπείας τῶν καρδιοπαθειῶν εἶνε ἑνὸς Καναδοῦ ἐπιστήμονος τοῦ δόκτορος Ἔβαν Σοὺτε.

Πρὶν ἀπὸ 13 χρόνια, ὁ δόκτωρ Σοὺτε σκέφθηκε νὰ θεραπεύση ἕνα καρδιοπαθῆ δίνοντάς του μεγάλες δόσεις βιταμίνης Ε, ποὺ βρίσκεται στὸ σιτάρι.

Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνθηκε μεγάλη ἀνακούφισι. Ἀλλ' ἡ θεραπεία αὐτὴ στοίχιζε πολὺ ἀκριβά, γιατὶ ἐχρειάζοντο τεράστιες ποσότητες σιταριοῦ, γιὰ νὰ ἐξαχθῆ ἡ ἀπαιτούμενη ποσότης βιταμίνης Ε. Ἐξ ἄλλου, ἦταν πολὺ κοπιαστικὴ γιὰ τὸ γιατρό, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνη μόνος του ὅλη τὴ σχετικὴ ἐργασία γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ καὶ τὴ συγκέντρωσί της.

Ἔτσι, τὰ πράγματα δὲν προχώρησαν καθόλου.

Πέρυσι, ὅμως, ὁ δόκτωρ Σοὺτε συμβούλευσε ἕνα νεαρὸ φοιτητὴ νὰ συνεχίση τὶς ἐρευνές του σχετικὰ μὲ τὴν βιταμίνη Ε. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν καταπληκτικά. Ἕνας ἄνθρωπος ἡλικίας 68 ἐτῶν, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ὑπέρτασι μὲ συνεχεῖς ἐνοχλήσεις τῆς καρδιᾶς θεραπεύθηκε μέσα σὲ 8 ἡμέρες. Ἕνας ἄλλος ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ στηθάγχη κατώρθωσε νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἐργασία του σὲ μιὰ τοπικὴ τζάζ, ὅπου ἐργαζόταν, τρεῖς ἑβδομάδες μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς θεραπείας.

Περισσότερες ἀπὸ 100 θεραπεῖες ἐπετεύχθησαν μ' αὐτὸ τὸ μέσον. Οἱ μεγάλες καὶ συμπυκνωμένες δόσεις βιταμίνης Ε φαίνεται ὅτι εἶνε ἀποτελεσματικὲς ἐναντίον τεσσάρων μορφῶν καρδιοπαθειῶν, τῆς ἀρτηριοσκληρώσεώς, τῆς πήξεως μένης ἀρτηριακῆς πιέσεως, τῶν ρευματισμῶν καὶ τῆς στηθάγχης ποὺ ἀποτελοῦν τὰ 95% τῶν νοσημάτων τῆς καρδιᾶς.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὸ συνέδριον τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Καναδῶν γιατρῶν ποὺ συνεκροτήθη τελευταία στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔκαμε τὶς ἀκόλουθες πρακτικὲς ὑποδείξεις:

1ον Καπνός. Ἡ ἐπίδρασις του εἶνε βλαβερὴ γιὰ τοὺς καρδιοπαθεῖς, γιατὶ ἡ νικοτίνη ἔχει τὴν τάσι νὰ συστέλλη τὶς ἀρτηρίες. Τὸ οἰνόπνευμα ὅμως, τὶς διαστέλλει. Γι' αὐτό, συνιστᾶται ὡς ἀντίδοτον σὲ περιωρισμένες δόσεις (δυὸ μικρὰ ποτηράκια τὴν ἡμέρα). Ἕνες μάλιστα εἰδικὸς καρδιολόγος εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἕνας καρδιοπαθὴς μπορεῖ νὰ ζήση καλύτερα, κρατώντας ἕνα πούρο ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι καὶ ἕνα ποτηράκι μὲ λικέρ ἀπὸ τὸ ἄλλο».

2ον Καφές. Ἀντενδείκνυται ἐπίσης. Ὁπωσδήποτε, ὅμως οἱ καρδιολόγοι συνιστοῦν νὰ πίνωμε καφέ, ποὺ βράσθηκε πρόσφατα. Ὁ ἀπὸ πρὶν παρασκευασμένος καφὲς ποὺ τὸν ξαναζεστάινομε ὅταν πρόκειται νὰ τὸν πιοῦμε, εἶνε βλαβερός. Γιατὶ ὁ καφὲς περιέχει μιὰ ἐρεθιστικὴ οὐσία. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἀπομονώνεται, ὅταν κρυώνη ὁ καφὲς καὶ δὲν διαλύεται ὅταν τὸν ξαναζεστάνωμε. Τὴν εἰσάγομε, λοιπόν, αὐτουσία μέσα στὸν ὀργανισμό μας καὶ γι αὐτὸ εἶνε πιὸ βλαβερή.

3ον Κυκλοφοριακὸν σύστημα. Ἡ καλὴ λειτουργία τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ πολλὲς καρδιοπάθειες. Τὰ θερμὰ λουτρά, τὰ μασάζ καὶ ἡ καθημερινὴ γυμναστικὴ εἶνε τὰ κατάλληλα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ καλὴ λειτουργία τοῦ κυκλοφοριακοῦ μας συστήματος.

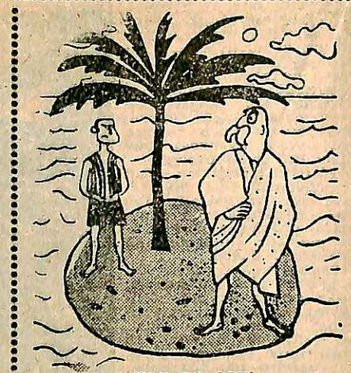

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟ ΛΕΕΙ...

—Εὐτύχιε, εἶσαι αὐθάδης! Νὰ φύγης γρήγορα! Σὲ ἀπολύω!...

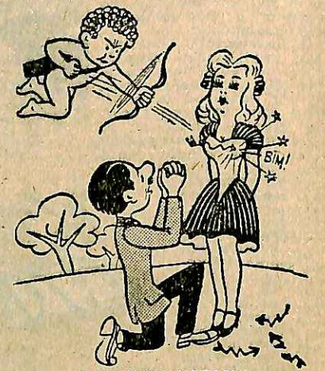

Η ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

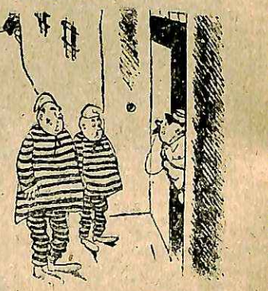

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ

Οἱ δραπέτες: Ἔ, νά, ξαναγυρίσαμε! Δὲν βρήκαμε πουθενὰ ἕνα ἄδειο δωμάτιο!...

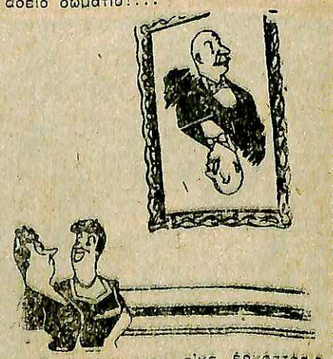

—Ὁ ἄντρας μου εἶχε ἐργοστάσιο ποὺ ἔφτιαχνε τραπουλόχαρτα!...

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΣΑΣ;

Πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσετε

Ὑπάρχει κάποια ἀντιστοιχία μεταξὺ τῆς ἡμερομηνίας τῆς γεννήσεως ἑνὸς ἀτόμου καὶ τῆς προδιαθέσεώς του σὲ ὡρισμένες ἀσθένειες; Ἴσως ναί, ἴσως ὄχι.

Τὸ βέβαιο εἶνε σχετικῶς ὅτι ἡ γέννησις ἑνὸς ἀτόμου σὲ ὡρισμένη ἐποχὴ ἐπιδρᾶ στὴ σωματική του διάπλασι, τὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος του κτλ.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τῶν παληῶν ἀστρολόγων, κάθε μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀντιστοιχεῖ σ ἕναν ἀστερισμὸ καὶ ὑφίσταται τὶς ἐπιδράσεις του.

Τὸ μέλος αὐτὸ ἔχει τότε μιὰ προδιάθεσι γιὰ ὡρισμένην κατηγορία ἀσθενειῶν ποὺ θὰ ἐκδηλωθοῦν ὅταν ὑπάρξουν οἱ κατάλληλες γι' αὐτὸ συνθῆκες.

Ἡ ἀξία αὐτῶν τῶν ἐνδείξεων ἔγκειται

Χρονολογία γεννήσεως	Ζωδιακὸν σημεῖον	Ἀσθενὲς σημεῖον
Ἀπὸ 23 Μαρτίου ἕως 21 Ἀπριλίου	Κριὸς	Κεφαλὴ
Ἀπὸ 22 Ἀπριλίου ἕως 21 Μαΐου	Ταῦρος	Λαιμός
Ἀπὸ 22 Μαΐου ἕως 21 Ἰουνίου	Δίδυμοι	Βραχίονες καὶ ὦμοι
Ἀπὸ 22 Ἰουνίου ἕως 21 Ἰουλίου	Καρκίνος	Στῆθος καὶ καρδιὰ
Ἀπὸ 22 Ἰουλίου ἕως 21 Αὐγούστου	Λέων	Στόμαχος
Ἀπὸ 22 Αὐγούστου ἕως 21 Σεπτεμβρίου	Παρθένος	Κοιλία
Ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου ἕως 21 Ὀκτωβρίου	Ζυγὸς	Νεφρὰ
Ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου ἕως 21 Νοεμβρίου	Σκορπιὸς	Ἐσωτερικοὶ ἀδένες
Ἀπὸ 22 Νοεμβρίου ἕως 21 Δεκεμβρίου	Τοξότης	Μηροί
Ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου ἕως 21 Ἰανουαρίου	Αἰγόκερως	Γόνατα
Ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου ἕως 21 Φεβρουαρίου	Ὑδροχόος	Κνῆμες
Ἀπὸ 22Φεβρουαρίου ἕως 22 Μαρτίου	Ἰχθεῖς	Πόδια

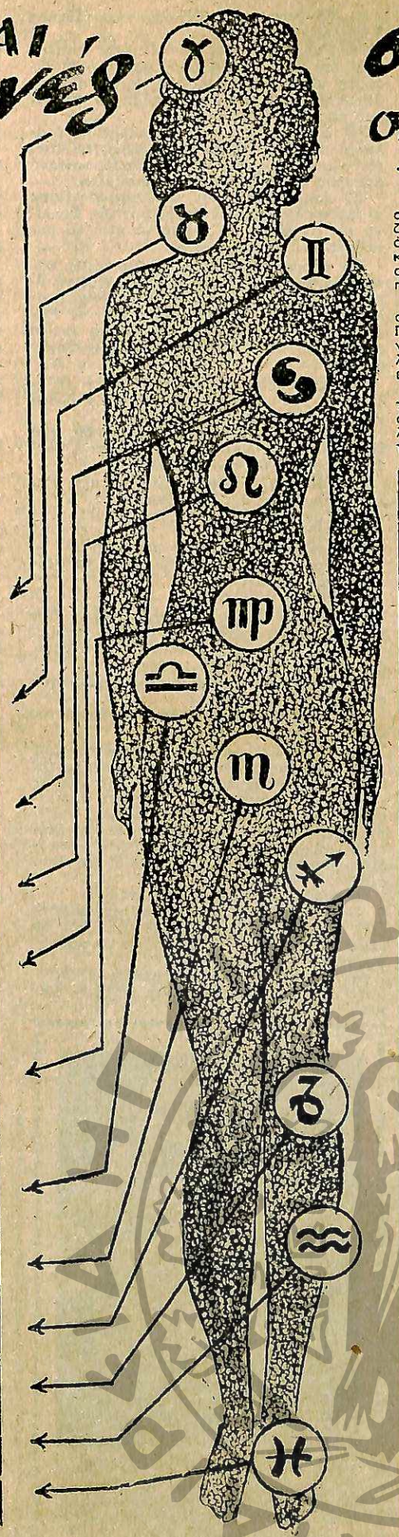

Καὶ πῶς νὰ προφυλαχθῆτε

σὲ τοῦτο: ὅτι μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ γνωρίζωμε προκαταβολικὰ τὴν προδιάθεσι τοῦ ὀργανισμοῦ μας σὲ ὡρισμένες ἀσθένειες καὶ συνεπῶς νὰ προλάβωμε τὴν ἐμφάνισί τους, πρᾶγμα ποὺ εἶνε προτιμώτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὶς θεραπεύσωμε κατόπιν.

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι ἡ ἀξία ποὺ ἔχουν αὐτὲς οἱ ἐνδείξεις δὲν εἶνε ἀπόλυτη. Γιατὶ ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι ἄλλοι παράγοντες ποὺ προπαρασκευάζουν τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισι αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας.

Ποιὸ εἶνε, λοιπόν, τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ ὀργανισμοῦ μας; Καὶ ποιὲς εἶνε οἱ ἀσθένειες κι' οἱ κίνδυνοι ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν; Τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰ τὴ βρῆτε στὸν κατωτέρω πίνακα:

Προδιάθεσις σὲ ἀσθένειες
Συχνὲς κεφαλαλγίες. Μεγάλη νευρικότης. Εὐερέθιστος καὶ ὀξύθυμος χαρακτήρ.
Ἀμυγδαλίτιδες, νόσοι τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ λάρυγγος. Ἡ γενικὴ ὑγεία, ὅμως, παραμένει ἀρκετὰ καλή.
Κίνδυνοι θλάσεων ἢ τραυμάτων στοὺς βραχίονες καὶ τοὺς ὤμους. Ἀναπηρία τῶν ἄνω ἄκρων.
Πνευμονικὰ καὶ καρδιακὰ νοσήματα. Ἰσχνότης. Ἀτομικὲς καὶ χλωρωτικὲς καταστάσεις. Νευρικότης.
Μεγάλη ἀνάπτυξις τῶν μυῶν, ἰδίως στὶς κνῆμες. Στομαχικὰ νοσήματα. Ἀτυχήματα ἀπὸ πυρκαϊὲς κτλ.
Κοιλιακὰ νοσήματα. Ἀσθένειες τῶν γεννητικῶν ὀργάνων στὶς γυναῖκες. Καλὴ ὑγεία ἂν τὸ ἄτομον δὲν τὴν καταστρέψη μόνον του, ἀπὸ μιὰ ροπὴ πρὸς τὶς καταχρήσεις καὶ τὴν ἔκλυτη ζωή.
Νόσοι τῶν νεφρῶν. Ἐγκαύματα.
Κωλικοί, συμφορητικὲς καταστάσεις. Δερματικὰ νοσήματα.
Ἰσχυαλγίες, ρευματισμοί. Κατάγματα τῶν ὀστῶν.
Θλάσεις τῶν ὀστῶν. Ἀσθένειες τῶν ποδῶν.
Κιρσοί, φλεβίτιδες. Κατάγματα τῶν ὀστῶν.
Ὑγεία πολὺ εὐθραστη ὡς τὴν ἡλικία τῶν 28 χρόνων. Κωλικόπονοι, στρεβλώσεις. Κάλοι.

"Αν, λοιπόν, πιστεύετε στὴν ἀστρολογία ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψιν σας τὸν πίνακα αὐτὸν καὶ φροντίζετε διὰ τὴν ὑγείαν σας. "Οταν γνωρίζουμε ἐκ τῶν προτέρων ἕναν κίνδυνο, λέει μιὰ παροιμία, τὸν ποολαμβάνουμε τοὐλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

Κόκκινος ΔΙΑΒΟΛΟΣ

27ον Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Στραβογέρη. Ἀφοῦ μπῆκε στὸ ἀνάκτορο τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ ἐστιατόριο, ὅπου τὸ προσωπικὸ ἦταν ἀπασχολημένο μὲ τὴν προετοιμασία τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν φαγητῶν. Κανεὶς δὲν πρόσεξε τὴν παρουσία του γιατὶ τὸν πῆραν ὡς ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχαν προσλάβει γιὰ βοηθὸ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ. Ἄρχισε μάλιστα κι' αὐτὸς νὰ βοηθάη βάζοντας τὰ ποτήρια στοὺς δίσκους. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ βοέθηκε μόνος ἔβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ μποτιλάκι κι' ἔριξε τρεῖς - τέσσερες σταγόνες ἀπὸ ἕνα κόκκινο ὑγρὸ σ' ἕνα ποτήρι γεμάτο ἀπὸ κρασὶ τῆς Κύπρου. Ἔβαλε κατόπιν τὸ ποτήρι στὸ δίσκο κι' ἐτοάβηξε γιὰ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Στὴν εἴσοδο ὅμως τῆς μεγάλης αἰθούσης ἕνας λαμπροστολισμένος ὑπηρέτης τὸν σταμάτησε.

— Ποῦ πᾶς ἐσύ; τὸν ρώτησε. Δὲν ξέρεις ὅτι στὸ ἔκτακτο προσωπικὸ ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος;

— Δὲν τὸ ἤξερα, τραύλισε ὁ Στραβοχέρης. ἀλλὰ οἱ ἄλλοι μοῦ εἶπαν ὅτι κάποιος ἄρχοντας ζήτησε κρασὶ τῆς Κύπρου καὶ τοῦ τὸ πηγαίνω.

— Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος;

— Κόμης τῆς Θούνης.

— Καλά δῶσε μου τὸ ποτῆρι καὶ τοῦ τὸ πηγαίνω ἐγώ.

Κι' ὁ ἀκόλουθος παίρνοντας τὸ δίσκο μπῆκε στὴν αἴθουσα. Ὁ Στραβοχέρης ὅμως στάθηκε καὶ τὸν παρακολουθοῦσε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ γοῦρος Βρισκόταν στὸ ζενίθ. Οἱ πολυτελεῖς τουαλέττες, τὸ χρυσάφι, τὰ μαργαριτάρια, ὅλος ἐκεῖνος ὁ πλοῦτος ἔδιναν στὴν αἴθουσα κάτι τὸ φαντασμαγορικό.

Ἀπ' ὅλες δὲ τὶς δέσποινες ἡ πιὸ ὡραία, ἡ πιὸ λαμπρὰ στολισμένη ἦταν χωρὶς ἄλλο ἡ Δολόρα. Ἡ ὁμορφιά της τοὺς ἐυάγευε ὅλους. Οἱ εὐπατρίδαι στριμωχνόντουσαν γιὰ νὰ τῆς ἐκφοάσουν τὸ θαυμασμό τους.

Στὴν ἄλλη ἄκρη ἔβλεπε κανεὶς νὰ ὑποκλίνωνται μπροστὰ σ' ἕνα εὐγενῆ οἱ παρευρισκόμενοι. Ἦταν ὁ κόμης τῆς Θούνης ὁ ὁποῖος πασ' ὅλ' αὐτά, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του μέσα σ' ἕνα ἐνθουκὸ περιβάλλον.

Καὶ στ' ἀλήθεια ὅλοι οἱ παρευοισκόμενοι οἱ περισσότεροι Ἱσπανοί καὶ μερικοὶ «πουλημένοι» Φλαμανδοὶ εὐγενεῖς ἔτρεφαν ἄσπονδο μῖσος κατὰ τοῦ κόμητος Ἦσαν ὅμως ἀναγκασμένοι νὰ τὸν κολακεύουν γιατὶ φοβόντουσαν τὴ δύναμί του.

Ὅταν ὁ ἀκόλουθος βοῆκε τὸν κόμητα, αὐτὸς συζητοῦσε μὲ τὸ διοικητή.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ὁ κόμης τὸν ἀκόλουθο, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑποκλιθῆ μπροστά του.

— Τὸ κρασὶ τῆς Κύπρου ποὺ ἐζήτησε ἡ ὑψηλότης σας.

Ὁ Γοδεφρίδος δὲν εἶχε ζητήσει τίποτε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ζέστη ἦταν ὑπερβολικὴ διψοῦσε πολὺ καί, χωρὶς νὰ προσέξη στὴν ἀπάντησι τοῦ ἀκολούθου πῆρε τὸ ποτῆρι καὶ τὸ ρούφηξε ὅλο.

Ὁ Στραβοχέρης ποὺ παρακολούθησε ὅλη τὴ σκηνή, ἔσπευσε ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὸ τολμηρό του αὐτὸ κόλπο, νὰ ἐξαφανισθῆ ἀνάμεσα στὸν κόσμο καὶ νὰ βγῆ ἔξω.

Ὁ κόμης ἀφοῦ ἤπιε τὸ κρασὶ συνέχισε τὴ συνομιλία του μὲ τὸν διοικητή. Σὲ λίγο τὸν ἄφησε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάη νὰ συναντήση τὴ Δολόρα.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ποὺ ὁ κόμης κατευθυνόταν πρὸς τὴ σύζυγό του, εἶδε νὰ ὑποκλίνεται μπροστά του γελαστὸς καὶ στολισμένος στὰ χρυσᾶ ὁ ἀξιωματικὸς Ραφαὴλ ποὺ εἶχε γυρίσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὴν Τουρραίνη. Ὕστερα ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἀπουσία.

Ὁ κόμης ποὺ τὸν ἐγνώριζε μόνον ἐξ ὄψεως θέλησε νὰ τὸν ἀποφύγη. μὰ ὁ λοχαγὸς τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Χαίρω πολύ, κύριε κόμη, ποὺ σᾶς ξαναβρίσκω ὑγιῆ καὶ ποὺ βλέπω ὅτι ἡ πληγή σας δὲν εἶχε κακὲς συνέπειες.

Ὁ κόμης τῆς Θούνης ἐσφνιάστηκε στὰ λόγια του αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Συγνώμην.. Σὲ μένα μιλᾶτε;

— Βέβαια, κ. κόμη.

— Καὶ γιὰ ποιὰ πληγὴ μοῦ μιλᾶτε;

— Μὰ... γιὰ κείνη ποὺ εἶχα τὸ ἀτύχημα νὰ σᾶς ἀνοίξω.

— Σὲ ἱένα; Ποτέ;

— Πρὸ τριῶν - τεσσάρων μηνῶν. Δὲν φαντάζομαι νὰ ξεχάσατε τὴ μονομαχία μας.

Ὁ κόμης κύτταξε καλὰ τὸ λοχαγὸ νομίζοντας πὼς ἦταν μεθυσμένος.

— Τὰ ἀστεῖα σας εἶνε πολὺ ὡραῖα, τοῦ εἶπε κύπως εἰρωνικά.

Ὁ Ἱσπανὸς δάγκασε τὰ μουστάκια του καὶ εἶτε σὲ τόνο τραχύ:

— Τὴ πρώτη φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε εἴχατε ἰσχυοισθῆ ὅτι δὲν εἶσθε ὁ κόμης τῆς Θούνης καὶ ἡ ἀστειότης σας αὐτὴ μᾶς ἔκανε νὰ μονομαχήσουμε. Σήμερα πάλι ἰσχυρίζεσθε ὅτι δὲν μονομαχήσαμε ποτέ. πράγμα ποὺ μοιραίως θὰ προκαλέση δεύτερη μονομαχία. Καθὼς βλέπετε λοιπὸν δὲν κάνει ἀστεῖα πιὸ ἔξυπνα ἄλλος ἀπὸ σᾶς.

Ὁ κόμης τῆς Θούνης γέλασε.

— Ἄ! ἄ! ὥστε ἐκεῖ θέλετε νὰ καταλήξετε μὲ τὰ λόγια σας; εἶπε. Δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόση ὥρα ἴτι ζητᾶτε νὰ μονομαχήσουμε;

— Μὲ συγχωρεῖτε! σᾶς μιλῶ γιὰ πράγματα ποὺ συνέβησαν... Τὰ ἀνείσθε λοιπόν:

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΑΜΒΑΚΟΣ»

Στὴν Ἀμερική, ἔγινε τελευταία ἡ ἐκλογὴ τῆς «βασίλισσας τοῦ βάμβακος». Παρὰ τὸν πομπῶδη τίτλον της οἱ φωτογράφοι προτίμησαν νὰ τὴν φωτογραφίσουν σχεδὸν γυμνή...

— Ἂς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ, εἶπε ψυχρὰ ὁ κόμης. Λυπᾶμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. κύριε, ἀλλὰ μιὰ μονομαχία μεταξύ μας εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι εὐπατρίδης κι' ἔχω ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ διασταυρώνω τὸ ξίφος μου παρὰ μὲ ὁμοίους μου...

Ὁ δὸν Ραφαὴλ γλύμιασε γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ κόμης.

Ὁ κόμης τὸν χαιρέτησε μ' ἕνα κίνημα τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπομακρύνθηκε ἐνῶ ὁ λοχαγὸς ψιθύριζε σφίγγοντας τὰ δόντια του:

— Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ!... Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ!...

Ἔροιξε τὰ βέμματά του γεμάτα μῖσος στὸν κόμητα ποὺ δέκα βήματα μακρυὰ του γελοῦσε καὶ κρυβέντιαζε ἀμέριμνος. Κάθε τόσο ὅμως ὁ κόμης ἔφεονε τὸ νέρι του, στὸ μέτωπό του. Μιὰ βαρειὰ νάοκη εἶνε ἀρχίσει νὰ τὸν κυριεύη. Στενογωριόταν κι' ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου. Μὴ ξέροντας ποῦ νὰ τὸ ἀποδώση πλησίασε ἕνα πασάθυρο ἀνοιχτό, νομίζοντας ὅτι ὁ ἀέρας θὰ τοῦ ἔκανε καλό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν πλησίασε κάποιος καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Ὑψηλότατε!».

Ὁ κόμης γύρισε καὶ εἶδε τὸν ἀγαπημένο του ἀκόλουθο Ἀοθρῦρο. Ἕνα παιδὶ ὁμοφο ὡς δεκατεσσάρων χρόνων.

— Ὑψηλότατε, τοῦ εἶπε ὁ νέος περιμένει κάτω ἕνας εὐπατρίδης. ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σᾶς μιλήση γιὰ σπουδαία ζητήματα.

— Σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του;

— Ὄχι. Ἀλλὰ μοῦ ἔδωσε αὐτὸ ἐδῶ γιὰ σᾶς.

Κι' ὁ νέος ἔδωσε στὸν κύριό του ἕνα μεταξωτὸ βολάντιο. Ὁ κόμης τὸ ἄνοιξε κι' ἐσκίρτησε. Ἔροιξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στοὺς γύρω του, μήπως τὸν κατασκόπευε κανείς. Εἶχε ἀναγνωρίσει ἕνα στρογγυλὸ μεντεγιόν. στὸ ὁποῖον ἦταν ναραγμένο τὸ σύνθημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν μεμυημένων στὸ κίνημα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Φλάνδρας ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς.

Ὁ κόμης κατόπιν ρώτησε τὸ νέο ἀκόλουθο:

— Ποῦ μὲ περιμένει ὁ εὐπατρίδης ποὺ σοῦ τὸ ἔδωσε αὐτό;

— Στὸ δρόμο, ὑψηλότατε κοντὰ στὴ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου.

— Πήγαινέ με ὡς ὡς ἐκεῖ...

Ὁ κόμης ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι κανεὶς δὲν τὸν πρόσεχε ἀκολούθησε τὸ νέο.

Ἡ ἐνέδρα

Στὸ πίσω μέρος τοῦ διοικητηρίου βασίλευε ἐρημιά. Ὁ κόμης Γοδεφρίδος μαζὶ μὲ τὸ νεαρὸ ἀκόλουθο πέρασαν τὴ μικρὴ πόρτα, Ἐξαφνα διέκριναν μπροστά τους ἕναν ἄνθρωπο στὸ σκοτάδι.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ κόμης προχωρῶντας πρὸς τὸν ἄγνωστο, τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι ὁ κόμης Γοδεφρίδος τῆς Θούνης. Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

Ὁ ξένος ὑποκλίθηκε. Ἦταν ἕνας νέρυς εὐπατρίδης ὡς ἑξήντα χρόνων μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ γκρίζα γένεια.

— Κύριε κόμη, τοῦ ἀπάντησε, ἔρχομαι μὲ ἀποστολὴ ποὺς ἐσᾶς ἀπὸ τὴ Γερμανία. Εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω σὲ μιὰ ὥρα μὲ τὴν ἀπάντησί σας.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶπε ὁ κόμης ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ σᾶς ἔδωσαν.

— Ἡ ἐξονότης σας θὰ μὲ συγχωρήση, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος, ἀλλὰ γόμισα πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ἔοθω ἐδῶ μ' ἕνα ἔγγραφο τὸ ὁποῖον ἂν ἔυρισκαν ἐπάνω μου θὰ ἐτοχοποιοῦσε πολλὰ πρόσωπα. Τὸ ἄφησα λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐμπιστοσύνης μου. ὁ ὁποῖος μὲ φιλοξενεῖ

Ὁ κόμης ἔδειξε τὴν ἀνυπομονησία του. Τὸ ναρκωτικὸ ὅμως εἶνε ἀρχίσει νὰ ἐνεργῆ Ἦταν σὰν νὰ κοιμᾶται ὅοθιος καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κοατοῦσε τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

— Λοιπόν, τί θέλετε νὲ κάνω; ρώτησε.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ὡς τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου. Ἐκεῖ θὰ μπορέσετε νὰ διαβάσετε μὲ ἥσυχα τὸ ἔγγραφο καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὶς ὁδηγίες σας. Αὐτὰ μποροῦν νὰ γίνουν σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολύ.

Ὁ κόμης κύτταξε καλὰ τὸν ἄγνωστο. Μιὰ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του, μὰ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποχωροῦν εὔκολα.

— Καλά, εἶπε, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ δώσω μερικὲς διαταγὲς στὸν ἀκόλουθό μου.

Ὁ γέρος ἀποτραβήχτηκε παράμερα.

Ὁ Ἀοθοῦρος πλησίασε τὸν κύριό του.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ κόμης. Θὰ μᾶς ἀκολουθήσης ἀπὸ μακρυὰ καὶ θὰ σημαδέψης τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο θὰ μποῦμε.

— Μάλιστα ὑψηλότατε.

— Ὅταν θὰ μποῦμε, ἐσὺ θὰ γυρίσης στὸ παλάτι τοῦ διοικητοῦ καὶ θὰ διαλέξης δυὸ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἄνδρες τῆς ἀκολουθίας μου.

— Τὸ Φοὶτζ καὶ τὸν Φερινάνδο; ρώτησε ὁ ἀκόλουθος.

— Ἔστω. Θὰ τοὺς ὁδηγήσης λοιπὸν μπρὸς στὸ σπίτι αὐτὸ καὶ στὴν πρώτη κραυγή μου θὰ σπεύσουν νὰ παραβιάσουν τὴν πόρτα.

— Κι' ἂν δὲν ἀκούσουν τίποτε;

— Τότε θὰ περιμένουν μισὴ ὥρα. Ἅμα περάση κι' ἡ μισὴ ὥρα νὰ μποῦν ὁπωσδήποτε. Κατάλαβες;

— Μάλιστα. Ὑψηλότατε.

Τότε ὁ κόμης γυρίζοντας κοντὰ στὸν ἄγνωστο, τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, κύριε.

Ὁ ξένος περπατοῦσε πρῶτος κι' ὁ κόμης ἀκολουθοῦσε.

Ἡ ἀπόστασις ἦταν λίγη Ἀφοῦ ἔκαναν ὡς διακόσια βήματα, ὁ ἄγνωστος στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι μὲ ἄθλιο παρουσιαστικό, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ παραμέρισε κάνοντας τόπο νὰ περάση ὁ κόμης Γοδεφρίδος. Μπῆκαν σὲ μιὰ αἴθουσα ποὺ τὴ φώτιζε ἕνας λύχνος. Τότε ὁ ξένος παρακάλεσε τὸν κόμητα νὰ καθίση λίγο ὥσπου νὰ πάη νὰ φέρη τὸ ἔγγραφο.

Σὰν ἔμεινε μόνος ὁ κόμης ἄρχισε νὰ βηματίζη γιατὶ ἔνοιωθε τὴ νάοκη νὰ τοῦ βασταίνη τὸ κεφάλι. Μιὰ θολοῦρα σκέπαζε διαρκῶς τὸ φῶς του καὶ μιὰ κούρασι παρέλυε τὰ μέλη του. Κάθησε τότε πειμένοντας καὶ σὲ λίγο τὸ κεφάλι του ἔγειρε πρὸς τὸ ὦμο του. Ἔκανε ὡστόσο μιὰ ἐλευταία προσπάθεια. Σηκώθηκε καὶ κατάφερε νὰ σταθῆ ὄοθιος. Ἔπειτα παραπατῶντας βαρειὰ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, μὰ τὴ βρῆκε κλειδωμένη. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ὑποψιασθῆ. Θυμήθηκε τότε ὅτι οἱ ἄνθρωποί του θὰ βιαζόντουσαν ἀπ' ἔξω σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶνε δώσει στὸν Ἀοθοῦρο. Θέλησε τότε νὰ φωνάξη βάζοντας συγχρόνως τὸ νέρι του στὸ ξίφος του. Μὰ οὔτε νὰ βνάλη φωνὴ δὲν μπόρεσε. οὔτε καὶ τὸ νέρι του τὸν βοήθησε νὰ τραβήξη τὸ ξίφος ἀπὸ τὴ θήκη του.

Μ' ὅλη τὴ ζάλη του κατάλαβε ὅτι τοῦ εἶχαν στήσει παγίδα.

Στηρίζοντας τὰ γέρια του πάνω στὸ στῆθος του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προφυλάξη κάποιο πολύτιμο ἀντικείμενο ποὺ εἶνε κρυμμένο ἐκεῖ ἔροιξε ἕνα βλέμμα γύρω του. Ἦταν τὸ τελευταῖο. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ. πιά. Ὁ ὕπνος τὸν κατέλαβε καὶ κάνοντας μιὰ στροφὴ γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτό του ἔπεσε βαοὺς στὸ πάτωμα.

. . . . . .

Ἀφήνοντας τὸν κόμητα Γοδεφρίδο ὁ ἄγνωστος, ὁ Βουὰ - Βουρδὸν ἢ καλλίτερα ὁ Διέγος Διάζ — γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ περίφημα, σατανικὰ μεταφιεσμένος — ἀνέβηκε γοήγορα μιὰ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἄλλο πάτωμα.

Φωτιζόταν ἀρκετὰ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο. Μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι γεμάτο φαγιὰ καὶ κρασιὰ καθόταν ἕνα πρόσωπο ἐντελῶς ὅμοιο μὲ τὸν κόμητα Γοδεφρίδο τῆς Θούνης.

Ἡ ὁμοιότης του μάλιστα ἦταν τόσο τελεία ὥστε ὁ νέρος εὐπατρίδης ὁ Βουὰ - Βουρδὸν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ. Ὁ ὑποκόμης Φλορεστὰν ντὲ Μορλὰκ ροροῦσε ὁλομέταξ' οὖζα ποὺ κι' αὐτὰ ἦταν ὅμοια μὲ τὰ ροῦχα τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου κι' εἶχε κόμει τὰ μακρυὰ γένεια του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δὸν Διάζ μπῆκε μέσα ὁ Φλορεστὰν ἔφεοε στὰ χείλη του ἕνα ποτήρι κρασί.

— Φτάνει πιά! τοῦ εἶπε κρατῶντας τὸ χέρι του. Δὲν πρέπει νὰ γίνεται κατάχρησις.

Ὁ Φλορεστὰν ὑπάκουσε κι' ἔβαλε τὸ ποτῆρι στὸ τραπέζι.

— Εἶνε λοιπὸν ὥρα; ρώτησε ζωηρά.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ.

— Ποῦ βρίσκεται ὁ κόμης;

— Ἐδῶ, στὴν κάτω αἴθουσα.

— Τὸν ἔχετε δεμένο;

— Ὄχι, τὸν ἔχω ἀποκοιμίσει.

— Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι μοῦ δώσατε τὸ λόγο σας πὼς δὲν θὰ τοῦ συμβῆ κανένα κακό.

— Σᾶς τὸν ἔδωσα καὶ τὸν κρατῶ... Ὁ κόμης θὰ ξυπνήση ὕστερ' ἀπὸ ὀντὼ ὧρες σώος καὶ ἀβλαβὴς μέσα στὸ μέγαρό του, στὸ κρεββάτι του.

— Μὲ ποιὸ μέσον θὰ μεταφερθῆ ὡς ἐκεῖ;

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τίποτε... Αὐτὸ ἀφορᾶ μόνον ἐμένα... Ἐσεῖς ἔχετε στὴ διαθεσί σας τὴν κόμησσα γιὰ μιὰ νύχτα καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆτε.

— Εἶσθε λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος;

— Ὄχι, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Βουὰ - Βουρδὸν ἀλλὰ εἶμαι ἀδελφός του.

Ὁ ὑποκόμης ἔφεοε πάλι τὸ νέρι στὸ ποτῆρι, τὸ ὁποῖο ὁ ψευτομαρκήσιος τὸν εἶχε ἐμποδίσει νὰ πιῆ προηγουμένως καὶ τὸ ρούφηξε ὡς τὸ πάτο. Τὸ πρόσωπό του κοκκίνισε κι' εἶπε σὲ τόνο ζωηρό:

— Γιὰ σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. Μοῦ εἴχατε πῆ ὅτι δὲν ξέρετε τὸν κόμητα κι' ὅ,τι κάνετε τὸ κάνετε πρὸς χάριν μου. Μὰ ἡ στολὴ ποὺ φοράω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ τὴν ὁποία βρῆκα ἔτοιμη ἐδῶ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ κατασκευάσθηκε σὲ λίγες ὧρες.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο; ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ δὸν Διάζ.

— Ἀκόμα, ἐξακολούθησε ὁ Φλορεστάν, οἱ πληροφορίες, οἱ ὁδηγίες καὶ τὰ λόγια ποὺ μοῦ ὑποδείξατε νὰ πῶ, ὅταν ὑποκοιτᾶθῶ τὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ πράξις, τὴν ὁποίαν μὲ σπρώχνετε νὰ κάνω ἦταν προμελετημένη.

— Καλά! εἶπε ψυχρὰ ὁ Δὸν Διάζ. Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ συμπέρασμά σας;

— Τὸ συμπέρασμά μου εἶνε, ὅτι δὲν εἶσθε ὁ Βουὰ - Βουρδὸν καὶ τὸ παραμύθι ποὺ μοῦ εἴπατε πὼς γνωρίζομαστε ἀπ' τὸ Παρίσι εἶχε κάποιο λόγο. Ψευδόσαστε. Τὸ μόνο ἀληθινὸ εἶνε ὅτι μοιάζω ὑπερβολικὰ μὲ τὸν κόμητα Γοδεφρίδο, καὶ ἡ ὁμοιότης μου αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς σας.

— Ἀφοῦ τὸ λέτε ἔτσι θὰ εἶνε, εἶπε ὁ δὸν Διάζ. Ναί, ὁ λόγος εἶνε ἡ ἐκδίκησις.

— Ὥστε ὁμολογεῖτε;...

— Ναί, ὁμολογῶ ὅτι βασίστηκα σὲ σᾶς. Ἱκανοποιῶντας τὸ μῖσος μου, σᾶς βοηθῶ νὰ πραγματοποιήσετε καὶ σεῖς τὸ ὄνειρό σας.

— Καὶ τί σᾶς ἔκανε ὁ κόμης τῆς Θούνης:

— Τί μοῦ ἔκανε; φώναξε ὁ δὸν Διάζ. Μοῦ ἔκανε ὅ,τι θὰ κάνετε καὶ σεῖς σ' αὐτόν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φλορεστὰν φωτίσθηκε.

— Ἄχ! εἶπε. Μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια· Ὁρκισθῆτε το.

Καὶ δείχνοντας στὸν δὸν Διάζ ἕνα σταυρὸ ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο τοῦ ξανάπε·

— Ὁρκισθῆτε!

— Τὸ ὁρκίζομαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου! πρόφερε μὲ φωνὴ σοβαρὴ ὁ Δὸν Διάζ.

— Ὥστε ὁ κόμης τῆς Θούνης σᾶς ἔκλεψε τὴ γυναίκα ποὺ λατρεύατε· ψιθύρισε ὁ Φλορεστάν.

— Ναί ὑποκόμη. μοῦ ἔκλεψε τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα ἀρπάζοντάς την ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου. μοῦ ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου τῆς εὐτυχίας μου. ἐμόλυνε τὴν τιμή μου, κατέστρεψε τὶς ἐλπίδες μου...

— Καλά, σᾶς πιστεύω, τὸν διέκοψε ὁ Φλορεστάν. Ἔτσι θὰ ἔχω τὴ συντείδησί μου ἐλαφρή, στὴ σκέψι πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄθλιος.

Καὶ ρίγνοντας τὸν μανδύα του στὴ πλάτη του πρόσθεσε:

— Πᾶμε! Ἂς γίνη τὸ πεπρωμένο μου. Κατέβηκαν τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφτασαν στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος στὴν πόρτα ἀπ' ἔξω.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Φλορεστάν.

— Εἶνε ἡ ἀκολουθία σας ποὺ ἀνυπομονεῖ.

— Ἡ ἀκολουθία μου;

— Ναί, ὑποκόμη μου, Θάρρος λοιπόν... Δὲν εἶσθε ὁ κόμης τῆς Θούνης;...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δὸν Διάζ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἦσαν πραγματικὰ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου. Νομίζοντας τὸν Φλορέστάν γιὰ τὸν κύριό τους ἔκαναν μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Ἡ μισὴ ὥρα πέρασε, ὑψηλότατε. εἶπε μὲ σεβασμὸ ὁ Ἀοθοῦρος καὶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές σας ἑτοιμαζόμαστε...

— Πέρασε κιόλας μισὴ ὥρα;... τὸν διέκοψε ὁ Φλορεστὰν ποὺ ἄρχισε νὰ παίζη τὸ φόλο του. Ὁ καιρὸς μὲ τὴ συντροφιά σας. μαρκησίε περνάει γρήγορα καὶ φαντάζομαι πόσο θ' ἀνησυχῆ ἡ κόμησσα...

Χαιρέτησε κατόπιν τὸν δὸν Διάζ καὶ ἀπομακούνθηκε πρὸς τὸ διοικητήριο ἐνῶ ὁ τελευταῖος ψιθύοιζε μ' ἀνακούφισι:

— Τώρα ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου!

Ἡ λεοντὴ

Ὁ κόμης Γοδεφρίδος κοιμόταν βαθειὰ στὸ δωμάτιο. Ὁ δὸν Διέγος Διάζ τὸν πλησίασε. Ἕνα σαρκασμικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του. Σταύρωσε τὰ γέρια του καὶ ἄφκετὴ ὥρα κύτταζε τὸν ἔνθρό του.

Σιγὰ - σιγὰ τὸ πρόσωπό του ἄναψε, τὰ μάτια του γέμισαν φλόγες καὶ αἷμα. Ἔσκυψε ἀμέσως κοντὰ στὸν κόμητα, ἀκούμπησε τὸ γόνατό του στὸ στῆθος τοῦ κοιμωμένου καὶ ἄρπαξε μὲ τὰ δυὸ γέρια τὸ λαιμὸ τοῦ ἀνυπεράσπιστου ἀντιπάλου του.

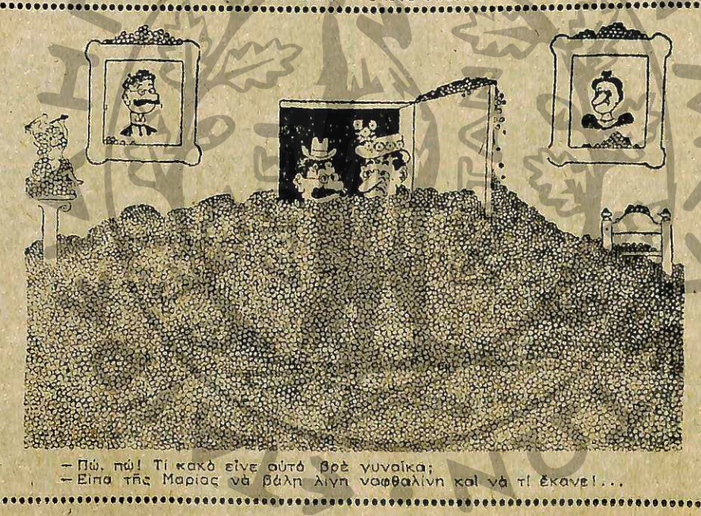

— Πῶ, πῶ! Τί κακὸ εἶνε αὐτὸ βρὲ γυναίκα;
— Εἶπα τῆς Μαρίας νὰ βάλη λίγη ναφθαλίνη καὶ νὰ τί ἔκανε!...

πησε τὸ γόνατό του στὸ στῆθος του καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του...

Μὰ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, φώναξε:

—"Οχι ὄχι δὲν θέλω νὰ χορτάσω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ἐκδίκησί μου.

"Εχωσε κατόπιν τὸ νέρι του στὸ στῆθος τοῦ κόμπτος κι' ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς:

—"Ω! φώναξε. 'Εδῶ εἶνε! Καλὰ τὸ μάντεψα.

Μισάνοιξε τὸν ἐπενδύτη τοῦ κόμπτος καὶ τράβηξε μιὰ θήκη μεταξωτή. Μέσα σ' αὐτὴ ὑπῆρχαν τὰ κλειδιά, τὰ ἕξη κλειδιὰ τοῦ 'Αγίου Κεντίνου.

'Η χαρὰ τὸν ἔπνιγε. Μόλις συνῆλθε ξανάβαλε τὴ θήκη στὴ θέσι της καὶ τραβῶντας στὴ μέση τοῦ δωματίου χτύπησε μὲ τὸ παποῦτσι του τοεῖς φορὲς πάνω στὸ πάτωμα.

Μιὰ καταπακτὴ ἄνοιξε τότε κι' ἕνας ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ κεῖ. "Ηταν ὁ Στέφανος Στραδοχέρης.

—Διάβολε! φώναξε αὐτὸς μόλις εἶδε ἀναίσθητο τὸν κόμητα. Τὸ πιοτὸ ἐνήργησε γιὰ καλά. Φαντάζομαι, ἐξοχώτατε πὼς θὰ τίσαστε εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα.

'Ο Δὸν Διάζ χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. τὸν ρώτησε:

—Ποῦ εἶνε τὸ μπουκαλάκι ποὺ σοῦ ἔδωσα;

—'Εδῶ τὸ ἔχω.

—Δῶσέ μου το. Θὰ μοῦ χρειαστῇ σὲ λίγο.

'Ο Στραδοχέρης ὑπάκουσε κι' ἦταν ἕτοιμος κάτι νὰ πῇ. Δίστασε λίγο καὶ τέλος εἶπε δειλὰ στὸ Δὸν Διάζ:

—Κύριέ μου, τὴν τελευταία φορὰ μοῦ εἴπατε πῶ ὅτι θὰ μὲ χρειαζόσαστε γ' ἀ λίγες μέρες ἀκόμα... 'Απὸ τότε ὅμως πέρασαν δυὸ βδομάδες...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ρολόϊ μιᾶς μακουνῆς ἐκκλησιας σήμαινε ἕντεκα.

—"Εχεις δίκηο, τοῦ εἶπε ὁ Δὸν Διάζ. "Ακου λοιπόν: Στὶς δυὸ τὸ πρωῒ θὰ σοῦ παραδώσω τὸ χρυσάφι τοῦ Βρινδινοῦ καὶ τὴ Μαγδαληνή.

—"Ωστε σὲ τοεῖς ὧρες θάμαι ἐλεύθερος! φώναξε χαρούμενος ὁ Στραδοχέρης. Σὲ τρεῖς ὧρες θάμαι πλούσιος καὶ μὲ τὴν ἀναπαμένε μου!...

'Ο Δὸν Διάζ χαμογέλασε παράδοξα καὶ τοῦ εἶπε:

—"Ελα, βοήθησέ με τώρα!

Σήκωσαν μαζὶ τὸν κόμητα Γοδεφοΐδο, τὸν κατέβασαν στὸ ὑπόγειο ἀπὸ τὴν καταπακτὴ ποὺ ἔκλεισε πίσω τους.

Στὸ μεταξὺ στὸ μέγαρο τοῦ ἀρχιστρατήγου 'Ερμαὶ ὁ χορὸς ζωηρευε ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα. "Οσοι δὲν χόρευαν εἶχαν μαζευτῆ στὰ παράθυρα καὶ κουβέντιαζαν.

Σ' ἕναν ὅμιλο εὐγενῶν κάποιος διέκοψε ξαφνικὰ τὴν κουβέντα καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

—Γιὰ δέστε τὸ κόμητα τῆς Θούνης, εὐγενέστατοι... 'Αξίζει τὸν κόπο...

Κι' ἔδειξε τὸ Φλορεστὰν — γιατὶ αὐτὸς ἦταν — ποὺ γλωμὸς καὶ βαρὺς στηριζόταν σὲ μιὰ πόρτα. 'Η βαρειὰ ἀτμόσφαιρα νεμάτη ἀρώματα, τὸν εἶχε ζαλίσει πολύ.

"Ολοι τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια.

—'Απὸ ποῦ ἔρχεται: ψιθύρισε κάποιος. Τί νὰ τοῦ συνέβη, ἄραγε;

— Στὴν τιμή μου! εἶπε κάποιος ἄλλος. Πολὺ ἀλλοιώτικος φαίνεται ἀπόψε ὁ κόμης Γοδεφοΐδος. Σὰν νάνη κάνει ἔγκλημα...

—"Εγκλημα ἐσχάτης προδοσίας βέβαια, φώναξε ὁ δοὺ Ραφαήλ, ποὺ ἔξερε γιὰ ποιούς λόγους μισοῦσε τὸν κόμητα.

Τὰ λόγια τοῦ Δὸν Ραφαὴλ τσάβηξαν τὴν προσοχὴ ἑνὸς ἡλικιωμένου εὐγενοῦς μὲ ἀγαθὴ φυσιογνωμία. "Ηταν ὁ δοὺξ ντ' 'Αογκὸς, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεναλύτερους ἀρονοντες τῆς Καστίλιας.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε μιλῶντας γιὰ προδοσία; ρώτησε πλησιάζοντας τὸν Δὸν Ραφαήλ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια

ΓΑΜΟΙ

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των κ' Ἰωάννην Μοσφονιὸν καὶ δίδα Θηρεσίαν Κωνσταντάτου εὔχομαι κάθε εὐτυχίαν.

Α. Λ.

Τὸ Σχῆμα ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΧΗΡΑΣ

'Ο ἐκδικητὴς συμβολαιογράφος

Μιὰ καταρσκτώδης βροχὴ ἔπεφτε ἀπὸ ὥρα πολλὴ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς 17 Ο-κτωβρίου 1891.

'Η βροχὴ αὐτὴ δὲν ἐμπόδισε ὡστόσο, τὸ συμβολαιογράφο Λεπὶν νὰ ξεκινήσῃ κατὰ τὶς δέκα καὶ μισὴ ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρία 'Ασέ, ποὺ ἦταν πελάτισσά του στὴ βίλλα της τοῦ «Ἑρμιτάζ».

'Ο συμβολαιογράφος ἦταν μουσκεμένος ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ οἱ βαρειὲς μπότες ποὺ φοροῦσε στὰ πόδια του εἶχαν νεμίσει λάσπες.

Κατὰ τὶς ἕντεκα τέλος, ἔφτασε στο «Ἑρμιτάζ». Ξαφνικὰ ἀντήχησαν δυὸ πυροβολισμοὶ κι' ἀμέσως ἐπειτα ἄλλοι δύο.

Μιὰ ἀγρία κραυγὴ ξέσχισε τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας...

'Επειτα ἀκούστηκαν ἄλλοι δύο πυροβολισμοὶ καὶ δυὸ ἢ τρία λεπτὰ ἀργότερα, ἄλλος ἕνας.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σαντὲλ δὲν ἔδωκαν ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτοὺς τοὺς πυροβολισμούς.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὅμως, μερικοὶ χωρικοί, ποὺ πήγαιναν στὰ χτήματά τους βρῆκαν τὸν Λεπὶν νεκρὸ σὲ μιὰ νωνιὰ τοῦ «Ἑρμιτάζ». Πέντε ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ εἶχαν ριχτῆ ἐναντίον του τὸν εἶχαν βρῆ στὸ στῆθος καὶ στὴν κοιλιά. 'Ωστόσο ὁ θάλαφονος δὲν τὶς εἶχε νομίσει ἀρκετὲς. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔγκλημά του εἶχε χώσει ἕνα μαχαίρι στὸ λαιμὸ τοῦ θύματός του καὶ τοῦ εἶχε κόψει τὴν καρωτίδα.

'Η δικαιοσύνη τῆς ἐποχῆς δὲν χρειάσθηκε νὰ κοπιάσῃ καθόλου γιὰ νὰ βρῇ τὸν δολοφόνο. Γιατὶ ὁ δράστης παρουσιάστηκε μόνος του. "Ηταν ἡ κυρία Ασέ.

'Η ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας ἦταν πολὺ περίεργη.

'Η Δελφίνη - Μαρία Προβὸ ἦταν κόρη ἑνὸς Παρισινοῦ ἐπιχειρηματίου καὶ σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ὁ πατέρας της τὴν εἶχε παντρέψει μὲ τὸ μηχανικὸ Αμεδαῖο Ἀσέ, ποὺ ἦταν μεναλύτερός της κατὰ πολλὰ χρόνια.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν πολὺ καλὰ στὰ μυαλά του. Εἶχε ἕνα σωρὸ μεναλεπήβολα σχέδια ἀλλὰ δὲν πραγματοποίησε κανένα. Καὶ στὸ τέλος ἔχτισε μιὰ κωμψὴ βίλλα στὴ Σαντὲλ, τὸ «Ἑρμιτάζ» καὶ ἕνα μύλο. Στὴν ἐκμετάλλευσι αὐτοῦ τοῦ μύλου εἶχε στρέψει τώρα ὅλη τὴν προσοχή του. Αλλὰ τὸ λογικό του εἶχε διασαλευθῆ πιά. Καὶ πέθανε ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τρελλὸς στὸ ἄσυλο τῆς 'Αγίας Αἰκατερίνης.

'Η κυρία Ασὲ εἶχε μείνει χήρα σὲ ἡλικία ποὺ θὰ τῆς ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ ξαναφτιάξῃ τὴ ζωή της. "Ητον ἐξ ἄλλου, πολὺ ὄμορφη καὶ ἀρκετὰ πλούσια.

Τὰ χρόνια ποὺ εἶχε περάσει κοντὰ στὸν 'Ασὲ ἦσαν γι' αὐτὴν ἕνα ἀτέλειωτο μαρτύριο. Αλλὰ τώρα εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἐλευθερία της.

'Η κυρία Ασὲ δὲν σκέφθηκε τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς ν' ἀπολαύσῃ αὐτὴ τὴν ἐλευθερία ποὺ τόσο εἶχε ποθήσει ὡς τότε.

"Αγαποῦσε ὅμως τὸ παιδὶ ποὺ εἶχεν ἀποκτήσει ἀπὸ τὸν 'Ασὲ κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος αἰσθόταν τὴν ὑπόληψί της καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ.

Γι' αὐτό, ἡ ζωὴ της στὸ «Ἑρμιτάζ» ἐξοκολούθησε νὰ εἶνε πάντοτε ἀψογη. Εἶχε νοικιάσει ὅμως, ἕνα κομψὸ διαμέρισμα στὸ βουλεβάρτο τοῦ Στρασβούργου στὸ Παρίσι, ὅπου πήγαινε κάθε φορὰ που ἤθελε νὰ συνεντήσῃ τὸ φίλο της, ἕναν καποιον Ντελόρμ.

'Αντικατέστησε κατόπιν τὸν Ντελὸρ μὲ δεύτερο κι' αὐτὸν μὲ τρίτο...

'Η ὀργιώδης αὐτὴ ζωὴ κράτησε μερικὰ χρόνια.

Αλλά, ξαφνικά, ἡ κυρία Ασὲ βρέθηκε χωρὶς πεντάρα.

Ξενοίκιασε τότε τὸ κομψὸ σπιτάκι του βουλεβάρτου τοῦ Στρασβούργου καὶ μετοίκησε στὸ «Ἑρμιτάζ».

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ τοῦ συμβολαιογράφου.

'Ο Λεπὶν ἔπεισε στὴν ἀρχὴ μερικοὺς πελάτες του νὰ δανείσουν χρήματα στὴν κυρία 'Ασέ

Αλλ' οἱ ἀνάγκες τῆς κήρας ἦταν πολὺ μεγάλες.

Μιὰ μέρα, ὁ συμβολαιογράφος φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι της, ζέχασε δῶθεν πάνω στὸ τραπέζι της ἕνα χαρτοφυλάκι ποὺ περιεῖχε 7000 φράγκα.

Κεῖ, ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ ἀρχισε νὰ τῆς δίνῃ τσκτικὰ ἀξιόλογα ποσὰ ἔναντι συναλλαγματικῶν ποὺ ὑπέγραφε ἡ κήρα.

Αλλὰ κατὰ τὴ λῆξι αὐτῶν τῶν συναλλαγματικῶν ὁ Λεπὶν ζήτησε ἐπιτακτικὰ τὴν ἐξόφλησί των.

—Ξέρετε ὅτι δὲν ἔχω χρήματα ἀπάντησε ἡ κήρα.

—Τί πρέπει νὰ γίνῃ τότε; ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

'Η κυρία Ασὲ κούνησε μ' ἀμηχανία τὸ κεφάλι της.

—Ω! Μιὰ ὡραία γυναίκα σὰν καὶ σᾶς δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέται γιὰ τέτοια ζητήματα, τῆς εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Θὰ βροῦμε τὸν τρόπο νὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἁπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος τῆς κήρας...

'Η κυρία Ασὲ δὲν εἶχε ζήσει ἄψογη ζωή, ὡς τότε Αλλὰ δὲν εἶχε πουλήσει ποτὲ τὸν ἑρωτά της καὶ γι' αὐτὸ ἡ προτασις τοῦ συμβολαιογράφου τὴν νέμισε ἀπὸ ἀγανάκτησι.

Ωστόσο ὁ Λεπὶν τὴν κρατοῦσε στὰ χέρια του Καὶ καθε μέρα. τὴν ἀπειλοῦσε μὲ τὶς συναλλαγματικές...

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, εἶχεν ἐπισκεφθῆ κατὰ τὶς πέντε τὴν κυρία Ασέ.

—'Η ὑπομονή μου ἐξαντλήθηκε, τῆς εἶπε. Αὔριο κιόλας θὰ κάνω κατάσχεσι στο «Ἑρμιτάζ»...

—Ξαναγυρίστε τὸ βράδυ μετὰ τὶς δέκα καὶ μισή, ἀπάντησε ἡ κήρα.

Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της. Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἀφεισε τὸ περιστροφὸ της ἐναντίον τοῦ Λεπὶν. καθὼς ἐκεῖνος πλησίαζε στὸ «Ἑρμιτάζ».

Αλλ' ὁ συμβολαιογράφος δὲν εἶχε πεθάνει Καὶ το ανκωμαχητο του ἦταν ἀρκετὰ δυνατό.

'Η κυρία Ασὲ ἔτρεξε στὴν ἔπαυλι πῆρε ἕνα μαχαίρι τῆς κουζίνας καὶ τὰ ἔχωσε στο λαιμό του.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε στὸν ἀνακριτὴ καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημα της ἀνακριτὴ καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημα της ἀνοκριτὴ καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημα της ἀνακ

σω δήθεν ἀνθρώπους... ποῦ-πουνάν ἤσυνα - ἤσυνα τὸ μπάνιο τους! Φαντάζεσαι τώρα τὴ θέσι μου. Ἄοντσα νὰ φοβᾶμαι πὼς θὰ σβύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸ ἄτομό μου. Ἂν δὲν φροντίσω νὰ ἐκτελέσω... ἐροτικὰ καινούργια κατορθώματα!

— Σὲ λυπᾶμαι, φίλε μου. Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς τώρα;

— Γυρίσαμε μαζὶ μὲ τὴ Τζέσικα ἀπ' τὸ Σώλκλιφ. Μένει κάπου ἐδῶ κοντά... Καὶ τὸ φοβερὸ εἶναι, φίλε μου, πὼς τὴ νοιώθω μέρα μὲ τὴν ἡμέρα νὰ γίνεται πιὸ κρύα. Ἀπέναντί μου! Δὲν ὑπάρχει. Βλέπεις, κανεὶς ἐδῶ στὴν πόλι μας ποὺ νὰ κινδυνεύῃ γιὰ νὰ σπεύσω νὰ τὸν σώσω... Σκέφτηκα ὅμως κάτι ἄλλο. Τί θἄλενες ἂν ἔσωζα ἐσένα; Ἄκου τὸ σχέδιό μου. Ἀπόψε ἡ Τζέσικα κι' ἐγὼ θὰ κάνουμε περίπατο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐσὺ θὰ παραφυλᾶς κάπου ἐκεῖ νύρω. Ξαφνικά, θὰ πέσῃς στὸ νερό. Ἐγὼ θὰ βουτήξω σὰν ἀστραπὴ γιὰ νὰ σὲ γλυτώσω. Σὰν φτάσω ὅμως στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, θὰ μπήξω μιὰ φωνὴ καὶ θὰ χαθῶ. Εὐτυχῶς ἐσὺ ξέρεις κολύμπι. Θὰ μ' ἀρπάξῃς λοιπὸν καὶ θὰ μὲ τραβήξῃς ἔξω στὴ στεριά. Ἐγὼ θὰ παραστήσω τὸν ἀναίσθητο νιὰ λίγα λεπτά. Ἔπειτα θὰ συνέλθω καὶ θὰ ἐξουλογηθῶ ὅτι τὴν ἔπαθα ἐξ αἰτίας τῆς ἀδύνατης καρδιᾶς μου. Καὶ τότε ἡ Τζέσικα μὲ δάκρυα στὰ μάτια, θὰ μὲ βάλῃ νὰ ὁρκιστῶ πὼς δὲν θὰ ἐκινδύνευα ξανά. Ἔτσι θὰ γλυτώσω μιὰ γιὰ πάντα!...

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ κόλπο τοῦ Τζὼρτζ μοῦ φάνηκε κάπως ἀμφίβολον ἀποτελεσματικότητος... Ἀφοῦ ὅμως μὲ ἱκέτευσε νὰ μή τὸν ἐκδειλίσω τὰ ἐρωτικά του ὀνείρατα, τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τὸν βοηθήσω.

★

Τὰ ποάγματα πῆγαν περίφημα. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, Νοίκιασα μιὰ Βάρκα κι' ἄοντσα νὰ κάθω βόλτες στὰ ἤσυνα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ὡς ποὺ πῆρε τὸ μάτι μου τὸ Τζὼρτζ καὶ τὸ κορίτσι του. Ἔδωσα τότε μιὰ κι' ἔπεσα στὸ νερό. Καθὼς ἐβαν-

Ἑλληνοαμερικανικὸν Ἰνστιτοῦτον

Τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Ἰνστιτοῦτον ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς μέλλοντας νὰ ἀναχωρήσουν εἰς Ἀμερικὴν σπουδαστὰς καὶ ἐπιστήμονας καὶ ἐν γένει πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐκμάθουν τὴν Ἀγγλικὴν ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὀργανώνει καὶ νέα τμήματα Ἀγγλικῆς κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ INTENSIVE COURSES.

Τὸ σύστημα αὐτὸ μὲ μίαν ὥραν ἐντατικῆς διδασκαλίας καθ' ἑκάστην ἀποτελεῖ καινοτομίαν, διὰ πρώτην φορὰν εἰσαγομένην ἐν Ἑλλάδι. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 9 30 - 1 π.μ. καὶ 6 30 - 8.30 μ.μ. εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἰνστιτούτου, Φιλελλήνων 1 2ος ὄροφος.

Κάτια ΚΡΑΤΙΟΥ

νέβηκα νιὰ ν' ἀνασάνω ἄκουσα τὴ βουτιὰ τοῦ φίλου μου... Σὲ λίγα λεπτά, ξάπλωνα τὸν «ἀναίσθητο» Τζὼρτζ στὴν ἀκροποταμιά. Τὸν ἄφισα ἐκεῖ, μουσκεμένο, καὶ στοάφηκα στὴ Τζέσικα.

— Ἠοωά μου! ξεφώνισε ἐκείνη. Ἦταν καταπληκτικὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμες!

Καὶ τὸ ἄσχημο ἦταν πὼς δὲν ἐκύτταζε τὸ Τζὼρτζ. ἀλλὰ... τὴν ἀδεντιά μου!

Σᾶς ρωτῶ τώρα κι' ἐγὼ τί θὰ κάνατε στὴ θέσι μου: Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγώ... Στράγγισα τὸ νεοὸ ἀπ' τὰ οὐρυα μου, κάθησα σὲ μιὰ πέτρα κι' ἄοντσα τὶς νυκοκουβεντοῦλες μὲ τὴ Τζέσικα.

Ἀναγνωοίζω, βέβαια, πὼς δὲν ἦταν πολὺ εὐχαοιστο νιὰ τὸ Τζὼρτζ νὰ κοίτεται μουσκεμένος στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ τουριζόντας καὶ πσοιμένοντας ν' ἀκούσῃ τοὺς λυγμοὺς τῆς κοπέλλας του γιὰ τὸν ἄδικο χαμό του... Μὰ δὲν ἦταν κι' ἀνάγκη. Βοὲ ἀδελφέ, νὰ τιναχτῇ ξαφνικὰ ὄρθιος, μανισμένος!... Τινάχτηκα κι' ἐγὼ συγχρόνως. Φαίνεται ὅμως πὼς τὰ ὑγρὰ παπούτσια μου γλύστησαν, κι' ἔτσι ὁ Τζὼρτζ πρόλαβε καὶ μοῦ κατέφερε μιὰ φοβερὴ γροθιὰ στὸ ἀοιστερὸ μάτι... Πέρασε ἀόκετὴ ὥρα ὡς ποὺ νὰ συνέλθω καὶ ν' ἀντιληφθῶ τί νινόταν γύρω μου. Ὅταν τὸ κατώθωσα εἶδα τὴ Βάοκα πούγα νοικιάσει νὰ ξευασοίνῃ στὸ ποτάμι... καὶ μέσα σ' αὐτήν τὴ Τζέσικα καὶ τὸ Τζὼρτζ ἀγκαλιασμένους!

Αὐτὰ ἔνιναν γθὲς τὸ βοάδυ. Σήμεοα τοωὶ-ποωί ὁ Τζὼοτζ μὲ πῆοε στὸ τηλέφωνο

— Σοῦ ζητῶ νίλιες φοσὲς συγνώμην φίλτατέ μου, μοῦ εἶπε. Ἡ γοοθιὰ ποὺ σοῦδωσα, ὀφείλεται... στὴν κακιὰ ὥοα ποὺ λέει ὁ λόγος! Σοῦ ζητῶ εἰλικοινὰ συγνώμην.

— Ἐν τάξει ἐν τάξει... Ἐλπίζω τώοα νὰ τελείωσε ἡ ὑπόθεσί σου κατ' εὐχήν! τοῦ ἀπάντησα.

Ὁ φίλος μου ἀναστέναξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Δυστυχῶς, ὄχι! Γι' αὐτὸ ἀκοιβῶς σοῦ τηλεφωνῶ... Μετὰ τὸ νθεσινὸ ἐπεισόδιο ἡ Τζέσικα πιστεύει πὼς εἶμαι ὄχι μόνο σπουδοῖος κολυμβητής, ἀλλὰ καὶ φοβεοὸς μποξέο. Φαίνεται δὲ ὅτι τοέφει βαθύτατο θαυμασμὸ καὶ γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς ἥοωες... Δὲν εἶνε σωστὸ λοιπὸν νὰ τὸ ἀποχοητεύσω τὸ κοοίτσι... Γιὰ νἄμαι ὅμως συνεπὴς ποὸς τὸν τίτλο μου καὶ τὸ θουασσό της, θὰ ποέπη κάπου-κάπου νὸ φιλοδωοῶ κάποιον μὲ μεοικὲς καλοζυγισμένες μπουνιές. Τί θἄλενες λοιπὸν ἂν σοῦ ζητοῦσα νιὰ φιλικὴ νάοι νὰ τὶς τοῶς ἐσύ;

— Ἄς μένῃ! τὸν διέκοψα εὐγενικώτατα.

Κι' ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο!

Ρ. ΚΛΑΡΚ

●●

Τὰ μικρόβια τῶν φρούτων

Οἱ βιολόνοι τονίζουν σήμερο ὅτι ξεφλουδίζοντας τὰ φροῦτα, κάνουμε τὶς πολύτιμες βιταμίνες τους. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ πλένουμε καλὰ καὶ νὰ τὰ τρώμε μὲ τὶς φλούδες. Μία σταγόνα τοῦ νεροῦ τοῦ πώτου πλυσίματος περιέχει 20 000 μικρόβια, τοῦ δεύτεοου 700 καὶ τοῦ τρίτου 3 μόνον.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Παχῆν, Ναύπλιον: Τὸ εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο θὰ δημοσιευθῇ. Το «ὁριζοντίως καὶ καθέτως» ἐνεκρίθη καὶ πῆρε τὴ σειρά του. "Οσο γιὰ τὸ σταυρόλεξο, ἔχει τὴ λέξι ΟΑΡΙΑ, ποὺ πρεπει νὰ διορθωθῇ. Ἰωάννην Χριστοφίδην, Θεσ)νίκην: Κάθε ἀρχὴ εἶνε δέβαια δύσκολη. Τὸ σταυρόλεξό σας ὅεν ἐνεκρίθη. Ἀπόστολον Λαμπιδάκη: Καλὰ καὶ τὰ δύο σταυρόλεξά σας, θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους. Στράτον Κυρσανίδην, Λάρισσα: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Δὲν ἐνεκρίθη. Ἀντώνιον Ὀρφανόν, Ζαρουχλείκα Πατρῶν: Το σταυρόλεξο, νὰ τὸ συνοδεύετε καὶ ἀπὸ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν διαφόρων λέξεων. Ἀλέξανδρον Τάκκαν, Πρέβεζα: Ἀφθονοῦν οἱ ἀνορθογραφίες στὸ σταυρόλεξό σας. Δὲν ἐνεκρίθη. Ἀναγνώστην Α. Χ.: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Θὰ δημοσιευθῇ. Περιποιηθῆτε ὅμως περισσότερο τὶς ἀποστολές σας. Καὶ τὸ εἰκονογραφημένο καλό, θὰ δημοσιευθῇ κι' αὐτὸ μὲ τὴν σειρά του. Μ. Δ. Κρητικόν, Ἁγία Παρασκευη: Θὰ προσπαθήσωμε νὰ διορθώσωμε μερικὰ λάθη τοῦ σταυρολέξου σας καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε μὲ τὴν σειρά του. Μιχ. Χατζέλιαν, Θεσ)νίκην: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν πολὺ καλύτερο, ἂν εἶχε λιγώτερα μαῦρα τετραγωνίδια. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ἐλευθέριον Πουλῆν: Καλό, θὰ δημοσιευθῇ. Θεόδωρον Πουλοκιδήν, Ξυλόκαστρον: Οἱ λέξεις ΠΟΝΕΩ, ΜΙΓΗΣ, ΝΑΚΟ, ΕΤΑ, ΙΣΑΚΤΟΣ κ. ἀ. κρίνουν τὴν τύχη τοῦ σταυρολέξου σας. Φιλοκτήμωνα Λαδόπουλος: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Οἱ ἀνορθόγραφες λέξεις ἀφθονοῦν. Β. Δημακόπουλον Μπεγουλάκι, Πατρῶν: Ἰδία παρατήρησις. Γεώργιον Παπαρα: Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του καὶ μὲ ἐλαφρὲς τροποποιήσεις. Ἰωάννην Παναγιωτάκη: Οἱ ἀνορθογραφίες καταστρέφουν καὶ τὰ δύο σταυρόλεξά σας. Ἀπόστολον Μορδοδάνη: Στὰ σταυρόλεξά σας ὑπάρχουν πολλὲς ἀνορθογραφίες καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις. Ἀλίκην Κοτσώνη, Ἐνταῦθα: Ἀρκετὰ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, θὰ δημοσιευθῇ μὲ ἐλαφρὲς τροποποιήσεις. Φίλοντοῦ Θησαυροῦ, Ἄρτα: Ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια τὸ σταυρόλεξο σας. Συμπληρώσετε καλύτερα κανένα σχέδιο ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα στὸ περιοδικό μας. Τ. Μητσόπουλον, Ἐνταῦθα: Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι εἴσαστε ἀπὸ τοὺς καλύτερους "καταναλωτάς" μας, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε τὴ ρεκλάμα ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Λυπούμεθα πολὺ ποὺ δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. «Φίλαθλον»: Τὸ «ἐνσταντανέ» σας δὲν ἐνεκρίθη. «Ἤσαρον "Αλξην Κλός», Λάρισα: Περιττὸν εἶνε νὰ μᾶς στείλετε «μερικὰ μικρὰ μυθιστορήματα, ἀνω' τῶν ἑξήντα δεκαλέπτων». Μόνον ἂν ἔχετε ἀνω τῶν... ἑξακοσίων σελίδων, μπορεῖ νὰ γίνῃ κάποια συζήτησις. Ἀπαντήσατέ μας ταχιστα. Σ. Τραυλόν, Κοζάνη: Ἔχομε δημοσιεύσει πολλὲς φορὲς τὶς διευθύνσεις αὐτῶν τῶν "ἀστέρων" σὲ προηγούμενα τεύχη μας. Π. Σταυρίδην, Θεσ)νίκην: Ὁ συνεργάτης μας, δυστυχῶς, δὲν γνωρίζει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁμογενοῦς που σᾶς ἐνδιαφέρει. Τασολάνδ., Ἐνταῦθα: Ὁ παλαιὸς, αὐτὸς συνεργάτης μας δὲν βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα. Πρόκειται ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ συντόμως. Λ. Προδρομίδην, Θεσ)νίκην: Δὲν γνωρίζομε τὴν διεύθυνσι τῆς κατοικίας του. Λ. Ἡρακλίδην, Ἀμαλιάδα: Δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. Γιάννα Δέλτα, Ἐνταῦθα: Στείλτε τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας. Θὰ τὸ δώσωμε στὴ συνεργατίδα μας. Ν. Χρόνην, Τρίκκαλα: Μὰς ἄρεσαν. Ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. "Ἐχομε ἐξηγήσει τοὺς λόγους. «Χωρὶς ἀποτρόπους»: Νὰ γράψετε στὴν ἀγγλικὴ καὶ γιὰ στείλετε τὰ γράμματά σας μέσῳ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου. Β. Κ., Μεσολογγι: Ἡ... εἰκόνα σας δὲν ἐνεκρίθη. «Ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς σας. Γ. Κ., Καλάμας: Ἡ ἐπιστολή σας «πρὸς ὅλο τὰ 'ελη τοῦ «Θησαυροῦ» γιὰ νὰ κρίνουν τὸ πεζογραφημά σας «Ὁ πόνος τῆς Κυρα—Γεώργαινας» δὲν ἐσημείωσε, δυστυχῶς, ἐπιτυχίαν. Ἐλλείψει ἀπαρτίας τὸ ἔργο σας, πρὸς τὸ παρόν, παραμένει ἄκριτον. Σ. Λ. Λιάκον, Λεβαδείαν: Τὸ ποίημά σας ἔχει μιὰ ἀρκετὰ συγκινητικὴ ἀρχή: «Τὸ ταπεινό! Τὸ ταπεινό!—Βρὲ τὸ χωριό μου, νατο!» Πιὸ κάτω ὅμως τὰ πράγματα γίνονται κάπως τραγικά, γιατὶ οἱ στίχοι ἀπὸ ὀκτασύλλαβοι μεταβάλλονται σὲ... σαρανταποδορᾶδες! Λυπούμεθα εἰλικρινὰ γι' αὐτὴν την ἀποσοβηκτον μετσμόρφωσιν τους. «Ἀνοιξίνα», Καβάλα: Δὲν μᾶς ἐνθουσίασαν καὶ τοσο οἱ ἀνορθογραφίες σας. Τὸ μυθιστόρημά σας ἔχει μόνο ἕξη χειρόγραφα. Μήπως τ' ἄλλα τὰ πῆρε ὁ ἄνεμος; "Οσο γιὰ τὸ ποίημά σας, θὰ κάνουμε ὅ,τι εἶνε δυνατὸν γιὰ νὰ μπῇ «στὴν πλάκα». «Ἀναγνώστη»ν. Πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἔχετε μπερδέψει τὰ πράγματα. Μᾶς ἀδικεῖται, ἀλλὰ κυρίως ἀδικεῖτε τον ἑαυτό σας. «Πιστὸν ἀναγνώστην», Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. «Π.Α.Ο.Κ.», Νίκαιαν: Πολὺ σύντομα θὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἀντ Χ., Λευκωσία: Καὶ τὸ νέο σας ποίημα εἶνε ἀρκετὰ καλό. Ἀλλά, ὅπως θὰ ξέρετε, δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. «Πονεμένη Κρητικοπούλα»: Τὸ χρονογράφημά σας δείχνει πὼς θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε καλά, ἂν μελετήσετε τοὺς γνωστοὺς πεζογράφους μας. Ὑπομονὴ λοιπὸν καὶ ἐργασία. «Μιντανάο», Χολαργόν: Εὐχαριστον εἶνε ὅτι ὁ ἐξωτισμός μας περιορίσθηκε μόνο στὸ ψευδώνυμο. Ἡ «Ἀγγούλα» εἶνε γραμμένη πρόχειρα καὶ χωρὶς προσοχή. Οὔτε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον παρουσιάζει, οὔτε πρωτοτυπία. Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἶνε ἀπαραίτητα σ' ἕνα καλὸ ἔργο. Γ. Σπηλιόπουλον, Πατρῶν: Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ι. Σιφιτσίδην: Οἱ γελοιογραφίες σας ὑστεροῦν σέ... χιοῦμορ. Ἀσκηθῆτε περισσότερο. Τάκην Σινόπουλον: Ζητῆστε πληροφορίες ἀπὸ τὸ περιοδικό ποὺ ἀναφέρετε. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἀμέσως. Φ. Πουλῆν: Ἔχομε τὴν γνώμην ὅτι οὔτε οἱ κακουχίες τοῦ πολέμου, οὔτε ἡ... πεῖνα κάνουν ποιητὰς. Πάντως τὸ ποίημά σας εἶνε πολὺ συμπαθητικὸ καὶ μᾶς ἄρεσε. Μὰ σᾶς ὑπενθυμίζομε ὅτι δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Γ. Δάρα: Τὰ ποιήματά σας δείχνουν πὼς ἔχετε ταλέντο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσετε. Θέμην. Μυτιλήνην: Πολὺ ἀτεχνα. Φ. Σπίγγον, Κέρκυρα: Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Δ. Γιαννακόν: Στείλτε τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας. Θὰ τὸ βισβιάσωμε. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν διαθέτομε ἐπαρκῆ χρόνον. Φ. Δράκον, Χαλκίδα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ καλά σας λόγια. Λάκην Ντούσα, Ἐνταῦθα: Καλὸ καὶ τὸ νέο σας διήγημα. Ἀλλὰ καὶ σ' ἐσᾶς ὑπενθυμίζομε ὅτι δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν.

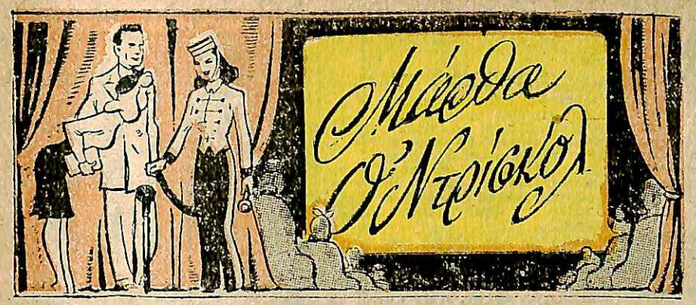

Η ἀοοροβάτις ποὺ ἔγινε «ἀστέρας»

Ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἐκπλήξεις. Ὁμοφες περιπέτειες καὶ τουφερὸς ἔρωτες γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ τὶς γυναῖκες ποὺ παίονουν μιὰ ἡμέρα τὴν ἀπόφασι νὰ τὴ χαροῦν! Αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχει ἡ Μάρθα Ο' Ντρίσκολ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμοφες νέες «βεντέττες» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ Μάρθα Ο' Ντρίσκολ γεννήθηκε στὶς 4 Μαρτίου 1922 στὴν Τούλτσα τῆς Πολιτείας τῆς Ὀκλαγόμας. Σὲ ἡλικία τεσσάοων νοόνων ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μποοστὰ στὸ κοινὸ ὡς «μαννεκὲν» παιδικῆς μόδας. Ἡ ἀμοιδή της ἦταν 25 δολλάοια κι' αὐτὰ τὰ πρῶτα νοήματα ποὺ κέοδισε μὲ τὴ δουλειά της. τὴν ἔκαναν πάοα πολὺ ὑπεοήφανη καὶ τῆς ἔδωσαν ἕνα ἀδάμαστο θάοοος γιὰ τὴ ζωή! Ἕνα χοόνο ἀογότεοα ἄοχισε νὰ παίονη μαθήματα χοοοῦ. Ἔτσι σὲ λίγο ἔνινε καλὴ χοοεύτοια. συνχοόνως ὅμως ἐξακολούθησε νὰ ἐογάζεται ὡς «μαννεκὲν» κι' ἐπὶ πλέον νὰ ἐμφανίζεται σὲ διάφοοες ἐοασιτεχνικὲς θεατοικὲς παοαστάσεις

Ἀλλὰ ἡ ἐντατικὴ αὐτὴ ζωὴ κλόνισε λιγᾶκι τὴν ὑγεία της καὶ γι' αὐτὸ ἡ οἰκογένειά της ἄλλαξε «κλίμα» καὶ τὴν πῆοε μαζί της στὸ Γκάοντ τῆς Ἀοιζόνας. Ἡ Μάοθα ἦταν τότε 10 χοόνων. "Ἔνινε λοιπὸν χοήγοοα καλὰ κι' ἐξακολούθησε τὰ μαθήματα χοοοῦ στὴν πεοίφημη σχολὴ τοῦ Τζὼν Μάμφ. Κι' ἐκεῖ γιὰ καλή της τύχη, ὁ γνωστὸς χοοογοάφοστοῦ Χόλλυνουντ Πὲν τὴν εἶδε σὲ μιὰ ἐπίδειξι τῆς σχολῆς χοοοῦ. Ἡ μικοούλα χοοεύτοια τοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωσι, ὥστε τῆς εἶπε νὰ φοοντίση νὰ τὸν δῇ. Ἂν καμμιὰ φοοὰ πήναινε στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Μάοθα ἦταν δέκα τοιῶν χοόνων ὅταν πῆοε τὴν ἡσωϊκὴ ἀπόφασι νὰ δοκιμάση τὴν τύχη της στὴν πόλι τῶν «ἀστέοων». Ἐκεῖ ὅμως δὲν βοῆκε τὸ νοογοάφο Πὲν καί. ὅπως ἦταν φυσικό, συνάντησε πολλὲς δυσκολίες. Κατάφεοε ὡστόσο νὰ παοουσιάζεται ἀὸς μεγαλύτεοη κατὰ πέντε χοόνια, γιατὶ ἦταν ὑψηλὴ καὶ καλοδεμένη καὶ μὲ τὸν τοόπο αὐτὸ πέτυχε νὰ ποοσληφθῇ ὡς χοοεύτοια ἀὸὸ τὴν ἑταιοία Παοαμάουντ.

Τὸν ἄλλο χοόνο ἡ Μάοθα ἐμφανίστηκε σὲ τοεῖς ταινίες. Ἕνα λαγωνικὸ ταλέντων τῆς «Οὐνιβέοσαλ» τὴν ποόσεξε στὸ μπαλέτο τῆς τοίτης ταινίας ποὺ ἦταν «Ὁ μενάλος Ζίγκφλντ» καὶ τὴς ζήτησε νὰ ὑπονοαφῇ ἕνα ἱκανοποιητικὸ συμβόλαιο μὲ τὴν ἑταιοία του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑπονοαφὴ τοῦ συμβολαίου ἀνακαλύφθηκε ἡ ποαγματικὴ ἡλικία της! Γιὰ νὰ ἐογασθῇ ὡς χοοεύτοια ἔποεπε νὰ ἦταν τοὐλάχιστον 18 χοόνων κι' ὄχι μόνο 13, ὅπως ἔλεγαν στὴν ποαγματικότητα.

Ἡ Μάοθα τότε ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κινηματογοάφο καὶ νωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου ζήτησε δουλειὰ σ' ἕνα τσίοκο καὶ ποοσελήφθη σ' αὐτὸ ὡς σχοινοβάτις. Εἶχε μάθη νὰ χοοεύῃ βαυμάσια πάνω στὸ τεντωμένο σκοινί! Σ' αὐτὸ τὸ ἱπποδόομιο ἔμεινε δυὸ ὁλόκληοα χοόνια. Τῆς ἄοεσε μάλιστα τόσο πολὺ τὸ νέο της ἐπάγγελμα ὥστε νυμφεύθηκε μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἐπιμονὴ κι' ἔνινε κι' ἀκοοβάτις!

Τότε βασίμασε νιὰ ποώτη φοοὰ τὶς χαοὲς καὶ τὶς λύπες τῆς ἀγάπης. Ἐοωτεύθηκε τοελλὰ ἕνα συνάδελφό της, ἀκοοβάτη, ποὺ ἦταν κατὰ δέκα χοόνια μεγαλύτεοός της. Τὸν ἔλεγαν Πιέοοο Ἄλβαοὲζ κι' ἦταν ὁμοφος σὰν Ἀπόλλωνας! Ὁ Πιέοοο ὡστόσο δὲν φέοθηκε εἰλικοινὰ μαζί της, γιατὶ εἶχε κουφὲς ἐοωτικὲς σχέσεις μὲ μιὰ μυστηοιώδη θαυμάστοια τοὺ ποὺ ἐογόταν κάθε Βοάδυ στὸ Ἱπποδόομιο.

Ἡ Μάοθα, ἕνα Βοάδυ, ποὶν ἀοχίση τὶς ἀκοοβατικὲς ἐπιδείξεις της, εἶδε ξαφνικὰ στὰ ποασκήνια τὸν Πιέοοο νὰ ἀγκαλιάζῃ τουφεοὰ καὶ νὰ φιλάη τὴν μυστηοιώδη θαυμάστοιά του! Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ ἀγαπημένος της τὴν ξεγελοῦσε κι' ἔνοιωσε μιὰ τόσο μεγάλη ἀπογοήτευσι, ὥστε πῆοε τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃ... Λίγο ἀογότεοα, λοιπόν ὅταν ἔκανε ἰὲ τὸν Πιέοοο Ἀλβαοὲζ διάφοοες ἀσκήσεις. ψηλὰ στὴν ὀοοφὴ τοῦ τσίοκου κοεμασμένη ἀὸὸ τὰ χέοια τοῦ ἀκοοβάτη, ἔπαιξε ξαφνικὰ γιὰ τὸν κοατάη κι' ἔπεσε στὸ κενό, κλείνοντας τὰ μάτια της!... Ἕνας ἀὸὸ τοὺς κλόουν ὅμως, ποὺ βοισκόταν στὴν «πίστα» εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ τοαβήξῃ γοήγοοα καὶ ἀ τεντώση ἕνα δίχτυ ἀσφαλείας. Ἡ Μάοθα ἔπεσε πάνω σ' αὐτὸ ἐξαοθοώνοντας τὸν ἀοιστεό της ὦμο. Εἶνε σωθῆ ὡς ἐκ θαύματος!...

Κατόπιν ἄλλαξε ἐπάγγελμα καὶ κέοδιζε τὴ ζωή της ὡς ἰοντρίλλο γιὰ διαφημιστικὲς φωτογοαφίες ὡς τὴν ἡμέοα ποὺ ἕνας θιασάοχης τοῦ Μποοντγουαίη, ποὺ ποόσεξε μιὰ ὁμοοφη φωτογοαφία της. μὲ τὴν ὁποία διαφήμιζε γυναικείους κοσσέδες ἀὸὸ λάστιχο, τὴν ποοσέλαβε στὸ μουσικὸ θίασό του. Ἡ ἐπιθεώοησις ὅμως τοῦ θιάσου ἀπέτυχε ὁ θιασάοχης καταστοάφηκε οἰκονομικῶς καὶ ἡ Μάοθα Βοέθηκε πάλι χωοὶς δουλειά.

Σὲ λίγο. ὡστόσο, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ὡς «μάντισσα» σ' ἕνα ἄλλο ἱπποδόομιο. Εἶχε μάθει τὴν χειοομαντεία καὶ διαβάζοντας τὶς γοαμμὲς τοῦ χεριοῦ,.. ποοέλεγε τὸ μέλλον! Ἡ ἴδια ἀναφέοει ὅτι μιὰ φοοὰ «ποοέτεινε» σὲ κάποια γυναῖκα ὅτι στὸ τέλος τοῦ χοόνου θ' ἀποκτοῦσε δίδυμα. Κι' ἡ ποόβλεψί της αὐτὴ μολονότι ἦταν μιὰ μεγάλη ψευτιὰ βγῆκε ἀληθινή! Ἡ γυναῖκα ἐκείνη τῆς ἔγοαψε ἕνα γοάμμα καὶ τὴν συνέχαιοε γιὰ τὶς μαντικὲς της ἱκανότητες. Ἐπίσης μιὰ ἄλλη ποόβλεψί της τὴν ἔκανε νὰ κεοδίση 100 δολλάοια. Πῶς αὐτό; Ἁπλούστατα. εἶχε πῆ σὲ κάποιον ὅτι θὰ κέοδιζε ἕνα μενάλο ποσὸ στὶς κούρσες καὶ κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι, ὁ ἄνθοωπος αὐτὸς κέοδισε! Γιὰ νὰ τὴν εὐχαοιστήσῃ λοιπὸν τῆς ἔστειλε γιὰ δῶοο 100 δολλάοια...

Ἡ Μάοθα Ο' Ντοίσκολ τὸ 1939 γύοισε ὁοιστικὰ πιὰ στὸν κινηματογοάφο κι' ἔπαιξε σὲ πολλὲς ταινίες τῆς Οὐνιβέοσαλ κεοδίζοντας συνεχῶς τὴ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ. Τὸν ἀὸὸ τοία χοόνια παντοεύθηκε μὲ τὸν ἀντιπλοίαοχο Ρίτσαοντ Ἄυταυς τοῦ ἀμεοικανικοῦ ναυτικοῦ καὶ σήμεοα ζῇ μὲ τὸν ἄνδοα της σ' ἕνα ὡοαῖο ἀγοόκτημα τοῦ Σὰν Φεονάντο Βάτλυ. Ἡ ναυτιλιένη αὐτὴ «βεντέττα» λατοεύει τὰ ταξίδια καὶ τὶς εὐθυμιὲς εἰσακοάσεις

Κ. ΛΩΡΡΕΝΣ

Ἡ Βεντέττα Μάοθα Ο' Ντοίσκολ στὸ ἀγοόκτημά της

ΤΟ "ΜΑΥΡΟ ΦΩΣ"...

Πῶς μπορεῦμε νὰ ἰδοῦμε μέσα στὸ σκοτάδι

Ἡ σοῦπα τῆς μανέστρας ποὺ σᾶς σερβίρουν στὸ τραπέζι σας εἶνε τὸ πιὸ ἁπλὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου καὶ ἂ-δικα θὰ προσπαθοῦσατε νὰ βρῆκε σ' αὐτὴ κάτι τὸ πε-ρίεργο ἢ τὸ ἐξαιρετικό. Καὶ ὅμως... Ἡ σοῦπα αὐτὴ σκορπίζει γύρω της ἕνα ἀόρατο γιὰ τὸ γυμνὸ ὀ-φθαλμὸ φῶς, ποὺ οἱ ἐπιστή-μονες τὸ ὠνόμασαν «μαῦρο φῶς», ἀφοῦ μᾶς εἶνε ἀδύ-νατον νὰ τὸ ἰδοῦμε.

Καὶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει μόνο μὲ τὴ σοῦπα τῆς μα-νέστρας. Καὶ σὲ πολλὰ ἄλ-λα πράγματα δὲν βλέπομε παρὰ ἕνα ἐλάχιστο μέρος ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ σκορπίζουν γύρω τους.

Δὲν μποροῦμε νὰ φαντα-σθοῦμε -δηλαδὴ ὅτι τὰ μι-κρὰ σπυριὰ τῆς μανέστρας ποὺ φέρνομε στὸ στόμα μας μοιάζουν σὰν μικρὲς φλόγες, ποὺ, ἂν τὶς βλέ-παμε θὰ σπεύδαμε ν' ἀπο-μακρύνωμε τὸ κουτάλι γιατὶ θὰ φοβόμαστε μήπως μᾶς κάψουν.

Τὸ φῶς αὐτὸ ποὺ δὲν βλέπομε εἶνε οἱ καλούμε-νες ὑπέρυθρες ἀκτῖνες.

Μὰ κι' ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡ-λίου καὶ γενικὰ ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ προέρχεται ἀπὸ ὁποια-δήποτε φωτεινὴ πηγὴ βλέ-πομε μόνο ἕνα μικρὸ μέ-ρος. Ἔτσι προκειμένου γ ι ὰ τ ο ὺ ς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρες βλέπομε μόνο τὰ 18% τοῦ φωτὸς ποὺ σκορ-πίζουν γύρω των. Τὰ ὑπό-λοιπα 82 % ἀποτελοῦν τὸ καλούμενον «μαῦρο» ἢ ἀό-ρατο φῶς. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ μαύρου φωτὸς πλαὶ στὸ ὁ-ρατὸ γιὰ τὰ μάτια μας φῶς ἔγινε δυνατὴ χάρις στὶς νεώτερες τελειοποιήσεις τῆς φωτογραφικῆς τέχνης. Τελευταῖα, μάλιστα κατα-σκευάσθηκε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μιὰ εἰδικὴ συ-σκευὴ ποὺ μοιάζει σὰν πε-ρικεφαλαία καὶ ποὺ μᾶς ἐ-πιτρέπει νὰ ἰδοῦμε τὸ «μαῦ-ρον» φῶς.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι το-ποθετοῦμε πάνω σ' ἕνα τρα-πέζι δύο γυάλινα δοχεῖα, ποὺ εἶνε γεμάτα τὸ ἕνα μὲ κρύο καὶ τὸ ἄλλο μὲ ζεστὸ νερό.

Ἂν τοποθετηθοῦμε σὲ μι-κρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὰ θὰ μᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ δια-κρίνωμε ποιὸ εἶνε τὸ δο-χεῖο μὲ τὸ κρύο καὶ ποιὸ μὲ τὸ ζεστὸ νερό.

Ἀλλὰ μὲ τὴν εἰδικὴ περι-κεφαλαία γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε θὰ εἴμε δυνατὸν νὰ βλέπωμε μέσα στὸ σκο-τάδι καὶ χωρὶς τὴν βοήθεια τῶν προβολέων. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μποροῦμε ἐ-πίσης νὰ παίρνωμε φωτο-γραφίες μὲ τὴν εἰδικὴ φω-τογραφικὴ μηχανὴ ποὺ ε-πιτυπώνει πάνω στὴν πλά-κα τὶς ὑπέρυθρες ἀκτῖνες. Γιατὶ κάθε ἀντικείμενο ποὺ εἶνε κάτω θερμὸ — π. χ. τὸ ἔδαφος ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα — ἐκπέ-μπει ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ θὰ εἶνε τότε ὁράτες γιὰ μᾶς ὅπως ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν εἰδικὴ φωτογραφι-κὴ μηχανή μας. Θὰ μπορού-με π. χ. νὰ ἰδοῦμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βαδίζει πάνω σ' ἕνα δρόμο ὁλοτέλα σκο-τεινό. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ τὸν ἰδοῦμε σὰν φάν-τασμα χωρὶς χέρια καὶ χω-ρὶς κεφάλι. Θὰ ἰδοῦμε, δη-λαδή, μόνο τὰ πόδια καὶ ἕ-να μικρὸ μέρος τοῦ κορ-μοῦ του. Γιατὶ τὰ πόδια κινούμενα θερμαίνονται καὶ ἐκπέμπουν, γύρω των ὑπέ-ρυθρες ἀκτῖνες, ἐνῶ τὸ κρύο νερὸ δὲν σκορπίζει κανένα φωτισμό.

Ἂς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. Θυθισμένο στὸ σκοτάδι, ὅπου ὑπάρχει μία θερμάστρα σβουμένη, ἀλλ' ἀρκετὰ θερμὴ ἀκόμη. Οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος φωτὸς δὲν ὑπάρχει μέσα στὸ δωμάτιο. Ἂν ὅμως, φορέσωμε τὴν εἰδικὴ περικεφαλαία γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε, θὰ ἰ-δοῦμε τὸ δωμάτιο πλημ-μυρισμένο στὸ φῶς. Θὰ μπο-ρούσαμε μάλιστα νὰ δι-βάσωμε, νὰ γράψωμε ἢ νὰ ο-χεδιάσωμε στὸ φῶς αὐτὸ, ὅπως κάνομε στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἂς βγάλωμε τὴ συ-σκευὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Θὰ ξαναγυρίσωμε τότε σ-μέσως μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποὺ μᾶς περιέβαλ-λε πρίν. Τὸ ἴδιο θὰ συμ-βῆ καὶ μὲ τοὺς σωλῆνες τοῦ καλοριφὲρ ὅταν εἶνε ζεστοί.

Εἶνε εὔκολο ν' ἀντιλη-φθοῦμε τὴ σημασία ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ «μαῦρο φῶς» σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο. Εἰδικοὶ προβολεῖς ἀρκετὰ ἰσχυροὶ θὰ σκορπί-ζουν σὲ μεγάλη ἀπόστασι γύρω ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ θὰ κάνουν φωτεινὲς τεράστιες ζῶνες πάνω στὸν οὐρανό, τὴν ξηρὰ ἢ τὴ θά-λασσα.

Ἀλλὰ μὲ τὴν εἰδικὴ πε-ρικεφαλαία γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ βλέπωμε μέσα στὸ σκο-τάδι καὶ χωρὶς τὴν βοήθεια τῶν προβολέων. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μποροῦμε ἐ-πίσης νὰ παίρνωμε φωτο-γραφίες μὲ τὴν εἰδικὴ φω-τογραφικὴ μηχανὴ ποὺ ε-πιτυπώνει πάνω στὴν πλά-κα τὶς ὑπέρυθρες ἀκτῖνες. Γιατὶ κάθε ἀντικείμενο ποὺ εἶνε κάτω θερμὸ — π. χ. τὸ ἔδαφος ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα — ἐκπέ-μπει ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ θὰ εἶνε τότε ὁράτες γιὰ μᾶς ὅπως ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν εἰδικὴ φωτογραφι-κὴ μηχανή μας. Θὰ μπορού-με π. χ. νὰ ἰδοῦμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βαδίζει πάνω σ' ἕνα δρόμο ὁλοτέλα σκο-τεινό. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ τὸν ἰδοῦμε σὰν φάν-τασμα χωρὶς χέρια καὶ χω-ρὶς κεφάλι. Θὰ ἰδοῦμε, δη-λαδή, μόνο τὰ πόδια καὶ ἕ-να μικρὸ μέρος τοῦ κορ-μοῦ του. Γιατὶ τὰ πόδια κινούμενα θερμαίνονται καὶ ἐκπέμπουν, γύρω των ὑπέ-ρυθρες ἀκτῖνες. Ἂν ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀρχίση νὰ χειρονομῆ, θὰ ἰδοῦμε τότε καὶ τὰ χέρια του. Καὶ, ἂν οἱ χειρονομίες του εἶνε ἀρκετὰ ζωηρές, θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἰδοῦμε ἐπίσης διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Πολὺ περίεργο θὰ εἶνε, ἐξ ἄλλου, τὸ θέαμα ποὺ θὰ παρουσιασθῆ στὰ μάτια μας ἂν κυττάξωμε ἕνα τοπίο, ποὺ νὰ ἔχη ἁρμασθῆ ἀρ-κετὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο, μὲ τὴν εἰδικὴ συσκευὴ γιὰ τὴν ὁ-ποίαν μιλήσαμε. Τὰ δέν-δρα θὰ μᾶς δώσουν τὴν ἐν-τύπωσι ὅτι εἶνε σκεπασμέ-να μὲ χιόνι ὅπως σ' ἕνα πολικὸ τοπίο καὶ τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ μὲ τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, τὰ λειβάδια κλπ. Ἀντίθετα, ἂν τὸ τοπίο αὐ-τὸ διασχίζεται ἀπὸ ἕναν ποταμὸ ποὺ κυλάει κάτω ἀ-πὸ τὴν πυκνὴ σκιὰ τῶν δένδρων θὰ ἰδοῦμε τὸ νε-ρό του καταγάνρο τὸν νὰ πίτεν ἀπὸ μελάνη. Γιατὶ αὐ-τὸ τὸ νερὸ θὰ εἶνε ψυχρὸ καὶ δὲν θὰ σκορπίζη συνε-πῶς ὑπέρυθρες ἀκτῖνες.

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸ πλεονέκτημα εἶνε ὅτι θὰ μποροῦμε νὰ διακρίνουμε καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτομέ-ρειες τοῦ ἐδάφους ἀπὸ πο-λὺ μεγάλη ἀπόστασι, γιατὶ ἡ συσκευὴ μας θὰ δίνη στὸν ἀέρα ποὺ μᾶς περιβάλλει μιὰ ἐξαιρετικὴ διαφάνεια καὶ θ ἀπαλλάσση τὸν ὁρίζον τα ἀπὸ τὴ μαυρεδερη ταινία ποὺ σχηματίζεται συνή-θως στὴ βάσι του καὶ ποὺ καλύπτει τὰ πάντα μ' ἕνα μελανὸ καὶ ἀδιαπέρατο πέπλο. Οἱ ἀκτὲς τῆς Γαλ-λίας θὰ εἶνε ὁρατὲς τότε ἀ-πὸ τὴν Ἀγγλία καὶ ἀντί-στροφα. Θα μποροῦμε νὰ διακρίνουμε ἐπίσης καθε-ρώτατα τὰ νησιὰ ποὺ βρί-σκονται σὲ πολὺ μεγάλη ἀ-πόστασι ἀπὸ μᾶς καὶ ποὺ σήμερα σκεπάζονται ἀπὸ ἕ-να εἶδος σκοτεινῆς ἀχλύος.

Ἀπίστευτα πράγματα δη-λαδή. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστή-μη θὰ τὰ κάμη ἀληθείας χειροπιαστές.

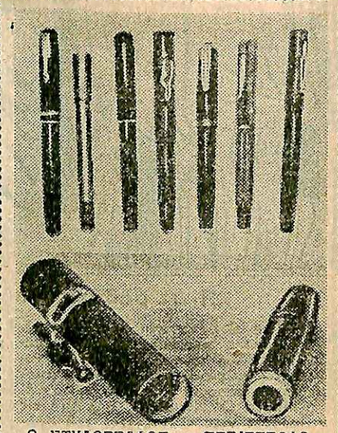

Ο ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ

Τί βλέπετε πάρα πάνω; Μιὰ ὡραία συλλογὴ στυλογράφων, δὲν εἶν' ἔτσι; Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὁποιον σᾶς ἀρέσει... Ἀλλὰ προσέξετε! Ἂν ἡ ἐκλογή σας ἔπεφτε στὸ μεσαῖο, θὰ δοκιμάζατε μερικὲς πολὺ περίεργες ἐκπλήξεις. Ἂς τὸν ξεβιδώσωμε. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ πέννα τῶν 14 κα-ρατίων καὶ τὸ «ρεζερβουὰρ» τῆς με-λάνης; Μὴν σπάζετε ἄδικα τὸ μυαλό σας! Ὁ στυλογράφος ποὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας εἶνε ἕνα μικρὸ περι-σκόπιο, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁπλα ποὺ εἶχαν μαζί τους κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πο-λέμου πολλοὶ ἀλεξιπτωτιστὶ καὶ μυ-στικοὶ πράκτορες. Ἂν προσέξετε λί-γο, θὰ διακρίνετε τὸν ἐπικρουστή-ρα. Τὸ ἀγκιστρο τοῦ στυλοῦ γίνε-ται ἀκριβῶς ἕνα κατσαβίδι. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἕ-τοιμος νὰ λειτουργήση δὲν χρειά-ζεται παρὰ νὰ τὸν ξεβιδώσετε. Νὰ βάλετε μέσα τὴ μικρὴ σφαῖρα καὶ κατόπιν νὰ τὸν βιδώσετε καὶ πάλι. Ἡ σκόπευσις ἦταν βεβαία δύσκολη. Ἀλλ' ὁ στυλογράφος αὐτὸς μὲ τὴν ὀθῶα ἐμφάνισι ἦταν ἕνα πολυτιμώ-τατο ὅπλο στὰ χέρια ἑνὸς μυστικοῦ πράκτορος, ποὺ κυκλοφοροῦσε σ ἐχ θρικὸ ἔδαφος.

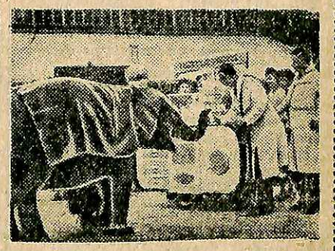

ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΑΛΛΟΙ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ...

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου ἐγκαινίασε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ σύστημα τῶν «κινητῶν μπάρ», ποὺ παρέχουν στὶς ἐπισκέπτριες τὴν εὐκαιρία στοὺς ἐπισκέπτας νὰ φᾶνε ἕνα σάν-τουιτς ἢ νὰ πιοῦν ἕνα ποτήρι γάλα, μιὰ μπύρα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ποτό.

Ἕνας μικρὸς ἐλέφας, ὁ «Μνεκί», εἶνε ἀπὸ τοὺς τακτικώτερους πελά-τες αὐτῶν τῶν μπάρ. Ἡ ἰδιαίτερη προτίμησις του εἶνε τὰ μπουκάλια μὲ τὸ παγωμένο γάλα. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ παγωμένο γάλα. Κάθε φορὰ ποὺ θ' ἁρπάξη ἕνα ἀπ' αὐτὰ οἱ ἐπισκέ-πτριες τοῦ κήπου ποὺ βρίσκονται κον-τὰ τοῦ κήπου ποὺ βρίσκονται κον-τὰ τοῦ κήπου ποὺ βρίσκονται κον-τὰ

Μιλφ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ
μὲ ὀρχεοειδῆ

—Μὲ κυττάζεις, μικρή μου Μόνικα, μὲ τὰ μεγάλα μάτια σου, ποὺ εἶνε γεμάτα ἀπὸ πόθους. Ὤ, τὸ ξέρω, πῶς θὰ ἤθελες νὰ κρύψῃς τὴ σκέψι σου, ἀπὸ μένα ποὺ εἶμαι ἡ γιαγιὰ σου καὶ ποὺ σ' ἀγαπάω τόσο πολύ... Ἀλλωστε τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγὼ ὅταν ἤμουν ἡ μικρὴ Μόνικα τῶν 17 χρόνων, ὅπως εἶσαι σὺ σήμερα...

»Γιατί εἶχα κι' ἐγὼ κάποτε τὴν ἡλικία, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ φρεσκάδα σου... Πάνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε...

»Εἶχα μείνει ἀπὸ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ ζοῦσα μὲ τὴ θεία μου Ἀγάθη, ποὺ ἦταν μιὰ ἀγια γυναίκα. Μόνο ποὺ δὲν ἄκουγε καθόλου σχεδὸν καὶ δυσκολευόμαστε πολὺ νὰ συνεννοηθοῦμε.

»Ἐργαζόμουν σὲ μιὰ φημισμένη μοδίστα τῆς ἐποχῆς, τὴν Ἐλδίρα ντὲ Σαὶν-Γκρατιέν. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ δουλειὰ ἀρχίζε ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς καὶ τελείωνε πολὺ ἀργά... Ὅστόσο εἶχα καλὴ ὑγεία, τὸ πρόσωπό μου ἦταν δροσερὸ κι' ὅλοι ἔλεγαν πὼς ἤμουν πολὺ ὁμορφη. Θὰ μποροῦσα νὰ προσθέσω πὼς ντυνόμουν μὲ ὅλη τὴν κομψότητα καὶ τὴ χάρι μιᾶς μικρῆς μινταντέτας τῆς ἐποχῆς μου.

»Γιὰ νὰ πάω ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ κατάστημα ὅπου ἐργαζόμουν, ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ βουλεβάρτο Ρωσπάγ, ὅπου βρισκόταν τὸ περίφημο ἀνθοπωλεῖο τῆς κυρίας Ὀρτανσίας. Τὸν ἴδιο δρόμο ἀκολουθοῦσα κι' ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὸ κατάστημα γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου. Καὶ κάθε φορὰ σταματοῦσα ἐμπρὸς στὴν προθήκη τοῦ ἀνθοπωλείου, γιὰ νὰ θαυμάσω τὰ ὁμορφα λουλούδια. Ἡ ἀδυναμία μου ἦταν μιὰ μεγάλη ἀσημένια γλάστρα μὲ κάτι ὑπέροχα ὀρχεοειδῆ... Εἶχαν γίνει ἕνα πάθος γιὰ μένα...

»Ἀπὸ κάμποσες μέρες τώρα, ἔβλεπα ἕνας κύριος ποὺ μὲ πασκολοῦθοῦσε κάθε φορὰ ποὺ στεκόμουν ἐμπρὸς στὴ βιτρίνα. Δὲν ἦταν γέρος, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἡλικία μου ἦταν μεγάλος. Ἤμουν μόλις δεκαεπτὰ χρόνων κι' ἐκεῖνος ἦταν σαραντάρης. Φοροῦσε μανόκλ κι' εἶχε ἐμφάνιση πολὺ κομψή... Ἦταν τύπος ἀριστοκράτου!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μὲ εἶχε συγκινήσει καθόλου. Ἀλλὰ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι νὰ σκέπτωμαι πὼς μὲ ξεχώριζε ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναίκες.

»Τέλος, ἕνα βράδυ ἐνοιωσα πὼς ὁ κύριος μὲ τὸ μανόκλ εἶχε σταθῆ πίσω μου.

»—Τί εἶνε ἐκεῖνο μέσα σ' αὐτὴ τὴν προθήκη ποὺ κάνει τὰ μάτια σας νὰ γίνωνται τόσο ὁμορφα; μὲ ρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνή.

»Τοῦ ἔδειξα τὴ γλάστρα μὲ τὰ ὀρχεοειδῆ.

»—Δέν εἶνε ὡραῖα; τοῦ εἶπα μὲ ἀφέλεια.

»—Εἶνε πολὺ περίεργο! εἶπε ἐκεῖνος. Δὲν εἶχα προσέξει ποτὲ ἄλλοτε πόσο αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶνε ὁμοιορφα καὶ ζωντανά. Θὰ θέλατε νὰ τὰ εἶχατε, παράξενη μικρούλα;

»—Ὤ, ναί! ἀπάντησα χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια μου.

»Δέν μπορῶ νὰ θυμηθῶ πῶς ἐγίναν τὰ πράγματα κατόπιν. Ἐνοιωσα ἕνα χέρι νὰ μὲ σπρώχνῃ ἐλαφρὰ μέσα στὸ κατάστημα.

»Ὅταν μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, βγῆκα ἀπὸ κεῖ, κρατοῦσα τὴν ἀσημένια γλάστρα μὲ τὰ ὀρχεοειδῆ στὰ χέρια μου.

»Ὁ κύριος μὲ τὸ μονόκλ ἦταν ὁ κόμης ντὲ Ζενσίγ. Μὲ ἐστειλε μετ' ὀμάξι σπίτι μου. Σὲ λίγες μέρες μὲ ξανασυνάντησε κι' ἕνα βράδυ μὲ ὠδήγησε στὸ «Ταμπαρέν» τὸ μεγαλείτερο νυχτερινὸ κέντρο τῆς ἐποχῆς.

»Καθήσαμε σ' ἕνα θεωρεῖο, ποὺ ἦταν γεμάτο ὀρχεοειδῆ.

»Ἤμουνα ἐνθουσιασμένη. Καὶ ὁ κόμης φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος. Μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι κι' ἔξαφνα ἔσκυψε καὶ μὲ φίλησε...

»Ἄκουσα τότε μιὰ φωνὴ ποὺ μοῦ ψιθύρισε σιγὰ στ' αὐτί:

»—Ντροπή!

»Ἦταν τὸ γκαρσόνι ποὺ μᾶς σερβίριζε. Τὸ εἶχα ἰδῆ καὶ ἀλλοτε στὸ «Ταμπαρέν». Καὶ μοῦ εἶχε κάμει πάντα ἐντύπωσι ὁ παράξενος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μὲ κύτταζε.

»Ὁ κόμης γέμιζε διαρκῶς τὸ ποτήρι μου μὲ σαμπάνια.

»Ἀλλά, σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσα πάλι τὸ γκαρσόνι νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ:

»—Μὴν πίνετε ἄλλο!

»Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, σηκώθηκα νὰ περάσω στὴν τουαλέττα καὶ νὰ χύσω λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό μου ποὺ ἔκαιγε. Ἤμουν μεθυσμένη.

»Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὸ διάδρομο, μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ μοῦ εἶπε:

»—Μὴν φανιζάτε! Ἐλάτε...

»Ἦταν καὶ πάλι τὸ γκαρσόνι. Ὑπῆρχε κάτι στὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μοῦ ἔδινε ἕνα περίεργο αἴσθημα ἐμπιστοσύνης.

»—Εἶμαι μεθυσμένη!... ψιθύρισα. Δὲν ξέρω πιὰ τί κάνω...

»—Εὐτυχῶς ποὺ τὸ καταλαβαίνετε, μοῦ ἀπάντησε. Γιατὶ σὲ λίγο δὲν θὰ καταλαβαίνατε οὔτε αὐτό...

»Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, μ' ἔσπρωχνε πρὸς τὴν πόρτα.

»Δὲν ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρησι. Ὅταν βγήκαμε ἔξω, ἐνοιωσα μιὰ ζαφνικὴ ζάλη. Ὁ σύντροφός μου μὲ σήκωσε τότε στὰ χέρια του καὶ μ' ἔφερε σ' ἕνα ἀμάξι... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ βυθίστηκα σὲ νάρκη καὶ δὲν θυμᾶμαι τίποτε πιά...

»Τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησα στὸ κρεββάτι μου... Τὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας μοῦ φαινόταν σὰν ὄνειρο.

»Κατὰ τὸ μεσημέρι, εἶδα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου ν' ἀνοίγῃ. Ἦταν τὸ γκαρσόνι. Μοῦ χαμογέλασε μὲ τρυφερότητα.

»—Μήπως ἔχεσε ἄχνιμα ποὺ σᾶς πῆρα χθὲς τὸ βραδυ ἀπὸ τὸ «Ταμπαρέν»; μὲ ρώτησε.

»—Ὄχι ἀπάντησα Σᾶς εὐγνωμονῶ μάλιστα γι' αὐτό... Μὲ σώσατε...

»—Νομίζω κι' ἐγὼ ὅτι ἔτσι εἶνε, εἶπε ἐκεῖνος μὲ σοβαρὸ ὕφος.

»Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀνατρίχιασα.

»—Θεέ μου, εἶπα φαντάζομαι ὅτι θὰ κάσατε τὴ θέσι σας ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ κάματε γιὰ μένα...

»—Ὄχι, ἀπάντησε. Δὲν εἶμαι γκαρσόνι... ἀλλὰ μηχανικὸς αὐτοκινήτων... Κάπου-κάπου ὅταν ἔχω καιρό, ἐργάζομαι τὴ νύχτα σὲ κανένα κέντρο, γιὰ νὰ κερδίσω μερικὰ χρήματα...

»—Ἀλλά, γιατὶ τὸ κάματε αὐτό; ρώτησα.

Φάνηκε στενοχωρημένος.

»—Εἶνε μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς εὔκολα, ἀπάντησε. Θὰ θέλατε νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὰ μιὰ ἄλλη φορά;

»—Ναί, εἶπα κατεβάζοντας τὸ μάτι.

»Ἐνοιωθα κιόλας μιὰ μεγάλη ταραχὴ ἐμπρὸς στὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Πόσο ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ντὲ Ζενσίγ!

»Ὁ Μισὲλ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — ξαναῆρθε σπίτι πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπα μιὰ ἀπέραντη χαρὰ πλημμύριζε τὴν στῆθος μου.

»Τέλος μιὰ μέρα, μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη του.

»Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μου. Γιατὶ νί' ἐγὼ ἐνοιωθα τώρα πὼς τὸν ἀνήκουσα.

»Λίγο καιρὸ ἀργότερα ἐγίναμε οἱ γάμοι μας. Θὰ κατάλαβες, βέβαια, μικρή μου Μόνικα πὼς ὁ Μισὲλ ἦταν ὁ παπποῦς σου...

»Ἡ ζωή μας κύλησε ἀπὸ τότε εὐτυχισμένη. Γιατὶ ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς εἶχεν ἑνώσει ἦταν ἀγνὴ εἰλικρινὴς καὶ μεγάλη»

ΕΛΒΙΡΑ ΜΑΣΑΡ

ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ πετρέλαιο καὶ ρετσίνι

Τὰ πειράματα τῶν ἐπιστημένων

Ὑπάρχουν στὴ Φύσι πολλὰ ὠφέλιμα μικρόβια, ποὺ προσφέρουν ὑπηρεσίες στὸν ἄνθρωπο. Χωρὶς τοὺς γοητσιμοὺς αὐτοὺς μικροοργανισμοὺς δὲν θὰ σιτνέβαινε καμμιὰ «ζύμωσις», καὶ συνεπῶς δὲν θἄχαμε ἀφράτο ψωμί, κρασί, μπύρα, τυρί, γιαούρτι... Δὲν θὰ διαλυόντουσαν στὰ συστατικά τους τὰ ὑπολείμματα τῶν φυτῶν καὶ τὰ πτώματα τῶν ζώων. Ὁ κόσμος θἄχε ἐντελῶς διαφορετικὴ μορφή, τελείως ἴσως ἀκατάλληλη γιὰ τὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωποπότητος.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ μεγάλη κατηγορία τῶν χρησιμωτάτων μικροοργανισμῶν ἀνήκουν δυὸ εἴδη, ποὺ χορσιμοποιοῦνται τώρα ἀπ' τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονες γιὰ τὴν αὔξησι τῆς παραγωγῆς δυὸ πολυτίμων φυσικῶν προϊόντων ἀπαραιτήτων γιὰ τὸ σύγχρονο πολιτισμό: τοῦ πετρελαίου καὶ τοῦ ρετσινιοῦ.

Μὲ τοὺς μικροοργανισμοὺς αὐτοὺς γίνεται ἕνα εἶδος «ἐμβολιασμοῦ» τοῦ ἐδάφους ἢ τῶν δένδρων.

Ἡ πρώτη μέθοδος εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ δόκτορος Κλὼντ Ζὸ Μπὲλ τοῦ Ὠκεανογραφικοῦ Ἱνστιτούτου τῆς Καλλιφορνίας. Στηρίζεται στὴ χορσιμοποίησι «ἀγαεροβίων» μικροβίων (ἔτσι ὀνομάζονται ἐκεῖνα ποὺ δὲν χρειάζονται ἀέρα γιὰ νὰ ζήσουν) γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ πετρελαίου ἀπὸ φρέατα ποὺ φαινόντανε πιὰ ἐξαντλημένα καὶ δὲν ἀπέδιδαν ἄλλο ὑγρὸ μὲ τὴν ἄντλησι.

Στὰ φρέατα αὐτά, ὑπάρχει ἀκόμη πολὺ πετρέλαιο, ποὺ διαποτίζει ὅμως τὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους (ἀποτελούμενα ἀπὸ ἄμμο ἢ ἀπὸ πισσάνθρακα). Ὁ δόκτωρ Ζὸ Μπὲλ ἀνεκάλυψε λοιπὸν ὅτι μὲ τὴν ἐπίδρασι ὡρισμένων μικροβίων, τὰ στρώματα αὐτὰ ἐλευθερώνουν καὶ ξεχύνουν σὲ ὑγρὴ μορφὴ τὸ πετρέλαιό τους. Ἔτσι, μιὰ ἐγκαταλελειμμένη πετρελαιοπηγὴ μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ ἀκόμη σημαντικὲς ποσότητες πετρελαίου, ποὺ ἀλλέως θἄμενάν ἄχρηστες μέσα στὴ γῆ.

Ὁ δόκτωρ Ζὸ Μπὲλ παρεχώρησε τὴν ἐφεύρεσί του στὸ ἀμερικανικὸ Ἱνστιτοῦτον Πετρελαίου, κι' αὐτὸ πάλι τὴν προσέφερε δωρεὰν σ' ὅσους θέλουν νὰ τὴν μετεχειρισθοῦν. Εἶνε πολὺ ἐνωρὶς βέβαια γιὰ νὰ πῇ κανεὶς τί θ' ἀποδώσῃ στὴν πράξι. Βρίσκεται ἀκόμη στὸ πειραματικὸ στάδιον. Πάντως, οἱ παραγωγοὶ πετρελαίου τῆς Πενσυλβανίας σκοπεύουν νὰ τὴ δοκιμάσουν σὲ διάφορες πετρελαιοπηγές ποὺ θεωροῦνται ἐξαντλημένες.

Τὸ μικρόβιο ποὺ χορσιμοποιεῖται γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἔχει τὸ μακροσκελέστατο ὄνομα «ντεσουλφοβίμπριον τὸ ἀλοϋδρογονανθρακοκλαστικόν».

Ἐξ ἄλλου, στὴ Βόρειο Καρολίνα ὁ δόκτωρ Τζὼρτζ Χέπτινγκ, τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, μολύνει τὰ πεῦκα μ' ἕνα ἄλλο εἶδος μικροοργανισμοῦ. Ἕνα «μύκητα», γιὰ νὰ τὰ κάμῃ νὰ παράγουν περισσότερο ρετσίνι. Χαράξει δηλαδὴ τοὺς κορμοὺς καὶ μέσα στὴν «πληγὴ» αὐτὴ βάζει λίγο ὑγρὸ ποὺ περιέχει καλλιεργημένους μύκητες τοῦ εἴδους «φουζάριουμ» (τοὺς ἴδιους ποὺ παράγουν ἕνα πλῆθος ἀσθενειῶν στὰ φυτά). Τί γίνεται τότε; Ὅπως, ἂν μολυνθῇ τὸ κομμένο δάχτυλό μας, τὸ σῶμα μας ἀναθέτει στὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια νὰ περιβάλουν καὶ νὰ πνίξουν τὰ μικρόβια, σχηματίζοντας ἔτσι τὸ πῦον, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ πεῦκο παράγει περισσότερο ρετσίνι, ἀπ' τὸ κανονικό, προσπαθῶντας νὰ σκοτώσῃ μ' αὐτὸ τοὺς μύκητες τῆς «πληγῆς» του. Ἡ ἐκροὴ αὐτὴ τοῦ ρετσινιοῦ εἶνε ὄχι μόνον πιὸ ἄφθονη ἀλλὰ καὶ διαρκεῖ πολὺ περισσότερον καιρό, παρὰ ἀπ' τὰ συνηθισμένα δέντρα.

Μένει μόνο νὰ ἐξακριβωθῇ πειραματικῶς ἂν τὰ πεῦκα ἀρωματοῦνται μονίμως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ «πεθαίνουν» ἢ ἂν θεραπεύονται κατόπιν ἀπ' τὴ φύσι. Ἐφ' ὅσον θ' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ νέα μέθοδος δὲν καταστρέφει τὰ δέντρα θὰ προσφέρῃ πολυτιμώτατες ὑπηρεσίες γιατὶ τὸ ρετσίνι εἶνε ἕνα χορσιμώτατο φυσικὸ προϊόν, ποὺ μᾶς δίνει μὲ τὴν κατηραγασία του νέφτι, κολοφώνιον, φάρμακα σαπούνια, κλπ.

●●

Τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀμερικανικῶν οἰκογενειῶν

Τὸ γραφεῖο Στατιστικῆς τῆς Βασιγκτώνος ἐδημοσίευσε τελευταῖα τὰ πορίσματα μιᾶς ἐρεύνης του σχετικὰ μὲ τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἀμερικανῶν. Σύμφωνα μ' αὐτά, τὸ 1/3 τῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κερδίζει μεταξὺ 2.500 καὶ 5.000 δολλαρίων τὸ χρόνο. Τὸ 1/10 μεταξὺ 5.000 καὶ 10.000 δολλαρίων. Καὶ τὰ 13/1000 ἄνω τῶν 10000 δολλαρίων.

Ὁ "Ἀσσος σπαδί"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀριμὰν, ὁ ἀσύλληπτος ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ «Ἄσσου . Σπαδί» ξαναρχίζει τὴ δράσι του. Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀποδίδει σ' αὐτὸν τὴ δολοφονία τῆς κυρίας Δαντὼν καὶ τῶν δύο τέκνων της καθὼς καὶ τοῦ «βασιλέως τῶν ἀδαμάντων») Κέσσελμπαχ, τοῦ γραμματέως του καὶ ἑνὸς ὑπηρέτου τοῦ («Παλὰς Ὀτέλ»), ὁπού ἔμενε. Τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ κατέχει ἡ ἀστυνομία γιὰ τὰ τρία τελευταῖα ἐγκλήματα εἶνε μιὰ σιγαρρέτα μὲ τὰ γράμματα Λ καὶ Μ., ποὺ ἀνήκει πιθανὸν στὸν δολοφόνο. Στὸ μεταξὺ συλλαμβάνεται ὡς συνεργάτης τοῦ Ἀριμὰν ὁ ἀρχικλητὴρ τοῦ πρωθυπουργικοῦ γραφείου, Ἡ γνώμη τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Λενορμὰν εἶνε ὅτι ὁ Ἀριμὰν ἔκλεψε τὸν Κέσσελμπαχ, ἀλλ ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ἄλλος. Δέν εἶνε ὅμως σὲ θέσι νὰ τὸν ὑποδείξῃ Ὁ Κέσσελμπαχ φαίνεται ὅτι προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη ἑνὸς παρισινοῦ κακοποιοῦ, ποὺ ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Πέτρος ὁ Δούξ Ἀπὸ τὴν ἀνεύρεσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτοῦσε τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς μεγαλεπιβόλου σχεδίου του ποὺ θὰ τὸν ἔκανε κύριο τῶν τυχῶν τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Ἀριμὰν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς του πηγαίνουν τώρα στὴ Βιλλενέβ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κλέψουν, μιὰ μονοικὴ βίλλα ὅπου μένει ὁ στρατηγὸς Κορίνσκυ μὲ τὴν κόρη του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια νύχτα πηγαίνουν στὴ βίλλα δύο Ἰνδοὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτώσουν τοὺς δύο ἐνοίκους της, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν μιὰ παλιὰ ἐκδίκησι. Ὁ Ἀριμὰν λαμβάνει τὰ μέτρα του γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά των.

5ον —Πρέπει πρῶτα ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνθρώπους ποὺ συναντήσαμε στὸ καπηλειὸ τοῦ μπάουμπα Ζερδύ, καὶ ποὺ ἔχουνται κι' αὐτοὶ ἐδῶ, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ κλέψουν ἀλλὰ γιὰ νὰ σκοτώσουν τοὺς ἐνοίκους τῆς ἐπαύλεως... Τὸ γιατὶ δὲν ἐνδιαφέρει οὔτε σᾶς οὔτε ἐμένα...

Ὑποθέτω πὼς θὰ καταλάβατε τὸ σχέδιό μου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὅπως θἄρχωνται μέσα στὸ σκοτάδι, θὰ πέσουν ξαφνικὰ πάνω στὸ σχοινί καὶ θὰ σωριασθοῦν κάτω... Ἐμεῖς θἄμαστε κουμμένοι κάτω ἀπὸ τὴν προσεχῆ ποὺ σχηματίζει αὐτὸς ὁ βράχος... Θὰ δρομήσωμε τότε ἐναντίον τους καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς εἶνε εὔκολο νὰ τοὺς καταβάλωμε... Μὴν ἐξεχνᾶτε πὼς ἀπεχθάνομαι τὰ αἵματα. Μόνον ἂν δῆτε ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωή σας μπορεῖτε νὰ χορσιμοποιήσετε τὰ ὅπλα σας...

Λίγη ὥρα ἀργότερα ὁ θάρυβος βημάτων ἀκούστηκε σὲ μικρὴ ἀπόσασι. Ἦσαν οἱ δύο ἄγνωστοι ποὺ ἐβάδιζαν μὲ γοήγορα βήματα.

Ἀλλὰ μαζί τους ἐρχόταν κι' ἕνας τρίτος.

Ἦταν ἕνας Ἄγγλος ὑπηρέτης, ὀνόματι Τζών, ποὺ ὁ στρατηγὸς Κορίνσκυ εἶχε προσλάβει στὴν ὑπηρεσία του γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀλέξη.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀνῆκε στὴν ἴδια ὀργάνωσι μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς χορσιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐκδίκησί τους.

Τὰ πράγματα ἐνίναν ὅπως τὰ εἶχε προβλέψει ὁ Ἀριμάν. Μέσα σὲ μερικὰ λεπτά, οἱ δύο Ἰνδοὶ βρέθηκαν δεμένοι καὶ φιμωμένοι.

Ὁ Ἄγγλος ὑπηρέτης ὅμως, εἶχε προφτάσει νὰ βγάλη ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ διηύθυνε τὴν κάνη του ποὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀριμάν.

Ἀλλὰ τὸ σφυρὶ τοῦ Μάστορα σηκώθηκε ψηλὰ καὶ ἔπεσε μὲ ὁρμὴ πάνω στὸ κεφάλι του, προτοῦ προφτάσῃ νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου του.

Ὁ Τζὼν σωριάστηκε ἀμέσως νεκρός.

—Πάρτε αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους στὴ Βάοκα, διάταξε ὁ Ἀριμάν. Δὲν θὰ τοὺς πειράξετε καθόλου.. Ὅσο γιὰ τὸν τρίτον θὰ τὸν πάρετε κι' αὐτὸν ἐπίσης καὶ θὰ τὸν πετάξετε μέσα στὸ ποτάμι ἀφοῦ προτήτερα τοῦ δέσετε μιὰ πέτρα στὸ λαιμό Ἐμπρός γοήγορα! Φύνετε καὶ οἱ τρεῖς.

—Ἀλλὰ.. δὲν θὰ κάμωμε λοιπὸν τὴν ἐπίσκεψί μας στὴ Βίλλα; ρώτησεν ὁ Μάρκος.

—Πῶς ὄνι; ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Θὰ τὴν κάμω μόνος μου.

—Καὶ ἂν κινδυνεύσῃς ἀογηγέ!

Ὁ Ἀριμὰν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις εἶνε ἕνα παιχνιδάκι. εἶπε. Κάμετε ὅπως σᾶς εἶπα καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα.

Τὸ μυστικὸ τοῦ Στρατηγοῦ

Ἀλλ' ἂς περάσωμε τώρα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐπαύλεως.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ἀλέξη, οἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ στρατηγοῦ Κορίνσκυ καὶ τῆς κόρης του εἶχαν γίνει ψυχρὲς καὶ τυπικές. Μόνο τὴν ὥρα τῶν γευμάτων συνηγώντο στὴν τραπεζαρία τῆς ἐπαύλεως καὶ συνήθως δὲν ἀντήλασσαν λέξι μεταξύ τους.

Δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες ἀγόγετε οα, ὁ στρατηγὸς Κορίνσκυ εἶνε προσλάβει στὴν ὑπηρεσία του ἕνα νέο ὑπηρέτη, ποὺ ἦταν Ἄγγλος τὴν καταγωγὴ καὶ τὸν ἔλεγαν Τζών. Εἶχε συστήσει τότε στὴν κόρη του νὰ εἶνε προσεχτική γιατί, ὅπως τῆς εἶπε, δὲν ἐγνώριζε καθόλου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὰ πιστοποιητικὰ ποὺ τοῦ ἔδειξε.

Ἡ σύστασις αὐτὴ ἦταν περιττὴ γιὰ τὴν Ὄλγα. Γιατὶ τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ νέου ὑπηρέτου δὲν τῆς ἐνέπνεε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη καὶ χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, ἐνοιωθε μιὰν ἀποστροφὴ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Τζὼν εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια ν' ἀπουσιάσῃ.

Ἡ Ὄλγα σκέφθηκε τότε δτι ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη, γιὰ νὰ τρέξη στὸν κῆπο καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ βοῇ τὸ δοχεῖο μὲ τὶς σημειώσεις τοῦ Ἀλέξη.

Περίμενε λοιπόν, ν' ἀποκοιμηθῇ ὁ πατέρας της καὶ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα δγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν ἔπαυλι κι' ἔτρεξε στὸν κῆπο.

Εἶχε κρύψει ἀπὸ πρωτύτερα μιὰ μικρὴ ἀξίνα κοντὰ στὸ δέντρο ὅπου ὁ Ἀλέξης εἶχε θάψει τὸ πήλινο δοχεῖο μὲ τὶς σημειώσεις.

Τὸ χῶμα ἦταν μαλακὸ ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ἡ Ὄλγα δὲν ὄργησε νὰ βοῇ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε.

Ἔκρυψε τότε τὸ πήλινο δοχεῖο κάτω ἀπὸ τὸ πατάτο της καὶ ξανάνρισε στὸ δωμάτιό της. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ἀπὸ φόβο μήπως ὁ πατέρας της σηκωθῇ τὴ νύχτα δὲν γύσισε τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἀλλ' ἀνάψε ἕνα κερί, ποὺ εἶχε πάνω στὸ τραπέζι.

Μόλις ὅμως, τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ φώτισε τὸ δωμάτιο, μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Ὄλγας.

Γιατὶ δὲν ἦταν μόνη.

Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της.

Ἦταν ὁ στρατηγὸς Κορίνσκυ.

Ἀλλὰ τὸ ὕφος του δὲν ἦταν ἄγριο καὶ ἀποτομο ὅπως συνήθως.

Τὸ προσωπό του εἶχε τώρα τὴν ἔκφρασι μιᾶς βαθειᾶς λύπης κι' ἡ Ὄλγα διέκρινε δυὸ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Πατέρα μου! φώναξε μὲ συγκίνησι ἡ νεαρὴ γυναίκα, κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα ποὸς τὸ μέρος του.

Δὲν εἶχε πάψει ποτέ. μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της. νὰ τὸν ἀναπάη

—Θέλεις, λοιπόν νὰ τὰ μάθης ὅλα κόρη μου: ρώτησε ὁ στρατηγὸς μὲ πνιγμένη φωνή.

Ἡ Ὄλγα κατέβασε τὰ μάτια.

—Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω πατέρα ἀπάντησε εἶνε τί ἀπόγινε ὁ Σέργιος καὶ τὸ παιδί μου.

—Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ παιδί, εἶπεν ὁ στρατηγός. Νομίζω ὅτι ὁ Ἀλέξης θὰ πρέπη νὰ σὲ πληροφόρησε γι' αὐτό. Ἐφρόντισα νὰ τὸ ἐξαφανίσω.

—Ζῇ τοὐλάχιστον:

—Ὤ, κόρη μου, μὲ ρωτᾶς γι' αὐτό; Δὲν ἔχεις καταλάβει, λοιπόν ὅτι ἐνδιαφέρομαι ὅσο καὶ σὺ νὰ τὸ παιδί σου;

Ὑπῆρχε τόση τρυφερότης στὴ φωνή του ποὺ ἡ Ὄλγα ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ συγκίνησι, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Δὲν σᾶς καταλαβαίνω πιά...

—Πῶς θὰ μποροῦσες νὰ μὲ καταλάβῃς, Ὄλγα; Εἶμαι ἕνας πατέρας. ποὺ τὸν βασανίνει μιὰ κατάρα τρομερὴ καὶ ἀδυσώπητη καὶ ποὺ ἀπὸ πολλὰ χρόνια παίζει πρόσωπο δημίου, μ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιά του εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ στοργὴ γιὰ σένα... Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐγὼ ἀπομάκρυνα τὸ παιδί σου, ἀλλὰ γνωρίζω ποῦ βρίσκεται καὶ ἀγουπνῶ πάνω σ' αὐτό... Ἐγὼ ἐπίσης ἀπομάκρυνα τὸ Σέργιο ἀπὸ κοντά σου... Ξέρεις ὅμως γιατί;...

Γιὰ νὰ τὸν σώσω ἀπὸ ἕναν τρομερὸ θάνατο. γιὰ νὰ τὸν λυτρώσω...

Ἡ Ὄλγα κύτταζε κατάπληκτη τὸν πατέρα της καὶ ἀναρωτιόταν μήπως εἶχε χάσει ἐντελῶς τὸ λογικό του.

Ἐκεῖνος τὴν ἔπισε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

—Τὰ ὀνειροσκαλίσματα τοῦ

από τὴν πόλι κι' ἐπηκολούθησαν φονικὲς μάχες στὰ περίχωρα... Ἀνάμεσα στοὺς Ρώσσους ἀξιωματικοὺς τῆς ρωσσικῆς φρουρᾶς ἦταν κι' ἕνας ὑπολοχαγός, ποὺ τὸν ἔλεγαν Σέργιο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν κόρη μου καὶ ἡ κόρη μου τὸν ἀγαποῦσε ἐπίσης... Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζεις "Ὀλγα δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἡ κόρη μου δὲν τολμοῦσε νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸν ἔρωτά της γιὰ ἕνα στρατιώτη τοῦ Τσάρου, γιατὶ ἐννώριζε τὴν ἀφοσίωσί μου στὴν πολωνικὴ ὑπόθεσι... Ἀλλ' ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ, μιὰ μέρα, ἐξαγε τὸ καθήκοντα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις της... Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ ἐπανάστασις εἶχε συντοιβῆ. Ἔβγαινα τότε ἀπὸ τὴν Βαρσοβία, παίρνοντας μαζί καὶ τὴν κόρη μου ποὺ ἐπροκειτο νὰ γίνῃ μητέρα... Ἐγκατασταθήκαμε σὲ λίγο σὲ μιὰ παλιὰ ἔπαυλι, ποὺ βοισκόταν σὲ μέρος, ὅπου ποτὲ δὲν εἶχαν πατήσει τὰ πόδι τους οἱ Ρῶσσοι... Δὲν εἶν' ἔτσι, "Ὀλγα;

—Ἀκριβῶς, πατέρα.

Ὁ στρατηγὸς συνέχισε:

—Μιὰ νύχτα, ἡ κόρη μου κυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ. Τὴν ἴδια νύχτα, ἕνας ἄνθρωπος ἐφιππος ἔφτανε στὴν ἔπαυλι. Ρίχθηκε ἀμέσως στὰ πόδια μου καὶ μοῦ εἶπε: «Ἔρχομαι νὰ πάρω ἀπὸ σᾶς τὴ συγγνώμη ἢ τὸ θάνατο. Εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῇ...» Ἦταν τόση ἡ ὀργή μου ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια... Ἀλλά, ἐαφνικά, ἄκουσα μιὰ μικρὴ μωρουδίστικη φωνή... Τὸ νέρι μου ἔπεσε τότε ἄτονο... "Εδωκα τὴ συγγνώμη μου στὸ Σέργιο καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα τὸ νέρι τῆς κόρης μου... Κάποιος ὑπηρέτης εἶχε κάμει στὸ ἀναμεταξύ, γνωστὴ στὴν κόρη μου τὴν ἀφιξι τοῦ Σεργίου κι' ἡ χαρά της ἦταν τόσο μεγάλη ποὺ ἐλιποθύμησε ἀμέσως. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία της, ὁ Σέργιος δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ καὶ τὸ παιδί της εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἄκουσε τότε τὸν πατέρα της ποὺ τῆς ἔλεγε μὲ αὐστηρὴ καὶ παγερὴ φωνή: «Ὁ Σέργιος σ' ἐγκατέλειψε καὶ τὸ παιδί σου πέθανε!»

»Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες συνέχισεν ὁ Κορίνσκυ, μπήκαμε σ' ἕνα ἁμάξι καὶ φύγαμε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι... Ποῦ πηγαίναμε; Δὲν τὸ ἤξερες καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸ μάθῃς... Καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρχισα νὰ συμβαίνουν μερικὰ παράδοξα πράγματα... Τὸ ρωσσικὸ στρατοδικεῖο εἶχε καταδικάσει τὸν πατέρα σου σὲ θάνατο... Κι' ὡστόσο, συναντήσαμε πολλὲς φορὲς στὸ δρόμο μας ρωσσικὲς περιπολίες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μᾶς ἐνώχλησε... Ὅταν φτάσαμε στὴ Γερμανία, τὸ λογικό σου κλονίσθηκε ἐαφνικά. Μοῦ ζητοῦσες τὸ παιδί σου καὶ σοῦ ἀπαντοῦσα ὅτι εἶχε πεθάνει... Ἐκαλοῦσες τὸ Σέργιο καὶ σοῦ ἔλεγα ὅτι σὲ εἶχεν ἐγκαταλείψει... Τότε, βέβαια, ὁ Ἀλέξης ἐφτιαξε τὸ μυθιστόρημά του... Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς ἔχει γράψει στὶς σημειώσεις του, ἀλλὰ μποροῦ νὰ τὸ μαντέψω... Εἶχα δηλώσει ὑποταγὴ στοὺς Ρώσσους παραδίνοντάς τους τὸν Σέργιο, ποὺ τὸν παρουσίασα δήθεν ὅτι μετεῖχε στὴ συνωμοσία τῶν Πολωνῶν εὐπατριδῶν. Ἔτσι, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πραγματοποιοῦσα τὴν ἐκδίκησί μου, ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶχα ἐξασφαλίσει τὴν ἀτιμωρησία καὶ τὴν ὑποστήριξι τῶν Ρώσσων... Δὲν ἀδικῶ τὸν Ἀλέξη. Καθένας στὴ θέσι του θὰ φανταζόταν τὸ ἴδιο...

»Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, "Ὀλγα. Θὰ τὴν μάθῃς τώρα καὶ τότε θὰ μπορέσῃς νὰ κρίνῃς τὸν πατέρα σου.

»"Οπως σοῦ εἶπα, ὁ πατέρας σου εἶνε Πολωνός. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ποὺ φέρει σήμερα εἶνε ρωσσικό. Μ' αὐτὸ ταξειδέψαμε ἀπὸ τὴν Πολωνία ὡς ἐξῶ καὶ γι' αὐτὸ οἱ Ρῶσσοι δὲν μᾶς ἐνόχλησαν. Τὴν ἀντικατάστασι τοῦ ὀνόματος δὲν τὴν ἔκαμα γιὰ νὰ ἀποφύγω τὶς καταδιώξεις τῶν ἐνθρῶν τῆς πατρίδος μας. Εἶχα ἄλλους λόγους, ποὺ ἦσαν πολὺ σοβαρώτεροι... Εἶνε ἀνάγκη τώρα ν' ἀνοίξω τὴν ἱστορία μου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν νέος.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ ζυγὸς τῆς Μόσχας ἦταν τόσο βαρύς, ποὺ δὲν ἐλπίζαμε πιὰ στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδος μας. Πολλοὶ νέοι ἐφευγαν ἀπὸ τὴν Πολωνία. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἤμουν κι' ἐγώ... Ταξίδεψα στὴν ἀρχὴ σὲ διάφορα μέρη καὶ στὸ τέλος βρέθηκα στὶς Ἰνδίες. Ἐκεῖ ἀνέλαβα ὑπηρεσία στὰ ἀγγλοϊνδικὰ στρατεύματα καὶ σὲ λίγο εἶχα προβιβασθῆ σὲ ταγματάρχη.

»Κατὰ τὴν παραμονή μου στὶς Ἰνδίες γνωρίσθηκα μ' ἕνα Ρῶσσο ἀξιωματικὸ ποὺ ὑπηρετοῦσε ἐπίσης στὰ ἀγγλικὰ ἀποικιακὰ στρατεύματα. Ἦταν αὐτὸς θῦμα τῆς τσαρικῆς τυραννίας. Σὲ λίγο, γενήκαμε φίλοι. κάτι περισσότερο ἴσως: ἀδελφοί. Ἤμαστε πάντα ἀχώριστοι καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς συνέδεε ἔκανε σ' ὅλους ἐντύπωσι. Πέρασαν μερικὰ χρόνια. Στὸ ἀναμεταξὺ εἶχα γίνει συνταγματάρχης τῶν σπαχήδων... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀγάπησα μ' ἕνα παράφορο πάθος τὴν Ἔλλεν Ἄστιγξ, κόρη τοῦ στρατηγοῦ Χάρολντ Ἄστιγξ, ποὺ ἦταν διοικητὴς τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων στὴν Καλκούτα. Σὲ λίγο, τὴν ζήτησα σὲ γάμο. Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς ἀρνήθηκε νὰ μοῦ τὴν δώσῃ καὶ μοῦ πρότεινε νὰ παντρευθῶ μὲ τὴν ἀδελφή της. Ὅταν τοῦ ζήτησα ἐξηγήσεις, μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ Ἔλλεν ἦταν στιγματισμένη ἀπὸ Ἰνδοὺς φανατικοὺς καὶ ὅτι, ποίσκεντάς την γιὰ σύζυγο ἐξέθετα σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της καὶ κινδύνευα κι' ἐγὼ ἐπίσης. Ὁ στιγματισμὸς αὐτὸς ἐσήμαινε ὅτι ἡ Ἔλλεν ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ ἄγαμος. Διαφορετικά, ἡ ἐκδίκησις τῶν Ἰνδῶν θὰ ἐξεπούσε ἄγρια πάνω σ' αὐτὴ καὶ τοὺς δικούς της...

»Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, "Ὀλγα, ὅτι οἱ στιγματισμοὶ αὐτοὶ εἶνε πολὺ συνηθισμένοι στὶς Ἰνδίες. Εἶνε ἕνα μέσον ἀντιδράσεως τῶν ἰθαγενῶν ἐναντίον τῆς ἀγγλικῆς κυριαρχίας. Οἱ στιγματισταὶ μπαίνουν ὁυφὰ στὰ σπίτια, ἀποκοιμίζουν τὰ θύματά των καὶ κατόπιν τὰ στιγματίζουν.

»Ὁ κίνδυνος ἦταν πραγματικὰ μεγάλος. Ἤμουν σὲ θέσι, ἀλλωστε νὰ ἐξέρω τὴν ἀγριότητα τῶν ἐκδικήσεων τῶν Ἰνδῶν. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη ποὺ ἐνοιώθαμε ἡ Ἔλλεν κι' ἐγὼ ἦταν μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς φόβους. Ἀποφασίσαμε, λοιπόν, νὰ παντρευτοῦμε. Καὶ ὁ στρατηγὸς Ἄστιγξ ἀναγκάσθηκε, στὸ τέλος, νὰ ὑποστηχθῇ στὴν ἐπιθυμία μας.

»Οἱ γάμοι μας ἔγιναν στὴν Καλκούτα πάνω σ' ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ πλοῖο. Μάρτυς μου ἦταν ὁ φίλος μου Πέτρος. Ὁ Ρῶσσος ἀξιωματικὸς γιὰ τὸν ὁποῖον σοῦ μίλησα. Τί συνέβη ἐκείνη τὴ νύχτα; Καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν θὰ μποροῦσα νὰ δώσω καμμιὰ ἐξήγησι... Εἴχαμε μείνει στὸ πολεμικό, γιὰ νὰ περάσωμε τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μας. Ἡ φρούησις ἦταν βέβαια αὐστηροτάτη. Ἀλλὰ τὸ πρωῒ, ὅταν ξύπνησα, εἶδα πὼς ἤμουν στιγματισμένος. Ἡ Ἔλλεν ποὺ κοιμόταν πλάϊ μου, δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τίποτε. Τὸ ἴδιο συνέβη ἐπίσης στὸν Πέτρο. Ἀναζητήσαμε τότε τὸ στρατηγὸ Ἄστιγξ. Ἀλλὰ τὸν βρήκαμε μέσα στὴν καμπίνα του νεκρό. Οἱ δολοφόνοι τὸν εἶναν πνίξει μὲ μιὰ μεταξωτὴ σάρπα.

»Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες φύγαμε κουφὰ γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἔπρεπε νὰ κάμωμε τοὺς ἐνθρούς μας νὰ χάσουν τὰ ἴχνη μας. Καὶ ὁ Πέτρος ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνον καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδα. Εἶνε τεριττὸ βέβαια νὰ σοῦ πῶ κόρη μου, ὅτι συμβουλεύθηκα τοὺς καλύτερους γιατροὺς καὶ γυναικούς "Ολοι μοῦ ἀπάντησαν στερεότυπα ὅτι οἱ στιγματισμοὶ τῶν Ἰνδῶν δὲν ἐξαλείφονται μὲ κανένα μέσον καὶ ὅτι μεταδίδονται πολλὲς φορὲς καὶ στοὺς ὁπογόνους τοῦ στιγματισμένου. Ὅταν ὅμως ἤρθες στὸν κόσμο, εἶδαμε ὅτι δὲν ἔφερες κανένα στίγμα. Ἡ χαρά τῆς μητέρας σου καὶ ἡ δική μου ἦταν πολὺ μεγάλη...

—Ἀλλὰ πατέρα διέκοψε ἡ Ὄλγα, δὲν μοῦ εἶνες πῆ ὅτι ἡ μητέρα μου πέθανε ὅταν γεννήθηκα;

—Σοῦ εἶπα ψέματα, "Ὀλγα Τὸ δρᾶμα συνέβη μερικοὺς μῆνες μετὰ τὴ γέννησί σου... Ἔτσι πρωῒ, ὅταν ξύπνησα ἀπὸ τὸν ὕπνο μου, ἀντίκρυσα ἕνα φοβερὸ θέαμα. Ἡ μητέρα σου ἦταν νεκρὴ πλάϊ μου... Οἱ δολοφόνοι εἶχαν δέσει ἕνα βρόχο γύρω στὸ λαιμό της... Σὲ πῆρα τότε καὶ ζήσαμε πολλὰ χρόνια σ' ἕνα χτῆμα ποὺ εἶχα στὰ βάθη τῶν πολωνικῶν δασῶν.

»Ἐρχομαι τώρα στὰ τελευταῖα γεγονότα. Τὸ παιδὶ ποὺ ἔφερες στὸν κόσμο ἦταν στιγματισμένο, ὅπως καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα σου. Ὅταν ὁ Σέργιος ρίχθηκε στὰ πόδια μου, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ συγγνώμη μου τοῦ τὸ εἶπα. Καὶ τότε μοῦ φανέρωσε πὼς κι' ἐκείνος ἦταν στιγματισμένος. Ἔμαθα ἀκόμη πὼς ἦταν γυιὸς τοῦ παληοῦ φίλου μου Πέτσου...

»Ἡ ἐκδίκησις τῶν Ἰνδῶν μᾶς κατεδίωκε ἀδυσώπητη. Ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦμε... Ὁ Σέργιος εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ σύνταγμά του, γιὰ νὰ τρέξῃ στὴν ἔπαυλι ὅπου εἶχες γεννήσει... Τὸν εἶχαν κηρύξει λιποτάκτη κι' ὅταν παρουσιάσθηκε τὸν ἔστειλαν γιὰ τιμωρία στὴ Σιβηρία... Νομίζω πὼς ἐκεῖ θὰ εἶνε ἀσφαλέστερα ἀπὸ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ γνωρίζεις καὶ εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ τὰ ἐπαναλάβω... Στὴν ἔπαυλι αὐτὴ δὲν σ' ἔφεσα γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ προστατεύσω... Τὸ ἴδιο ἔκαμα καὶ γιὰ τὸ παιδί σου...

—Ὦ, πατέρα! εἶπεν ἡ "Ολγα. Ἡ κόρη μου ζῆ. λοιπόν;... Πέστε μου πῶς μπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ;...

—"Οχι, "Ολγα ἀπάντησε ὁ Κορίνσκυ. Θέλεις. λοιπόν, ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη μας οἱ ἐχθροί μας;

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου! ξαναεῖπε ἡ "Ολγα. "Εχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε... Δὲν πιστεύω σ' αὐτὲς τὶς ἐκδικήσεις...

—Ἀλλὰ δὲν πρόφταξε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίχθηκε μὲ ὁρμὴ κι' ἕνας ἄνθρωπος ἐμφανίσθηκε στὸ ἄνοιγμα.

—Κάνετε λάθος κυρία νὰ μὴν πιστεύετε σ' αὐτὲς τὶς ἐκδικήσεις εἶπε.

Ὁ Κορίνσκυ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἄοπλος ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνώστου, ἀλλ' ἡ "Ολγα τὸν πρόλαβε καὶ ρίνθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα της.

—Σκοτῶστε με ἂν θέλετε! φώναξε. Ἀλλὰ λυπηθῆτε τὸν πατέρα μου!

Ὁ ἄγνωστος ντροπιάστηκε. Στὸ βλέμμα του δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἔκφρασις κακίας ἢ μίσους.

—Στρατηγὲ Κορίνσκυ καὶ σεῖς κυρία, εἶπε, γλυτώστε τὸ ἕνα φοβερὸ κίνδυνο. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ποιὸς εἶναι οὔτε πῶς Βρέθηκα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω... Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρετε εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς πρόδωσε στοὺς δολοφόνους δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη ποὺ προσλάβατε τελευταῖα...

Καὶ ὁ Ἀριμάν, — γιατὶ αὐτὸς ἦταν — τοὺς ἀφηγήθηκε τὰ διατρέξαντα, παραλείποντας φυσικὰ νὰ κάμῃ λόγο γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν ἔπαυλι.

Ξαφνικά, ὁ στρατηγὸς ἔκαμε μιὰ τρομαγμένη κίνησι.

—Ἄ, Θεέ μου! εἶπε. Καὶ τὸ παιδί;

—Ἡσυχάστε, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Τὸ παιδὶ δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οἱ ἀνθρωποί μου κι' ἐγὼ τὸ ἔχουμε στὴν προστασία μας.

Ὑποκλίθηκε κατόπιν μπροστὰ στὸ στοτηγὸ καὶ τὴν κόρη του.

—Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω, εἶπε. Μὴ φοβᾶστε ὅμως. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα θὰ σᾶς στείλω δικούς μου φρουροὺς καὶ θὰ μπορῆτε νὰ ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς.

Ὁ στρατηγὸς Κορίνσκυ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

—Σᾶς ὀφείλουμε τὴ ζωή, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ πέστε μας τ' ὄνομά σας...

—Τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ σᾶς χρησίμευε σὲ τίποτε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Λέγομαι Ἀριμὰν καὶ εἶμαι ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ «Ἄσσου Σπαθί»... Εἴσαστε εὐχαριστημένοι τώρα;...

Πρέπει νὰ προσθέσω ἀκόμη πὼς εἶμαι ἕνας μεγάλος ἐγκληματίας, ποὺ ἔχει τὴ συνείδησι βαρεία ἀπὸ τύψεις...

Καὶ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, βγῆκε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἡ "Ολγα καὶ ὁ πατέρας της ἀναρωτιόταν μήτως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, εἶχαν ζήσει κάποιο παράξενο ἐκπληκτικὸ ὄνειρο.

'Αλλοίμονο! Τὸ ὄνειρο αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ στρατηγὸς Κορίνσκυ καὶ ἡ κόρη του βρέθηκαν στοὺς χαλισμένοι στὰ κρεββάτια τους.

Τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ στρατηγοῦ ἦταν σπασμένο ἐπίσης καὶ εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ αὐτὸ ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενό του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ «προστασία» ποὺ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Ἀριμὰν στοὺς ἐνοίκους τῆς Βίλλας.

Εἶχε κυριευθῆ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ ἕνα αἴσθημα φιλανθρωπίας καὶ οἴκτου γιὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τοὺς συντρόφους του νὰ ἐξεγείρωνται στὴ σκέψι ὅτι ἡ Βραδυὰ ἐκείνη θὰ πήγαινε χαμένη, ἀποφάσισε νὰ τελειώσῃ ἀμέσως μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ τοὺς ἔδωκε ἐλευθερία δράσεως.

—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν δυστυχισμένοι, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Ἀριμάν, ὅταν ὁ Μάρκος ὁ Μάστορας καὶ ὁ Κυνηγὸς ξαναγύρισαν στὴ Βάρκα, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσουν τὴ «δουλειά» ποὺ εἶχαν κάμει. Ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶνε πιὰ γι' αὐτοὺς καμμιὰ χαρά...

Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπικήδειος τοῦ στρατηγοῦ Κορίνσκυ καὶ τῆς "Ολγας.

Ὅσο γιὰ τὸ παιδὶ τῆς "Ολγας, κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπόγινε. Ἡ Φοανιζέσκα ἐξαφανίσθηκε μαζί του.

Οἱ ἰδιοτροπίες ἑνὸς πρίγκηπος

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ περίεργους τύπους μεταξὺ τῶν Ρώσσων ἀριστοκρατῶν ποὺ ἔμειναν στὸ Παρίσι.

Ἂς περάσωμε στὸ μέγαρό του τῆς ὁδοῦ Μπουθώ.

Ἡ ὥρα εἶνε ἔνδεκα ποὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν μπαίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ γραφεῖο του. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος τριαντατέντε ὡς σαράντα ἐτῶν, μὲ καστανὰ μαλιὰ ποὺ ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζουν στοὺς κροτάφους, ζωηρὴ φυσιογνωμία καὶ μεγάλα φλογερὰ μάτια.

Στὸν προθάλαμο τοῦ γραφείου του πολλοὶ ἄνθρωποι τὸν περίμεναν.

Ὁ πρίγκηψ ἄνοιξε μόνος του τὴν πόρτα καὶ εἶπε:

—Ὁ Βαρνιὲ εἶνε ἐδῶ;...

Ἄ! "Ελα νὰ σὲ ἰδῶ, φίλε μου.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀκολούθησε στὸ γραφεῖο του ἦταν νέος καὶ γεροδεμένος.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ πρίγκηψ μ' ἕνα γαμόγελο

—Ὅλα εἶνε ἕτοιμα νι' ἀπῶμε.

Θαυμάσια. Πές μου μὲ λίγα λόγια πῶς ἔχουν τὰ πράγματα...

—Ἡ κυρία Κέσσελμπαν, ἀπάντησε ὁ Βαρνιέ, διάλεξε γιὰ κατοικία της τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο τοῦ Γκάρς. Δὲν μένει ὅμως στὸ κεντρικὸ οἰκοδόμημα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ξενοδοχείου διαθέτει τέσσερα μικρὰ περίπτερα, στὸ βάθος ἑνὸς κήπου. γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν μόνοι τους. χωρὶς νὰ νοννται σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἐνοίκους. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ λέγεται «περίπτερον τῆς Αὐτοκρατείρας». Ἐκεῖ ἔχει ἐγκατασταθῆ κύριε ἡ κυρία Κέσσελμπαν.

—Ἔχει ὑπηρέτες μαζί της;

—Μιὰ ἀκόλουθο τὴ δεσποινίδα Γερτρούδη καὶ μιὰ θαλαμηπόλο, τὴ Σουζάνα, ποὺ τὴν ἔφερε μαζί της ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο.

—Καὶ ὁ Ἔντουαρντ;

—Ἡ κυρία Κέσσελμπαν δὲν τὸν κράτησε στὴν ὑπηρεσία της.

—Δέχεται ἐπισκέψεις;

—Καμμιά. Φαίνεται πολὺ λυπημένη καὶ κλαίει συνέχεια.

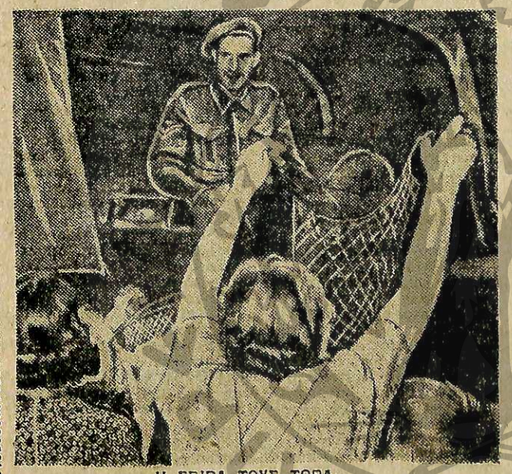

Η ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ ΤΩΡΑ...

Γερμανίδες νοικοκυρὲς ἔχουν σχηματίσει οὐρὰ ἔξω ἀπὸ ἕνα στρατῶνα συμμαχικῶν στρατευμάτων γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πάρουν λίγες πατάτες ποὺ ἕνα στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο μετέφερε ἀπὸ τὴ Βρουνσβίκη Παράμοια θέαματα εἶνε πολὺ συχνὰ σήμερα στὸ Βερολίνο.

Χθὲς τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ ἀνακριτὴς καὶ ἔμεινε δυὸ ὁλόκληρες ὧρες μαζί της.

—Ἂς ἐλθωμε τώρα στὴ νέα.

—Ἐννοεῖτε τὴ δεσποινίδα Ζακελίνα Ἐνεμόν; Μένει στὸ τρίτο σπίτι δεξιά, μόλις μπαίνουμε στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ Γκάρς. Διατηρεῖ ἐκεῖ ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο καὶ ζῆ μαζί μὲ τὴ γιαγιά της.

—Ἐγνωρίσθηκαν μὲ τὴν κυρία Κέσσελμπαν;

—Ναί. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἔγιναν πολὺ φίλες. Βγαίνουν συχνὰ μαζὶ καὶ κάνουν τὸν περίπατό τους στὸ πάρκο τῆς Βιλλενέβ.

—Πότε συνήθως κάνουν αὐτὸ τὸν περίπατο;

—Ἀπὸ τὶς πέντε ὡς τὶς ἕξη. Στὶς ἕξη ἡ νέα ξαναγυρίζει στὸ σχολεῖο της, γιατὶ ἔχει τὶς γυτερινὲς παραδόσεις... Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες σας, ἐκατκτοποίησα τὰ πάντα γιὰ σήμερα τὸ βράδυ στὶς ἕξη. Αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ πάρκο εἶνε ἔρημο.

—Σύμφωνοι. Θὰ ἔρθω τὸ βράδυ στὶς ἕξη. Πήγαινε τώρα. Μετὰ τὸν Βαρνιὲ δύο ἄλλοι ἄνθρωποι μπῆκαν στὸ γραφεῖο τοῦ Σερνίν. Ἦταν καὶ οἱ δύο ντυμένοι μ' ἐξαιρετικὴ κομψότητα.

—Καλημέρα, Μαρτῖν, καλημέρα Ντουντεβίλ εἶπεν ὁ πρίγκηψ, δίνοντάς τους τὸ νέρι. Τί νέα ἀπὸ τὴ Διεύθυνσι;

—Τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο.

—Ὁ Λενορμὰν ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς ἔχῃ πάντοτε ἐμπιστοσύνη.

—Ἀπόλυτη. Ἔπεσα ἀπὸ τὸν Γκουρὲλ ἐμεῖς εἴμαστε οἱ εὐνοούμενοί του. Γι' αὐτὸ μᾶς τοποθέτησαν στὸ «Πάλας - Ὁτέλ» γιὰ νὰ ἐπιτροοῦμε ἐκείνους ποὺ μένουν στὸ διαμέρισμα, ὅπου δολοφονήθηκε ὁ γραμματεὺς τοῦ Κέσσελπαν, Κάθε πρωῒ δίδουμε στὸν Γκουρὲλ τὴν ἀναφορά μας. Καὶ κατόπιν ἐργάσαστε γιὰ νὰ δώσωμε τὴν ἴδια ἀναφορὰ καὶ σὲ σᾶς.

—Λοιπόν, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

—Ἡ Ἀγγλίδα ἔφυγε.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ὁ συνταγματάρχης Ποὺμπον;

—Καὶ αὐτὸς ἔφυγε σήμερα τὸ πρωῒ "Αφησε τὶς ἀποσκευές του στὸ σταθμό, ὅπου τὶς παρέλαβε ὁνότερα κάποιος παραγγελιοδόχος. Γιὰ τὴ στιγμή, ἔνομε νάσει τὰ ἴχνη του,

—Κρίμα! εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Πρέπει νὰ τὰ ξαναβροῦμε. Ὁ Κάρολος δολοφονήθηκε σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα καὶ φυσικὰ κάποιος πρέπει νὰ τὸν δολοφόνησε... Νομίζω πὼς ὁ συνταγματάρχης Ποὺμπον δὲν εἶνε ἕνας σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Πηγαίνετε, φίλοι μου καὶ ἀνακοινῶστε αὐτὴ τὴν εὐχάριστη πληροφορία στὸν Λενορμὰν καὶ τὸν Γκουρὲλ, ἂν δὲν τὸ κάματε ἀκόμη. Ὅπως ἔρετε, ἡ ἀστυ-

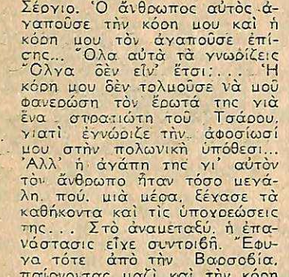

Πάντα NIVEA

Τακτικὴ περιποίηση μὲ κρέμα NIVEA διορθώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἔχει ἀποτέλεσμα τὴ λαμπρὴ καὶ δροσερὴ ὄψη ποὺ προκαλεῖ γενικὰ τὸ θαυμασμό. Ἡ NIVEA διατηρεῖ τὸ δέρμα λεῖο καὶ μαλακὸ καὶ προστατεύει τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια ἀπὸ τὶς βλαβερὲς ἐπιδράσεις τοῦ καιροῦ.

NIVEA-CREME

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Εἰδικὸς Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Ὁδὸς Πιπίνου 38 - Τηλ 85-089
10 – 1 καὶ 4 – 7

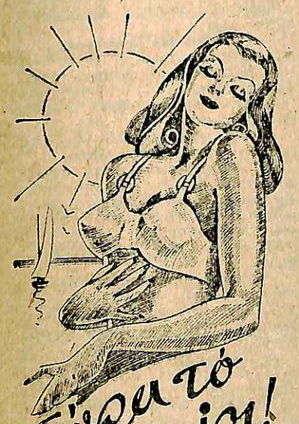

Τώρα τὸ κεφάλι!
Μελπάν

Εἶναι ἡ κρέμα ποὺ προφυλάσσει τὸ δέρμα σας ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἀλμύρα τῆς θάλασσας.
Ἡ κρέμα λανολίνη ΜΕΛΠΑΝ προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χαρίζει σ' αὐτὴν φρεσκάδα καὶ ὠμορφιά.
ΔΙΤΣ

Katia POUZ

ΑΝΤΩΝ. ΧΡ ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ
Ἰατρὸς
Μαιευτὴρ - Γυναικολόγος
Δέχεται: Βύσσης 21 (πάροδος Αἰόλου)
Ὥρα 5 - 8 μ. μ.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΙΡΙΣ

νομία κι' ἐγὼ βαδίζομε γέρι μὲ χέρι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Ὁ ἑπομενος ἐπισκέπτης ἦταν ὁ γιατρὸς Περνό.

— Καλημέρα, γιατρέ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Πῶς πηγαίνει ὁ ἀσθενὴς μας;

—Ὁ Πέτρος ὁ Δοὺξ πέθανε, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Τὸ περίμενα ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρωϊνό του τηλεφώνημα, εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Ὑπέφερε;

—Ὄχι. Μιὰ ξαφνικὴ συγκοπὴ καὶ ὅλα τελείωσαν στὴ στιγμή.

— Εἶπε τίποτε;

— Τίποτε ἀπολύτως.

— Εἶσαι βέβαιος γιατρὲ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τὴν κλινική σου δὲν ὑποπτεύθηκε τὴν πραγματικὴ ταυτότητά του;

— Κανείς. Ἄλλωστε, εἶχα πάρει τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις. Εἶχα τυλίξει τὸ ἀριστερό του χέρι μ' ἕναν ἐπίδεσμο, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ διακρίνεται τὸ τραῦμα ποὺ εἶχε στὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Τὰ γένεια του ἐξ ἄλλου, ἔκρυβαν τὴν οὐλὴ ποὺ εἶχε στὸ μάγουλο... Δυστυχῶς παρ' ὅλες τὶς προφάνειές μου, δὲν κατώρθωσα νὰ τοῦ ἀποσπάσω τίποτε. Οἱ φράσεις του ἦσαν πάντοτε ἀσυνάρτητες καὶ ...οἰς νόημα.

Ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἀπομείνει σκεπτικός.

—Ὁ Πέτρος πέθανε! εἶπε. Ὁλόκληρο τὸ σχέδιο τοῦ Κέσελμπαχ στηριζόταν πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔφυγε τώρα ἀπὸ τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ φανερώση σὲ κανένα, τὸ μεγάλο μυστικό του. Τὸ μόνο ποὺ κατέχω εἶνε μερικὲς ἐνδείξεις... Πρέπει νὰ προχωρήσω τάχα ἢ νὰ σταματήσω;

Φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει ὁλότελα τὴν παρουσία τοῦ γιατροῦ.

Σήκωσε ἔπειτα τὸ κεφάλι του.

— Εὐχαριστῶ, Περνό, εἶπε. Ἂν ἔχω τίποτε, θὰ σοῦ τηλεφωνήσω τὸ βράδυ.

Ὁ τελευταῖος ἐπισκέπτης ἦταν ἕνας μικρόσωμος ἀνθρωπάκος μὲ λευκὰ μαλλιὰ καὶ φτωχικὰ ροῦχα.

—Ἔλα, Φίλιππε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες σας ἀπάντησε ὁ ἀνθρωπάκος, δὲν ἔπαυσα νὰ ἐπιτηρῶ τὸν Γεράρδο Μπωπρέ... Εἶνε κυριολεκτικὰ ξετινιαγμένος ἀπὸ λεπτὰ καὶ νομίζω ὅτι σχεδιάζει ν' αὐτοκτονήση. Τοῦ εἶπα, λοιπόν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σερνὶν εἶνε μεγάλος φιλάνθρωπος καὶ τοῦ συνέστησα ν' ἀποταθῆ σὲ σᾶς.

— Θαυμάσια. Καὶ πότε πρόκειται νὰ ἔρθη;

— Εἶνε ἐδῶ.

— Καλά. Κούψου πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραβάν. Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάση...

Ὁ Γεράρδος Μπωπρὲ ἦταν ἕνας νέος μὲ μελαγχολικὴ ἔκφραση καὶ δειλὴ ἐμφάνιση.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω; τὸν ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Μπωπρὲ ἄρχισε νὰ ἐξιστορῆ τὴν κατάστασί του. Εἶχεν ἐξαντλήσει καὶ τὶς τελευταῖες του οἰκονομίες, εἶπε. Ἕνα γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου τῶν «Δύο Αὐτοκρατόρων» στὶς Βερσαλλίες, ὅπου ἔμενε, ὁ Φίλιππος τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ μεγάλη γενναιοδωρία τοῦ πρίγκηπος Σερνίν. Καί, λοιπόν, εἶχε πάρει τὸ θάρρος νὰ ἐμφανισθῆ μπροστά του, γιὰ νὰ τοῦ ζητήση τὴ βοήθειά του.

Ὁ Σερνὶν πῆγε κοντά του.

— Κύριε Μπωπρέ, εἶπε, σεις δὲν εἴσθε ποὺ ἐξεδώκατε ἕναν τόμο ποιημάτων μὲ τὸν τίτλο «Τὸ μειδίαμα τοῦ ἔρωτος»;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου φωτίσθηκε ἀπὸ χαρά.

— Τὰ διαβάσατε μήπως; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια τὰ διάβασα, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ. Οἱ στίχοι σας εἶνε πολὺ καλοί... Λογαριάζετε, λοιπόν, νὰ ζήσετε μὲ τὰ κέρδη ποὺ θὰ σᾶς φέρουν τὰ ποιήματά σας;

— Ναί ἀπάντησε δειλὰ ὁ νέος.

Ὁ Σερνὶν ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Καὶ στὸ ἀναμεταξὺ δὲν ἔχετε νὰ φᾶτε!

Χτύπησε κατόπιν ἐλαφρὰ τὸν ὦμο τοῦ νέου.

— Οἱ ποιηταὶ δὲν τρῶνε φίλε μου, τοῦ εἶπε. Τρέφονται μὲ στίχους καὶ μὲ ὄνειρα. Κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Αὐτὸ εἶνε προτιμώτερο ἀπὸ τὴν ἐπαιτεία.

Ὁ νέος εἶχε γίνει κατακίτρινος καὶ διευθύνθηκε μὲ κλονισμένο βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Σερνὶν τὸν σταμάτησε.

— Μιὰ λέξι προτοῦ νὰ φύγετε, εἶπε. Δὲν ἐλπίζετε σὲ τίποτε πιά;

—Ἐπιληγράφησα σ' ἕνα συγγενή μου... Περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν ἀπάντησί του... Ἴσως μοῦ στείλη τίποτε...

— Καὶ ἂν δὲν σᾶς στείλη εἴσαστε ἀποφασισμένος νὰ τινάξετε τὰ μυαλά σας στὸν ἀέρα;

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχω τίποτε καλλίτερο νὰ κάμω.

Ὁ Σερνὶν ξεκαρδίστηκε καὶ πιὰ στὰ γέλια.

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ ὕφος σας, εἶπε. Δὲν ξέρετε πόσο κωμικὸς μοῦ φαίνεσθε... Ἐλάτε νὰ μὲ ξαναϊδῆτε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἔτος... Ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ κάμετε νὰ γελάσω καὶ πάλι μὲ τὴν καρδιά μου...

Κάλεσε κατόπιν τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου τῶν «Δύο Αὐτοκρατόρων» ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴ συνομιλία πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν.

—Ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ποιός ἄλλος εἶνε στὸ ξενοδοχεῖο; ρώτησε.

— Μόνον μιὰ γρηὰ μαγείρισσα. Ὁ ἰδιοκτήτης λείπει.

—Θαυμάσια. Τὸ τηλεγράφημα ποὺ περιμένει αὐτὸς ὁ νέος δὲν πρέπει νὰ φτάση στὰ χέρια του.

— Μείνετε ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος.

— Θὰ συναντηθοῦμε τὸ βράδυ στὰς ἑνδεκα στὸ μέρος ποὺ ξέρεις. Φύγε!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ πρίγκηψ Σερνὶν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρό του.

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, ἐγευμάτισε στὸ σπίτι τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας ντὲ Γκαστόν.

Ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ κατὰ τὶς δύο, πέρασε ἀπὸ τὴ λεωφόρο Κλεμπέρ, ὅτ ου πῆρε δύο φίλους του μέσα στὸ αὐτοκίνητό του καὶ στὶς τρεῖς παρὰ πέντε λεπτὰ βρισκόταν στὸ ἄλσος τῶν Πριγκήπων.

Στὶς τρεῖς ἀκριβῶς ἑμονομάχησε μὲ τὸν Ἰταλὸ συνταγματάρχη Πινέλλι καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς διαξιφισμοὺς ἔκοψε τὸ ἀριστερὸ αὐτὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἔπειτα, πῆγε στὴ λέσχη τῆς ὁδοῦ Καμπὼν ὅπου ἔπαιξε καὶ κέρδισε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἑκατὸ ἑξήντα ἑκατοντάδες χιλιάδων φράγκων.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἔχη τὸ Σατανὰ μέσα του. Ἦταν ἀκούραστος καὶ ἀνεξάντλητος σὲ ζωτικότητα.

Κατὰ τὶς πέντε ξαναμπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του.

Στὶς ἕξη παρὰ δέκα, ὁ πρίγκηψ Σερνὶν κατέβαινε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του ἐμπρὸς στὸ ἄλσος τῆς Βιλλενέβ.

Τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο τοῦ Γκάρε Βοισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Καὶ στὸ βάθος τοῦ μεγάλου κήπου του ξεχώριζαν τὰ τέσσερα μικρὰ περίπτερα.

—Ἐδῶ, λοιπόν, μένει ἡ κυρία Κέσελμπαχ. Ψιθύρισε σιγὰ ὁ πρίγκηψ.

Ἄρχισε τότε νὰ προχωρῆ μὲ προφύλαξι μέσα στὸ δάσος.

Ξαφνικὰ διέκοψε δυὸ γυναῖκες ποὺ βάδιζαν κάτω ἀπὸ μιὰ δενδροστοιχία.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὶς ἀναγνωρίση. Ἦταν ἡ κυρία Κέσσελμπαχ καὶ ἡ Κατερίνα.

«Ὅπου καὶ νάνε ὁ Βαρνὲ καὶ οἱ ἄνθρωποί του θὰ ἐπιτεθοῦν» σκέφθηκε ὁ πρίνκηψ Σερνίν. "Ας περιμένω».

Ἐκεῖνο ποὺ περίμενε ἦ καλύτερα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε προετοιμάσει δὲν ἄργησε νὰ συμβῆ.

Τρεῖς ἄνθρωποι βγῆκαν ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχμη καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῶν δυὸ γυναικῶν.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἅρπαξε τὴν τσάντα τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ. ἐνῶ ὁ ἄλλος προσπαθοῦσε νὰ φιμώση τὴν Κατερίνα, γιὰ νὰ μὴν φωνάξη.

—Ἄθλιοι! ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ πίσω τους.

Ἦταν ὁ πρίγκηψ Σερνίν, ποὺ ἔτοιχε γιὰ νὰ σώση τὶς δυὸ γυναῖκες. Μερικὲς γροθιὲς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἔκαμαν τοὺς κακοποιοὺς ν' ἀφήσουν τὰ θύματά τους καὶ νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

Ἡ σκηνοθεσία ἦταν ἀριστουργηματική. Ὅλα εἶχαν γίνει στὴν ἐντέλεια.

Ὁ πρίγκηψ ποὺ εἶχε τρέξει πίσω ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς ἐαγυρίσε σὲ λίγο κοντὰ στὶς δύο γυναῖκες.

— Εἶμαι εὐτυχὴς εἶπε, γιατὶ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀχρείους... Ἐπιτρέψετέ μου νὰ παρουσιασθῶ... Πρίγκηψ Σερνίν.

— Δὲν ξέρω μὲ ποιό τρόπο νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. ἀπάντησε ἡ κυρία Κέσσελμπαχ. Μᾶς ἐσώσατε τὴ ζωὴ ἐμένα καὶ τῆς φίλης μου...

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν εἶχε πάρει θέσι ἀνάμεσα στὶς δυὸ γυναῖκες. Προχωροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς τώρα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἄλσους.

Σὲ λίγο, ἔφτασαν σὲ μιὰ πλάγια πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ περίπτερα.

— Θὰ σᾶς ζητήσω μιὰ τελευταία ἐκδούλευσι κύριε, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ «Βασιλέως τῶν ἀδαμάντων». Μὴν κάμετε κανένα λόγο γι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο.

—Ἀλλὰ νομίζω πὼς οἱ κακοποιοὶ δὲν πρέπει νὰ παραμείνουν ἀτιμώρητοι ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

—Ὤ, ὄχι, δὲν θέλω ἀνακρίσεις καὶ φασαρίες εἶπεν ἡ κυρία Κέσσελμπαχ. Εἶμαι τόσο κουρασμένη...

Ὁ Σερνὶν ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ γυναῖκα.

— Θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, κυρία, εἶπε.

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ ἀποχαιρέτησε κατόπιν τὸν πρίγκηπα. φίλησε τὴν Κατερίνα στὸ μέτωπο καὶ μπῆκε στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη.

—Μένετε μακρυὰ δεσποινίς; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

—Ὄχι. ἀπάντησε ἡ νέα Ἔχω ἐδῶ κοντὰ ἕνα μικρὸ οἰκοτροφεῖο.

— Ζῆτε μόνη σας;

—Ὄχι. Μένω μαζὶ μὲ τὴ γιαγιά μου.

Ἔφτασαν σὲ λίγο μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ σπίτι ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Γκάρε.

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία στεκόταν στὴν πόρτα.

—Ἡ γιαγιά μου. εἶπε ἡ νέα.

Καὶ τῆς ἀφηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι ποὺ εἶχαν ὑποστῆ μέσα στὸ δάσος καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴ ἐπέμβασι τοῦ πρίγκηπος.

Ἡ κυρία Ἐνεμὸν παρακάλεσε τὸν πρίγκηπα νὰ περάση μέσα καὶ τὸν ὠδήγησε σ' ἕνα μικρὸ καὶ κομψὸ σαλονάκι.

Ἡ νέα τοὺς εἶχεν ἀφήσει μόνους, γιὰ νὰ τρέξη μιὰ στιγμὴ κοντὰ στοὺς μικροὺς μαθητάς της

— Λοιπόν. Φρανσουάζ: εἶπεν ὁ πρίγκηψ στηλώνοντας τὰ μάτια του στὴν κυρία Ἐονεμόν, Ἐκείνη σταυροκοπήθηκε.

—Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! εἶπε. Εἶσαι σύ λοιπόν;

—Ὅπως βλέπεις.

—Εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι διάβασα γιὰ τὰ καινούργια κατορθώματά σου στὶς ἐφημερίδες;... Ἀποφάσισες, λοιπόν, νὰ ξαναγυρίσης στὴν παλιὰ ζωή σου; Καὶ ὅμως μοῦ εἶχες ὁρκισθῆ ὅτι θὰ ξεγνοῦσες τὸ παρελθόν σου καὶ ὅτι θὰ ξαναγινόσουν τίμιος...

— Τὸ ἐδοκίμασα. καλή μου Φρανσουάζ ἀπάντησε ὁ Σερνὶν Πιστεύω ὅτι κατὰ τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια δὲν ἄκουσες ἀθόλου νὰ γίνεται λόγος γι' τ' ὄνομά μου.

—Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπεν ἡ Φρανσουάζ, θὰ ἔγης τὸ δαχτυλάκι σου στὴν ὑπόθεσι Κέσσελμπαχ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια:

— Πιθανόν.

— Καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ καὶ τῆς Κατερίνας θὰ σκηνοθετήθηκε βέβαια ἀπὸ σένα γιὰ νὰ μπορέσης νὰ ἐμφανισθῆς σὰν σωτήρ.

— Κι' αὐτὸ εἶνε πιθανόν. ἀπάντησε ὁ Σερνίν.

—"Ωστε ἀναδιωργάνωσες τὴ συμμορία σου. γιὰ νὰ ξαναπαίξης τὸ ρόλο τοῦ Ἀοιμάν;

— Μὰ στὴ ζωή μου, ὅπως ξέρεις. δὲν ἤμουνα ποτὲ τίποτε ἄλλο.

Ἡ Φρανσουὰζ εἶχε μείνει σκεπτική.

— Καὶ τώρα τί ἦρθες νὰ κάμης ἐδῶ; ρώτησε.

—"Ηρθα γιὰ νὰ μιλήσω στὴν Κατερίνα.

—"Ω! Λυπήσου την! φώναξε ἡ γρηά. ἐνώνοντας τὰ χέρια. Δὲν ξέρω τί ἔχεις νὰ τῆς πῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἡ Κατερίνα ἔχει πολὺ εὐαίσθητη ψυχή...

— Σούτ! εἶπεν ὁ Σερνίν.

Τὰ βήματα τῆς Κατερίνας εἶχαν ἀκουσθῆ στὸ διάδρομο.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ἡ νέα ἐμφανίσθηκε στὸ μικρὸ σαλόνι.

— Μὲ συγχωρεῖτε εἶπε. Ἔπρεπε νὰ ἐπιστατήσω μόνη μου στὸ ἐσπερινὸ φαγητὸ τῶν μικρῶν. Ἀλλά, γιαγιά. πρόσθεσε. γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας Ἐονεμόν, τί ἔγετε;... Γιατί τὸ πρόσωπό σας εἶνε τόσο ἀνήσυχο;

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἄφησε τὴν Φρανσουὰζ ν' ἀπαντήση.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ἐπεμβαίνοντας. Μιλούσαμε γιὰ σᾶς. δεσποινίς... Εἶνα γνωρίσει ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωσι τὴ μητέρα σας...

—Ἀ μιλᾶστε μου! Ἱκέτευσε ἡ νέα ἐνώνοντας τὰ νέρια. Ξέρω τόσα λίγα πράγματα γιὰ τοὺς γονεῖς μου... Ἡ μητέρα μου πέθανε. δύο ἢ τρία χρόνια μετὰ τὴ γέννησί μου... Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα μου. ὅπως μοῦ εἶπαν εἶνε πεθάνει προτοῦ νὰ γεννηθῶ.

— Θὰ βοηθήσω τὴ μνήμη σας. εἶπεν ὁ Σερνίν. Δὲν ἐμένατε στὸ Ἀπρεμόν;

— Ναί... ἀλήθεια... ἤμουν πολὺ μικρὴ τότε... Ἀ! θυμᾶμαι, μιὰ νύχτα. ἕνας ἄνθρωπος μὲ εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ μετέφερε σ' ἕνα σπίτι. ὅπου μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ἀνέλαβε νὰ μὲ περιποιηθῆ...

— Δὲν θυμᾶσθε τίποτε ἄλλο; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

Ἡ νέα ἀναστέναξε.

— Εἶνε τόσο μπερδεμένες οἱ ἀναμνήσεις μέσα στὸ μυαλό μου ἀπάντησε. Νομίζω πὼς μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ ἡλικιωμένη κυρία εἶχε πεθάνει ξαφνικά... Δὲν θυμᾶμαι... Ἔπειτα βρέθηκα ἀνάμεσα σὲ λησταές... Ὦ. τί φοβερό!... Δὲν ξέρω πῶς γλύτωσα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους... Κάποιος μὲ πῆρε στὴν προστασία του... Μὰ δὲν τὸν ξαναεῖδα πιά...

—Ἔπειτα:

—"Επειτα... ἔπειτα... Δὲν θυμᾶμαι μεγάλα πράγματα... Μεγάλωσα κοντὰ σὲ μιὰ καλὴ κυρία. πῆγα σχολεῖο καὶ Βγήκα δασκάλα... Ἡ καλὴ κυρία εἶνε ἡ θετή μου γιαγιά. ἡ κυρία Ἐονεμὸν ποὺ μὲ βοήθησε ν' ἀνοίξω. αὐτὸ τὸ μικρὸ σχολειο...

Ὁ Σερνὶν φαινόταν ἀνήσυχος καὶ ἀναποφάσιστος.

— Μήπως ξέρετε σεῖς τίποτε ἄλλο: ρώτησε ἡ νέα. Εἶνε τρομερὸ νὰ βρίσκωμαι σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι... Σᾶς ἱκετεύω. κύριε πέστε μου τὴν ἀλήθεια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΑΦΙΧΘΗ

καὶ ἐτέθη στὴν κατανάλωσιν τὸ περίφημο

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ

Νέα μέθοδος περιποιήσεως τοῦ δέρματος

Μερικαὶ χρήσιμοι ὁδηγίαι διὰ τὰς Κας καὶ Δας

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Καὶ ἕνα μόνον δλεπτον μασᾶς μὲ τὸ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ ἀρκεῖ ὥστε τὸ κουρασμένον καὶ ἀπονεκρωμένον δέρμα νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ εἰς τὴν θέσιν του νὰ παρουσιασθῆ ἕνα δέρμα νέον μαλακόν, καθαρὸν καὶ δροσερόν.

ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΦΥΣΙΚΟ ΔΕΡΜΑ

Διὰ νὰ προκαλῆτε στὴν πλάζ τὸν θαυμασμὸν μὲ τὸ ὡραῖον φυσικὸν μπρούντζινο σῶμα σας κάμετε μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν πρὶν καὶ μετὰ τὸ μπάνιο σας.

ΗΛΙΑΚΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ—ΠΑΝΑΔΕΣ ΧΝΟΥΔΙ

Ἐπαλείφοντας τὸ δέρμα σας μὲ τὸ γαλάκτωμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΟΛΑΞ μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε τὸν πλοῦν καὶ τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ ὑποστῆτε ἐγκαύματα. Τὸ γαλάκτωμα ΚΟΛΑΞ προλαμβάνει τὶς πανάδες καὶ τὸ χνοῦδι.—Τὸ γαλάκτωμα τῆς ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ εἶνε ἕνας θαυμάσιος πρωτότυπος ἐπιστημονικὸς συνδυασμὸς λανολινούχων βιταμινούχων καὶ δροσιστικῶν χυμῶν ρόδων οὕτως ὥστε νὰ ἐνδείκνυται μὲ ἀπολύτως θετικὰ καλλυντικὰ καὶ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ ξηρῶν καὶ λιπαρῶν δερμάτων. — Τὸ γαλάκτωμα ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ εἶνε νέον προϊὸν μακρᾶς ἐπιστημονικῆς πείρας καὶ εἰσάγεται διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορεῖ δὲ εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα φιαλίδια. Συνιστῶμεν τὰ μεγάλα ὡς πλέον οἰκονομικώτερα. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντ. διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΜΙΧΑΗΛ Η ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ

Κλεισθένους 15 Ἀθῆναι

Τηλ. 52.416

ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Σολωμοῦ 62α Τηλ 53·165

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ

Μὲ δόσεις

Χωρὶς ἐπιβάρυνσιν τιμῶν

ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ

ΣΕΜΠΟΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 4 — 2ος ΟΡΟΦΟΣ

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ καὶ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βαλωρίτου 12. Τηλ. 33.039

ΛΟΣΙΟΝ

ΓΙΑ Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΔΡΑΧ. 10.000

Μὲ τὴν Λοσιὸν

ΝΟ·Ι·ΓΚΕΜΠΑΟΥΕΡ

Ἐντὸς 10 λεπτῶν ἀποκτᾶτε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας.

Κομμωτήριον

Β. Νικολαΐδου

Στοδίου 7 τηλ. 32·812

ΑΡΙΖΟΝΑ!!!

Γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ ΑΡΙΖΟΝΑ;

Φρεσκάρετε τὰ παπούτσια σας, τὶς τσάντες σας, τὶς ζῶνες σας μὲ ΑΡΙΖΟΝΑ ΛΕΥΚΟΝ;

Γνωρίζετε τὸ συμφέρον σας;

Ἔχετε καλαισθησίαν;

Αὐτὸ εἶνε ὅλο, καὶ τὸ γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος.

ΝΕΛΣΟΝ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ.

Η ΒΡΑΔΥΝΗ

χαρίζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἐντελῶς δωρεὰν ἕνα μνημειῶδες ἔργον καὶ πολύτιμον βιβλίον

ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Δημοσιεύεται εἰς σχῆμα βιβλίου ὥστε ν' ἀποκόπτεται καὶ δεθῆ εἰς βιβλίον ὅταν τελειώσῃ.

●

"Ενα νέο ἀνάγνωσμα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος :

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

(Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ "Ελληνος Καπετάνιου Ν. Τρομπόνη καὶ τῶν 7 παληκαριῶν του ποὺ ἦσαν ὅλοι νησιῶτες ἀπὸ τὰ Αἰγιοπελαγίτικα νερά).

Ἡ ἱστορία τοῦ "Ελληνος Καπετάνιου ἐγράφη ἀπὸ τὸν ἴδιον "Ελληνα Λογογράφον ποὺ ἔγραψε καὶ τὸν «Οὐρακοτάγκο τῆς Ταβόρας — τὸ παιδὶ Ζαρκάδι».

●

1950: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

('Ο κόσμος στὶς φλόγες)

Εἶνε τὸ νέον προφητικὸν βιβλίον τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως κ. ENGEL ποὺ ἔχει προκαλέσει τεραστίαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλας τὰς χώρας.

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΒΡΑΔΥΝΗΝ

Ένα ἔγκλημα στὴ βάρκα

— Σπουδαῖο παιδὶ καὶ ἄσος στὴ σκοποβολή, εἶπε ὁ ντετεκτιβ Χάντγκεϊν ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο του. Κι' ὅμως, σὲ λίγες μέρες, θὰ καθήσῃ στὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα... Νὰ πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα:

«Ὁ Γκάρνεϋ, ὁ δολοφόνος ποὺ μᾶς ἔφεραν ἀπόψε ἐδῶ, ἦταν φίλος μὲ τὸ θῦμα, τὸ Χάλλαμ, καὶ συνέταιρός του ὁ ἕνα ραφεῖο. Ὅταν ἄρχισαν νὰ «κουτσοαίνουν» οἱ δουλειές τους, ὁ Χάλλαμ ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὴν ἐπιχείρησι αὐτή, παραχώρησε ὅλα τὰ δικαιώματά του στὸ φίλο του καὶ πῆγε νὰ ζήσῃ σ' ἕνα ἐξοχικὸ κτῆμα του.

»Μὰ ἡ δουλειὰ διαρκῶς χειροτέρευε, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Ὁ Γκάρνεϋ ἔσκαζε ἀπ' τὸ κακό του. Κι' ἔξαφνα γεννήθηκε ἕνα σχέδιο στὸ νοῦ του, ποὺ ἀποφάρισε ἀμέσως νὰ τὸ θάλῃ σ' ἐφαρμογή. Πράγματι, χθὲς τὸ θράδυ, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ μαγαζί του μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ξεκίνησε.

»Σταμάτησε λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸ γκαράζ. Τὸ γκαράζ αὐτὸ εἶναι ἰδιωτικὸ καὶ χωράει μόνο τρία αὐτοκίνητα. Τὸ ἕνα ἦταν τοῦ Γκάρνεϋ καὶ τὰ δύο ἄλλα τοῦ ἰδιοκτήτη, ὁ ὁποῖος δὲν χρησιμοποιοῦσε τὸ δεύτερο ἀπ' αὐτὰ παρὰ μόνο τὸ καλοκαίρι γιὰ ἐκδρομές. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ Γκάρνεϋ εἶχε θάλει στὸ δικό του αὐτοκίνητο τὸν ἀριθμὸ αὐτοῦ τοῦ ἄλλου. Ἦταν τὸ πρῶτο κόλπο του γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἀλιθῆ.

»Ἀφοῦ ἄφισε λοιπὸν στὸ δρόμο τὸ αὐτοκίνητό του, ὁ Γκάρνεϋ ἀνέθηκε στὸ διαμέρισμά του. Περνῶντας ἀπ' τὴν ἐξώπορτα, ἄλλαξε λίγα λόγια μὲ τὸ θυρωρό — καὶ ὑπάλληλο τοῦ ἀσανσέρ. Δυὸ ὧρες ἀργότερα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, φώναξε αὐτὸ τὸν ὑπάλληλο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα πακέτο τσιγάρα. Ὅταν τοῦ τὸ ἔφερε ἐκεῖνος, τὸν θρῆκε μὲ τὶς πιτζάμες σὰν νὰ ἦταν ἑτοιμος νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ὅμως ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ Γκάρνεϋ ξαναντύθηκε θιαστικὰ ἔχωσε στὴν τρέπη του τὸ περίστροφό του καὶ κρύφτηκε δίπλα στὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ, στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πατώματός του. Σὲ λίγο, ἄκουσε τὸ ἀσανσὲρ ν' ἀνεβαίνῃ. Κατέθηκε τότε τρέχοντας τὴ σκάλα, ἀλλὰ δίχως νὰ κάνῃ θόρυβο καὶ θγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς. Ἔτσι, ὁ θυρωρὸς θὰ μποροῦσε νὰ ὁρκισθῇ ὅτι, τὴν ὥρα αὐτή, βρισκόταν στὸ κρεββάτι του.

»Ξεκίνησε πάλι μὲ τ' αὐτοκίνητό του, πέρασε ἀπ' τοὺς πιὸ ἔρημους δρόμους, φροντίζοντας νὰ μὴν τρέχῃ πολύ, γιὰ νὰ μὴ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν πόλισμῶν τῆς Τροχαίας. Τὰ προσέβλεπε ὅλα στὸ σχεδιό του...

Ἡ ὥρα θᾶταν 5 περίπου, ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ κτῆμα τοῦ Χάλλαμ. Ἄφισε τότε τὸ αὐτοκίνητό του μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι, καλὰ κρυμμένο καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του πεζῇ. Στὶς 7 χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ φίλου του.

»Τοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος, τοῦ-σφιξε θερμὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

»— Καλημέρα, Γκάρνεϋ! Τί κάνεις; Πῶς μὲ θυμήθηκες;... Μὰ ἐλα μέσα λοιπόν! Δὲν θὰχῃς πάρει ἀσφαλῶς ἀκόμα τὸν πρωϊνό σου καφέ σου.

»— Ἤπια ἕνα γάλα στὸ δρόμο ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης.

»— Πάει καλά! Ἔχεις καμμιὰ θιαστικὴ δουλειά;

»Ὁ Γκάρνεϋ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

»— Ἐλα λοιπὸν μαζί μου. Ἀνακαλύψαμε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τῆς λίμνης μιὰ φωλιὰ ἀπὸ ψαροπούλια καὶ σκόπευα τώρα νὰ πάω νὰ τὴ φωτογραφίσω. Θὰ μοῦ κάνῃς συντροφιά;

»Φόρεσε τὸ καπέλλο του, κρέμασε μὲ τὸ λουρὶ στὸ στῆθος του τὴ φωτογραφικὴ μηχανή καὶ ξεκίνησαν μαζὶ γιὰ τὴ λίμνη. Μπῆκαν σὲ μιὰ θάρκα. Ὁ Γκάρνεϋ τραθοῦσε κουπί. Ὁ ἄλλος κάπνιζε τὴν πίπα του, ξαπλωμένος στὴν πούμνη, καὶ κουβέντιαζε ἀνύποπτα μὲ τὸν πρῶην συνέταιρό του.

»Στὴ μέση ὅμως τῆς λίμνης, ὁ Γκάρνεϋ ἄφισε ἀπότομα τὰ κουπιὰ καὶ τράθηξε τὸ ρεβόλβερ του! Τότε μόνο κατάλαβε ὁ Χάλλαμ τί τὸν περίμενε! Ἴσως μάλιστα νὰ μάντεψε τὸ λόγο...

Ἁπλωσε τὰ χέρια του τὶς ἱκέτευτικὰ στὸν Γκάρνεϋ... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἐκεῖνος πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα τρύπησε τὴν κοιλιὰ τοῦ Χάλλαμ τὸν χτύπησε στὴ ραχοκοκκαλιὰ καὶ τὸν ἄφισε στὸν τόπο. Δὲν πρόλαθε νὰ θγάλῃ οὔτε μιὰ φωνή. Ἔπεσε πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ γκρεμίστηκε στὸ θάθος τῆς θάρκας...

»Σὲ λίγο, ὁ Γκάρνεϋ θγῆκε στὴν ὄχθη, κοντὰ στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀφίσει τ' αὐτοκίνητό του. Ἔθαλε σὲ κίνησι τὸ μοτὲρ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γυρισμοῦ.

»Ὅταν ἔφτασε στὴν πόλι, σταμάτησε καὶ πάλι σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ γκαράζ ἔθαλε στὸ αὐτοκίνητό του τὸν κανονικὸ ἀριθμό του καὶ τράθηξε πρὸς τὸ σπίτι του. Κρύφτηκε στὴν κοντυνὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου φαινόταν καλὰ ἡ ἐξώπορτα. Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνουν δυὸ ἐνοικιοι, ἀφισε νὰ περάσουν λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη κι' ἔπειτα χώθηκε κι ἐκεῖνος μέσα. Ὅπως εἶχε προβλέψει, ὁ θυρωρὸς δὲν θρισκόταν ἐκεῖ: Ἀνέθαζε μὲ τὸ ἀσανσὲρ τοὺς ἐνοικους.

»Ὁ Γκάρνεϋ ἀνέθηκε τὴ σκάλα ἀπαρατήρητος. Καὶ γλύστρησε μέσα στὸ διαμέρισμά του.

»Μιὰ ὥρα ἀργότερα, κατὰ τὶς 12 φώναξε πάλι τὸ θυρωρὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ εἰδοποιήσῃ στὸ κοντυνὸ ρεστωράν νὰ τοῦ φέρουν ἕνα καφὲ καὶ μιὰ ὀμελέττα. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, κατεβέντιασε λίγο μὲ τὸ θυρωρό, γκρινιάζοντας μὲ τὸν ἑαυτό του, γιατὶ εἶχε ἀργήσει νὰ ξυπνήσῃ...

— Μὰ δέν, καταλαβαίνω... διέκοψε τὸ φίλο μου ντέτεκτιβ. Γιατὶ σκότωσε τὸ Χάλλαμ ὁ Γκάρνεϋ; Εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸν μισῇ;

— Ὄχι. Ἀλλὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη συνέταιροι, εἶχαν ἀσφαλίσει τὴ ζωή τους, ὁ καθένας γιὰ 10.000 δολλάρια ἀτὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου. Ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἰσχύῃ. Κι' ὁ Γκέρνεϋ εἶχε σκεφθῇ ἁπλούστατα ὅτι ἂν εἰσέπραττε τὶς 10.000 δολλάρια, θὰ μποροῦσε νὰ ξαναθάλῃ σὲ τάξι τὴ δουλειά του.

»Θέλεις νὰ μάθῃς τώρα πῶς ἀνακαλύφθηκε ἡ ἐγοχή του;... «Ὅπως σοῦ εἶπα, τάχε προβλέψει ὅλα. Ὁ θυρωρὸς θὰ κατέθετε στὴν ἀνάκρισι ὅτι τὸν εἶχε ἰδῇ ἑτοιμο νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ κι' ὅτι κατόπιν δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ καθόλου νὰ θγαίνῃ. Τὸ γκιρσάνι του ρεστωράν θὰ θεθαίωνε ὅτι δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι... Ὅσο γιὰ τὸ ταξεῖδι του μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὡς τὸ κτῆμα τοῦ Χάλλαμ καὶ τὴν ἐπιστροφή, μὴ ξεχνᾶς ὅτι εἶχε φροντίσει ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀριθμό... Εἶχε πετάξει στὴ λίμνη τὸ ρεβόλβερ του, μετὰ τὸ ἐγκλημά του. Τάχε προβλέψει ὅλα, σοῦ λέω... ἔκτος ἀπὸ κάτι!

— Τί δηλαδή; ρώτησα μὲ περιέργεια.

— Κάτι ποὺ ὅταν τοῦ τὸ δείξαμε, τὸν ἀνάγκασε ἀμέσως νὰ ὁμολογήσῃ... Σοῦ εἶχα πῆ στὴν ἀρχὴ ὅτι εἶναι ἀσύγκριτος σκοπευτής. Αὐτὸ τὸν κατέστρεψε... Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του, λιγώτερο ἐπιδέξιος, θὰ σημάδευε τὸ Χάλλαμ στὸ κεφάλι ἢ στὴν καρδιά. Αὐτὸς ὅμως προτίμησε νὰ τὸν σημαδέψῃ στὸ στομάχι... Καὶ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταθῇ ὅτι ἡ σφαῖρα του, ποὺ σκοτώση τὸ θῦμα του εἶχε χτυπήσει τὴν καουτσουκένια φούσκα τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ποὺ κρεμόταν ἐμπρὸς στὴν κοιλιὰ τοῦ Χάλλαμ!... Δίχως νὰ τὸ θέλῃ λοιπόν, ἄνοιξε τὸ φακὸ καὶ φωτογραφήθηκε μόνος του!... Ὅταν ἀνακαλύψαμε ἀργότερα τὸ νεκρὸ σκεφθήκαμε νὰ ἐμφανίσουμε τὶς πλάκες ποὺ περιεῖχε ἡ μηχανή. Καὶ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἴδαμε καθαρὰ τὸ Γκάρνεϋ καθισμένο μέσα στὴ βάρκα, μὲ τὸ περίστροφο νυρισμένο πάνω στὸ θῦμα του...

»Ἔτσι συμβαίνει συνήθως φίλε μου! Ὑπάρχει κάτι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προβλέψῃ οὔτε κι' ὁ πιὸ ψύχραιμος κι' ὁ σατανικώτερος δολοφόνος. Κι αὐτὸ τὸ μικρὸ πραγματάκι μᾶς τὸ παραδίδει δεμένο χειροπόδαρα!».

ΛΗ ΠΑΣΚΙΝ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικόν των χρῶμα Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ κάμετε ὁλίγας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργὸ

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν, των χρῶμα.

Γνωστοποιοῦμεν εἰς τὴν αἰδιότιμον πελατείαν μας ὅτι κατόπιν τῶν ἀναγνωρισθέντων καταπληκτικῶν, ἀποτελεσμάτων τοῦ προϊόντος μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ τοῦ δώσωμεν ἐπαξίας τὴν ἀνομασίαν

JEUNESSE

Οὕτω εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τὸ ζητᾶτε μὲ τὴν νέαν ὀνομασίαν του

JEUNESSE

Φαρμακεῖον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ. 53.291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

Θεσσαλονίκη: ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΜΑΥΡΙΚΟΣ Μ Παπαδοπούλου 26. (πάροδος Ἐλευθ. Βενιζέλου). Κρήτη: (Ἡράκλειον): ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ. Λακωνία (Μονεμβασία): ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ἑρρῖκος Μαντὼ ἦταν περίφημος μαθηματικός. Ἂν καὶ ἁπλὸς βοσκὸς κι' ἐντελῶς ἀγράμματος ζάφνιαζε μὲ τὰ προβλήματα ποὺ ἔλυνε τοὺς σοφώτερους μαθηματικούς. Δὲν ἦταν δὲ μόνο σοφὸς μαθηματικός, ἀλλὰ κι' ἐξυπνότατος ἄνθρωπος. Σὲ κάποια συνεδρίασι, κατὰ τὴν ὁποία θαυμαζόταν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ μαθηματικὴ δεινότης του ἕνας ἀστεῖος καὶ πολὺ ἄνοστος κύριος τὸν ρώτησε μὲ σοβαρότητα πόσο κάνει 3×4. Ὁ Μαντὼ χωρὶς νὰ διστάσῃ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἂν προσθέσουμε, κύριε στὸ τέλος τοῦ γινομένου καὶ σᾶς, θὰ ἔχουμε 120!

★

Ὁ δεύτερος ὕπατος Καμπασαρὲς εἶχε καλέσει κάποτε στὸ μέγαρό του πολλοὺς ἐπισήμους μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἀρκετοὺς καλλιτέχνας. Ἡ γιορτὴ πλησίαζε στὸ τέλος της ὅταν ὁ Καμπασαρὲς παρακάλεσε τὸν διάσημο ἀοιδὸ Γκαρὰ νὰ τραγουδήσῃ κάτι. Ὁ καλλιτέχνης προσθεθλημένος ἐπειδὴ τόσο ἀργησαν νὰ τοῦ ἀπευθύνουν μία τέτοια πρόσκλησι ἔθγαλε τὸ ρολόγι του καὶ εἶπε τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀδύνατον, πολίτα ὕπατε, εἶναι μεσάνυχτα κι' ἡ φωνή μου κοιμήθηκε!...

★

Ὁ ἀββᾶς ντὲ Μαρὸλ θέλοντας νὰ πουλήσῃ ἕνα ἄθλιο ἄλογο τὸ καθάλησε μὲ τὸ ψκοπό νὰ δείξῃ μὲ διαφόρους ἑλιγμοὺς τὶς ἱκανότητές του. Ἀλλὰ φυσικά, ἀπέτυχε οἰκτρά. Τότε ὁ παρευρισκόμενος ἀγοραστὴς τοῦ εἶπε:

— Κύριε ἀββᾶ, ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσετε νὰ μὴν ἀνεβαίνετε στὸ ἄλογο, ἀλλὰ μόνο στὴν ἄμβωνα!...

★

Ἡ κυρία ντὲ Ζωκοὺρ εἶχε μαζὶ μ' ἄλλους καλεσμένους στὸ δεῖπνο της κι' ἕναν ἔξυπνο νέο ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε τὴν ἄτυχη ἐμπνευσι ν' ἀρχίσῃ νὰ μιλᾶῃ μόνο αὐτὸς καὶ νὰ διηγῆται ἀτελείωτες ἱστορίες. Συγχρόνως ἔθγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ μαχαιράκι γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὸ κόψιμο τῆς γαλοπούλας.

— Κύριε τοῦ εἶπε τότε μὲ λεπτὸ χαμόγελο ἡ ἀριστοκράτις κυρία, σ' ἕνα τραπέζι χρειάζεται μεγάλο μαχαίρι καὶ μικρὲς ἱστορίες!

ΕΝΑΣ ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὸ τραγικὸ τέλος τῆς «Μαύρης Ντάλιας»

Οἱ γυναῖκες τοῦ Λὸς Ἄντζελες καὶ τοῦ Χόλλυγουντ ζοῦν μέσα στὸν τρόμο ἑξ αἰτίας μιᾶς σειρᾶς μυστηριωδῶν καὶ στυγερῶν ἐγκλημάτων, ποὺ φαίνεται ὅτι ὀφείλονται σὲ κάποιο σαδιστή.

Τὸ πρῶτο θῦμα ἦταν ἡ Μπέττυ Σόρτ, ἡ «Μαύρη Ντάλια» ὅπως τὴν ἔλεγαν. Ἡ ὅμορφη αὐτὴ μελαχροινὴ γυναῖκα, μὲ τὰ βαθιὰ μάτια, συνδέεται μ' ἕνα θλιβερὸ θρῦλο. Εἶχε πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας»: Εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ γίνῃ βασίλισσα τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως ἐκείνη τῶν Παρισίων. Κι' ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη ἔζησαν 23 χρόνια. Ἀλλὰ ἡ Μπέττυ Σόρτ καίτοι ἦταν κι' αὐτὴ φυματική, δὲν ἐπέθανε ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά της.

Γεννήθηκε τὸ 1924, στὴ Μασαγουσέτη, ἀπὸ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια μὲ 5 κόρες. Τὸ 1930, ὁ πατέρας της ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι του. Ἡ μητέρα ἐγκαταστάθηκε τότε στὴ Μπόστον, καὶ ἐργαζόταν νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της. Ἡ Μπέττυ ἦταν ἕνα ὡραιότατο κοριτσάκι. Ἔμοιαζε μὲ τὴν Ντιάνα Ντάρμπιν. Ἀπ' τὰ 10 χρόνια της, ὅλοι τῆς προφήτευαν ὅτι θὰ γινόταν βεντέττα τοῦ κινηματογράφου. Ἡ ὁμορφιά της κι' αὐτὲς οἱ προφητεῖες τὴν κατέστρεψαν.

Στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία της, ἔπαθε ἀπὸ φυματίωσι. Ὁ γιατρὸς τῆς συνέστησε ν' ἀλλάξῃ κλίμα. Ἔτσι ὅταν ἦταν 18 ἐτῶν, ἄφισε τὴν οἰκογένειά της καὶ πῆγε στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ ὑγεία της καλλιτέρευε, μὲ τὸν ἥλιο τῆς Καλιφορνίας... Δὲν πραγματοποιήθηκαν ὅμως τὰ ὀνειρά της νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Παρ' ὅλη τὴν ὁμορφιά της, οἱ σκηνοθέτες εὕρισκαν ὅτι δὲν εἶχε φωτογένεια. Τέλος, ἔνινε πωλήτρια στὴν καντίνα ἑνὸς στατοπέδου.

Ἐκεῖ ἀγάπησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1943 ἕνα στρατιωτικό, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔφυγε γιὰ τὸν Εἰρηνικὸ καὶ δὲν τῆς ἔγραψε καθόλου. Προσπάθησε τότε νὰ τὸν ξεχάσῃ. Ἔφυγε μάλιστα ἀπ' τὸ στρατόπεδο ποὺ τῆς τὸν θύμιζε, καὶ πῆγε νὰ ἐργασθῇ ἀλλοῦ, στὴ Φλωρίδα.

Γνώρισε ἐκεῖ ἕνα ἀεροπόρο, τὸν ὑπολοχαγὸ Γκάντον, καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε κεραυνοβόλα. Ἀφοῦ ἀραβωνιάσθηκαν ἐπισήμως, ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε γιὰ τὶς Ἰνδίες. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ μητέρα του τηλεγράφησε στὴ Μπέττυ ὅτι ὁ γυιός της εἶχε σκοτωθῇ στὴ Βιρμανία.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἡ Μπέττυ συνδέθηκε μὲ ἄλλον ἀεροπόρο. Τὸν ἀγάπησε μὲ πάθος κι' ἐκεῖνος τὴ λάτρεψε. Μάλωναν ὅμως συχνά, καὶ στὸ τέλος χώρισαν.

Ἡ Μπέττυ ξαναγύρισε τότε στὸ Χόλλυγουντ. Εἶχε ἰδῇ στὸν κινηματογράφο τὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» κι' ἀνεισεύσατο νὰ γίνῃ ἡ βασίλισσα τοῦ ἡμικόσμου τῆς Καλιφορνίας. Ἐνῶ ἔνραφε στὴ μητέρα της ὅτι ἐργαζόταν γιὰ νὰ γίνῃ βεντέττα, αὐτὴ ἐζοῦσε πουλῶντας τὴν ὁμορφιά της. Οἱ θαυμασταί της τὴν εἶχαν ἐπονομάσει «Μαύρη Ντάλια», γιὰ τὰ ἐβένινα μαλλιά της καὶ γιὰ τὰ πάντοτε μαῦρα φορέματά της.

Δὲν εἶχε ὡστόσο τὶς ἀπαραίτητες ἰδιότητες γιὰ τὸ στάδιο ποὺ διάλεξε: τὸ πρακτικὸ κι' ἐπιχειρηματικὸ μυαλὸ καὶ τὴν ἔλλειψι τύψεων. Ὅταν δὲν τῆς ἄρεσε ἕνας ἄντρας, τὸν ἀπέκρουε. Κι' ἀρνήθηκε κάποτε νὰ δεχθῇ τὶς ἐλεεινὲς προσφορὲς ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου, ἐπειδὴ ἦταν ἀραδωνιαστικὸς μιᾶς φίλης της.

Σ' ἕνα μικρὸ καρνέ της, σημείωνε μὲ τάξι τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν μὲ τοὺς ὁποίους σχετιζόταν. Ἡ ἀστυνομία βρῆκε σ' αὐτὸ 76 ὀνόματα. Ἔλειπε τὸ 77ο ὄνομα: τοῦ δολοφόνου της.

Στὶς 15 Ἰανουαρίου, τὸ πτῶμα της βρέθηκε, φοικτὰ ἀκρωτηριασμένο, σ' ἕνα ἔρημο γήπεδο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι εἶχε δολοφονηθῇ ἀπὸ κάποιοι σαδιστή.

Ἡ ἀστυνομία ἔθαλε ὅλα της τὰ δυνατά, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη. Ἀνέκρινε τοὺς 76 φίλους τοῦ θύματος, ποὺ ἀνεφέροντο μέσα στὸ κατ' ἐ ὅλοι ὅμως παρουσίασαν ἕνα ἄλλοθι.

Ἡ ἄτυχη «Μαύρη Ντάλια» γνώοιρισε ἐπιτέλους, μετὰ τὸ θάνατό της, τὴ ρεκλάμα ποὺ εἶνε ὀνειρευτὴ στὴ σύντομη ζωή της... Ὅλες οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὶς φωτογραφίες της καὶ τὴ ζωή της μὲ κάθε λεπτομέρεια. Ὁ Ὄκλαηοη ἡ Ἀμερικὴ μίλησε γι' αὐτήν.

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, κάποιος στρατιωτικὸς παρουσιάσθηκε στὴν ἀστυνομία τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ δήλωσε ὅτι ἦταν ὁ ἐραστὴς κι' ὁ δολοφόνος τῆς Μπέττυ. Μετὰ 3 ἡμέρες ὅμως τὸν ἄφισαν ἐλεύθερο, γιατὶ ἀπεδείχθη πὼς ἦταν ἁπλῶς ἕνας ἐξημμένος τύπος, ποὺ εἶχε ἐρωτευθῇ τὴ «Μαύρη Ντάλια» χωρὶς νὰ τὴν ἔνη ἰδῇ ποτέ.

Δέκα μέρας ἀργότερα, συνελήφθη ἕνας μάγειρος, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ μέσα σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' εἶχε προφέρει στ' ὄνειρό του τὶς λέξεις: «Πῶς ἔξασα νὰ κόψω τὸ μικρὸ σημάδι τοῦ μηροῦ της;». Γιατὶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο σημάδι ἀναγνωρίσθηκε τὸ πτῶμα τῆς Μπέττυ, ποὺ τὸ πρόσωπό της εἶχε παραμορφωθῇ φοικτά. Ἀλλὰ ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε ὅτι ἦταν ἀπολύτως ἀδύναιον νὰ εἶνε κάμει τὴ δολοφονία ὁ μάγειρος.

Μὲ τὴ «Μαύρη Ντάλια», ἄρχισε ἡ αἰματηρὴ σειρὰ τῶν ἐγκλημάτων τοῦ ἀγνώστου σαδιστή. Ἀπὸ τότε, κατὰ κανονικὰ διαστήματα, βρίσκονται ἀνάμεσα στὸ Χόλλυγουντ καὶ στὸ Λὸς Ἄντζελες πτώματα γυναικῶν δολοφονημένων ὑπὸ τὶς ἴδιες περίπου συνθῆκες.

Τὸ δεύτερο θῦμα ἦταν κάποια Τζὶν Φρέντις, πρώην «καμαρότα» ἀεροπλάνου. Τὸ σῶμα της βρέθηκε σ' ἕνα γήπεδο, ἔξω ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες, ὁλόγυμνο. Πάνω του ἦσαν γραμμένα μὲ κραγιόνι τῶν γειλιῶν τὸ ψηφία «B.D.» (ἴσως τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων «Μαύρη Ντάλια» στὴν ἀγγλική).

Στὶς 11 Μαρτίου, ἕνας ἀλήτης ἀνακάλυψε κοντὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες τὸ πτῶμα τῆς Ἔθελυν Ἰουίντγκαμταιου ἐνὸς ὀεστρᾶν. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀστυνομία τὸν ὑποπτεύθηκε ὡς δράστη τοῦ ἐγκλήματος, γιατὶ ὑπῆρχον στὰ χεῖλη του ἴχνη ἀπὸ κραγιόνι. Αὐτὸς ὡμολόγησε τότε ὅτι εἶχε φιλήσει τὴ νεκρή, νοητευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, μπόρεσε ὅμως ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶχε σχέσι μὲ τὸ φόνο.

Τὸ ἑπόμενο θῦμα ἦταν ἡ Ντόροθυ Μονινκάμερ. 36 ἐτῶν. Εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ σπίτι της μὲ τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴν κορούλα της ἀπὸ ἕνα γήπεδο τέννις. Καὶ τὴν βρῆκαν νεκρὴ καὶ γυμνή, σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό της.

Τὸ πέμπτο θῦμα βρέθηκε πρὸ ἡμερῶν στραγγαλισμένο μὲ μιὰ ἀνδροικὴ πιτζάμα καὶ γυμνὸ ἐπίσης. Ἡ ταυτότης του δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνακαλυθθῆ.

Κι, ἡ σειρὰ θὰ συνεγισθῇ πιθανώτατα ἐφ' ὅσον ἡ ἀστυνομία δὲν καταφέρνει ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σατανικὸ δολοφόνο.

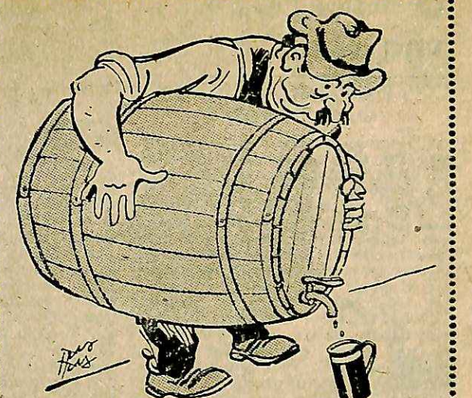

Τέρμα τῶν ἐκκαθαριστικῶν ἐπιχειρήσεων!
(Σκίτσο Π. Μαυλίδη)

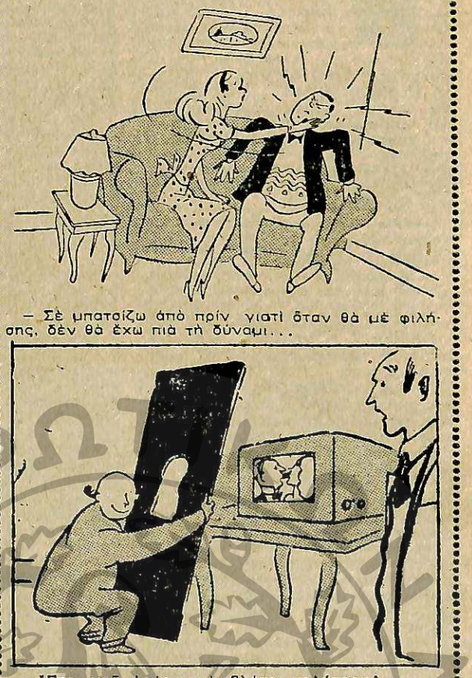

— Σὲ μπατσίζω ἀπὸ πρίν γιατὶ ὅταν θὰ μὲ φιλήσης, δὲν θὰ ἔχω πιὰ τὴ δύναμι...

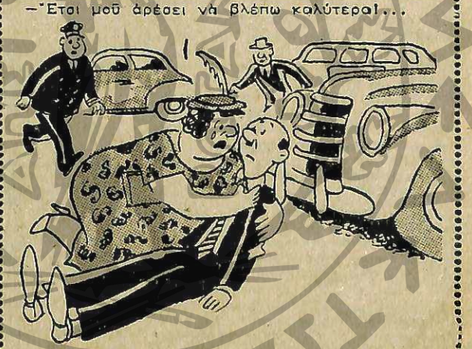

— Ἔτσι μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω καλύτερα!...

Ἡ σύζυγος: Μιλησέ μου, ἀγάπη μου! Μιλησέ μου!... Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ μιλήσῃς!...

Ο «ΜΑΓΟΣ» της Ντιζόν

Τὰ θεραπευτικὰ θαύματα τοῦ Μπινιάν

Ἡ γαλλικὴ πόλις Ντιζὸν εἶνε ἀφάστατη ἀπ' τὰ «θαύματα» τοῦ περιγήμου «ραδιαισθητικοῦ» Μπινιάν. Τὸ μικρὸ σπιτάκι του πολιορκεῖται συνεχῶς ἀπ' τὸ πλῆθος, ποὺ φτάνει ἐκεῖ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ γιατρευτῇ ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες ἢ νὰ ζητήσῃ κάποια πολύτιμη πληροφορία μαντικῆς φύσεως. Καθένας μπορεῖ νὰ μπῇ ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα. Κι' ἂν χτυποῦσε ἄλλωστε, δὲν θὰ τὸν ἄκουγε κανείς, μέσα στὸ θόρυβο ποὺ κάνουν συνεχῶς τὰ περίεργα μηχανήματα, τὰ ὁποῖα γεμίζουν τὰ «κουτιὰ τῶν ἀκτίνων».

Τὰ κουτιὰ αὐτὰ εἶνε ξύλινα, μικρά, μὲ μυστηριῶδες περιεχόμενον. Κατὰ τὸν Μπινιάν, γιατρεύουν τὶς περισσότερες ἀρρώστειες καὶ ξανανειώνουν τὸν ἄνθρωπο! "Ολη ἡ Ντιζὸν θεωρεῖ τὸν Μπινιὰν πανίσχυρο μάγο. Οἱ περισσότεροι γιατροὶ τῆς πόλεως εἶνε... πελάτες του! Ὁ ἔφορος τὸν εὐγνωμονεῖ, γιατὶ γιάτρεψε τὰ παλιὰ πολεμικὰ του τραύματα ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ 10 χρόνια. Ὁ κ. Βιολέ, διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου θερμοδυναμικῆς τοῦ γαλλικοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν, ἔχει ἀσχοληθῇ εἰδικὸς μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ Μπινιὰν καὶ πιστεύει ἀπόλυτα στὴ δύναμί του.

—Ἀφ' ὅτου τὸν γνώρισα καὶ μεταχειρίσθηκα τὰ κουτιά του, λέει, ξανάνοιωσα κατὰ 10 χρόνια!

Καὶ πράγματι, ἐνῶ ἔχει περάσει τὰ 60, φαίνεται ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ 45. Ὀδηγεῖ ὁ ἴδιος τὸ αὐτοκίνητό του, κάνοντας διαδρομὲς 900 χιλιομέτρων κι' ἀνεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια τοῦ γραφείου του...

Ἀλλὰ κι' ἄλλοι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ὅπως π. χ. ὁ καθηγητὴς Μπαρτελεμύ, διάσημος γιὰ τὶς ἐργασίες του ἐπὶ τῆς τηλεοράσεως, ὁ καθηγητὴς Ντελαγτίλ, ὁ Πὼλ Φριζόν, ἐφευρέτης τοῦ φαρμάκου Β. Q. Χ. (γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε γράψει ἐκπανελλημένως), ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ «ραδιαισθητικὸς» αὐτὸς ἔχει μιὰ ἀνεξήγητη δύναμι. Ἔχει κάμει κάποια ἀνακάλυψι ἀνεξακρίβωτη ἀκόμη, ποὺ δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ τὴ χαρακτηρίσωμε ὡς ἀνύπαρκτη ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἱκανὴ ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη νὰ τὴν ἐξηγήσῃ.

Τελευταίως, ὁ καθηγητὴς Μπαστελεμὺ πῆρε τὸ Μπινιὰν στὸ ἐργαστήριό του κι' ἐπιχείρησε νὰ ἐξετάσῃ τὴ μυστηριώδη δύναμί του μὲ τὸν «καθοδικὸ παλμογράφο», ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴ μελέτη τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων. Ἀλλὰ ἡ συσκευὴ αὐτὴ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀντίδρασι. Τέλος, ὁ Μπινιὰν ἔχασε τὴν ὑπομονή του, παρσμέρισε τὸ χειριστὴ τῆς συσκευῆς κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ὁ ἴδιος τὰ κουμπιά της — μολονότι δὲν τὴν εἶχε ξαναδῇ ποτὲ κι' ἀγνοοῦσε τὴ λειτουργία της...

Σὲ λίγα λεπτὰ λοιπόν, οἱ κατάπληκτοι ἐπιστήμονες εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται στὴ συσκευὴ κάτι σὰν θραχὺ διαττόντων ἀστέρων — κατι ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ παραγθῇ ἀπὸ κανένα γνωστὸ ἠλεκτρικὸ φαινόμενον! Σὲ λίγο χάθηκαν οἱ σπίθες αὐτὲς, χωρὶς νὰ μποροῦν οὔτε οἱ ἐπιστήμονες οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Μπινιὰν νὰ ἐξηγήσουν πῶς εἶχαν ἐμφανισθῇ καὶ τί ἐσήμαιναν.

"Αλλοτε, πάλι, μὲ τὶς ἀκτινοβολίες τῶν συσκευῶν τοῦ Μπινιὰν ἀγαπᾶσαν ἔξαφνα κι' ἔσβυσαν μυστηριωδῶς μικρὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες μὲ «νέον».

Ὅλ' αὐτὰ τὰ «θαύματα» ἔχουν βέβαια κάποια ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι. Ὑπάρχουν γύρω μας ἄπειρα ἀόρατα κύματα, ποὺ τὰ περισσότερα μᾶς εἶνε ἀκόμη ἄγνωστα. Ὅταν ἡ Ἐπιστήμη μπορέσῃ νὰ τὰ μελετήσῃ, θὰ διαφωτισθοῦν πολλὰ φαινόμενα ποὺ μᾶς φαίνονται σήμερα ἀκατανόητα.

Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολοῦνται ἀπὸ ἕνα ἔτος μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Μπινιάν, πιστεύουν ὅτι ὁ ραδιαισθητικὸς αὐτὸς κατώρθωσε νὰ ὑποτάξῃ τὴν τεραστία δύναμι τῶν «κοσμικῶν ἀκτίνων» ποὺ μᾶς ἔρχονται συνεχῶς ἀπ' τὸ "Απειρον, καὶ ποὺ μένουν ὡς τώρα μυστηριώδεις κι' ἀχρησιμοποίητες. Οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς ἔχουν ἰδιαιτέρα ἔντασι στὶς πολικὲς περιοχὲς ὅπου πέφτουν κατακόρυφα. Ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἐνέργειά τους, οἱ Ἀμερικανοὶ κατώρθωσαν νὰ καλλιεργήσουν ἐκεῖ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολικοῦ καλοκαιριοῦ, λαχανικὰ διπλασίου μεγέθους ἀπ' τὰ συνηθισμένα. Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἀποτέλεσμα ἐπέτυχε ὁ Μπινιάν, ποτίζοντας τὰ λαχανικὰ μ' ἕνα νερὸ «ἐνεργοποιημένο» μὲ τὴ συσκευή του. Ἐπομένως, εἶνε λογικὸ νὰ συμπεράνουμε ὅτι κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ μὲ τὰ «κουτιὰ» του τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες, ποὺ εἶνε σχετικῶς ἀόρατες στὰ δικά μας μέρη, γιατὶ πέφτουν πολὺ λοξὰ στὴ γῆ.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ὁ Μπινιὰν δὲν κατορθώνει οὔτε ὁ ἴδιος νὰ καθορίσῃ μὲ ἐπιστημονικὸς ὅρους τὴν ἀσυνήθιστη δύναμί του. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὸν ἀκοῦνε, ἀδυνατοῦν νὰ τὸν καταλάβουν, ὅταν μιλῇ γιὰ πράγματα ποὺ ἀνήκουν σ' ἕνα κόσμο «ὑπερ-ἐπιστημονικό». Ὁ κ. Βιολὲ ἐπεχείρησε νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἴδια φαινόμενα χωρὶς τοὺς «συμπυκνωτὰς» ποὺ κατασκεύασε ὁ Μπινιάν. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε. Συνεχίζει, ὡστόσο, τὶς προσπάθειές του γιατὶ σκέπτεται ὅτι, ἂν πεθάνῃ ἐξαφνικὰ ὁ Μπινιάν, θὰ χαθῇ μαζί του ἴσως ἡ μεγαλύτερη ἀνακάλυψι τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ θὰ χρειασθῇ πολλοὺς αἰῶνες γιὰ νὰ ξαναγίνῃ... Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεται κι' ὁ ἴδιος ὁ Μπινιάν, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐπεχείρησε νὰ δημιουργήσῃ μαθητάς. Δὲν μπόρεσε ὅμως μὲ κανένα τρόπο νὰ διδάξῃ σὲ ἄλλους ὅ,τι δὲν ἐκατάλάβαινε ὁ ἴδιος...

Ἐν τῷ μεταξύ, δικάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ πρόστιμο 10.000 φράγκων, γιὰ παράνομο ἐξάσκησι τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος. Στὴ δίκη του, ζήτησαν νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυρες 4.000 ἄρωστοι, ποὺ εἶχαν καταδικασθῇ ἀπ' τοὺς γιατροὺς κι' εἶναν γιατρευτὴ ἀπ' αὐτόν. Μιὰ γυναῖκα ὥσμησε μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, οὐρλιάζοντας:

— Δολοφόνοι!... Ἐσεῖς οἱ γιατροὶ κατσδικάσατε τὸν κόρη μου! Κόντευε νὰ πεθάνῃ, ὅταν τὴν ἔσωσε ὁ κ. Μπινιάν! Ἀλλὰ ἡ θεσπεία πρέπει νὰ ἐξακλοθηθήσῃ ἀκόμη! "Αν καταδικάσετε τὸ Μπινιάν, καταδικάζετε συγχρόνως καὶ τὴν κόρη μου, ποὺ εἶσθε ἀνίκανοι νὰ τὴ σώσετε ὅπως αὐτός!...

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Μπινιὰν φαίνεται ὅτι συγγενεύει μὲ φαινόμενα ποὺ ἀνήκαν ὡς τώρα στὴ δικαιοδοσία τῶν «ἀποκρύφων ἐπιστημῶν». "Ηδη ὅμως ἀρχίζει ν' ἀσχολῆται μ' αὐτὰ κι' ἡ ἐπιστήμη, ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη.

Σὲ τί συμπεράσματα θὰ καταλήξουν ἄραγε οἱ ἐπιστήμονες; Ἡ γιὰ νὰ εἴμεθα πλέον σαφεῖς καὶ πλέον λογικοί, θὰ καταλήξουν ἄραγε εἰς συμπεράσματα; Γιατὶ ἂν ὁ «Μάγος τῆς Ντιζὸν» εἶνε ἕνας μεσάζων, στὰ θαύματα ποὺ συμβαίνουν μάταια ἴσως μοχθεῖ ἡ ἐπιστήμη νὰ βρῇ τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτη ἀλήθεια.

* Σχετικὴ φωτογραφία δημοσιεύουμε στὴ σελ. 36.

Ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤ

Ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ δρᾶσις της

Σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, οἱ Μυστικὲς Ὑπηρεσίες τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα πέπλο μυστηρίου. Ἡ πιὸ μυστηριώδης ὅμως ἡ λιγώτερο γνωστή, συγχρόνως δὲ ἡ ἰσχυροτέρη κι' ἡ καλλίτερα ὀργανωμένη ἀπ' ὅλες εἶναι ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας.

Ἀρχίσε κυρίως ὡς πολιτικὴ ἀστυνομία, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ νεογεννήτου ἀκόμη καθεστῶτος. Τὴ δημιούργησε τὸ 1920 ὁ Πολωνὸς ἀριστοκράτης Ἰζερζίνσκυ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκπληκτικώτερους τύπους τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀριστος βιολιστής, ποιητὴς μὲ ταλέντο καὶ μεγάλος φιλότεχνος, ὁ Τζερζίνσκυ ἀπαιτοῦσε νὰχη κάθε μέρα πάνω στὸ γραφεῖο του ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἀκριβὰ λουλούδια διαφορετικοῦ χρώματος. Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ καλλιτεχνικὰ γοῦστα ὑπῆρξε ὡς τὸ θάνατό του ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς "Τσέκα"...

Τὸν διαδέχθηκε ἕνας ἄλλος Πολωνός, ὁ Μεζίνσκυ, περίφημος κινεζολόγος κι' ὁ εἰδικώτερος στὶς παλιὲς κινέζικες πορσελάνες. Ὅταν πέθανε κι' αὐτός, ἡ "Τσέκα" μετονομάσθηκε σὲ «Γκεπεού» (ἀπ' τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ρωσσικῶν λέξεων Διοίκησις Ἀστυνομίας τοῦ Κράτους). Κι ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς ὁ περίφημος Γιαγκάντα, ὁ ὁποῖος τὸ 1937 καταδικάσθηκε σὲ θάνατο κι' ἐκτελέσθηκε ὡς «τροτσκιστής». Ὁ διάδοχος του Γιεγκὼφ διετάχθη νὰ «ἐκκαθαρίσῃ» τοὺς τροτσκιστὰς καὶ τοὺς Γερμανοὺς πράκτορες. Ὁ ὑπερβολικὸς ὅμως ζῆλος του τὸν ἔσπρωξε στὸ σημεῖο νὰ διατάξῃ τὴ συλλῆψι τοῦ πρωτοτόκου γιοῦ του Στάλιν μὲ τὴν κατηγορία... ὅτι συνωμοτοῦσε ἐναντίον τοῦ πατέρα του!

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ γκάφα του, ὁ Γιεγκὼφ παραιρίσθηκε. Ἡ "Γκεπεού" ἄλλαξε καὶ πάλι ὄνομα καὶ πῆρε τὰ ἀρχικὰ ψηφία «Ν.Κ.V.D.» (Κομμισαριάτον τοῦ Κράτους ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν). Ἐγίνε δὲ ἀρχηγὸς της ὁ Λορέντι Πάβλοβιτς Μπέρια, συμπατριώτης τοῦ Στάλιν καὶ στενὸς φίλος του.

Ὁ Μπέρια διατηρεῖ ἀκόμη αὐτὴ τὴ θέσι. Εἶνε πολὺ ἐργατικὸς κι' ἔχει ἐκτεταμένη γενικὴ μόρφωσι. Μιλεῖ κοιλὰ πολλὲς ξένες γλῶσσες, ἀσχολεῖται μὲ τὴν ποίησι (προπάντων τὴν περσικὴ) κι' ἔχει μιὰ κάποια ἀρ στοκρατικὴ λεπτότητα μολονότι κάποιος τὸν ἔχει χαρακτηρίσει ("γέρικη ἀρκούδα». Εἶνε σὰ στηρότατος· ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ εὐαίσθητος. Ἔχει μιὰ παράξενη καὶ πολύπλοκη ψυχοσύνθεσι.

Ἡ ὑπηρεσία του ἔχει ὑποδιαιρεθῇ τώρα σὲ τρεῖς τομεῖς, ποὺ ἀπασχολοῦν 1200 διοικητικοὺς ὑπαλλήλους καὶ περισσότερους ἀπὸ 300.000 πολίτες ὡς μονίμους πράκτορες, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ καταπολέμησι τῆς ἀντεθνικῆς δράσεως, τῆς ξένης κατασκοπείας, κλπ.

Οἱ τρεῖς τομεῖς ἔχουν τὶς ὀνομασίες ("Ἀστυνομία τοῦ Κράτους», «Ἔλεγχος τοῦ Κράτους» καὶ «Δημοσία Ἀσφάλεια». Κάνουν δὲ τόσο περίφημα τὴ δουλειά τους ὥστε ὡς τώρα καμμιὰ ξένη χώρα, ἐκτὸς τῆς Ἰαπωνίας δὲν μπόρεσε νὰ διοργανώσῃ δίκτυο κατασκοπείας στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία. Γι' αὐτό, τὸ 1941 ἡ γερμανικὴ "Ἀμπὲρ» ἡ ἀγγλικὴ «ἰντέλιτζενς Σέρβις» τὸ γαλλικὸ «Δεύτερον Γραφεῖον» κι' ἡ πολωνικὴ «Μυστικὴ Ὑπηρεσία» δὲν εἶχαν ἰδέαν γιὰ τὴ δύνεμι τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ!

Ὅσο γιὰ τὴ ρωσσικὴ ὑπηρεσία κατασκοπείας στὸ ἐξωτερικὸ διευθύνεται ἀπ' τὸ στρατηγὸ Ἀλεξάντροβιτς Μπουλγκάνιν, ὑπουργὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμυνης καὶ πιθανὸ διάδοχο τοῦ Στάλιν, Ἀπέδειξε δὲ τὴ δρᾶσι της στὴν περιόδητη ὑπόθεσι τῆς «ἀτομικῆς κατασκοπείας» στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες τὴ Μεγ. Βρεταννία καὶ τὸν Καναδᾶ.

Φαίνεται ὅτι μετοχειρίζεται στὸ ἐξωτερικὸ λίγους πράκτορες, ἀλλὰ ἐκλεκτούς. Π.χ. ἡ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ὄλγα Τσέχοβα, ἐπίσημο «ἄστρο» τοῦ χιτλερικοῦ καθεστῶτος, ἀνῆκε στὴ σοβιετικὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία Κι' ὁ ἀρχηγὸς τῆς γερμανικῆς "Ἀμπὲρ» στὴν Ἰσπανία ἐπανάσθηκε νιὸ λογαριασμὸ τῶν Σοβιέτ!

Σημειωτέον ὅτι ἡ ρωσσικὴ ὑπηρεσία κατασκοπείας δὲν χρησιμοποιεῖ ποτὲ τοὺς ξένους κομμουνιστάς ποὺ εἶνε γνωστοὶ καὶ ὑποπτοι στὸν τόπο τους. Μετοχειρίζεται πρόσωπα ποὺ δὲν προκαλοῦν καμμιὰ δυσπιστία, π.χ. Ρώσσους μετανάστες, ποὺ θεωροῦνται ἀντισοβιετικοὶ καὶ ποὺ ἀντιμετωπίζονται γιὰ τὶς ὑπηρεσίες τους παίρνοντας σοβιετικὴ ὑπηκοότητα.

ΣΑΡΛ ΝΟΥΑ·ΙΓ

**

Λιγώτερα διαζύγια

Τὰ διαζύγια λιγόστεψαν στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Ἡ εὐχάριστη αὐτὴ ἐλάττωσις ἀποδίδεται σὲ διαφόρους λόγους: Πρῶτον ἔχουν πιὰ διαλυθῇ οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς βιαστικοὺς γάμους τοῦ πολέμου. Δεύτερον, πολλὲς γυναῖκες ποὺ ἐργαζόντουσαν κατὰ τὸν πόλεμο ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τους, ξαναγύρισαν στὸ νοικοκυριό τους. Προπάντων ὅμως τὸ χρῆμα κερδίζεται τώρα λιγώτερο εὔκολα καὶ συνεπῶς διστάζει καθένας ἐμπρὸς στὰ ἔξοδα τοῦ διαζυγίου.

Οἱ λιμπάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ Μανιανιοῦκος

—Ὁ ἄντρας σου, Ἐφταλία μου, σίγουρα γεννήθηκε τὸν καιρὸ ποὺ βγαίνανε οἱ Τουρκαλάδες μὲ τ' ἀψηλὰ καβούκια, τὰ κόκκινα καβάδια, τὸν Ἰμάμη καὶ τὸ Τζελάτη μπροστά καὶ ματζεύανε τὰ Ρωμηπόπουλα τσῆ Σμύρνης. Στοίχημα πάω πῶς ἡ μάνα του ἀπ' τὸ φόβο τση τοῦ φοροῦσε κοριτσίστικα, κι' ὅταν γένηκε 13 χρονῶ τοῦ τάβγαλε γιὰ νὰ τὸν παντρέψῃ ματζί σου, ἐπειδὴ τὸ φερμάνι ἤλενε πὼς μόνου τσ' ἀνύπαντροι ἠπαιρνε τὸ Ἰζάμι.

Κι' ἔτσι, ἀντὶ γιὰ τὸν πάρου οἱ Τοῦρκοι τὸν πῆρες ἐσύ, Ἐφταλία μου, τῆς ἔλεγε ἡ καρσινὴ τση σκασμένη στὰ γέλια.

Κι' ἀληθινά, ὀλοι στὸ μαχαλὰ οἱ γυναῖκες εἶχανε ἕνα ντηαλίκι, ἕνα ἐφελίκι ἐπάνω τσους καὶ μόνου αὐτὸς ἦτανε σὰ μανιανιοῦκος!

Κι' ἡ Ἐφταλία τῶχε μεγάλο καϋμό.

—Ἤξοι, Χριστέ μου, δὲν νταγιαντῶ! Λὲς καὶ τὸν ταΐζω σούρφανο! Κι' ἔχει τὸ κολόρι καὶ τὸ σουλοῦπι τῆς ζαρωμένης μπάμιας! ἤλεγε ἡ Ἐφταλία καὶ ξύνιζε ἀσκημα τὴ μούρη τση.

Κι' ὅταν ἕνα βράδυ ὁ Νικολάκης μπῆκε σὰν κλέφτης κι' ἑτοιμάστηκε σιγὰ-σιγὰ νὰ πέσῃ στὸ γιατάκι του ἐκεῖνη τὸν πῆρε χαμπάρι καὶ ξεφώνισε:

—Ποῦ ἤσουνε, μωρέ; Μὲ ποιὰ κοπροσκυλοῦσες; Μωρὲ τέτοιε, καὶ τέτοιε, κι' ἀποτέτοιε!

Κι' ἐπειδὴ δὲν τσ' ἀπαντοῦσε συνέχισε:

—Ξέρεις, τὸ φουγὰ τσῆ Νέας Σμύρνης τὸν πιάσανε καὶ τὸ μολόγησε.

Ἐδῶ ξύπνησε ἡ Ἐφταλία ἀπ' τὴν πλάνη τση, ἤρθε στὸν ἑαυτό τση καὶ ξεφώνισε:

—Τὸν πιασανὲ εἶπες; Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμένα; Ἐγώ, μωρέ, θέλω νὰ μοῦ πῇς ποῦ γύριζες; Καὶ πῶς βρεθήκανε οἱ λάσπες στὸ βρακί σου, μουντάρη, μανιανιοῦκο, παλιάνθρωπε!

Κι' ἄρχισε ξανὰ ἡ γκρίνια στὸ σπίτι τους ἅγρια καὶ τρομερή, σῶσον Κύριε!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΑ ΤΣΑΓΑΛΑ

Ἕνα τηλεγράφημα πῆρε ὁ Κιρκὸρ ἀπ' τὸν ξάδερφό του:

«Γιάοιν σαμπάλα νκελίορουμ

Ὀννίκ.»

Κι' ἡ Ζακουΐτσα χαρούμενη κι' εὐχαριστημένη γιατὶ ἤξερε πὼς θὰ τῆς ἔφερνε τσάγαλα ποὺ τόσο πολὺ τ' ἀγαποῦσε φώναξε:

—Οὐλέν Κιρκόρ, αὐτὸς ἀτζαμῆς εἶνε. Ἐσένα μουργάγιο μέσα γνωρίζουνε χατῆρι ἐκεῖς ἄντε νὰ πᾶς νὰ ξεωπαρκάρῃς γιαβρούι.

Κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ - πρωῒ ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκὸρ κατέβηκε στὸ Πειραιᾶ γιὰ τὰ "σελάμ ἀλέκ») καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχη μπελάδες καὶ ντράβαλα μὲ τὸ κουμέρκι ὁ ξάδερφός του.

— Αὐτὸ Σαλονικη παμπόρι ποῦ μπρὲ τὰ πάρη πρατιγο; ρωτοῦσε δεξιὰ - ζερβὰ ὡς ποὺ στὸ τέλος ἕνας καιζῆς τὸν ὡδήγησε.

Ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ οἱ πρῶτοι ταξειδιῶτες Κίρκορ κατέβηκε στὸ καράβι, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ὁ Ὀννίκ μὲ μιὰ βαλίτσα καὶ μιὰ σακοῦλα στὸ χέρι γεμάτη τσάγαλα. Κι' ἔβλεπε σὰν χαζὸς ἀπ' τὸ μεγάλο ταβατοῦρι καὶ τὴν κίνησι.

Ἀμέσως ὁ Κιρκὸρ ἔτρεξε κοντὰ καὶ μὲ φιλιὰ φωνὲς ἀγκαλιές καὶ δάκρυα τὸν καλῶς ὥρισε τοῦ πῆρε τὴν βαλίτσα ἀπ' τὰ χέρια, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξιστορῇ ὅσα λυπηρὰ κι' εὐχάριστα εἶχανε χρθαντίσιο μέσα στὴ φαμίλια τους.

— Βρὲ κύριος... πᾶς νὰ μᾶς κοπανίσης τὰ ἐργατικά! φώναξε ξαφνικὰ ἕνας μαντρακλᾶς.

— Πλερώσαμε, μπρὲ εἶπε ὁ Κιρκὸρ κι' ἔδειξε τὴ ρετσεδοῦτα.

— Βρὲ τὸν ἐξυπνο κάνεις ἐ; Πλήρωσες ὀρνιομὲ - καράβ προκυμαία, ἀλλὰ ἀπ' τὴν προκυμαία ὡς τὸ δρόμο ποιὸς θὰ πληρώσῃ;

— Οὐλὲν πράματα μας μοναχὸς μας θγάλαμε!

— Κι' ἐπειδὴς τὰ θγάλατε μόνοι σας ἐμεῖς πρέπει νὰ πεθάνουμε; Τότες γιοτὶ τὸ φορτὼ σοῦτο τὸ ἔρπυσο;

Καὶ τοὔδειξε τὸ περιβραχιόνιο ποὖχε στὸ μπράτσο.

— Ζαρὰρ τσουνὶ μπρὲ ἂς πλερώσουμε μπελάδες - μελάδες ντὲν τέλω, εἶπε φοβισμένος ὁ Ὀννίκ κι' ἔτσι πήραμε εὐτὺς μπεράτι.

Δυστυχῶς ὅμως μόλις προχωρήσανε δυὸ θήματα ζύγωσε ἕνας τελωνοφύλακας

— Ἀνοίχτε τὴν βαλίτσα νὰ ρίξω μιὰ ματιά, τοὺς εἶπε. Ἔχετε ἄδεια;

— Τί ἄντεια μπρέ; Ξάντρεφος μου εἶνε Σαλονικτὰν γκελίος, ρούχα του, χαλαμπαλίκια του, πράματά του εἶνε.

—Ἀνοίχτε εἶπα! τοὺς φώναξε ἀγριεμένος ἐκεῖνος.

Κι' ἔτσι, Ἰστὲρ - Ἰστεμέζ, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά του ξεκοιλιάζουν τὴ βαλίτσα στὸ μουράγιο.

— Αὐτὸ κουμπερκταίμπαση ζόρικο εἶνε! Ἅμα σουκιοὺρ ἀλλάχ νετάραμε εἶπε ὁ Κιρκόρ.

Ἔκλεισε ὕστερα τὴ βαλίτσα, καὶ ξεκίνησανε πλάϊ πλάϊ μὲ τὸν Ὀννίκ γιὰ τὸν ἠλεκτρικό. Κάνανε δυὸς ὁ Κιρκὸρ κατέβηκε στὸ ξενοδόχο. Δυὸ ἴσαμε κεῖ πάνω ντερβεναγάδες μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες τους τοὺς κατατρομάζανε:

— Δημοτικὸς φόρος κύριος!...

— Λιμενικὸς φόρος κύριος!...

— Ἅμαν ἅμαν νὲ μποῦ μιτέ: Σουρὰτ παρασὶ, γιὸλ παρασί, ἐμλὰκ παρασί ἐβρὰκ παρασί, καλὲμ παρασί μπιλμὲ νὲ παρασί τιμβὰ χανὲ παρασί ἀπτὲς χανὲ παρασί! Ἐσεῖς ἀλὰ Σουλτὰν Χαμὶτ πᾶτε, βρὲ γιαβρούμ.

— Βρὲ νὰ πῆς τὴν μάνα σου παλιάνθρωπε τοῦ φώναξαν οἱ φορατζῆδες.

— Ἀνοίξε τὶς ἀποσκευές, νρήγορα, ἀλλοιῶς δὲν φεύγετε

Φρενιασμένος, φερσεμισμένος μπαλντισμένος ὁ Κιρκὸρ δὲν βάστοξε πιά, ἅρπα τὴν κατραμένη σακκοῦλα, ἀδειάζει τὸ περιεχόμενό της στὸ δρόμο κι' ἔξω φρενῶν, βρὰζοντας σὰν ρακοκάζανο φώναξε:

— Ἐξὶκ ὁλοοὺν μπρέ!

Καὶ τράβηξε τὸν Ὀννὶκ νὰ φύγουνε. Ὅταν ἕνα δυνατὸ «ψὶτ» τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ βάρος του. Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε ἕνα ἀστυφύλακα ποὺ ἐρχόταν καταπάνω του

Γύρεψε νὰ τὸ σκάσῃ, νὰ κάνῃ τὴν «πάπια»). μὰ ὁ ἀστυφύλακας τὸν ἅρπαξε ὅπ' τὸ σβέρκο

— Τί τέλεις μπρέ;

— Ρωτᾶς τί θέλω; Ἀδειάσατε ὅλα αὐτὰ τὰ παλποτσάγαλα στὴ μέση τοῦ δρόμου μήτε νάτανε σκουπιδαριό...

—Ἅμάν, πολίτς ἐφέντη, ντοὺρ γιαθρούμ τὰ σοῦ 'πῶ..

—Ὅ τι ἔχεις νὰ πῇς θὰ τὸ πῇς στὸ αὐτόφωρο! Ἐμπρὸς πᾶμε μέσα.

Κι' ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκὸρ φώναξε ἀπελπισμένος:

— Ἅμάν, ἅμάν Ὀννὶκ ἐγκὼ στάλενα τσάνσλα — μάγαλα τί ἤτελες νὰ φέρῃς μπέ:

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πιερουΐδα

Γυμναστική

Οὔ νὰ μοῦ χαθῆς, δὲν ντρέπεσαι! Τί θὰ γίνῃ βρὲ μὲ σένα κάθε πρωΐ; Νομίζεις πὼς εἶμαι ὑποχρεωμένος, μόλις ἀνοίγω τὸ παράθυρό μου νὰ πάρω λίγο ἀέρα, νὰ σὲ βλέπω ἀπέναντί μου νὰ κάνῃς τὴν πρωϊνὴ γυμναστική, ἠλικιωμένος ἄνθρωπος; Μοῦ στέκεσαι ἐκεῖ στὴν ταράτσα καὶ τιρανιέσαι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα μὲ διάφορα σουηδικὰ γυμνάσματα. Πῶς σοῦ ἥρθε ἔτσι ξαφνικά: Τόσα χρόνια σὲ ζέρω καὶ σὲ ἀνέχομαι καὶ δὲν σὲ εἶδα ποτὲ νὰ μοῦ παλεύῃς μὲ τὶς γυμναστικές Τί εἶδους μύγα σὲ δάγκωσε στὰ καλὰ καθούμενα καὶ βάλθηκες στὰ σαράντα ὁχτώ σου χρόνια νὰ μοῦ γυμναστῇς; Σὲ βλέπω κάθε πρωῒ ἑφτὰ μ' ὀχτὼ καὶ σὲ οἰκτίρω. Πότε μοῦ τεντώνεσαι, πότε μοῦ τινάξεις τὸ ἕνα πόδι, πότε τὸ ἄλλο, πότε μοῦ σκύβεις καὶ προσπαθεῖς ν' ἀγγίξῃς τὴν ταράτσα κι' ἅμα τὸ κατορθώσῃς χαμογελᾶς εὐχαριστημένος σὰν νὰ ἔφερες εἰς πέρας κανένα ἡρωϊκὸ κατόρθωμα ἀξίον παρασήμαφορᾶς, πότε στρίβεις τὸ κεφάλι μιὰ δεξιά, μιὰ ἀριστερὰ μέχρι ἐξευθύσεως, πότε τὸ τινάζεις πίσω καὶ κυττᾶς τὸν οὐρανὸ σὰν νὰ βλέπεις κανένα ἀεροπλάνο ποὺ περνάει, πότε κάνεις κάμψι τοῦ σώματος ἀριστερὰ μὲ τὸ χέρι στὴ μέση σὰν νὰ σ' ἔπιασε κανένας πόνος στὸ νεφρό, πότε κάνεις τὸ ταλαιπωρημένο σου κορμὶ ὀπίσθεν μέχρι ἐγκλειδώματος... τῆς σπονδυλικῆς στήλης, πότε μοῦ τρέχεις γύρω-γύρω στὴν ταράτσα σὰν νὰ σὲ κυνηγάνε, πότε μοῦ κάνεις σχοινάκι σὰν μαθητριοῦλα τοῦ δημοτικοῦ καὶ πότε — ὢ! ἐδῶ εἶνε ποὺ σὲ λυπᾶμαι κατάκαρδα — παίρνεις βαθειὲς ἀναπνοὲς σὰν νὰ θέλῃς νὰ ρουφήξῃς ὅλο τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα τοῦ σύμπαντος. Τί ἐπιδιώκεις μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀηδίες, ρὲ σαγλαμάρα;

Πῶς; Νὰ γυμνάσῃς τὸ σῶμα σου, ν' ἀναπτύξῃς τοὺς μῦς σου καὶ νὰ διευρύνῃς τὸ στῆθος σου: Τί γὰ γυμνάσῃς τί ν' ἀναπτύξῃς καὶ τί νὰ διευρύνῃς, βρὲ σπάγγο; "Εχεις δῆ ποτὲ τὸν ἑαυτό σου στὸν καθρέφτη, ἔτσι ὅπως σὲ βλέπω ἐγὼ νὰ βγαίνῃς μὲ τὸ κοντὸ σ

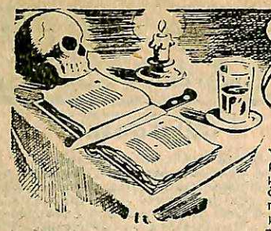

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο τελευταίος των έννέα

Η νύχτα έκείνη ήταν ή τραγικώτερη της ζωής μου. Είχα πάρει στίς 11 καί 10' τό τελευταίο τρένο πού έφευγε άπό τή Νέα Υόρκη γιά τό Στάμφορντ. Οί ταξιδιώτες ήσαν έλάχιστοι καί ώς τό Μπρέντ ήμουνα όλομόναχος σ' ένα άπό τά διαμερίσματα τής πρώτης θέσεως.

Στό σταθμό αύτό ένας άλλος ταξιδιώτης μπήκε μέσα στό ίδιο διαμέρισμα. Ήταν ένας νέος ώς τριάντα χρόνων, πού κίνησε άπό τήν πρώτη στιγμή τήν προσοχή μου. Είχε ένα ύφος φοβισμένο καί κύτταζε διαρκώς όλόγυρα, σάν κάποιος μυστηριώδης κίνδυνος νά τόν άπειλοϋσε.

Ένοιωσα μιά ξαφνική συμπάθεια γι' αύτόν τόν άνθρωπο καί τόν ρώτησα σέ μιά στιγμή:

—Μήπως είσαστε άρρωστος;

Θά έλεγες πώς δέν είχεν άκούσει ποτέ άλλοτε άνθρώπινη φωνή. Τόσο ζωηρή ήταν ή έκπληξις πού ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό του.

—Τί σάς κάνει νά νομίζετε πώς είμαι άρρωστος; μέ ρώτησε στηλώνοντας τά μάτια του μέσα στά δικά μου.

Δέν είνε ντροπή νά πῶ πώς ένοιωσα κάποιο φόβο. Όπως σάς είπα, ήμαστε μόνοι στό διαμέρισμα κι' οί άλλοι ταξιδιώτες ήσαν πολύ λίγοι.

—Συχωρῆστε με, άπάντησα. Σάς μίλησα άπό ένδιαφέρον... Ή έκφρασις τοϋ προσώπου σας μ' έκαμε νά νομίσω πώς ύποφέρετε...

—Α! έκαμε ό άγνωστος. Τό προσέξατε καί σείς;... Φυσικά. Έπρεπε νά τό προσέξετε... Γιατί ένας άνθρωπος πού πρόκειται νά πεθάνη θά πρέπει βέβαια νάχη διαφορετική έκφρσοι άπό τούς άλλους... Δέν είν' άλήθεια πώς, τό διαβάζετε στό πρόσωπό μου πώς πρόκειται νά πεθάνω;... Θά σάς φανῆ άστειο αύτό πού θά σάς πῶ... Πρέπει νά ξέρετε πώς πῆρα αύτό τό τραίνο μέ τήν ίδέα πώς θά γλύτωνα άπό τήν τραγική μοίρα μου, σάν νά μπορούσα νά γλυτώσω τάχα άπό τά νύχια τοϋ κάρου, έπειδή δέν θά μ' εύρισκε στό σπίτι μου!... Χά! Χά! Χά! Δέν είνε άστειο, έ;... Όμως άπό τήν πρώτη στιγμή πού μπῆκα έδῶ κατάλαβα πώς ή προφύλαξίς μου ήταν μάταιη καί κωμική...

Δέν ήξερα τί ν' άπαντήσω.

—Θά μέ νομίζετε γιά τρελλόν, συνέχισε. Άλλ' όταν άκούσετε τήν ίστορία μου, θά ίδῆτε πώς δέν είμαι.

Κύτταξε τό ρολόγι του. Ήταν δώδεκα παρά είκοσι.

—Μόλις έχω τόν καιρό νά σάς τήν άφηγηθῶ εἶπε. Λέγομαι Τζών Μπρόουν... Τ' όνομά μου δέν σάς λέει βέβαια τίποτε, όπως δέν θά ἰῆ τίποτε οὔτε καί σ' έκείνους πού θά διαβάσουν αὔριο τήν εἴδησι τοῦ θανάτου μου στίς έφημερίδες. Γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, πρέπει νά πεθάνω πρίν τελειώσῃ ἡ ἡμέρα...Εἶνε σήμερα ἡ ἐννάτη ἐπέτειος.

»Άλλ' ἄς σᾶς πῶ καλύτερα τά γεγονότα μέ τή σειρά τους.

»Πρίν άπό έννέα χρόνια, ήμουν μέλος μιᾶς λέσχης, άπό τίς τόσες πού ὑπάρχουν στή Νέα Υόρκη. Ἡ δική μας ἦταν ἀπό τίς πιό περίεργες. Όχί ὅτι εἴχαμε τίποτε μυστηριώδεις σκοπούς. Ὁ μοναδικός μας σκοπός ἦτα, νά περνᾶμε εὐχάριστα τόν καιρό μας. Ἀλλ' ἀπό μιά ἰδιοτροπία, εἴχαμε περιβάλει μ' ἕνα μυστήριο ὅλες τίς πράξεις μας. Ἔτσι εἴχαμε ὁρίσει ὅτι θά ἤμαστε πάντοτε δώδεκα. Ὅταν πέθαινε κανείς ἤ ὅταν ἔφευγε σέ μακρυνό ταξίδι, τόν ἀντικαθιστούσαμε ἀμέσως μέ ἄλλον. Κάθε καινούργιο μέλος ἔπρεπε νά μυηθῇ πρᾶγμα πού σήμαινε μέ ἀπλούστερα λόγια ὅτι ἔπρεπε νά ὑποβληθῇ στή «δοκιμασία τοῦ τρόμου».

»Ἐκείνο τό χρόνο ἤμουνα ἀρχηγός τῆς λέσχης. Εἴχαμε ἀποφασίσει ἐννοιᾶ καί φυσικά δέν δυσκολεύθηκαμε νά βροῦμε τούς ἄλλους τρεῖς πού μᾶς ἔλειπαν, γιά νά γίνουμε δώδεκα.

»Ἔπρεπε ὅμως νά γίνῃ ἡ μύησίς τους. Σάν ἀρχηγός πού ἤμουν, ἐπενόησα τότε ἕναν πρωτότυπο τρόπο δοκιμασίας.

»Κοντά στό Μπρέντ βρισκόταν ἕνα παλιό ἐρειπωμένο σπίτι πού εἶχε μιά ἀπαίσια φήμη σ' ὅλη τήν περιοχή. Ἐννέα ἄνθρωποι, πού ἀνῆκαν ὅλοι στήν ἴδια οἰκογένεια, εἶχαν αὐτοκτονήσει μέσα σ' αὐτό. Κι ἀπό τότε, κανείς δέν τό πλησίαζε. Ἔλεγαν μάλιστα πώς τή νύχτα τά φαντάσματα ἐκείνων πού εἶχαν αὐτοχειριασθῇ τριγυρίζαν μέσα στά δωμάτιά του, θαλοντας σπαρακτικές κραυγές.

»Ἕνα Σαββατόβραδο, ξεκινήσαμε λοιπόν ἀπό τή Νέα Υόρκη καί πήραμε τό δρόμο γιά τό Μπρέντ.

»Σ' ὅλη τή διαδρομή ἐγώ καί οἱ ὀκτώ ἄλλοι σύντροφοί μου δέν κάναμε τίποτε ἄλλο ἀπό τό ν' ἀφηγούμεθα στούς τρεῖς νεοφύτους ἱστορίες φαντασμάτων, στοιχειωμένων σπιτιῶν καί ὑπερφυσικῶν ἐμφανίσεων. Φυσικά δέν παραλείψαμε νά τούς ἀφηγηθοῦμε καί τήν ἱστορία τοῦ σπιτιοῦ ὅπου πηγαίναμε. Κι' ἕνας Θεός μόνον ξέρει πόσον τραγική ἦταν ἡ περιγραφή πού τούς κάμαμε.

»Κατά τίς ἑνδεκα φτάσαμε τέλος στό Μπρέντ καί σταθήκαμε τή σκηνή μας σέ μικρή ἀπόστασι ἀπό τό στοιχειωμένο σπίτι.

»Στίς 11 καί 45' φώναξα τόν Τζίμ Κάορς, τόν ἕνα ἀπό τά τρία ὑποψήφια νέα μέλη.

»—Θά πᾶς στό στοιχειωμένο σπίτι θά γυρίσῃς ὅλα τά δωμάτια καί θά μοῦ περιγράψῃς κατόπιν ὅ,τι εἴδες τοῦ εἶπα. Ἔχεις προθεσμία μισῆς ὥρας.

»Ὁ Τζίμ ἔφυνε τρέχοντας.

»Ἀλλά πέρασε περισσότερο ἀπό ὥρα χωρίς νά ἔχῃ γυρίσει.

»Φώναξα τότε τόν Μπίλλυ Ταίηλορ τό δεύτερο ἀπό τούς ὑποψηφίους.

»—Ἡ σειρά σου, Μπίλλυ, τοῦ εἶπα. Πήγαινε νά ἰδῆς τί ἀπόγινε ὁ Τζίμ καί ξανάγυρισε μαζί του.

»Ἀλλά πέρασε καί πάλι ἄλλη μισή ὥρα, χωρίς κανείς ἀπό τούς δύο νά δώσῃ σημεῖα ζωῆς.

»—Χωρίς ἀμφιβολία εἶπα, ὁ Τζίμ καί ὁ Μπίλλυ θά θέλουν νά μᾶς παίξουν κάποια φάρσα. Τρέξε, Ντάνηταν ὁ τρίτος ἀπό τούς ὑποψηφίους—καί φέρε μου τούς ἀμέσως ἐδῶ.

»Πέρασε ἄλλη μισή ὥρα πού μᾶς φάνηκε σάν αἰῶνας.

»—Τό πρᾶγμα ἀρχίζει νά γίνεται πολύ παράξενο εἶπα.

»Καί ξεκινήσαμε μαζί μέ τούς ὀκτώ συντρόφους μου γιά τό στοιχειωμένο σπίτι.

»Μέσα στό πελιτό ἐρειπωμένο σπίτι ἐπικρατοῦσε ἡ πλήρη σιωπή. Ἀφοῦ ψάξαμε ἄδικα στό ἰσόγειο ἀνεβήκαμε στό δεύτερο πάτωμα. Καί τότε ἀντικρύσαμε ἕνα ἀνατριχιαστικό θέαμα.

»Ὁ Τζίμ κρατοῦσε ἕνα σωρί στά χέρια του καί το ἀνεβοκατέβαζε μέ ὁρμή πάνω στό σῶμα τοῦ Ντάν. Τό εἶχε πολτοποιήσει σχεδόν... Ἕνας ἄμορφος σωρός ἀπό ματωμένες σάρκες βρισκόταν μερικά βήματα πιό πέρα. Ἦτον ὅ τι εἶχεν ἀπομείνει ἀπό τόν δυστυχισμένο Μπίλλυ Ταίηλορ...

»Ἡ δέσμη τῶν ἀκτίνων τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ, πού κρατοῦσα στά χέρια μου, ἔπεσε πάνω στό Τζίμ.

»Ποτέ δέν θά ξεχάσω τό θλέμμα του ἐκείνη τή στιγμή.

»Ἦταν τό θλέμμα ἑνός τρελλοῦ.

»Ὁ Θεός ξέρει τί εἶχε συμθ�ῆ μέσα στό στοιχειωμένο σπίτι μεταξύ τῶν τριῶν ὑποψηφίων τῆς λέσχης μας.

»—Τζίμ φώναξα, κάνοντας νά πλησιάσω.

»Ἀλλ' ἐκείνος ἄφησε μιά σπαρακτική κραυγή κι' ἄρχισε νά τρέχη δεξιά κι' ἀριστερά σάν νά τόν κυνηγοῦσαν ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως.

»Οἱ προσπάθειές μας γιά νά τόν ξαναφέρωμε στά λογικά του δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

»Σέ λίγο τόν εἴδαμε νά πέφτη στό κενόν ἀπό τό ὕψος μιᾶς θεράντας.

»Τόν θρήκαμε σέ λίγο νεκρό μέ τό κεφάλι σπασμένο, πάνω στά σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου!...

»Ἀπό τότε κατέληξε ὁ Τζών Μπρόουν δέν κάμαμε πιά νέα μέλη. Καί στά ὀχτώ χρόνια πού πέρασαν, ἕνας—ἕνας οἱ παλιοί σύντροφοί μου πέθαναν... Εἶμαι ὁ τελευταῖος κι' ἀπόψε εἶνε ἡ ἐννάτη ἐπέτειος τῆς τραγικῆς ἐκείνης νύχτας».

Μιλοῦσε λαχανιασμένα καί κάθε τόσο κύτταζε τό ρολόγι του.

Ξαφνικά τόν εἶδα νά τρέχη σάν τρελλός στό διάδρομο. Ἔτρεξα πίσω του. Ἀλλοίμονο ὅμως!... Δέν μπόρεσα νά τόν συγκρατήσω.

Σέ μιά στιγμή τόν εἶδα ν' ἀνοίγη μέ ὁρμή τήν πόρτα καί νά ρίχνεται στό κενό...

Τράβηξα ἀμέσως μέ ὁρμή τό σῆμα τοῦ κινδύνου. Τό τραῖνο σταμάτησε σέ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων πιό πέρα.

Ὁ Τζών Μπρόουν βρέθηκε πλιά στίς γραμμές νεκρός, μέ τό πρόσωπο παραμορφωμένο καί τό σῶμα γεμᾶτο πληγές.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΚΑΡΤΕΡ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εἰκόνες

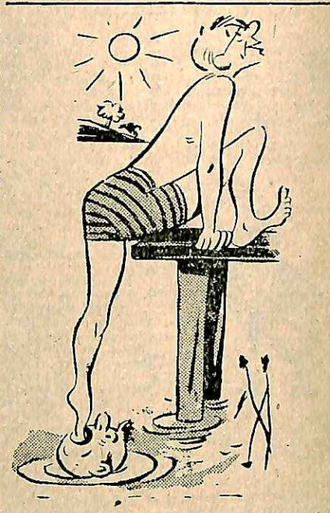

—Βρέ τί ζεστή πού εἶνε ἡ θάλασσα!

ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ὁ μικρός: Μή ξεφωνίζῃς μαμά! Ἂν δέν δροσιστοῦν θά μαραθοῦνε!...

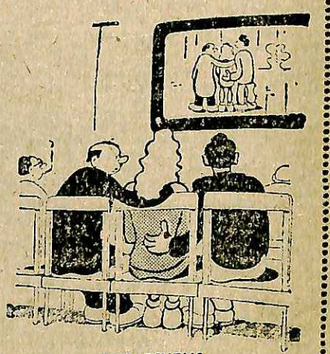

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ὁ σύζυγος: Πᾶμε νά φύγουμε γυναίκα! Ἐγώ δέν πιστεύω σ' αὐτά τά ἐρωτικά... τρίγωνα!...

Η ΑΓΡΙΩΤΕΡΗ φυλή τοῦ κόσμου

Ομηρικοί ἀγῶνες γιά τήν κατά κτησι τῶν γυναικῶν

Οἱ Ὑαγαῖοι, πού κατοικοῦν τίς σκορπισμένες γύρω ἀπό τή Γῆ τοῦ Πυρός μικροσκοπικές νησίδες, εἶνε ἡ πιό ἀγρία φυλή τοῦ κόσμου.

Τά νησάκια αὐτά ἀποτελοῦν τό φτωχότερο τμῆμα τοῦ πλανήτου μας πού κατοικεῖται. Πιό κάτω ἀπ' αὐτά δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινη ζωή.

Ἕνας μόνον περιηγητής ὁ Ἄγγλος Φούλκνην, κατώρθωσε νά ἐπισκεφθῇ αὐτά τά νησάκια καί ἡ περιγραφή πού ἔδωκε γιά τή ζωή τῶν κατοίκων τους εἶνε ἀπό τίς πιό ἀνατριγιαστικές.

Οἱ Ὑαγαῖοι δέν ἔχουν κανένα θρησκευτικό συναίσθημα, καμμιά πολιτική ἤ κοινωνική ὀργάνωσι καί συνεννοοῦνται μεταξύ τους σέ μιά ὑποτυπώδη γλῶσσα. Ἀναπαράγονται μέ καταπληκτική εὐκολία χωρίς ὅμως ὁ ἀριθμός των ν' αὐξάνῃ. Γιατί ζοῦν σ' ἕναν ἀδιάκοπο πόλεμο μεταξύ τους καί ἀλληλοεξοντώνονται μέ πρωτοφανῆ ἀγριότητα.

Ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν πολέμων εἶνε ἡ κατάκτησις τῶν γυναικῶν. Ἀπό μιά περίεργη ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, σ' ἕνα συνολικό πληθυσμό δέκα περίπου χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ γυναῖκες ἀντιπροσωπεύουν ἕνα ποσοστόν λιγώτερο ἀπό τό ἓν τρίτον.

Γιά τήν κατοχή των, συνεπῶς, συνάπτονται ἀπό τό πρωΐ ὡς τό βράδυ δημοκοί ἀγῶνες.

Οἱ ἄνδρες κάθε χωριοῦ ἤ συνοικισμοῦ χωρίζονται σέ δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα καί οἱ γυναῖκες πού ἀποτελοῦν τό μπλόν τῆς ἐριδος παρακολουθοῦν ἀπό ἕνα γειτονικό ὕψωμα τόν ἀγῶνα.

Οἱ ἀψιμαχίες ἀρχίζουν μ' ἕναν ἄγριο πετροπόλεμο. Ὅταν οἱ ἀντίπαλοι ἐξαντλήσουν τά πυροομαχικά τους πού στήν περίπτωσι αὐτοί ἀποτελοῦνται ἀπό σωροῦς μέ πέτρες καταφεύγουν στά ὅπλα τους πού εἶνε μεγάλα ρόπαλα καί πέτινα τσεκούρια.

Τίποτε δέν εἶνε πιό ἀνατοιχιαστικό ἀπό τή φάση αὐτή τοῦ ἀγῶνος. Τά τσεκούρια καί τά ρόπαλα ἀνεβοκατεβαίνουν μέ ὁρμή καί τό πεδίον τῆς μάχης γεμίζει ἀπό πτώματα.

Ἀλλά πολλές φορές ὁ ἀγών δέν σταματάει. Γιατί οἱ νικητάι βρίσκουν πῶς εἶνε πολλοί γιά νά μοιρασθοῦν τίς ὡραῖες πού περιμένουν καί ἀρχίζουν τότε νέον ἀγῶνα μεταξύ τους.

Πολλές φορές, ἐξ ἄλλου, ἐμφανίζονται νέες ὁμάδες ἢ ἐπανέρχονται οἱ ἡττημένοι τοῦ πρώτου ἀγῶνος, πού ἔχουν ἀνασυνκροτηθῇ στό ἀναμεταξύ.

Ὁ δόκτωρ Φούλγκην ἀναφέρει ἕνα παρόμοιον ἀγῶνα πού κράτησε τρία ἡμερόνυχτα χωρίς διακοπή. Ἐκεῖνοι πού ἔλαβαν μέρος σ' αὐτόν ξεπερνοῦσαν τούς 150. Ἀπ' αὐτούς μόνον 23 παρέμειναν ζωντανοί!

Ἀλλά τό καταπληκτικώτερο εἶνε ὅτι πολλές φορές τά παιδιά ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν οἰκείων των γιά νά κατακτήσουν μέλη τῆς ἰδίας οἰκογενείας των!

Ἄλλωστε, τό οἰκογενειακό αἴσθημα εἶνε πολύ χαλαρό μεταξύ τῶν Ὑαγαίων. Οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες προκαλοῦν τούς αἱματηρούς αὐτούς ἀγῶνες. Συμβαίνουν μάλιστα πολλές φορές οἱ μητέρες νά βάζουν τά παιδιά τους νά ἀλληλοεξοντώνωνται γιά νά κατακτήσουν τά θήλεα τῆς ἰδίας οἰκογενείας των!

«Καμμιᾶς φυλῆς ἡ ζωή καί οἱ συνήθειες δέν προκαλεῖ τόσον ἀποτροπιασμό ὅσο τῶν Ὑαγαίων λέει ὁ δόκτωρ Φούλγκην. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί βρίσκονται ἀναμφισβήτητα σέ κατώτερη μοῖρα καί ἀπό τά κτήνη. Ἀπό ὅλες τίς πράξεις τους λείπει ὁλότελα κάθε ἠθικό συναίσθημα»

Μιά ἀξιοσημείωτη ἰδιοτροπία τους εἶνε ἡ ἑξῆς: Οἱ νέοι ἀγωνίζονται γιά τήν κατάκτησι τῶν ἡλικιωμένων γυναικῶν ἐνῶ οἱ γέροι παίρνουν τίς νέες.

Ἔπειτα ἀπό κάθε ἀγῶνα, ἐπακολουθεῖ ἡ ταφή τῶν νεκρῶν. Ἐκεῖνοι πού συνδέονται διά δεσμῶν συγγενείας μέ τούς νεκρούς ἄνδρες καί γυναῖκες, βάφουν μαῦρο καί ἄσπρο ὁλόκληρο τό σῶμα των, τό πρόσωπο καί τά μαλλιά των καί ἀρχίζουν ἕνα μακάβριο νοῆ γύρω ἀπό τά πτώματα. Στό τέλος, παραδίδονται μεταξύ των σέ ἀκατονόμαστες πράξεις ἀκολασίας ὡς πού ὅλοι σωριάζονται στό ἔδαφος ἀγαισθητοι ἀπό τήν κούρασι καί τήν ἐξάντλησι.

Οἱ Ὑαγαῖοι δέν ἀναγνωρίζουν κανένα ἀρχηγό μεταξύ τους. Δέν ἔχουν ἐπίσης νόμους. Ἕνας μόνο μικρός ἀριθμός ἐθίμων ρυθμίζει τή ζωή τους.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς ζοῦν μέσα σέ σπηλιές καί πολύ λίγοι εἶνε ἐκεῖνοι πού ἔχουν ὑποβληθῇ στόν κόπο νά φτιάξουν μιά μικρή καλύβα ἀπό πέτρες καί ξύλα.

Ἡ κυριώτερη τροφή τους ἀποτελεῖται ἀπό τό κρέας καί τό λίπος τῆς φώκης. Τά φυτικά προϊόντα εἶνε ἐλάχιστα στά μικρά αὐτά νησιά. Οἱ θύελλες καί οἱ παγωμένοι ἀνεμοι πού ἔρχονται ἀπό τήν περιοχή τοῦ Ἀνταρκτικοῦ τά ἐρημώνουν ὁλότελα τούς περισσότερους μῆνες τοῦ ἔτους. Τό καλοκαίρι ὅμως οἱ θερμοκρασίαι εἶνε ἀρκετά ὑψηλή καί οἱ Ὑαγαῖοι μποροῦν τότε νά γυρίζουν ὁλόγυμνοι.

Ἐκτός ἀπό τούς ἀγῶνες πού ἀναφέραμε, ὁ περιηγητής Φούλγκην παρετήρησε ὅτι οἱ Ὑαγαῖοι σπάνια φιλονεικοῦν μεταξύ των γιά ἄλλες ἀφορμές. Οἱ ἄγαιοι αὐτοί ἔχουν, ἐξ ἄλλου, ἕνα ἀρκετά ἀνεπτυγμένο μουσικό αἴσθημα. Αὐτοσχεδιάζουν μέ μεγάλη εὐκολία τραγούδια καί χορούς, πού ἀποτελοῦν τίς μοναδικές διασκεδάσεις των καί τούς κάνουν νά ξεγνοῦν τή φρίκη τῶν ἀδιάκοπων πολέμων γιά τό θῆλυ.

●●

Τό μάτι... μονάς μετρήσεως τῆς ὡριότητος

Σύμφωνα μέ τόν Ἀμερικανό γλύπτη Χένρυ Μπάουντ, τό μάτι εἶνε ἡ τελειότερη μονάς μετρήσεως τῶν χαρακτηριστικῶν ἑνός γυναικείου προσώπου. Ὑποστηρίζει, λοιπόν, ὅτι τό πλάτος τοῦ προσώπου, δηλαδή, ἡ ἀπόστασις μεταξύ τῶν ἁλῶν τῶν δύο ματιῶν, πρέπει νά εἶνε πέντε «μάτια». Τό αὐτί πρέπει νά ἔνη ὑψος διπλάσιο ἀπό τό μάτι. Ἡ ἀπόστασις μεταξύ τῶν δύο ματιῶν πρέπει γά εἶνε ¾—1 «μάτι». Τέλος, τό μάτι, σ' ἕνα ὁμοιόκό πρόσωπο, πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στά 2)3 τοῦ στόματος.

Ἄσπρα μαῦρα ΔΟΝΤΙΑ μέ τήν OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Σπ. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ Ἐπιμελεῖται ὑποθέσεων

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ τοῦ θανάτου

Ἕνας πεισματώδης ἀγών κατά τῶν κυκλώνων

Κάθε τόσο ἕνας καταστρεπτικός κυκλών ἐρημώνει μέ τό πέρασμά του κάποια ἀμερικανική περιφέρεια. Ἐκείνος πού διέσχισε π.χ. τήν Ὀκλαχόμα καί τό Τέξας ἄφησε πίσω του 150 νεκρούς, ἐκτός ἀπό τούς 1.000 τραυματίες καί τίς ζημίες ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἀπ' τή μικρή πόλι Χίγκινς διασώθηκαν μόνο 3 σπίτια καί μερικά δέντρα, κι' ἀπ' τήν πόλι Γουντγουορντ μονον το ἕνα τρίτον της. Μερικές βδομάδες γωρίτερα τό ἴδιο ἀτμοσφαιρικό φαινόμενον εἶχε ἐξαφανισει μεσα σέ 5 λεπτα τήν ποῦκη κωμόπολι Γουόρθ στό Μισσοῦρι. σἰφνιδιάζοντας τούς κατοίκους της πανω στίς συνηθισμένες ἀπογευματινες ασχολιες τους. Τέλος, πιο προσφατα, ἕνας κυκλων χύμηξε κατα της πολεως Φίνλεϋ τοῦ Ὀκλαχόμα καταβροχθίζοντας ὁ,τι εὑρισκε ἐμπρός του, σε πλατος περιπου τῶν 100 χιλιομέτρων.

Οἱ ἄνθρωποι δέν ξέρουν ἀκόμη νά δαμάζουν τό ἀφρατο τέρας, πού μέ τή φοβερή πνοή του ἐκφενδονίζει σὐτοκίνητα ὁλόκληρα πάγω ἀπ' τίς σκεπες τῶν σπιτιῶν, γκρεμίζει κτίρια, ξερριζώνει δέντρα καί καταστρέφει κτήματα. Ἔχουν ὅμως ἐφαρμόσει μιά μέθοδο πού ἐπιτρέπει νά προβλέπουν τόν ἐρχομό του κι' ἔτσι γά προστατεύουν ἄν ὄχι τά κτίρια, τοὐλάχιστον τή ζωή τῶν ἀνθρώπων: Ἡ μέθοδος αὐτή εἶνε οἱ «ἀντικυκλωνικές περιπολίες».

Ὅποιος ξέρει τί θά πῆ κυκλών, καταλαβαίνει ὅτι ἡ δράσις τῶν πιλότων τῶν ἀντικυκλωνικῶν περιπολιῶν δέν ἀποτελεῖ ἁπλῶς μιά τολμηρή πτῆσι ἀλλά τό τρομερότερο «κυνῆγι τοῦ θανάτου». Οἱ ἡρωικοί αὐτοί ἐθελονται κάνουν συστηματικά κάτι πού ἀποφεύγουν κι' οἱ τολμηρότεροι καί πιό ἐμπειροι ἀεροπόροι: ἀπογειώνονται τή στιγμή ἀκριθῶς τοῦ κινδύνου καί διευθύνονται κατ' εὐθείαν πρός τό κέντρον τῆς κατοστρεπτικῆς δυνάμεως!

Προηγουμένως ἀνακαλύπτεται ἡ γέννησις τῶν κυκλώνων, χάρις στούς «ἠλεκτρονικούς φωρατές», νέου τύπου συσκευές ἐγκατεστημένες σέ εἰδικούς σταθμούς τῶν νήσων Βερμούδων πού προδίδουν ἀμέσως τίς παρομικρές ἠλεκτρικές μεταβολές τῆς ἀτμοσφαίρας καί «μυρίζουν» τίς καταιγίδες καί τούς κυκλώνες ἀπό ἀπόσταση 150 χιλιομέτρων! Τότε ξεκινουν οἱ περίφημες «περιπολίες» ἀεροπλάνων, ἐξοπλισμένες ἀπό εἰδικά διαρρυθμισμένα βομβαρδιστικά ἀεροπλάνα ὁμοια ἐσωτερικῶς μέ ἰπτάμενα μετεωρολογικά ἐργαστήρια. Μέ τά ράνταρ καί τ' ἄλλα μηχανήματά τους, μποροῦν νά ἐξακριβώσουν τήν ἔντασι τῆς διαστάρεις τήν ταχύτητα καί τήν κατεύθυνσι τῶν κυκλώνων. Πρέπει ὅμως νά εἰσχωρήσουν στό κέντρον τους γιά νά κάνουν ὅλες αὐτές τίς μετρήσεις.

Οἱ πιλότοι τους ὅλοι ἐθελοντοί, δέν λογαριάζουν τή ζωή τους. Ἔχουν περάσει ἀπό μιά εἰδική τεχνική μετεκπαίδευσι — γιατί ὅλα τά συνηθισμένα μέτρα ἀεροπορικῆς ἀσφαλείας εἶνε ἀνώφελα σ' αὐτή τήν περίπτωσι.

Στήν καρδιά τοῦ κυκλῶνος ἀγάμεσα στίς ἀστραπές καί στό χαλάζι χοντρό σάν γροθιά, πού δέρνει τά κρυστάλλα τοῦ ἀεροπλάνου, ὁ πιλότος πρέπει νά συγκεντρώσῃ ὅλη τήν ἐνέργεια καί τή θέλησί του. Κάθε στιγμή πρέπει νά ἐπιβάλλεται στά νεῦρα του καί νά ἐλέγχη τίς ἀντιδράσεις του. Ξέρει, σφίγγοντας τά δόντια του νά κάνη φοβερές τοὐμπες μέ τό ἀεροπλάνο του νά πέφτη ἀποτομα κατά 400 μέτρα σε μερικά δευτερόλεπτα. Χάνει τή συναίσθησί του χρόνου καί τής ἀτμικότητός του καί δέν εἶνε πιά, παρά μια ἀπελπισμένη ἀλλά διαυγής θέλησις που ἐννοεῖ νά κερδίση ἤ νικήση μέ κάθε θυσία...

Πρέπει νά ξέρη ν' ἀντιμετωπίζη τά πιό ἀπρόοπτα ἀτυχήματα. Τελευταίως ἡ ἐλίξ ἑνός ἀεροπλάνου ἐκφενδόνισε ζωηνκά ἕνα τεράστιο δύκο πάνου πάνω στά κρύστολλα τῆς καμπίνας, πού κομματιάστηκαν καί τινάχτηκαν γύρω ἀπ' τά κεφάλια τοῦ τρομαγμένου πληρώματος εὐτυχῶς χωρίς νά πληγώσουν κανένα.

Συγχρόνως, ἡ δυνατή παγωνία προκάλεσε τό σχηματισμό κρυστάλλων πάγου μέσα στά εὐαίσθητα μηχανήματα κι' αὐτοί πάλι δημιούργησαν ἠλεκτρικά βραχυκυκλώματα. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά πάρη φωτιά το ἀεροπλάνο στόν ἀέρα!... Τό πλήρωμα νόμιζε πώς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία του ὥρα! Κι' ὅμως μέ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ὁ πιλότος κατώθωσε νά δαμάση τή φωτιά καί νά ὁδηγήση πίσω στή βάσι του τό ἀεροπλάνο. Ἔπειτα ἀνέφερε τίς παρατηρήσεις του, πού ἐπέτρεψαν ὅπως συνήθως, νά ληφθοῦν ἐγκαίρως τά ἀπαιτούμενα προληπτικά μέτρα γιά τή σωτηρία ἀμέτρητων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Τό συμπέρασμα εἶνε ὅτι γιά τίς ἀποστολές αὐτές εἶνε κατάλληλοι μόνον ἀεροπόροι μέ χαλύβδινα νεῦρα νεροί σιδερένια ὑγεία κλασσική ψυχραιμία, ἀεροπόροι ἥρωες καί ἀλτρουϊστοί συγχρονως, ἄνθρωποι ἀνώτεροι, ἱκανοί ν' ἀντιμετωπίσουν τόν πλέον μεγάλο τόν πλέον ἄμεσο κίνδυνο. Οἱ ἀεροπόροι αὐτοί εἶνε ἀφανεῖς ἥρωες ἀνώτεροι ἴσως ἀπό τούς συναδέλφους των τῶν μαχῶν.

20.000.000 ΝΕΚΡΟΙ σὲ λίγα λεπτά!

Ἡ θεσμηνία ἑνὸς νέου πολέμου

Τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' τὶς δηλώσεις ὅλων τῶν στρατιωτικῶν προσωπικοτήτων καὶ τῶν ἐπιστημόνων Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς καὶ Ρωσσίας εἶναι ὅτι ὁ ἑπόμενος πόλεμος θὰχη μορφὴ ἐφιαλτικὴ θὰναι ὁλοκληρωτικὸς κι' ἀστραπιαίος συγχρόνως ἀλλὰ ἑκατὸ χίλιες φορὲς πιὸ πολὺ ἀπ' τὸν προηγούμενο... μιὰ τερατσία πάλη μηχανῶν κι' ἐπιστημονικῶν ἐφευρέσεων ἱκανῶν νὰ ἐκμηδενίσουν σὲ μερικὲς ὧρες ἢ σὲ μερικὰ λεπτὰ τὰ βιομηχανικὰ κέντρα καὶ τὸν πληθυσμό! Ἡ ἀτομικὴ βόμβα θὰ χρησιμοποιηθῆ τότε κι' ἀπ' τοὺς δύο ἀντιπάλους — ὄχι ἀπ' τὸν ἕνα μόνο καὶ στὸ τέλος τοῦ πολέμου ὅπως ἔγινε πρίν. Θὰ μποῦν εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως καινούργια ὅπλα χημικοῦ, μικροβιακοῦ ἢ ἠλεκτρικοῦ γιολέμου. Ὁ «στρατηγὸς Χρόνος» κι ὁ «στρατηγὸς Χειμὼν» δὲν θὰ προλάβουν πιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν κανένα. Ἡ μόνη δυνατὴ ἄμυνα φαίνει ἡ ἀστραπιαία ἀντεπίθεσις.

Στὴν ἐρώτησι «Ξέρουν οἱ Ρῶσσοι τὸ μυστικὸ τῆς ἀτομικῆς βόμβας;», ὁ ναύαρχος Πάρσονς, διευθυντὴς τῆς Ἀτομικῆς ἀμύνης τοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἀπάντησε πρίν πεῖ τὸ ὅλο τοῦ ὅτι σ' ἕνα πρόσεχο πόλεμο ἡ βόμβα θὰ χρησιμοποιηθῆ «κι' ἀπ' τὰ δυὸ μέρη».

Οἱ Γιαπωνέζοι ὑπερβάλλουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνῶ οἱ Ἀμερικανοὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ μειώσουν. Οἱ ἀμερόληπτοι ὅμως εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι μιὰ βόμβα τύπου Χιροσίμα, ποὺ θἄπεφτε σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, θὰ δημιουργοῦσε 50.000 νεκροὺς κι' ἄλλους τόσους τραυματίας. Ἂν λοιπὸν ὑποθέσουμε ὅτι γίνεται μιὰ μόνο ἐπιδρομή, ἀπὸ 400 ἀεροπλάνα ποὺ ρίχνουν μιὰ βόμβα τὸ καθένα (πράγμα διόλου ὑπερβολικό) συμπεραίνουμε ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας θἄχουν σκοτωθῆ ἀπ' αὐτὴν 20 ἑκατομμύρια ἀνθρωποι (ὅσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἱσπανίας) καὶ θἄχουν πληγωθῆ ἄλλοι τόσοι! Ὅσο γιὰ τὶς ὑλικὲς ζημίες 20 βόμβες ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος μιᾶς πόλεως σὰν τὸ Παρίσι.

Σημειωτέον δὲ ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἀμερικανοῦ Τζων Μὰκ Κλόϋ ἄλλοτε γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν σὲ 10 χρόνια ἡ ἀτομικὴ βόμβα θἄναι δέκα φορὲς ἀποτελεσματικώτερη ἀπ' τοῦ 1945. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἔντγαρ Πύτζελ, τῆς ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων, δήλωσε ὅτι οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες ἔχουν ἤδη φτιάσει μιὰ ἀτομικὴ βόμβα χίλιες φορὲς ἰσχυρότερη ἀπ' τῆς Χιροσίμα ποὺ ἔχει ἀποτελέσματα ἴσα 2.000.000 τόννοι νιτρογλυκερίνης!

Τέλος, ἡ «κοσμικὴ βόμβα» (στὴν ὁποία ἡ διάσπασις θὰ γίνεται μὲ τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες) θἄνει, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ὁλλανδοῦ καθηγητοῦ Κλέϋ, 1 δισεκατομμύριο φορὲς ἰσχυρότερη ἀπ' τὶς Χιροσίμα κι' ἱκανὴ ἴσως νὰ προκαλέσῃ διὰ μιᾶς τὴν ἐκρηξι ὁλόκληρης τῆς Γῆς! Ὁ διάσημος Ρῶσσος καθηγητὴς Καπίτζα διευθύνει στὴ Σοβιέτ. Ρωσσία τὶς ἔρευνες γιὰ τὴν αἰχμαλώτισι τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων. Στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες ἡ μελέτη τους νίνεται ἀπὸ ἀεροπλάνα — ἐργαστήρια, ποὺ πετοῦν συνεχῶς πάνω ἀπ' τὴν ἔρημο τῆς Καλιφόρνιας.

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου σὲρ Τζὼν Κάννινγκαμ, τὸ ἀσφαλέστερο μέρος σὲ περίπτωσι μελλοντικοῦ πολέμου θἄναι ἕνα πολεμικὸ πλοῖο, φτιαγμένο εἰδικὰ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, κινούμενον μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια κι' ἑπομένως ἱκανὸ νὰ κάμῃ πολλὲς φορὲς τὸ γῦρο τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενά.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν ἀεροπορία. Οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι καθυστερημένοι ἀρκετὰ ὡς πρὸς τὰ πυραυλοκίνητα ἢ τὰ ἀτομοκίνητα ἀεροπλάνα Ὡστόσο, ἔχουν ἐπιδοθῆ τώρα στὴ μεταβολὴ τῶν 3.000 (ὑπερφρουρίων) τους σὲ ἀεροπλάνα —ρομπότ. Τρία ἀπ' αὐτὰ ἑκαμαν πρὸ μηνῶν μιὰ πτῆσι δίχως πιλότο ἀπ' τὴ Χονολουλοὺ ὡς τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο μαζὶ μὲ γυμνάσια βομβαρδισμοῦ.

Τὸ 1941, οἱ Γερμανοὶ μελετοῦσαν τὰ σχέδια ἑνὸς πυραυλοκινήτου βομβαρδιστικοῦ, ποὺ θὰ πετοῦσε σὲ ὕψος 140 χιλιομέτρων μὲ ταχύτητα 12.444 χιλιομέτρων τὴν ὥρα θὰ μετέφερε 300 χιλιόγραμμα βομβῶν καὶ θἄχε ἀκτῖνα δράσεως 20.000 χιλιομέτρων. Δὲν ἔχουν γίνει ὅμως ἀκόμη πραγματικότης τὰ σχέδια αὐτά. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἀμερικανοὶ μελετοῦν κι' ἕνα ἀτομοκίνητο ἀεροπλάνο δίχως πιλότο. Κατασκευάζουν δὲ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐλπίζουν νὰ ἐπιτύχουν ταχύτητα 27.000 χιλιομέτρων σὲ ὕψος 24.000 μέτρων. Σκοπεύουν ἐπίσης νὰ ἐφοδιάσουν τὰ βομβαρδιστικὰ Β—36 (τὰ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου) μὲ κατοδιωκτικὰ ἀεροπλάνα πυραυλοκίνητα ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ξεκινοῦν ἀπ' τὸ βομβαρδιστικὸ καὶ νὰ ζαναγυρίζουν σ' αὐτὸ ἐνῶ θὰ πετάῃ.

Τέλος λέγεται ὅτι ἐπινοήθηκαν μαχητικὰ ἀεροπλάνα ἀμφιβία ἱκανὰ νὰ προσθαλασσωθοῦν, νὰ βουτήσουν, καὶ νὰ μεἰνουν κάτω ἀπ' τὸ νερό, σὰν ὑποβρύχια χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ράνταρ τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων!

Σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο ἴσναι ἀπαραίτητο νὰ διασκορπισθῇ ὁ πληθυσμὸς τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐργοστασίων καὶ νὰ δημιουργηθοῦν ὑπόγεια κατσφύγια καὶ ἐργοστάσια προφυλαγμένα ἀπ' τὴ ραδιενέργεια κι' ἀπ' τὴ μεγάλη θερμότητα. Γι αὐτὸ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξετάζουν ἤδη καὶ καταγράφουν τὶς μεγάλες σπηλιὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴν πολιτεία τῆς Βιργινίας. Στὴ Σουηδία δυο μεγάλα ἐργοστάσια εἶναι ἤδη ("ἀντιατομικὰ") καὶ προφυλαγμένα μὲ εἰδικὰ φίλτρα ἀπ' τὰ ραδιενεργὰ ἀέρια. Ἕνας Νεοϋορκέζος μηχανικὸς φτιάνει σπιτια ἀντιατομικὰ μὲ τοίχους ἀπὸ εἰδικὸ θερμοαπομονωτικὸ τσιμέντο. Οἱ πόρτες τους κλείνουν αὐτομάτως μ' ἕνα "ἠλεκτρικὸ μάτι", ποὺ θὰ λειτουργήσῃ μὲ τὴ λάμψι τῆς ἐκρήξεως.

Ὁ καλλίτερος τρόπος προστασίας θἄναι ἡ καταρρίψις τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων πρὶν φθάσουν πανῳ ἀπ' τὸ στόχο τους. Αὐτὸ θὰ γίνεται μὲ ὡρισμένες ἀκτίνες, ποὺ θὰ ἐπηρεάζουν τὰ μηχανήματα κατευθύνσεως τῶν ἀεροπλάνων—ρομπότ ἢ τὴν πνευματικὴ διεύγεια τοῦ πιλότου καὶ θὰ προκαλοῦν ἔτσι τὴν ἔγκαιρη ἢ ἀστοτροφή τους. Θὰ ἐκσφενδονίζωνται ἐπίσης βλήματα ποὺ θὰ τὰ συναντοῦν καὶ θὰ τὰ καταστρέφουν στὸν ἀέρα ἀκόμη καὶ σὲ πολὺ μεγάλα ὕψη (ὅπως εἶναι τὰ "ΓΚΑΠΑ") ποὺ κατασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ μοιάζει μ' ἕνα μολυβὶ μήκους 3 μέτρων).

Γιὰ τὴ «ραδιενεργὸ σκόνη» καὶ τὸ μικροβιακὸ πόλεμο ἔχουμε γράψει ἀλλοτε ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ξανασχοληθοῦμε ἐδῶ μ' αὐτὰ τὰ νέα ὅπλα.

Προβλέπεται ἀκόμη καὶ ὁ "ἠλεκτρικὸς πόλεμος". Ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματος εἶναι ἔδρα παλμικῶν ἠλεκτρικῶν δονήσεων μεγάλης συχνότητος Μποροῦν λοιπὸν καὶ νὰ δεχθοῦν παρόμοιες δονήσεις. Συνεπῶς, ἂν οἱ ἐπιστήμονες κατορθώσουν νὰ τὶς παραγάγουν μὲ εἰδικὲς συσκευές, μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ἀπὸ μακρυὰ θαυματοφόρα ἠλεκτρικὰ ρεύματα μέσα στὸν ὀργανισμό μας. Θἄναι δηλαδὴ μιὰ ἠλεκτροπληξία ἐξ ἀποστάσεως!

Τέλος, τὸ «ἠχητικὸ τουφέκι» μὲ τὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται ὁ Αὐστραλὸς καθηγητὴς Σὶκ. πρόκειται νὰ συγκεντρώνῃ τοὺς «περιήχους» σὲ μιὰ ἰσχυρὴ δέσμη καὶ νὰ προκαλῇ τὸ θάνατο ἀπὸ μακρυά.

Πάντως, τὸ πεζικὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παίζῃ τὸ βασικὸ ρόλο του στὸν πόλεμο. Θὰ χρειάζεται λοιπὸν νὰ μεταφέρωνται τὰ στρατεύματα ἀεροπορικῶς. Ὑπολογίζεται ὅτι 1.000 ἀεροπλάνα τύπου ("Ἀστερισμοῦ") τῶν 92 τόννων κι' ἄλλα τόσα φορτηγὰ θὰ μποροῦν νὰ μεταφέρουν σὲ μιὰ νύχτα ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη 400.000 ἄνδρες μὲ τὸν ὁπλισμό τους τὰ κανόνια τους καὶ τὰ ἐλαφρὰ τάνκς τους! Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, τόσο στὴ Ρωσσία ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική, κατασκευάζονται τάνκς ἀπὸ μέταλλα ἐλαφρὰ καὶ κανόνια ποὺ δὲν «κλωτσοῦν» στημένα πάνω σὲ ἐλαφροὺς τρίποδες.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντιαρματικὰ ὅπλα ἔχουν πολὺ προοδεύσει. Τὰ ἀμερικανικὰ ("Τίνκ Τίμ"), μὲ διάμετρο 75 χιλιοστῶν καὶ ἐλαφνεκὲς 1.500 μέτρων διαπερνοῦν θώρακες πάχους 7 πόντων μὲ ταχύτητα 1.600 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Χρειάζεται ἑπομένως νὰ κατασκευασθοῦν τάνκς μὲ ἰσχυρότερη θωράκισι, ἀλλὰ ὄχι βαρύτερα (κι αὐτὸ φαίνεται ὅτι τὸ ἐπέτυχαν οἱ Ρῶσσοι). Δοκιμάζονται ἐξ ἄλλου παντοῦ τὰ "κεκ κινούμενα μὲ σύστημα ρουκέτας. Ἕνα τέτοιο ἀμερικανικό, εἶναι ἱκανὸ νὰ πηδᾷ πάνω ἀπ' τὰ ἐμπόδια καὶ γι' αὐτὸ ἀνομάσθηκε («τάνκς — βάτραχος»). Προβλέπεται δὲ ὅτι προσεχῶς τὰ τάνκς αὐτοῦ τοῦ εἴδους θἀκάνουν πηδήματα ἑκατοντάδων μέτρων!

Ντιμένος μ' ἕνα θώρακα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία ἀδιαπέραστη ἀπ' τὰ ἀέρια καὶ τὴ ραδιενέργεια, ἐφωδιασμένος μὲ πυραυλοκίνητη μοτοσυκλέττα (κατασκευάζονται ἤδη τέτοιες στὴν Ἀγγλία) μ' ἕνα μικρὸ αὐτόγυρο στερεωμένο στὴν πλάτη του γιὰ νὰ κάνῃ πτήσεις μέχρι 60 χιλιομέτρων, ὡπλισμένος μὲ ρουκετοβόλα καὶ μ' ἕνα ἀθόρυβο ὁπλοπολυβόλο, ὁ σύγχρονος πολεμιστὴς θὰ πρέπῃ νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἐχθρικοὺς στόχους, νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια καὶ νὰ κάμῃ ἕνα ἐπιστημονικὸ σαμποτάζ.

ΖΑΡΛ ΝΟΥΑΓΙΓ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

1) ΤΥΡΟΣ. 2) ΥΑΙΝΑ. 3) ΡΙΓΟΣ. 4) ΟΝΟΜΑ καὶ 5) ΣΑΣΑΣ.

Ὅσο γιὰ τὶς λέξεις ποὺ πρέπει νὰ βρῆτε, βοηθοῦμενοι ἀπὸ τὰ σκίτσα εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

1) Τόξον, ὑπόδημα, ρόμφος, ὀκτὼ Σελήνη = ΤΥΡΟΣ. 2) Ὑδρία αὐτοκίνητο ἴσον, ναύτης ἄνθος = ΥΑΙΝΑ 3) Ρόμβος, ἱερεύς γέφυρα, ὄπλον στέμμα = ΡΙΓΟΣ. 4) Ὀφθαλμὸς νότα οὖς, μονὰς ἀλεξίπτωτον = ΟΝΟΜΑ 5) Σταυρός, ἄσσος, σατανᾶς ἄγκυρα, σπάθη = ΣΑΣΑΣ.

Ἕνα ἀρχαῖο γνωμικὸ

Οἱ ἀριθμοὶ ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦν ὡς ἑξῆς: 1 13 4 17 24 13 — 5 16 9 21 1 13 24 13 — 16 1 18 1 — 3 7 — 19 1 21 15 18.

Καὶ τὸ σχηματιζόμενο ρητὸ εἶνε: ΑΝΔΡΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΠΑΣΑ ΓΗ ΤΑΦΟΣ

Σταυρόλεξο γιὰ βιαστικούς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΠΙΜΑΧΑ 2) ΙΣΟΓΕΙΑ. 3) ΙΛΙΓΓΙΩ. 4) ΝΥΣΤΑΖΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΝΙΑΙΟΝ. 2) ΙΣΟΒΙΟΣ. 3) ΑΠΕΡΓΙΑ 4) ΑΝΑΧΩΡΩ.

Τὸ τεπόζιτο

45 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐφ' ὅσον στὰ 30 λεπτὰ ἔχει φύγει τὸ ἕνα τρίτον τοῦ νεροῦ τὸ τεπόζιτο ἔχει γεμίσει κατὰ τὰ 2/3. Ἄρα γιὰ τὸ ὑπόλοιπο 1/3 χρειάζεται 15 λεπτά.

Ὁ πατέρας κι' ὁ γυιός

Ὁ πατέρας 25, ὁ γυιὸς 5 Μόνον οὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ τσιριάζουν στὰ δεδομένα τοῦ προβλήματος

Τὰ εἰσοδήματά του

Ἤδαν 1.111.111 δραχμὲς καὶ 11 λεπτά. Γιατί ἂν ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ τὸ ἕνα δεκατόν του μένει ὁ ἀριθμὸς 1.000 000

Γόπες καὶ τσιγάρα

Μὲ τὶς 27 γόπες θὰ φτιάξῃ 9 τσιγάρο. Καπνίζοντάς τα θὰ τοῦ μείνουν 9 γόπες μὲ τὶς ὁποίες θὰ φτιάξῃ ἄλλα τρία τσιγάρα Τέλος μὲ τὶς γόπες τῶν τριῶν αὐτῶν σιγαρέττων θὰ φτιάξῃ ἕνα τελευταῖο τσιγάρο τοῦ ὁποίου ἡ γόπα θὰ τοῦ μείνει πρός... φύλαξιν. Θὰ καπνίσῃ δηλαδὴ 9 + 3 + 1 = 13 σιγαρέττα.

Μεταγραμματισμὸς

ΚΕΡΜΑ — ΔΕΡΜΑ

Κινηματογραφικοὶ ἀστέρες

Μάργκαρετ Σούλλιβαν Μάονκ ρετ Λόκνουντ, Μάργκαρετ Ο' Μπράϊεν Μάργκαρετ Λίντσαιν

Μπέττυ Ντάϊβις. Μπέττυ Χούττον Μπέττυ Στόκφιλντ Μπέττυ Γκρεϊμπλ.

Τζόαν Κράουφορντ Τζὰκ Μπλοντὲλ Τζόαν Μπέννετ. Τζόαν Φονταίν

Ρόμπερτ Ταίηλορ Ρόμπερτ Ντόνατ, Ρόμπερτ Γιούνγκ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ.

Μώρην Ο' Χάρα Μώρην Ο' Σούλλιβαν.

Βίβιαν Μπλέϊν Βίβιαν Λῆ. Βίβιαν Ρομάνς.

Τζαίημς Κάγκνεϋ. Τζαίημς Στιούαρτ Τζὶν Τίρνεϋ Τζὶν Κρωὶν. Τζὶν Πάρκερ.

Οὐῶρνερ Ὄλλαν Οὐῶρνερ Μπάξτερ.

Ἀλλάζοντάς ἕνα γράμμα

1) ΠΟΛΙΣ. 2) ΠΟΛΟΣ 3) ΒΟΛΟΣ 4) ΒΕΛΟΣ 5) ΜΕΛΟΣ. 6) ΜΕΡΟΣ. 7) ΜΕΡΙΣ. 8) ΜΩΡΙΣ 9) ΧΩΡΙΣ 10) ΧΩΡΙΟ

Ἀναγραμματισμὸς

Πίλος — Πόλις.

Λεξίγριφος

Αὐστρία = Αὐσ — Τρία.

ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ τοῦ μέλλοντος

Ἡ διαρκὴς ἐξασφάλισις καθαροῦ ἀέρος ὑπὸ τὴν θάλασσαν

Τὸ κυριώτερο πρόβλημα γιὰ τὰ ὑποβρύχια εἶνε ἡ ἐξασφάλισις καθαροῦ ἀέρος γιὰ τὴν ἀναπνοὴ τοῦ πληρώματος, κι' ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὴ λειτουργία τῶν πετρελαιομηχανῶν. Ἰδοὺ γιατί τὰ σκάφη αὐτὰ ἔχουν καὶ ἠλεκτρικὰ μοτέρ. γιὰ νὰ κινοῦνται κάτω ἀπ' τὸ νερὸ χωρὶς καταναλῶσει πολυτίμου ὀξυγόνου. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα καταδύσεως ἀναγκάζονται ν' ἀνεβοῦν στὴν ἐπιφάνεια. γιὰ ν' ἀνανεώσουν τὸν ἀέρα τους.

Ὡστόσο ἡ ἀνάγκη αὐτὴ τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα δὲν εἶνε ἀπόλυτη. Γιατὶ ὑπάρχουν μέσα στὴ θάλασσα τεράστιες ποσότητες ἀέρος. Μόνο ποὺ ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶνε διαλελυμένος στὸ νερὸ καὶ χρειάζεται νὰ τὸν ἀποχωρίσῃ κανείς. ὅπως κάνουν τὰ ψάρια.

Πράγματι, τὰ ψάρια δὲν ἀναπνέουν ἀέρα ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα — ἐκτὸς ἀπ' τὶς φάλαινες, ποὺ ἔχουν πνεύμονες σὰν τοὺς δικούς μας. Τὸ αἷμα τους περνάει ἀπὸ τὰ «βράγχια», δηλαδὴ πολυάριθμα φύλλα σὲ σχῆμα βεντάλιας χρώματος βαθυκόκκινου, ποὺ μποροῦμε νὰ τὰ ἰδοῦμε ἂν ἀνασηκώσουμε λίγο τὰ «αὐτιά» τους. Ἐκεῖ μέσα, συμβαίνει ἕνα «ὀσμωτικὸν» φαινόμενον. Τὸ αἷμα ἀπορροφᾷ τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος, τοῦ διαλελυμένου στὸ νερό, κι' ἐλευθερώνει τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ του.

Οἱ ἄνθρωποι θὰ μποροῦν ν' ἀναπνέουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάτω ἀπ' τὸ νερό, τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ πρόοδοι τῆς χειρουργικῆς θὰ ἐπιτρέψουν τὴ μεταμόσχευσι φυσικῶν ἢ τεχνητῶν βραγχίων στὸ λαιμὸ ἢ στὸ στῆθος τους γιὰ τὴν ἀπορρόφησι ὀξυγόνου. Δὲν ἔχομε βέβαια φτάσει ἀκόμη ὡς ἐκεῖ. Πάντως ὅμως, δὲν πρόκειται γιὰ κάτι ἐπιστημονικῶς ἀδύνατον.

Σημειωτέον ὅτι. ἂν σήμερα ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κάτω ἀπ' τὸ νερὸ περισσότερο ἀπὸ μερικὲς δεκάδες δευτερολέπτων. ἢ τὸ πολὺ τρία λεπτὰ — σ' αὐτὸ τὸ ρεκὸρ φτάνουν οἱ δύτες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ — δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς ποὺ ἤμαστε ἀκόμη ζῶα ὑδρόβια. Ἔτσι τοὐλάχιστον βεβαιώνουν οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως. Κι' οἱ ὠτορινολαρυγγολόγοι διακρίνουν καθαρὰ στὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ μας τὰ σημάδια τῶν παληῶν καὶ χαμένων πιὰ βραγχίων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὴ λύσι αὐτὴ τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν ἀνθρώπων μὲ βράγχια προβλέπεται καὶ μιὰ ἄλλη γιὰ τὰ ὑποβρύχια.

Σύμφωνα μὲ τὶς πρόσφατες παρατηρήσεις ἑνὸς Γάλλου ἐπιστήμονος ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνεκοινώθησαν μάλιστα στὴν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν, μποροῦμε ν' ἀναπνεύσουμε ὑπεφερτὰ ὅταν ὁ ἀέρας περιέχῃ 16% ὀξυγόνο καὶ 2% ἀνθρακικὸ ὀξὺ (ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας περιέχει 21% ὀξυγόνον κι' ἐλάχιστο ἀνθρακικὸ ὀξύ). Αὐτὴ λοιπὸν ἡ «πτωχὴ» ἀτμόσφαιρα μπορεῖ νὰ ἐμπλουτίζεται συνεχῶς καὶ ἐπ' ἄπειρον μὲ ὀξυγόνο, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἐλαττώνεται ἡ ἀναλογία του, μὲ τὴν ἁπλὴ ἐπαφὴ ἑνὸς ρεύματος νεροῦ μέσα σὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευή.

Πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο φαινόμενον, ποὺ παρατηρεῖται σὲ ὡρισμένα ὑδρόβια σκουλήκια, τὰ ὁποῖα φαίνονται σὰν ντυμένα μὲ ἀσήμι. Ὁ λαμπερὸς αὐτὸς «μανδύας» τους ἀποτελεῖται ἀπὸ μικροσκοπικὲς φυσαλλίδες ἀέρος ποὺ τροφοδοτοῦν τὴν ἀναπνοή τοῦ ἐντόμου. Ἡ ποσότης αὐτὴ τοῦ ἀέρος θὰ ἐξαντλεῖτο γρήγορα, ἂν δὲν ἀνανεώνόταν αὐτομάτως τὸ ὀξυγόνο του μὲ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ νερό. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. μένει διαρκῶς ἀναπνεύσιμος ὁ ἀέρας τῆς μικρῆς φούσκας ποὺ σχηματίζει ἕνα εἶδος ἀράχνης γιὰ νὰ ζῇ στὸ βάθος τοῦ νεροῦ.

Ἕνα κατάλληλο λοιπὸν μηχάνημα μπορεῖ, μὲ τὴν κυκλοφορία 80 λίτρων νεροῦ, νὰ προσφέρῃ 1 λίτρον ὀξυγόνου ἢ ν' ἀπορροφήσῃ ἴση ποσότητα ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

Φαντασθῆτε τώρα ἕνα δύτη, ποὺ θὰ κυκλοφορῇ στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, ἔχοντας κρεμασμένη στὴν πλάτη του μὲ τιράντες μιὰ συσκευή, ποὺ θὰ ἐπιτρέπῃ τὸ «πλύσιμο» τοῦ ἀέρος τῆς ἐκπνοῆς του καὶ τὸν ἐφοδιασμό του μὲ νέο ὀξυγόνο γιὰ τὴν εἰσπνοή. προερχόμενον ἀπ' τὸ νερό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ πηγαινοέρχεται ἐλεύθερα κι' ἀπεριόριστα, χωρὶς νὰ τὸν δεσμεύῃ ἕνας ἐνοχλητικὸς σωλήνας.

Ἡ δυσκολία εἶνε ὅτι, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀναπνοὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, χρειάζονται 2 λίτρα ὀξυγόνου στὸ λεπτό. Αὐτὸ προϋποθέτει μιὰ κυκλοφορία 160 λίτρων νεροῦ. Μάλιστα, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπόλυτα κι' ἀπρόσκοπτα ὁ ἐφοδιασμὸς μ' αὐτὰ τὰ 2 λίτρα ὀξυγόνου. θἄπρεπε νὰ κυκλοφοροῦν — γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον — 250 λίτρα (160 ὀκάδες) νεροῦ. Κι' ὁ δύτης δὲν θἄχη στὴ διάθεσί του παρὰ μόνο τὴ μυϊκὴ του δύναμι, γιὰ νὰ κινήσῃ ὅλη αὐτὴ τὴν ποσότητα τοῦ νεροῦ, πρᾶγμας τελείως ἀκατόρθωτο!

Σ' ἕνα ὑποβρύχιο ὅμως, τὸ πρόβλημα παίρνει ἄλλη μορφή, γιατὶ ὑπάρχει διαθέσιμη κινητήριος δύναμις. Ἐξ ἄλλου, οἱ μηχανὲς Ντὶζελ εἶνε λιγώτερο ἀπαιτητικὲς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπινους πνεύμονες. Λειτουργοῦν δηλαδὴ ἀκόμη καὶ μὲ ἀέρα ποὺ περιέχει 10% ἀνθρακικὸν ὀξύ. Συνεπῶς, ἀκοῦν 20 λίτρα νεροῦ γιὰ τὸ ἀποτελεσματικὸ πλύσιμο κάθε λίτρου ἀερίου τῆς ἐξατμίσεως καὶ τὴ μεταβολή του σὲ ἀέρα σχετικῶς καθαρὸ καὶ κατάλληλο, πάλι γιὰ τὴ μηχανή. Συγχρόνως, ἕνα πιὸ τελειοποιημένο μηχάνημα θὰ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνανέωσι τοῦ ἀέρος γιὰ τὴν ἀναπνοή.

Ἕνα ὑποβρύχιο, ἐφωδιασμένο μὲ τέτοιες συσκευὲς ἐξαγωγῆς τοῦ ἀέρος ἀπ' τὴ θάλασσα δὲν θἄχε ποτὲ ἀνάγκη ν' ἀνεβῇ στὴν ἐπιφάνεια. Θἄμενε συνεχῶς κάτω ἀπ' τὸ νερό, χωρὶς ν' ἀποκαλύπτῃ ποτὲ τὴν παρουσία του μὲ φυσαλλίδες ἀερίων. Θἄκανε ἔτσι ἕνα ταξεῖδι ὁλοκλήρων ἑβδομάδων, δίχως νὰ βγάλῃ ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ παρὰ μόνο τὸ περισκόπιό του.

Τί ὡραῖο κεφάλαιο θὰ πρόσθετε ὁ Βὲρν στὸ γνωστὸ μυθιστόρημά του «Εἴκοσι χιλιάδες λεύγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν», ἂν ἤξερε τὴν καινούργια αὐτὴ τελειοποίησι τῶν ὑποβρυχίων!...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΔΙΣΤΗΡ

Ὁ πελάτης: Ἐπιμένεις λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ σοῦπα εἶνε ζεστή;...

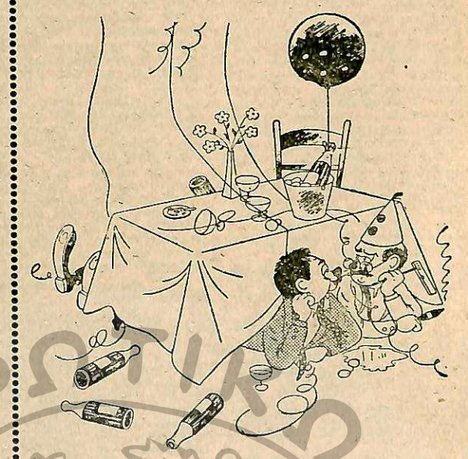

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

— Μιλᾶς σοβαρά;

— Ἔχω ὕφος ὅτι ἀστειευομαι;

— Μὴν παραπονιέσαι! Σὲ περίμενα ὡς τὶς πέντε καὶ πέντε!...

Δ αιματικὸ διήγημα

Εἶχα πάρει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ δίπλωμα τοῦ γιατροῦ κι' ὅπως ἤμουν ἀκόμη χωρὶς πελατεία. Ἔτρεχα γιὰ νὰ προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου ἀπὸ τὴ μιὰ κλινικὴ στὴν ἄλλη. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς γνωρίστηκα μὲ τὸν Μέρεντιθ. Ἦταν ἕνας ἐρασιτέχνης τῆς ἰατρικῆς, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συναντᾶει κανεὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἐργασθοῦν καὶ μποροῦν ν' ἀφοσιώνωνται στὰ καπρίτσια τους. Ἡ ζωηρότης του καὶ ἡ φρεσκάδα τοῦ πνεύματός του μοῦ ἄρεσαν κι' ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες γινήκαμε πολὺ στενοὶ φίλοι ὅπως συμβαίνει συνήθως μὲ δυὸ νέους ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία καὶ τὰ ἴδια γούστα.

Μιὰ μέρα, ὁ Μέρεντιθ μὲ παρουσίασε στὸ λόρδο Μπάμπινγκτων, ποὺ ἦταν θεῖος καὶ κηδεμὼν του.

Ὁ γηραιὸς εὐπατρίδης εἶχε κάμει τὴν ἀπερισκεψία νὰ ἐνώσῃ τοὺς χειμῶνες του μὲ τὶς ἀνοίξεις μιᾶς ὡραιοτάτης Γαλλίδος κι' ἐμεναν τώρα σὲ μιὰ κομψὴ ἐπαυλὶ, σκεπασμένη μὲ κισσοὺς κοντὰ στὸ σταθμὸ τῆς Βίλλ ντ' Ἀβραί.

Ἀπὸ τότε πῆρα τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνω μαζὶ μὲ τὸν Μέρεντιθ κάθε Κυριακὴ στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων.

Ἔνα πρᾶγμα μοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσι. Κάθε φορὰ ποὺ πηγαίναμε περίπατο ὁ Μέρεντιθ καὶ ἡ λαίδη Μαρκέλλα ἦσαν ἐξαιρετικὰ χαρούμενοι. Ἀντίθετα, στὸ σπίτι εἶχα, καὶ οἱ δύο τὴν ψυχρὴ ἐκείνη εὐγένεια ποὺ εἶνε συνηθισμένη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καλοῦ κόσμου.

Ἦταν ἕνα παιχνίδι ἐκ μέρους των γιὰ ν' ἀποκοιμίζουν τὸν λόρδο ν' Μπάμπινγκτων καὶ νὰ μὴν προκαλοῦν τὶς ὑποψίες του;

Ὁμολογῶ πὼς πολλὲς φορὲς ἔκαμα αὐτὴ τὴ σκέψι.

Εἶχαν περάσει τώρα τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισα νὰ πηγαίνω στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων.

Ἡ λαίδη Μαρκέλλα ἔμενε συνήθως στὸ τραπέζι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, γιὰ νὰ συγκρατῇ τὸ σύζυγό της, ποὺ ἦταν ἕνας τρομερὸς πότης.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅμως ἦταν ἀφοσιωμένη σὲ μιὰ πρωτότυπη διασκέδασι: Ἀφοῦ ἔφαγε τὸ πορτοκάλλι της, ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴ φλοῦδα, ποὺ εἶχεν ἀπομείνει ὁλόκληρη μέσα στὸ πιάτο.

Τὴν ἔκοψε πρῶτα-πρῶτα σὲ μικρούς ρόμβους, τοὺς μάζεψε σὲ σωρὸ κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ φτιάνῃ διάφορα σχήματα.

Καί, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, σήκωνε κάθε τόσο τὰ μάτια της καὶ τὰ στήλωνε στὸν Μέρεντιθ ποὺ φαινόταν στενοχωρημένος.

Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὰ σχήματα αὐτὰ εἶχαν ἕνα μυστικὸ νόημα, ἦσαν ἕνα εἶδος κρυπτογραφικῆς γλώσσης μεταξὺ τῆς λαίδης Μαρκέλλας καὶ τοῦ Μέρεντιθ.

Ἡ σύζυγος τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων φαινόταν σὰν νὰ περίμενε κάποια ἀπάντησι, ποὺ ὁ Μέρεντιθ ἀπόφευγε νὰ τῆς δώσῃ. Κι' ἔξαφνα εἶπε στὸ ἰδιό του:

—Ὁ καιρὸς εἶνε σήμερα θαυμάσιος καὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς προτείνω νὰ πᾶμε ὡς τὸ Βωκρεσσόν. Τί λέτε γιὰ τὰ πόδια σας;

—Τὰ πόδια μου ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, ἀπάντησε ὁ λόρδος, δὲν θὰ εἶχεν καμμιὰ δυσκολία νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν ἂν ὁ φίλος σου ὁ γιατρὸς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀφίνῃ νὰ στηρίζωμαι στὸ χέρι του.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἀπάντησα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξεκινήσαμε ὅπως συνήθως. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ λαίδη Μαρκέλλα καὶ ὁ Μέρεντιθ, μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο ἀρχισαν νὰ χειρονομοῦν ζωηρά. Ἦταν σὰν ἡ νεαρὴ γυναίκα νὰ παρακινοῦσε τὸ φίλο μου σὲ κάτι ποὺ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ.

Ὁ περίπατός μας κράτησε τρεῖς ὧρες καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ κάσαμε τὴ λεῖδη Μαρκέλλα καὶ τὸν Μέρεντιθ ἔτσι ποὺ ὁ λόρδος Μπάμπινγκτων κι' ἐγὼ ἀναγκασθήκαμε νὰ γυρίσωμε μόνοι στὴν ἐπαυλή.

Κατὰ τὶς ἕξη, τέλος, ἕνα ἀνοιχτὸ ἁμάξι μπῆκε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴ μαρμάρινη σκάλα.

Ἡ λαίδη Μαρκέλλα πήδησε ἀμέσως κάτω, ἀνάλαφρη σὰν πουλάκι.

—Ἔλᾶτε γρήγορα! μοῦ φώναξε. Ὁ καϋμένος ὁ Μέρεντιθ χτύπησε τὸ πόδι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετακινηθῇ.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πρόσθεσε:

—Φυσικά, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἀπόψε ἀπὸ τὴ βίλλα. Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ ἑτοιμάσουν δυὸ δωμάτια.

Μετεφέραμε τὸν Μέρεντιθ ἐπάνω ἀλλά, παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονή μου ἀρνήθηκε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἰδῶ τὸ πόδι του.

Τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά; Δὲ ξέρω τί μὲ ἔκανε νὰ φανταζωμαι ὅτι τὸ σπάσιμο τοῦ ποδιοῦ του ἦταν ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ παραμονή μας στὴν ἐπαυλὶ κατὰ τὴ νύχτα.

Στὸ τραπέζι, ὁ Μέρεντιθ δὲν ἔφαγε καθόλου. Ζήτησε μόνον νὰ τὸν ξαπλώσουμε σ' ἕνα ντιβάνι πλάι στὸ λόρδο Μπάρμπινγκτων.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἔπιαν μαζὶ μερικὰ ποτηράκια τσέρρυ. Ὁ λόρδος μάλιστα εἶχε βάλει τὸ ποτῆρι του σ' ἕνα τραπεζάκι πλάι στὸ ντιβάνι τοῦ ἀνηψιοῦ του.

Ἔπειτα πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Ξαφνικά, ξύπνησα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ποὺ καλοῦσε σὲ βοήθεια. Ἔτρεξα ἀμέσως ἔξω. Στὸ διάδρομο βρῆκα τὸν Μέρεντιθ.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

—Ὁ λόρδος Μπάμπινγκτων πέθανε ἢ... πεθαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη! μοῦ ἀπάντησε.

Ἔνοιωσα ἀμέσως τὰ γόνατά μου νὰ τρέμουν. Καὶ τὸ μυαλό μου ἔτρεξε στὰ περίεργα σχήματα ποὺ ἡ λαίδη Μαρκέλλα ἦσαν ἐξαιρετικὰ χαρούμενοι. Ἀντίθετα, στὸ σπίτι εἶχα, καὶ οἱ δύο τὴν ψυχρὴ ἐκείνη εὐγένεια ποὺ εἶνε συνηθισμένη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καλοῦ κόσμου.

Ἦταν ἕνα παιχνίδι ἐκ μέρους των γιὰ ν' ἀποκοιμίζουν τὸν λόρδο ν' Μπάμπινγκτων καὶ νὰ μὴν προκαλοῦν τὶς ὑποψίες του;

Ὁμολογῶ πὼς πολλὲς φορὲς ἔκαμα αὐτὴ τὴ σκέψι.

Εἶχαν περάσει τώρα τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισα νὰ πηγαίνω στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων.

Ἡ λαίδη Μαρκέλλα ἔμενε συνήθως στὸ τραπέζι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, γιὰ νὰ συγκρατῇ τὸ σύζυγό της, ποὺ ἦταν ἕνας τρομερὸς πότης.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅμως ἦταν ἀφοσιωμένη σὲ μιὰ πρωτότυπη διασκέδασι: Ἀφοῦ ἔφαγε τὸ πορτοκάλλι της, ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴ φλοῦδα, ποὺ εἶχεν ἀπομείνει ὁλόκληρη μέσα στὸ πιάτο.

Τὴν ἔκοψε πρῶτα-πρῶτα σὲ μικρούς ρόμβους, τοὺς μάζεψε σὲ σωρὸ κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ φτιάνῃ διάφορα σχήματα.

Καί, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, σήκωνε κάθε τόσο τὰ μάτια της καὶ τὰ στήλωνε στὸν Μέρεντιθ ποὺ φαινόταν στενοχωρημένος.

Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὰ σχήματα αὐτὰ εἶχαν ἕνα μυστικὸ νόημα, ἦσαν ἕνα εἶδος κρυπτογραφικῆς γλώσσης μεταξὺ τῆς λαίδης Μαρκέλλας καὶ τοῦ Μέρεντιθ.

Ἡ σύζυγος τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων φαινόταν σὰν νὰ περίμενε κάποια ἀπάντησι, ποὺ ὁ Μέρεντιθ ἀπόφευγε νὰ τῆς δώσῃ. Κι' ἔξαφνα εἶπε στὸ ἰδιό του:

—Ὁ καιρὸς εἶνε σήμερα θαυμάσιος καὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς προτείνω νὰ πᾶμε ὡς τὸ Βωκρεσσόν. Τί λέτε γιὰ τὰ πόδια σας;

—Τὰ πόδια μου ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, ἀπάντησε ὁ λόρδος, δὲν θὰ εἶχεν καμμιὰ δυσκολία νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν ἂν ὁ φίλος σου ὁ γιατρὸς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀφίνῃ νὰ στηρίζωμαι στὸ χέρι του.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἀπάντησα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξεκινήσαμε ὅπως συνήθως. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ λαίδη Μαρκέλλα καὶ ὁ Μέρεντιθ, μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο ἀρχισαν νὰ χειρονομοῦν ζωηρά. Ἦταν σὰν ἡ νεαρὴ γυναίκα νὰ παρακινοῦσε τὸ φίλο μου σὲ κάτι ποὺ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ.

Ὁ περίπατός μας κράτησε τρεῖς ὧρες καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ κάσαμε τὴ λεῖδη Μαρκέλλα καὶ τὸν Μέρεντιθ ἔτσι ποὺ ὁ λόρδος Μπάμπινγκτων κι' ἐγὼ ἀναγκασθήκαμε νὰ γυρίσωμε μόνοι στὴν ἐπαυλή.

Κατὰ τὶς ἕξη, τέλος, ἕνα ἀνοιχτὸ ἁμάξι μπῆκε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴ μαρμάρινη σκάλα.

Ἡ λαίδη Μαρκέλλα πήδησε ἀμέσως κάτω, ἀνάλαφρη σὰν πουλάκι.

—Ἔλᾶτε γρήγορα! μοῦ φώναξε. Ὁ καϋμένος ὁ Μέρεντιθ χτύπησε τὸ πόδι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετακινηθῇ.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πρόσθεσε:

—Φυσικά, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἀπόψε ἀπὸ τὴ βίλλα. Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ ἑτοιμάσουν δυὸ δωμάτια.

Μετεφέραμε τὸν Μέρεντιθ ἐπάνω ἀλλά, παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονή μου ἀρνήθηκε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἰδῶ τὸ πόδι του.

Τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά; Δὲ ξέρω τί μὲ ἔκανε νὰ φανταζωμαι ὅτι τὸ σπάσιμο τοῦ ποδιοῦ του ἦταν ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ παραμονή μας στὴν ἐπαυλὶ κατὰ τὴ νύχτα.

Στὸ τραπέζι, ὁ Μέρεντιθ δὲν ἔφαγε καθόλου. Ζήτησε μόνον νὰ τὸν ξαπλώσουμε σ' ἕνα ντιβάνι πλάι στὸ λόρδο Μπάρμπινγκτων.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἔπιαν μαζὶ μερικὰ ποτηράκια τσέρρυ. Ὁ λόρδος μάλιστα εἶχε βάλει τὸ ποτῆρι του σ' ἕνα τραπεζάκι πλάι στὸ ντιβάνι τοῦ ἀνηψιοῦ του.

Ἔπειτα πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Ξαφνικά, ξύπνησα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ποὺ καλοῦσε σὲ βοήθεια. Ἔτρεξα ἀμέσως ἔξω. Στὸ διάδρομο βρῆκα τὸν Μέρεντιθ.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

—Ὁ λόρδος Μπάμπινγκτων πέθανε ἢ... πεθαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη! μοῦ ἀπάντησε.

Ἔνοιωσα ἀμέσως τὰ γόνατά μου νὰ τρέμουν. Καὶ τὸ μυαλό μου ἔτρεξε στὰ περίεργα σχήματα ποὺ ἡ λαίδη Μαρκέλλα ἦσαν ἐξαιρετικὰ χαρούμενοι. Ἀντίθετα, στὸ σπίτι εἶχα, καὶ οἱ δύο τὴν ψυχρὴ ἐκείνη εὐγένεια ποὺ εἶνε συνηθισμένη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καλοῦ κόσμου.

Ἦταν ἕνα παιχνίδι ἐκ μέρους των γιὰ ν' ἀποκοιμίζουν τὸν λόρδο ν' Μπάμπινγκτων καὶ νὰ μὴν προκαλοῦν τὶς ὑποψίες του;

Ὁμολογῶ πὼς πολλὲς φορὲς ἔκαμα αὐτὴ τὴ σκέψι.

Εἶχαν περάσει τώρα τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισα νὰ πηγαίνω στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων.

Ἡ λαίδη Μαρκέλλα ἔμενε συνήθως στὸ τραπέζι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, γιὰ νὰ συγκρατῇ τὸ σύζυγό της, ποὺ ἦταν ἕνας τρομερὸς πότης.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅμως ἦταν ἀφοσιωμένη σὲ μιὰ πρωτότυπη διασκέδασι: Ἀφοῦ ἔφαγε τὸ πορτοκάλλι της, ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴ φλοῦδα, ποὺ εἶχεν ἀπομείνει ὁλόκληρη μέσα στὸ πιάτο.

Τὴν ἔκοψε πρῶτα-πρῶτα σὲ μικρούς ρόμβους, τοὺς μάζεψε σὲ σωρὸ κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ φτιάνῃ διάφορα σχήματα.

Καί, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, σήκωνε κάθε τόσο τὰ μάτια της καὶ τὰ στήλωνε στὸν Μέρεντιθ ποὺ φαινόταν στενοχωρημένος.

Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὰ σχήματα αὐτὰ εἶχαν ἕνα μυστικὸ νόημα, ἦσαν ἕνα εἶδος κρυπτογραφικῆς γλώσσης μεταξὺ τῆς λαίδης Μαρκέλλας καὶ τοῦ Μέρεντιθ.

Ἡ σύζυγος τοῦ λόρδου Μπάμπινγκτων φαινόταν σὰν νὰ περίμενε κάποια ἀπάντησι, ποὺ ὁ Μέρεντιθ ἀπόφευγε νὰ τῆς δώσῃ. Κι' ἔξαφνα εἶπε στὸ ἰδιό του:

—Ὁ καιρὸς εἶνε σήμερα θαυμάσιος καὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς προτείνω νὰ πᾶμε ὡς τὸ Βωκρεσσόν. Τί λέτε γιὰ τὰ πόδια σας;

—Τὰ πόδια μου ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, ἀπάντησε ὁ λόρδος, δὲν θὰ εἶχεν καμμιὰ δυσκολία νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν ἂν ὁ φίλος σου ὁ γιατρὸς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀφίνῃ νὰ στηρίζωμαι στὸ χέρι του.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἀπάντησα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξεκινήσαμε ὅπως συνήθως. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ λαίδη Μαρκέλλα καὶ ὁ Μέρεντιθ, μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο ἀρχισαν νὰ χειρονομοῦν ζωηρά. Ἦταν σὰν ἡ νεαρὴ γυναίκα νὰ παρακινοῦσε τὸ φίλο μου σὲ κάτι ποὺ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ.

Ὁ περίπατός μας κράτησε τρεῖς ὧρες καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ κάσαμε τὴ λεῖδη Μαρκέλλα καὶ τὸν Μέρεντιθ ἔτσι ποὺ ὁ λόρδος Μπάμπινγκτων κι' ἐγὼ ἀναγκασθήκαμε νὰ γυρίσωμε μόνοι στὴν ἐπαυλή.

Κατὰ τὶς ἕξη, τέλος, ἕνα ἀνοιχτὸ ἁμάξι μπῆκε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴ μαρμάρινη σκάλα.

Ἡ λαίδη Μαρκέλλα πήδησε ἀμέσως κάτω, ἀνάλαφρη σὰν πουλάκι.

—Ἔλᾶτε γρήγορα! μοῦ φώναξε. Ὁ καϋμένος ὁ Μέρεντιθ χτύπησε τὸ πόδι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετακινηθῇ.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πρόσθεσε:

—Φυσικά, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἀπόψε ἀπὸ τὴ βίλλα. Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ ἑτοιμάσουν δυὸ δωμάτια.

Μετεφέραμε τὸν Μέρεντιθ ἐπάνω ἀλλά, παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονή μου ἀρνήθηκε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἰδῶ τὸ πόδι του.

Τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά; Δὲ ξέρω τί μὲ ἔκανε νὰ φανταζωμαι ὅτι τὸ σπάσιμο τοῦ ποδιοῦ του ἦταν ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ δικαιολο-

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ τῶν 'Ινδιάνων

Πῶς τὸ παρασκευάζουν οἱ μάγοι

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Γουϊάνας βάφουν τὰ βέλη τους μὲ τὸ τρομερὸ «κουράρε». Ἡ παρασκευὴ ὅμως αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου ἀποτελεῖ προνόμιο καὶ μυστικὸ μόνον μερικῶν μελῶν τῆς φυλῆς τῶν 'Ινδιάνων Μακούζι.

Δὲν ὑπάρχει ἴσως πιὸ γρήγορο καὶ πιὸ κερδοφόρο δηλητήριο ἀπ' τὸ «κουράρε». Βάσις του εἶναι ὁ χυμὸς ἑνὸς φυτοῦ ποὺ λέγεται «Στρύχνος ὁ τοξικοφόρος». Τὸ φυτὸ αὐτὸ εἶναι πολὺ σπάνιο. Ἐλάχιστοι μόνον — οἱ κάτοχοι τοῦ μυστικοῦ — ξέρουν τὰ μέρη ποὺ βλαστάνει. Ἔχει μιὰ ἐμφάνιση ἀπαίσια καὶ ἀηδιαστική. Σκεπάζεται ἀπὸ σκοῦρες τρίχες κι' ἡ μελανὴ φλοῦδα του παίρνει τὰ πιὸ ἀλλόκοτα σχήματα. Τὰ τρυφερώτερα κλωνάρια του εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ φαρμακερὸ χυμό.

Ἡ παρασκευὴ τοῦ κουράρε γίνεται μὲ μεγάλη ἐπισημότητα. Ὁ «μάγος» ποὺ κατέχει τὸ μυστικό, διαθέτει ἀρκετὲς μέρες γιὰ τὶς προετοιμασίες. Χτίζει μιὰ εἰδικὴ καλύβα σ' ἕνα ξέφωτο τῆς ζούγκλας, σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ χωριό, καὶ μένει κλεισμένος ἐκεῖ μέσα, ἀπομονωμένος ἀπ' τοὺς ὑπόλοιπους ἰθαγενεῖς.

Κόβει σὲ μικρὰ κομμάτια τὰ φαρμακερὰ κλωνάρια ποὺ ἔχει μαζέψει, τὰ βάζει σ' ἕνα πήλινο δοχεῖο καὶ προσθέτει διάφορα ἄλλα συστατικά, π.χ. μυρμήγκια, δόντια φειδιῶν, κλπ. "Ολ' αὐτὰ ὅμως δὲν προσθέτουν στὴν πραγματικότητα τίποτε στὴν τοξικὴ ἐνέργεια τοῦ χυμοῦ τοῦ φυτοῦ. Ἔπειτα ὁ μάγος φέρνει νερὸ ἀπ' τὸ κοντινότερο ποτάμι. Κατὰ τὴ μεταφορά, ἀφίνει κάθε λίγα μέτρα κατὰ γῆς τὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερό. Γιατὶ οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι τὸ ζῶο ἢ τὸ πουλὶ ποὺ θὰ πληγωθῇ μ' ἕνα βέλος βαμμένο μὲ κουράρε, θὰ μπορέσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ τόσο μόνον, ὅσο μακρυὰ μετέφερε ὁ μάγος τὸ νερὸ χωρὶς νὰ τὸ ἀφίσῃ κατὰ γῆς.

Ἐνῶ βράζει τὸ ὑγρό, ὁ μάγος φυσάει συχνὰ μέσα στὸ τσουκάλι, πιστεύοντας ὅτι αὐξάνει ἔτσι τὴ δύναμι τοῦ δηλητηρίου. Χορεύει γύρω ἀπ' τὴ φωτιά, προφέρει ξόρκια, ἐπικαλεῖται τὰ πνεύματα τῆς ζούγκλας...

Ἀφοῦ βράσῃ ἐπὶ 24 ὧρες συνεχῶς, τὸ ὑγρὸ γίνεται πηχτὸ σὰν σιρόπι. Ὁ μάγος τὸ βγάζει τότε ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτει τὸ χυμὸ μιᾶς ρίζας, ποὺ τὸ κάνει ἀκόμη πηχτότερο καὶ σκουρότερο. Τὸ ἀβελάζει κατόπιν σὲ ρηχὰ πήλινα δοχεῖα καὶ τ' ἀφήνει στὸν ἥλιο, ὡς ὅτου πάρῃ σκοῦρο καφὲ χρῶμα καὶ σύστασι ζελατίνας. Εἶνε πιὰ ἕτοιμο τὸ δηλητήριο καὶ μπορεῖ νὰ δοκιμασθῇ.

Ὁ μάγος ἔχει πιάσει ἀπὸ πρὶν μερικὲς δενδρόβιες σαῦρες «ἰγκουάνα», μήκους 1,50 - 1,80 μέτρου. Βγάζει μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀπ' τὸ καλαμένιο κλουβί ὅπου τὶς ἔχει κλεισμένες, προσέχοντας ὅμως πολὺ γιατὶ δαγκάνουν τρομερά. Ἐμπρὸς στὸν πληθυσμὸ τοῦ χωριοῦ καὶ στοὺς πολυαρίθμους ἐπισκέπτες, ποὺ ἤρθαν ἀπὸ μακρυὰ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν τελετή, ὁ μάγος παίρνει ἕνα ξύλο πολὺ μυτερό, τὸ βουτάει στὸ δηλητήριο καὶ γρατζουνίζει μ' αὐτὸ τὴν οὐρὰ τῆς σαύρας. Ἔπειτα τὴν ἀφίνει ἐλεύθερη. Τὸ ἑρπετὸ τρέχει γιὰ νὰ καταφύγῃ στὸ κοντινότερο δέντρο. Πρὶν ὅμως φτάσῃ ὡς ἐκεῖ, πέφτει ξαφνικὰ μὲ τὸ ἕνα πλευρό, χτυπώντας σπασμωδικὰ τὸν ἀέρα μὲ τὴν οὐρά του, καὶ ψοφάει.

Ἡ ἴδια ἐπίδειξις ἐπαναλαμβάνεται σὲ δεύτερη σαῦρα. Ὁ μάγος εἶνε ἐνθουσιασμένος, γιατὶ ξέρει ὅτι θὰ κάνῃ χρυσὲς δουλειὲς μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων φυλῶν, ποὺ χρειάζονται κουράρε γιὰ τὰ βέλη τους, ἀλλ' ἀγνοοῦν τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς του.

Ἐπειδὴ τὸ κουράρε χάνει τὴ δύναμί του ὅταν μείνῃ ἐκτεθειμένο στὸν ἀέρα, τὸ κρατοῦν πάντα καλὰ σκεπασμένο. Ἐπίσης οἱ μύτες τῶν βελῶν, οἱ βαμμένες μ' αὐτό, φυλάγονται μέσα σ' ἕνα κούφιο κομμάτι μπαμπού. Οἱ μύτες αὐτὲς εἶνε φτιασμένες ἀπὸ κόκκαλο, ἢ σχίζες μπαμπού ἢ σίδερο. "Οταν οἱ ἰθαγενεῖς θέλουν νὰ προκαλέσουν μόνο μιὰ παροδικὴ παράλυσι στὰ ζῶα, γιὰ νὰ τὰ πιάσουν ζωντανὰ καὶ νὰ τὰ ἐξημερώσουν — εἶνε ἀσυναγώνιστοι σ' αὐτὴ τὴν τέχνη — βάφουν τὰ βέλη τους μ' ἐλάχιστο κουράρε.

Τὸ κρέας ἑνὸς ζώου σκοτωμένου μὲ δηλητηριασμένο βέλος μπορεῖ νὰ φαγωθῇ ἀκίνδυνα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο τὸ δηλητήριο δὲν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο ὅταν τὸ φᾶῃ κανεὶς γιατὶ καταστρέφεται ἀπὸ τὰ ὑγρὰ τοῦ στομάχου—ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν ἀμυχὲς στὰ χείλη, τὴ γλῶσσα ἢ τὸν οὐρανίσκο. Ἐπενεργεῖ δηλαδὴ ἀπ' εὐθείας στὸ αἷμα.

Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου μέσα στὸ ἡλιοβασίλεμα δυὸ σκιὲς προχωροῦν.

Ἡ καμπάνα τοῦ ἐσπερινοῦ ποὺ ἀπ' τὸ θουνὸ σκορπᾶ στὸν κάμπο τὸν ἀντίπαλό της φέρνει στὶς καρδιὲς τους τὴν ἀπόλυτη ἠρεμία.

Εἶναι δυὸ καλόγρηες. Κρατοῦν ἕνα βαρὺ καλάθι μὲ ψῶνια ποὺ τὰ φέρνουν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τὰ πηγαίνουν ἐκεῖ ψηλὰ στὸ Μοναστήρι.

Σταυροκοπιοῦνται ἀκούγοντας τὴν καμπάνα καὶ προχωροῦν.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ εἶχαν ξεκινήσει. Τὶς εἶχε στείλει ἡ ἡγουμένη στὸ χωριό. Καὶ γυρίζοντας τώρα κάθησαν στὴ βρύση νὰ φᾶνε ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν δεμένα σ' ἕνα μαντῆλι ποὺ εἶχαν βρεμένο στὸ νερὸ καὶ νὰ πιοῦν ἀπ' τὸ δροσερὸ νερὸ ποὺ κυλοῦσε κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο πλάτανο.

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Μαγδαληνή,—αὐτὰ ἦταν τὰ καινούργια ὀνόματα ποὺ τοὺς ἔδωσαν στὸ Μοναστῆρι,—ἦσαν κι' οἱ δυὸ τους νέες ὡμορφες εἰκοσι μὲ εἰκοσιδυὸ χρόνων κοπέλλες.

—Τί σ' ἔκανε νὰ κλειστῇς στὸ μοναστῆρι; ρωτᾶ ξαφνικὰ ἡ Μαρία τὴ Μαγδαληνή.

—Ἕνας μεγάλος πόνος! φιθυρίζει ἡ Μαγδαληνή.

—Καὶ μένα τὸ ἴδιο... μιὰ ἀγάπη! εἶπε χαμηλώνοντας τὰ μάτια ἡ Μαρία.

—Πές μου τὴν ἱστορία σου, Μαρία.

Ξεκινοῦν ἀργά. Ἡ Μαρία διηγεῖται τὴ θλιβερὴ ἱστορία της.

Ὁ ἕνας πόνος ἀκουμπᾶ στὸν ἄλλο πόνο γιὰ νὰ ξαλαφρώσουν λιγάκι οἱ καρδιὲς τους ἀπὸ τὸ βάρος.

Ἡ Μαντὼ Γαλανοῦ— ἔτσι τὴν ἔλεγαν κάποτε τὴ Μαρία—ἦταν μιὰ κοπέλλα λεπτή, λυγερὴ ρωμαντική, μ' ἕνα δροσερὸ προσωπάκι μὲ δυὸ μαῦρα γλυκὰ μάτια καὶ μὲ ὡραία κυματιστὰ μαῦρα μαλλιά. Ὅσο ὅμως ἦταν ὡμορφη, ἄλλο τόσο ἦταν καὶ δυστυχισμένη.

Ἀγαποῦσε τρελλὰ παράφορα τὸ συμφοιτητή της ἕνα ψηλὸ παλληκάρι ξανθό, τὸν Ἀλέκο Μαρίδη. Τὸν ἀγαποῦσε, ὅμως χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὸν κάνῃ ποτὲ δικό της, γιατὶ οἱ γονεῖς της ποὺ ἦσαν πολὺ πλούσιοι δὲν ἤθελαν νὰ τὴν δώσουν σ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ ἀλλὰ τίμιο κ' ἐργατικὸ παλληκάρι.

—Πρέπει νὰ τὸν θυμᾶσαι ἀπὸ τὸ μυαλό σου αὐτὸν τὸν νέο, κόρη μου τὶς ἔλεγε ἡ μητέρα της κάθε φορὰ ποὺ ἀντίκρυζε τὴν κόρη της θλιμμένη κι' ἀνόρεχτη. Ὁ πατέρας σου δὲν εἶναι κακός, οὔτε πεισματάρης. Φροντίζει, μόνο γιὰ τὸ καλό σου γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Δὲν σοῦ λέω, ὁ Ἀλέκος εἶναι καλὸ παιδὶ ἀλλὰ φτωχό, χωρὶς καμμιὰ περιουσία καὶ χωρὶς οἰκογένεια.

—Μά, θὰ ἐργασθῇ, μαμά μου. Σ' ἕνα χρόνο θὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του, θ' ἀνοίξῃ μὲ τὴ βο

Εξωτικές Ιστορίες

ΑΓΑΠΗ ΣΟΥΔΑΝΕΖΑΣ

—Πώς "Αλδα; Θέλεις πάλι άπόψε νά κάνουμε τόν ίδιο περίπατο;...

«Περπατούσαν χειροπιασμένοι ένα όμορφο δειλινό στό σκιερό μονοπάτι πού έβγαζε στή λίμνη. Ό Σεΐδ, χωρίς νά τό θέλη, έκρυβε κάποια μομφή στήν, έρώτησί του.

Ή νέα κόρη σήκωσε μέ δειλία τά όνειροπόλα μάτια της καί σιγοψιθύρισε:

—Ναί.

Ό Σαΐδ άγκάλιασε τή μέση της κι' έξακολούθησαν νά προχωροΰν μέ τά πόδια γυμνά πάνω στό άμυδρώς έδαφος τοΰ μονοπατιοΰ.

—Είνε τόσες θραδυές τώρα πού κάνουμε τό ίδιο. Ξακολούθησε ό Σαΐδ. Αύτό θά γίνεται λοιπόν πάντοτε;

Ή "Αλδα θυσιμένη σέ σκέψεις έπανέλαβε μηχανικά:

—Πάντοτε.

"Επειτα γιά νά διαλύση τά σύννεφα πού έβλεπε νά μαζεύωνται στό μέτωπο τοΰ φίλου της έπανέλαβε ζωηρά:

—Μ' άρέσει τόσο νά γλυστρώ στά ήρεμα νερά τής λίμνης μέσα σέ μιά βάρκα πού διευθύνεις έσύ!

Άκούμπησε τό μάγουλό της στόν ώμο του καί πρόσθεσε μέ τρυφερότητα:

—"Αλλοίμονο... μόνον έσύ!...

—Μόνον έγώ! μουρμούρισε ό Σαΐδ καί τά μάτια του έλαμψαν.

Ή "Αλδα δέν έλεγε φέμματα.

Καθημερινώς, όταν ό ήλιος κανόταν πίσω άπό τά θουνά, πήγαινε καί τόν εύρισκε, γεμίζοντάς τον χάδια. Κι' έκείνος δέν μποροΰσε νά τής άρνηθή έκείνο πού τόσο τήν εύχαριστοΰσε. "Ηθελε νά πηγαίνουν μέ τή βάρκα του περίπατο στή λίμνη καί νά ό νειροπολοΰν ώρες όλόκληρες μακρυά άπό τίς όχθες, όταν, ή νύχτα άπλωνε τούς σκοτεινούς της πέπλους στή φύσι.

"Ησαν περίπατοι γεμάτοι άπό γλυκειά μελαγχολία, πού δέν εύχαριστοΰσαν τό ζωηρό κι' έρωτόλητο Σεΐδ.

Ή "Αλδα φαινόταν πάντα κυριευμένη άπό κάποιο όνειρο. Ξεπλωμένη στό θάθος τής θάρκας μέ τό πρόσωπο κρυμμένο στίς παλάμες της, νανουριζόταν άπό τίς ρυθμικές κινήσεις τών κουπιών πού τραθοΰσε ό Σεΐδ.

Κι' ή θάρκα έφευγε άπαλά, άπαλά. "Οταν τό θράδυ αύτό έφτασαν στήν όχθη ό Σεΐδ μ' άγανάκτησι έρριξε τή θάρκα στό νερό. Δέν κοπαλάθαινε πιότε άπό τήν παράδοξη αύτή ίδιοτροπία τής μνηστής του, πού τήν λάτρευε κι' ή όποία όλο καί άνέθαλλε τή μέρα τών γάμων τους.

Πρίν νά μποΰν στή θάρκα τήν πλησίασε άπότομα καί τήν άρπαξε άπό τά χέρια.

—Κοκκή "Αλδα, μέ μεταχειρίζεσαι σάν σκλάθο, τής είπε. Ύποσχέσου μου τοΰλάχιστον ότι αύριο...

—Σώπα! τοΰ ψιθύρισε ή "Αλδα κλείνοντας μέ τό χέρι της τό στόμα του.

—Πάμε! μουρμούρισε ό Σεΐδ μέ ύποταγή.

Ή θάρκα άφησε τήν όχθη κι' έπειτα άπό λίγες στιγμές θρεθήκαν μόνοι στή μέση τής λίμνης.

Ή "Αλδα κάθησε πρός τό μέρος τής πρύμνης κι' έμεινε έκεί πολλή ώρα κυττάζοντας τ' άστέρια. Φαινόταν σάν νά ζητοΰσε έκεί πάνω κάτι πού έχασε.

Ό Σεΐδ τήν κύτταζε σκεπτικός. Τί είχε λοιπόν έκείνη πού θά γινόταν γυναίκα του; Γιατί πήαινε θλιμμένη καί σιωπηλή;

Αύτό τό θράδυ ώστόσο φαινόταν σάν ν' άκτινοβολοΰσε άπό κάποια μυστική σκέψι. Τά τριανταφυλλένια της χείλη μισάνοιγαν άπό ένα χαμόγελο.

Κι' έξαφνα είπε:

—Σεΐδ όταν μέ τή θάρκα σου σχίζεις τά γαλανά κύματα τής λίμνης δέν τραγουδάς κομμιά φορά;

—Θέλεις λοιπόν νά σοΰ τραγουδήσω; άπάντησε ό Σεΐδ. Προτιμώ αύτό άπό τή σιωπή πού μάς τριγυρίζει τόσο πένθιμα.

Κι' άρχισε νά τραγουδά:

—Βαθέθα... θαθέθα..

—Ώ! όχι, όχι αύτό, τόν διέκοψε μέ ζωηρότητα ή "Αλδα. Είνε ένα άγριο τραγοΰδι πού σοΰ έμαθαν οί θαρκάρηδες τοΰ Κρόδι.

—Άπό τότε πού ύπάρχουν οί άκτές αύτές άντηκοΰν άπ' αύτό τό σκοπό τής άπάντησε ό Σεΐδ.

Ή "Αλδα συγκινήθηκε.

—Είνε άλήθεια είπε, είνε όμορφο... μά έγώ ξέρω ένα άλλο πιό όμορφο πιό γλυκό. Άκουσε, θά τό λέω έγώ καί σύ θά τό έπαναλαμβάνης.

Κι' ή "Αλδα άρχισε μέ φωνή μελωδική:

—«Βαρκοΰλα μου πολύπλανη ποΰ τήν πηγαίνεις τήν ώραία Άφρικάνα μου; φέρε την μαζύ μου σ' άλλες μαγικές άκτές. "Αλδα σέ λατρεύω!.. Άφησέ με νά μισανοίξω τό πέπλο σου, άφησέ με νά θυμάσω τό γλυκό σου πρόσωπο. Τά μοσχοβολημένα θράδυα είνε γεμάτα άγάπη... Γλύτρα θαρκοΰλα μου άπάνω στά άσημένια νερά τής λίμνης. Τό τραγοΰδι μου σοΰ δίνει φτερά. Φέρε μας τούς δυό μας σάν σ' όνειρο. μακρυά μέσα άπό τίς δασωμένες αύτές όχθες...»

Ή "Αλδα έσκυψε τό κεφάλι καί σώπασε λίγες στιγμές. Ό Σεΐδ είχε έπαναλάθει τή στροφή της μά τό μέτωπό του γινότανε, όλο καί πιό σκοτεινό.

Ή κόρη έξακολούθησε:

—«Κύτταξε τ' άστρα πώς άντανακλοΰν μέσα στά διάφανα αύτά νερά... είμαστε κρεμασμένοι άνάμεσα σέ δυό ούρανούς. Αλλά πές μου πώς μ' άγαπάς καί πώς τά χάδια μας δέν θά τελειώσουν ποτέ... Ή θάλασσα άς κλαίει όσο θέλει έκεί κάτω. Ή νυσταγμένη αύτή λίμνη άπλώνεται γύρω άπό τήν καλύθα μας σάν όνειρο γύρω άπό τή ζωή».

Ή φωνή της "Αλδας σώπασε πάλι. Ή θάρκα παρασύρθηκε άπό τό ρεύμα κι' είχε στραφή πρός τό χωριό.

Ό Σεΐδ μ' ένα νευρικό κίνημα άρπαξε τό κουπί πού είχε ξεφύγει άπό τά χέρια του. Κι' ή "Αλδα συνέχισε τό τραγοΰδι:

—«Κάτω άπό έναν ούρανό, που δέν είνε τόσο λαμπρός, κάτω άπό άστρα πιό χλωμά, στό γύρισμα μιάς μακρυνής κοιλάδας είνε κρυμμένη ή κατοικία μου μέσα στά πυκνά φυλλώματα τών θαλανιδιών. Φίλοι μέ περιμένουν έκεί... Μά πώς νά φύγω καί ν' άφήσω τήν "Αλδα μου; Τά μαΰρα της μάτια μέ κρατοΰν δεμένο. Θέλω νά μείνω κοντά της ώς τήν τελευταία μου πνοή...»

Ό Σεΐδ κωπηλατοΰσε μέ τόση όρμή ώστε ή πιρόγα τράκαρε άπότομα στήν όχθη.

Τό χωριό ήταν θυθισμένο στόν ΰπνο. Μόνο τά ξερά φύλλα τών κουρμπαδιών έτριζαν άπό τό έλαφρό άεράκι.

Ό Σεΐδ έσπρωξε τήν "Αλδα πρός τήν ξηρά καί τήν άρπαξε άπό τό χέρι.

—Ποιός σοΰ τό έμαθε αύτό τό τραγοΰδι; τή ρώτησε. "Α! καλά ύποπτευόμουν ότι κάποιος άλλος είνε κύριος τής καρδιάς σου!... Άλλά δέν θά μέ κοροϊδέψης πιά. Πές μου τ' όνομά του. "Αλδα, πές μου το γρήγορα καί αύριο θά τοΰ πώ δυό λόγια.

—Πολύ άργά! άναστέναξε έκείνη.

"Επειτα μέ δειλία, σταύρωσε τά χέρια της πάνω στό στήθος της καί σήκωσε πρός τό νέο τά δακρυσμένα μάτια της.

—"Ηταν ένας λευκός! τοΰ είπε. Άλλά μήν άνησυχής, είνε πεθαμένος τώρα. Τόν σκότωσαν οί κακοί πυρετοί τοΰ τόπου μας.

Τόν παρέσυρε κατόπιν στήν παραλία καί τοΰ έδειξε μέ τό δάκτυλο ένα ξύλινο σταυρό κάτω άπό έ να σύμπλεγμα φοινικιών.

—Έδώ άναπαύεται, Σεΐδ, μήν ζηλεύης πιά... τοΰ είπε. Έσένα μόνον άγαπώ, Σεΐδ!...

Κι' έπεσε άναστενάζοντας στήν άγκαλιά του.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΕΛ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία, άνώδυνος καί χωρίς σημάδια θεραπεία ρυτίδων κρεατοελιών, άκμής λιπαρού καί ξηροΰ δέρματος πτώσεως κόμης, στιγμάτα κτλ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039. Ή πρώτη έπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

"Ερα Κουτσομητοπούλου

Ίατρός

Ζ. Πηγής 82.—Τηλ. 62-027

5—7 μ.μ.

Διαθερμία βραχέων κυμάτων νέου συστήματος.

Αναγνωστικό Χιούμορ

Ό Χότζας... μαμμή

Ή γυναίκα τοΰ Ναστραδίν Χότζα είνε έτοιμόγεννη. Τό σπίτι είνε άνω κάτω. "Ολες οί γειτόνισσες συγκεντρώθηκαν γιά νά παρασταθοΰν στή γέννα της.

Ό Χότζας έτρεξε φουριόζος καί φώναξε τή μαμή:

—"Ελα, κυρά 'Αλιμέ, τής είπε. κάνε γρήγορα.

—Τής ήρθαν οί πόνοι; ρώτησε ή μαμή.

—Δέν ξέρω άν τής ήρθαν οί πόνοι, άπάντησε ό Ναστραδίν. Έκείνο πού ξέρω είνε πώς τό παιδί βιάζεται νά βγή νά δή τά μοΰτρα τοΰ πατέρα του, γι' αύτό χτένισα καί τά γένεια μου καί φόρεσα τά καλά μου γιά νά δή καί νά καταλάθη τί πατέρα έχει.

"Εφτασαν σέ λίγο τρέχοντας στό σπίτι.

Ή γυναίκα τοΰ Χότζα ξεφώνιζε καί χτυπιόταν.

Ή μαμμή τούς έβγαλε όλους έξω κι' άρχισε τίς περιποιήσεις της.

— Μή κάνης έτσι, κοκκώνα μου, σάν τήν κόττα θά γεννήσης. Έλεγε στή γυναίκα τοΰ Χότζα.

Πραγματικά σέ λίγο ή Φατμέ έφερε στόν κόσμο ένα στρογγυλό καί ροδοκόκκινο άγόρι.

Χάλασε ό κόσμος στό σπίτι άπ' τίς φωνές.

— Νά σοΰ ζήση, Χότζα!

— Συδεροκέφαλο!

Ό Χότζας άλλους τούς εύχαριστεί κι' άλλους τούς φιλεί τρελλός άπ' τή χαρά του.

"Εξαφνα τόν πλησιάζει ή μαμμή.

— Χότζα, τοΰ λέει πρέπει νά κόψης έσύ μέ τά χέρια σου τόν άφαλό τοΰ παιδιοΰ.

Ό Ναστραδίν τήν κυττάζει σάν χαζός.

— Δέν ξέρω έγώ άπό τέτοιες δουλειές, κυρά 'Αλιμέ, τής άπαντά.

Ή μαμμή όμως έπιμένει.

—"Εσύ θά τόν κόψης τοΰ φωνάζει. Είνε γιά τό καλό, φέρνει γοΰρι.

Ό Χότζας άρπάζει τόν άφαλό κι' άντί νά τόν κόψη μέ τό ψαλλίδι, τόν τραθάει καί τόν ξερριζώνει. Στήν κοιλιά τοΰ μωροΰ άνοίγει "σι μιά τρύπα.

Οί γυναίκες ξεφωνίζουν άνάστατες. Ή μαμμή άρπάζει τόν Ναστραδίν άπ' τά γένεια καί τοΰ λέει:

— Τί έκανες έκεί, βρέ μπουνταλά; Πώς θά κλείση τώρα ή πρύπα τής κοιλιάς;

— Αύτό είνε όλο; λέει ό Χότζας χαμογελώντας.

—Λίγο τό βρίσκεις, βρέ μπουνταλά; — Δέν είνε σπουδαίο, τζάνουμ. Τόσες τρύπες έχει τό παιδί· μιά παραπάνω μιά παρακάτω δέν έχει σημασία!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Στήν έξοχή.

— Τρείς φωτογραφίες πέντε χιλιάδες κύριε. Σάς φωτογράφισα πρό ολίγου πού φιλούσατε τή γυναίκα σας.

— Άφοστέ με ήσυχο... Δέν είνε αύτή ή γυναίκα μου...

— Τότε θέλει ίσως ό κύριος ν' άγοράση δέκα χιλιάδες τήν πλάκα;

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία 63.000
» Έξαμηνος ... 32.000
» Τρίμηνος ... 16.000

Έμβάσματα έσωτερικοΰ διά ταχυδρομικής έπιταγής καί έξωτερικοΰ διά τραπεζιτικής τοιαύτης πρός τόν κ. Ί. Γ. Παπανεωνίου.

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Παράξενο διήγημα

Ό δάκτωρ "Οττο έπισε σφιχτά τό μαχαίρι καί μέ μερικές άστραπιαίες κινήσεις έκοψε τό κεφάλι του. "Επειτα τό σώμα του πήρε τό κομμένο κεφάλι, άλείφε τήν πληγή τοΰ λαιμοΰ μ' ένα αίμοστατικό φάρμακο καί συνέδεσε τίς άρτηρίες καί τίς φλέδες του μέ μιά συσκευή πού έξασφάλιζε τήν τεχνητή κυκλοφορία τοΰ αίματος. Κατόπιν άλείφε μέ τό ύγρό τό κάτω μέρος τοΰ λαιμοΰ, πού είχε άπομείνει στό σώμα. Καθάρισε ύστερα μ' επιμέλεια τίς κηλίδες τοΰ αίματος πού είχε σταλάξει στό πάτωμα καί τέλος έφάρμοσε στό λαιμό του ένα φευτικο γυναικειο κεφάλι, άπό χαρτόνι καί κερί, έρριξε άπό πάνω έ νε βέλο, ντύθηκε γυναικεία. βγήκε άπ' τήν κάμαρα κι' έφυγε.

Τό κομμένο κεφάλι είχε παρακολουθήσει μέ συγκίνησι κι' ικανοποίησι τίς κινήσεις αύτές τοΰ κορμιοΰ του... Είχε φτάσει πιά ή μεγάλη στιγμή. πού θά έξασφάλιζε τόν πλοΰτο στό δάκτορα "Οττο! Χρόνια καί χρόνια, είχε ζήσει μέτρια, μάλλον φτωχικά. Τόν τελευταίο καιρό είχε γίνει βοηθός τοΰ καθηγητοΰ Σαβόλι.

Ό καθηγητής έπρόκειτο τώρα ν' άνακοινώση στήν Άκαδημία μιά καταπληκτική άνακάλυψί του: Είχε βρή μιά χημική ούσία, μέ τήν όποία μπόρεσε νά κρατήση στή ζωή ένα κομμένο κεφάλι σκυλιοΰ καί τό άκέφαλο κορμί του. Ή ούσία αύτή σταματοΰσε άκαριαία τήν αίμορραγία κι' έφερνε τή γρήγορη επούλωσι τής πληγής.

"Αν κρατοΰσε κρυφή τήν έφεύρεσί του ό Σαβόλι θά μποροΰσε νά πραγματοποιήση τεράστια κέρδη γιά τόν έαυτό του καί τό βοηθό του. Αύτός όμως ένδιαφερόταν μόνο γιά τήν 'Επιστήμη κι' είχε άποφασίσει νά φανερώση τό μυστικό του. παρ' όλες τίς προσπάθειες τοΰ "Οττο γιά νά τόν μεταπείση. 'Αφοΰ λοιπόν δέν έννοοΰσε νά λογικευθή ό "Οττο θά τόν σκότωνε καί θάκλεδε τήν άνακάλυψί του! Μέ τό σχέδιο πού είχε καταστρώσει, είχε έξασφαλίσει τήν έπιτυχία καί τήν άτιμωρησία...

Είχε παρατηρήσει ότι, άν ξαναένωνε ικανείς τό κομμένο κεφάλι μέ τό σώμα ή χημική ούσία γιάτρευε γρήγορα τήν πληγή. μέσα σέ μιά βδομάδα καί τό ζώο ξαναγινόταν σάν πρώτα, διαπρώντας μόνον ένα έλαφρότατο σημάδι γύρω άπ' τό λαιμό του. 'Αφοΰ πειραματίσθηκε μ' επιτυχία πάνω σέ ποντίκια καί σκύλους, προχώρησε καί σέ άνθρώπους. Κατάφερε νά παρασύρη ώς τό σπίτι του ένα'ν άλήτη, τοΰκοψε τό κεφάλι κι' έπειτα τοΰ τό ξανακόλλησε, τόν γιάτρεψε, καί τόν σκότωσε έπιτέλους, γιά νά μή γίνη γνωστό τό μεγάλο μυστικό.

Έξ άλλου, είχε βεβαιωθή μέ τά πειράματά του ότι τό άκέφαλο κορμί έκανε αύτόματα τίς κινήσεις πού τοΰ είχαν διδάξει προηγουμένως. "Εται λοιπόν, έμαθε στό δικό του κορμί έκείνα πού θάπρεπε νά κάνη μετά τό κόψιμο τοΰ κεφαλιοΰ του. Τδμαθε έπίσης νά πηγαίνη στό σπίτι τοΰ Σαβόλι — έκεί κλειδί για τήν πόρτα τοΰ καθηγητοΰ — νά μπαίνη στήν κρεββατοκάμαρά του, νά πλησιάζη στό κρεββάτι του, νά τόν πιάνη άπ' τά μαλλιά, νά τόν τραβάη ώς τό παράθυρο, πούμενε πάντα στό άνοιχτό, καί νά τόν πετάρ σπίτι του Σαβόλι, νά κλειδί για τήν πόρτα τοΰ καθηγητοΰ — νά μπαίνη στήν κρεββατοκάμαρά του, νά πλησιάζη στό κρεββάτι του, νά τόν πιάνη άπ' τά μαλλιά, νά τόν τραβάη ώς τό παράθυρο, πούμενε πάντα στό άνοιχτό, καί νά τόν πετάρ σπίτι τοΰ Σαβόλι — έκεί

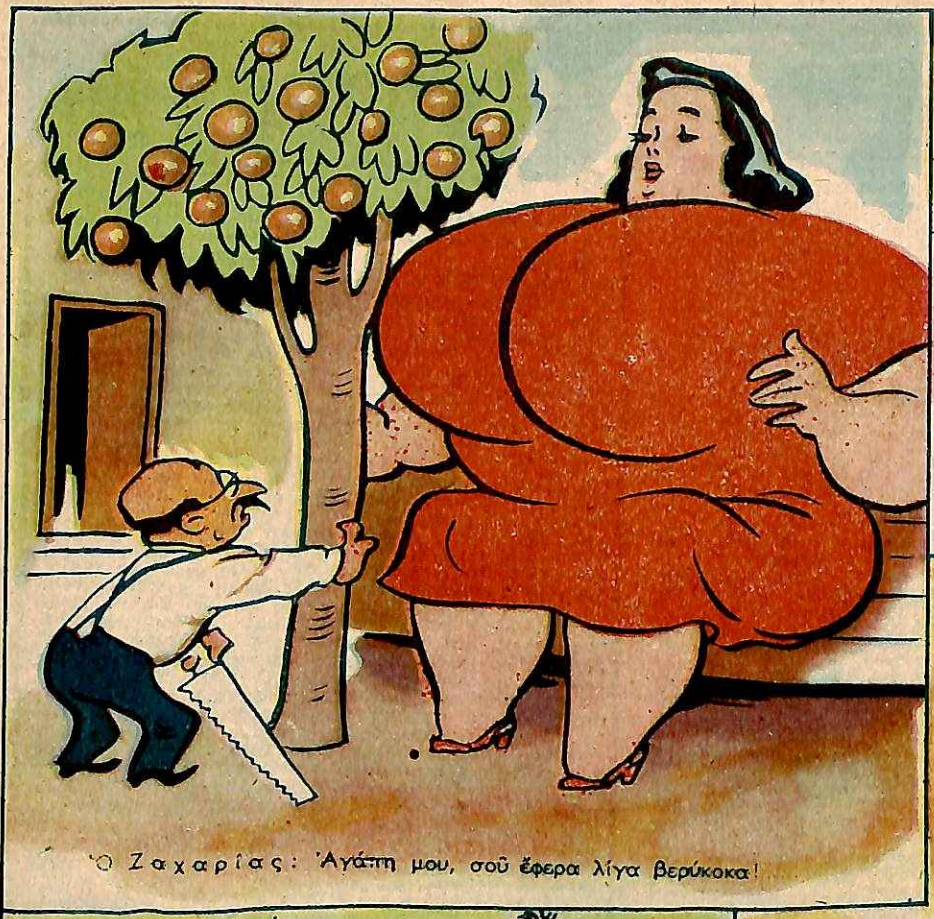

Ὁ Ζαχαρίας: Ἀγάπη μου, σοῦ ἔφερα λίγα βερύκοκα!

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Ὁ θηριοδαμαστής, γιὰ νὰ ζητήση αὔξησι ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ ἱπποδρομίου, πῆρε καὶ τὸ λιοντάρι μαζί του. Κι' ἡ αὔξησι τοῦ δόθηκε φυσικά!

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΖΩΟΦΙΛΙΑ

— Ναί, Ἀζόρ!... Ἔτσι πρέπει νὰ κατεβαίνης τὶς σκάλες!...

— Μάλιστα, κύριε! Ἔχομε καὶ πιὸ φθηνὰ ἀλεξίπτωτα, ἀλλὰ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀνοίγουν μὲ τὸ πρῶτο!...

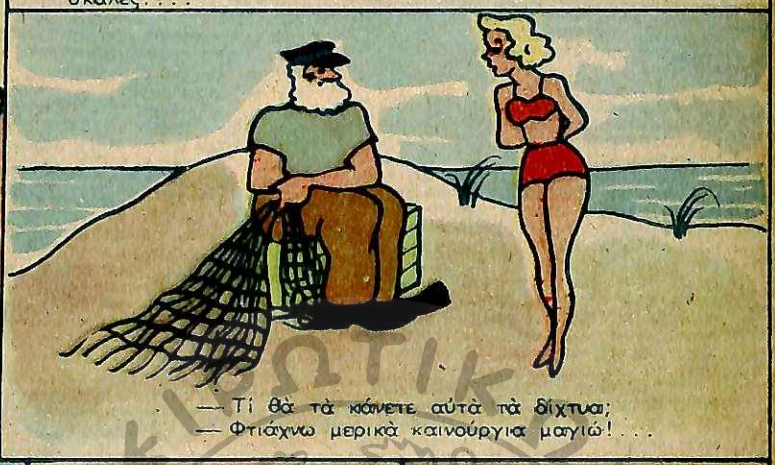

— Τί θὰ τὰ κάνετε αὐτὰ τὰ δίχτυα;
— Φτιάχνω μερικὰ καινούργια μαγιό!...

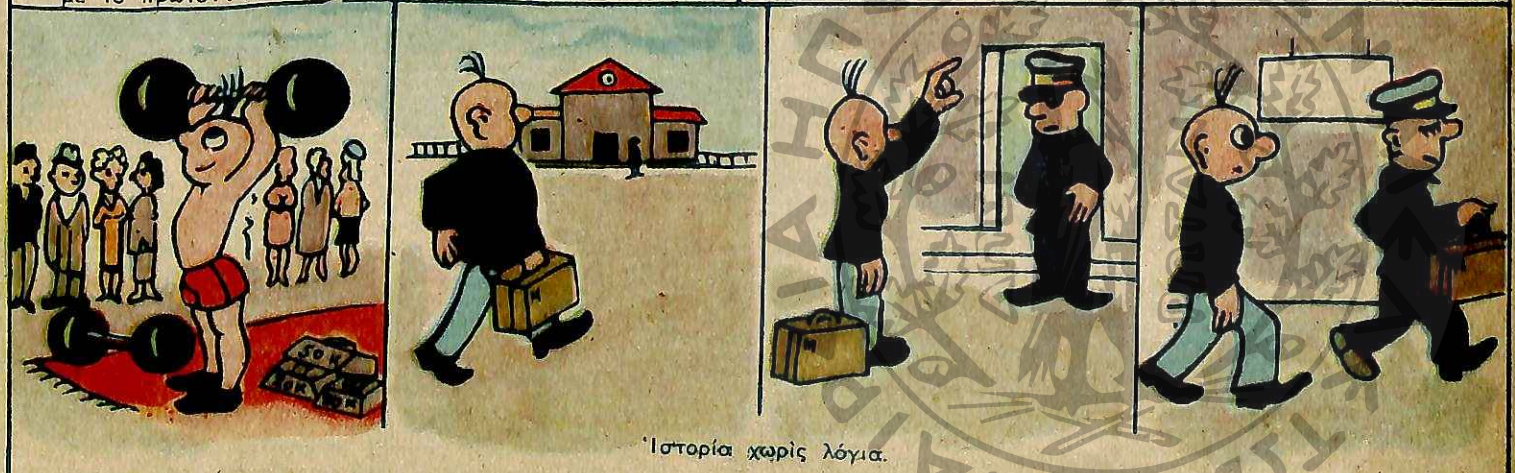

Ἱστορία χωρὶς λόγια.